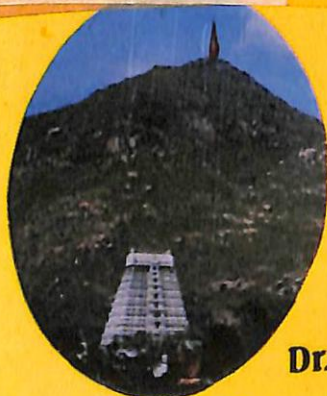

திருப்புகழில்

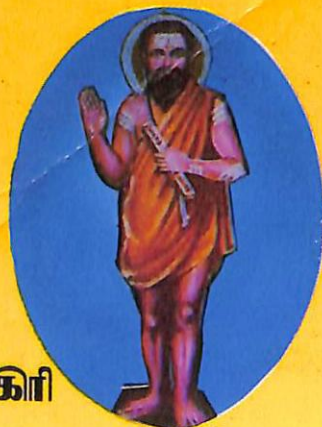
சைவசித்தாந்தம்

A-No: 2934
Δ2, 11 (சூ) (சூ)

அண்ணாமலை

அருணகிரி

புலவர்

Dr. ப. வெள்ளியங்குறி

2934

அருணகிரித் திருப்புகழில்
சைவசித்திராந்தம்

3-6

Acc-No: 2934

Δ2.11(86)

KOVILOOR MADALIYAM

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAIKUDI

(PHONE: 21-436846)

புலவர். Dr. ப. வெள்ளியங்குறி, M.A., M.Ed., Ph.D.,
Head, Department of Tamil,
Osmania University, Hyderabad - 500 007.

பச்சையம்மை பதிப்பகம்

மனை எண். 8, V.V.P. நகர்,
பாண்டிச்சேரி - 605 009.

1997-

120/00.

Arunagiri -th- Thiruppugazhil Saivasiddhāndham

by

Paḷani Gounder Velliangiri

Published by Pachayammai Pathippagam

Plot No. 8, V.V.P. Nagar, Pondicherry - 605 009.

Subject : Religious Philosophy

Price : Rs 120/-

Pages : 240

Year : 1997

Printed at :

Department of Publications and Press

Osmania University, Hyderabad 500 007.

Mailam Bommapura Adheenam

Srimath Sivagnana Balaya Swamigal Madalayam

Mailam 604 304 & Bommayapalayam 605 114.

South Arcot District

Date : 20.1.1996

ஆசியுரை

மக்களின் பொறிபுலன்களைச் செம்மைப்படுத்தி, இறையருளுக்கு இலக்கு ஆகுமாறு செய்வன சமயங்களாகும். இவை காலம், இடம், சூழல், தோற்றுவித்தவர்களின் அறிவு, அனுபவம், ஆகியவற்றிற்கேற்பப் பற்பல வாகத் திகழ்கின்றன. சமயங்களுள் மிகத் தொன்மையானது சைவ சமயமாகும். பரம்பொருளைச் சிவனாகக் கொண்டு வழிபட்டுப் பேரின்பப் பெரு வாழ்வு எய்த உதவும் வாழ்க்கை நெறியே சைவசமயமாகும். இச் சைவ சமயத்தின் கொள்கைகளை விளக்கும் நூல்கள் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் எனப்படும். இறைவனைப் போற்றிப்புகழும் நூல்கள் "தோத்திரங்கள்" என்றும்; இறைவன், உயிர்கள், உலகு என்பனவற்றின் உண்மைத்தன்மைகளை உறுதியிட்டுரைக்கும் நூல்கள் சாத்திரங்கள் என்றும் வரையறுக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்நூல்கள் யாவும் சிவபிரானின் வடிவமே என்பதைச் "சொல்லும் பொருளும் ஆனார்தாமே", "தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆனார்தாமே" என்னும் அப்பரின் அமுத வாக்கினால் உணரலாம்.

இறையருள் அனுபவம் கைவரப்பெற்ற அருட்பெருஞ் சான்றோர்கள் வரிசையில் எண்ணத்தக்கவர் தி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டில், வாழ்ந்த அருணகிரிநாதப் பெருமான் ஆவார். பரம்பொருளை முருகனாக எண்ணித் தலங்கள் தோறும் சென்று, அவனது பொருள்சேர் புகழைச் சந்த மணம்கமழும் திருப்புகழ் முதலான நூல்களால் பாடிப்பரவி, வீடுபெறு உற்றவர். வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட ஞானமரபுசார்ந்த அருணகிரிநாதர், சமயசமரசப் பொதுமைநோக்கில் பாடியருளிய தோத்திர நூல்களுள் ஒன்றாகிய திருப்புகழில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு அமைந்து, நம் நெஞ்சத்தைக் கனிவித்து, நலஞ் சேர்க்கின்றன.

உதாரணமாக, சிவன்வேறு முருகன்வேறு என்று வேறுபாடு கருதாத எள்ளம் படைத்தவர் அருணகிரிநாதர் என்பதனை,

"தீப மங்கள் ஜோதி நமோ நம

தூய அம்பல லீலா நமோ நம

தேவ குஞ்சரி பாகா நமோ நம அருள்தாராய்" (நாதவிந்து-பழனி) என்னும் திருப்புகழால் உணரலாம்.

பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளின் இயல்பை முறையாக உணர்ந்தால்தான் இறையருள் பெறுவதற்கான நூதனநெறி நின்று பயன் பெறலாம் என்று கருதி,

".....ஏழை நான்

பதி பசு பாச உபதேசம் பெறவேணும்" (அரிமருகோனே-வயலூர்), என்றும்,

"..... தமியேனும்,

கதிபெற ஈடறாதன பதிபசு பாசமானவை

கசடற வேறுவேறு செய்தருள்வாயே"(இருகுழை-பொது)

என்றும் முருகன்பால் வேண்டுகிறார்.

சைவசித்தாந்தம் போற்றும் நூல்களுள் இருபத்தெட்டு ஆகமங்
களைப்பற்றிய சிந்தனைகளைப்

"பலகலை சிவாகமங்கள் பயில்வோனே" (உலகபசு-பழனி),

"நாவேறு பாமணத்த பாதாரமே நினைத்து

நாலாறு நாலுபற்று வகையான

நாலாறும் ஆகமத்தின் நூலாய ஞானமுத்தி

நாடோறும் நான்நினைத்த நெறியாக" (நாவேறு-சுவாமிமலை)

எனவரும் திருப்புகழ்ப் பாக்கள் விளக்குகின்றன.

ஆணவம், கன்மம், மாயை முதலான மலங்கள் நீங்கினால், ஆன்மா
இறைவனை அடைவதற்கான நெறி விளங்கும் என்பதனை,

"ஆணவ மாயை கரும மலங்கள்

போயுப தேச குருபர"

சம்பர் தாயமொ டேயும் நெறியது பெறுவேனோ?"

(ஐந்து பூதமும்-விராலிமலை)

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது.

தத்துவங்களை முப்பத்தாறு என்றும், தாத்துவிகங்களை அறுபது
என்றும் இவற்றை எண்ணும்வகையில் தொண்ணூற்றாறு ஆதலும் பற்றி,

"ஆறும் ஆறும் அஞ்சும்அஞ்சும் ஆறும் ஆறும் அஞ்சும்அஞ்சும்
ஆறும் ஆறும் அஞ்சும்அஞ்சும் அறுநாலும் ஆறுமாய சஞ்சலங்கள்"

(ஆறும் ஆறும்-தேவனூர்)

என்னும் பாடல் விளக்குகின்றது.

சரியை முதலான நான்குநெறிநின்று, பாசநீக்கம்பெற்று, சிவப்பேற்றை
எய்த வேண்டுமென்பதை,

"இருவினை முமலமற இறவியொடு பிறவியற

ஏகபோகமாய் நீயுநானுமாய்

இறுகும்வகை பரமசுக மதனையரு ளிடைமருதில்

ஏகநாயகா லோகநாயகா இமையவர் பெருமானே."

(அறுகுதுனி-திருவிடைமருதூர்)

என்னும் வேண்டுகோளால் உணர்த்துகின்றார்.

இவ்வாறு, சிவானுபூதிச் செல்வராய் விளங்கி அருணகிரிநாதர் தாம்
பாடிய திருப்புகழ் முதலான நூல்களில், சைவசித்தாந்தம் கூறும்
முப்பொருளியல்கள், நூல்வகை நெறிகள், பாசநீக்கம், சிவப்பேறு ஆகிய
வற்றை அற்புதமான சந்தநடையில், பயில்வோரின் சிந்தைகொள்ளுமாறு
பாடியள்ள திறத்தை மலர்கள், நூல்கள் வாயிலாக வெளியிட்டுச் செய்யும்
தொண்டு பாராட்டத்தக்கதாகும். இத்தகைய தொண்டினைச் செய்வோரும்,
அதற்குத்துணைநிற்போரும், பயன்கொள்வோரும் இருமைநலமும்
எய்துவான்வேண்டி, எல்லாம்வல்ல மயிலந்தன்மாமலை மணக்கோல
முருகனின் திருவருளையும், ஆதினகுரு முதல்வர் பாலசித்தரின்
குருவருளையும் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

(ஒ.....ம்)

அணிந்துரை

முனைவர். சோ. ந. கந்தசாமி,
பேராசிரியர் & தலைவர், இலக்கியத்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் 613 005.

“அருணகிரித் திருப்புகழில் சைவசித்தாந்தம்” என்ற பொருண்மையில் உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் டாக்டர் வெள்ளியங்கிரி அவர்கள், அரிதின் முயன்று எழுதியுள்ள ஆய்வு நூலினை அணுகியும் நுணுகியும் நோக்கினேன். மெய்கண்ட சாத்திரங்கள், பன்னிரு திருமுறை, இவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்த ஆய்வு நூல்கள் ஆகியவற்றை ஆழ்ந்து பயின்று தாம் பெற்ற அனுபவத்தின் விளைவாக, அருணகிரிப் பெருமான்: தேனினும் இனிய தீந்தமிழில் பாடியருளிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் சித்தாந்தச் சிந்தனைகளைத் தொகை வகை செய்து இந்நூலினைச் சிறப்புற எழுதியிருத்தல் பாராட்டற்பாலது.

சைவ சித்தாந்தம் தமிழ்ப் பெருமக்களின் மெய்ப்பொருட் சிந்தனையில் கனிந்த தத்துவச் செந்நெறி ஆகும். காட்சி, கருதல், நூல் ஆகிய மூவகை அளவைகளாலும் இறை, உயிர், தனை என்ற முப்பொருள் உண்மையினை அறிவியல் பூர்வமாக நிலைநாட்டுதல் சித்தாந்தத்தின் முடிந்த கருத்தாகும். இங்குச் சுட்டப் பெற்ற முப்பொருளுமே ஒருவரால் படைக்கப்படாது என்றும் உள் பொருள்களாக உணர்தற்குரியவை. உயிரினைத் தொடக்கம் முதலே பற்றியிருக்கும் இருளாகிய ஆணவத்தின் வலிமையை அகற்றி, வீட்டின்பம் அருளும் பொருட்டுப் பேரருள் காரணமாகப் பரம்பொருள் உயிர்கட்கு உடல், உறுப்பு, உலகு, நுகர்பொருள் என்பனவற்றை, மாயை என்ற முதற்பொருளிலிருந்து அருளாகிய சக்தியைத் துணைக் காரணமாகக் கொண்டு படைத்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. உயிர்கள் இருவினைக்கு ஈடாக அச்சு மாறிப் பிறத்தலும், முடிவில் மலபரிபாகத்திற்கு ஏற்பத் திருவருள் பதிவு பெறுதலும், குருவருளினால் மெய்ப்பொருள் குறித்த ஞானம் தோன்றுதலும் சித்தாந்த நூல்களில் சிறப்புறக் கூறப்பெறுவன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நால்வகை நெறியினால் மெய்ஞ் ஞானம் பெற்ற உயிர்கள் பாசத்தை விடுத்துப் பதியினை அடைதல் வாழ்க்கையின் முடிந்த பயனாகச் சுட்டப்பெறும்.

அருணகிரிநாதர் சிறந்த அனுபூதிமான். முருகப்பெருமானின் திருவருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவர். சைவ சித்தாந்தச் செந்நாவலர். அவர்தம் தெய்வமணம் கமழும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் விரவியும் பரவியும் காணப்பெறும் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைத் தக்க சான்றுகளினால் இத் நூலாசிரியர் ஆராய்ந்து தெளிவுறுத்துதல் அனைவராலும் வரவேற்கத்தக்கது. இந்நூலாசிரியர் இத்தகைய சிறந்த ஆய்வு நூல்கள் பலவற்றை எழுதி அன்னைத் தமிழுக்கு அணியாகச் சூட்டி வளமும் வாழ்வும் உயர்வும் பெற்றுச் சிறப்புறச் செந்தமிழ் முருகன் சேவடியை எண்ணி ஏத்தி வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றியுரை

இந்த ஆய்வுநூலை எழுத ஆரம்பித்தது முதல் அச்சிடும் வரை உதவிய நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்களுக்கும், என் முன்னேற்றத்திற்குத் துணை நிற்கும் உஸ்மானியா பல்கலைக் கழகக் கலைப்புலத் தலைவர் (ஓய்வு) து. சிங்காரவேலன் அவர்கட்கும், அண்ணன் சிவப்பிரகாசத்திற்கும், ஆயிரம் பிறை கண்டிருக்கும் தந்தை பழனிக்கவுண்டருக்கும், அன்னை பச்சையம்மாளுக்கும், நன்றியறிதலுடையேன். ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற ச. தண்டபாணி தேசிகர், Prof. வை.இரத்தினசபாபதி, Vidvan. சுப்பிரமணிய ஐயர், சே.ரா. கோமதி குரியமூர்த்தி, Prof. ஆறு. அழகப்பன், Prof. S.N. கந்தசாமி, திருமதி. கு. சிவப்பிரகாசம், D.T.P. செய்த ஸ்ரீதர் ஆகியவர்கட்கும் என் மனமுவந்த நன்றி.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

ஆ.இ.		ஆண்டு இல்லை.
உ.ஆ.		உரையாசிரியர்.
கழகம்.		திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. 1.
சமாஜம்.		சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம், அக்ரகாரம் சாலை, சென்னை. 4.
சித்தியார்		சிவஞான சித்தார்.
திருக்களிறு		திருக்களிறுப்படியார்
நா.		நூற்பா.
நா. ஆ.		நூலாசிரியர்.
ப.		பக்கம்
ப.இ.		பக்கம் இல்லை.
பக்.		பக்கங்கள்.
பதி.		பதிப்பு.
பதிஆ		பதிப்பாசிரியர்.
பாடியம்		சிவஞான மாபாடியம்
ம.கா.		மதுரைகாமராசர் பல்கலைக்கழகம்.
மு.நா		முன்பு குறிப்பிட்ட நூல்.
மூ.ஆ.		மூலஆசிரியர்.
மொ.பெ		மொழிபெயர்ப்பு.
வ.சு.செ		வ.சு. செங்கல்வராய பிள்ளை.
Ed.		Edition
P.		Page.
PP.		Pages.
Vol.		Volume.

உள்ளுரை

	முகவுரை	VIII
இயல்.	1. இறை	9
	1.1. இறையுண்மை	10
	காண்டல்... 10, சுருதல்... 12, உரை... 13	
	1.2. இறையிலக்கணம்	14
	ஏகன்... 14, அனேகன்... 16, நிர்விகாரம்... 18, உயிர்த்துணை... 22, தன்னிகரில்லாத் தலைமை... 26	
	1.3. இறை வடிவம்	30
	சொருபர்... 31, சத்தர்... 34, உத்தியுத்தர்... 36	
இயல்.	2. உயிர்	45
	2.1. உயிர் உண்மை	46
	இலதென்றலின்... 47, எனதுடல் என்றலின்... 48, ஐம்புலனொடுக்கமறிதலின்... 48, கண்படில் உண்டி. வினையின்மையின்... 49, உணர்த்த உணர்தலின்... 50.	
	2.2. உயிர் இலக்கணம்	51
	அவத்தைப் படல்... 52, போக்குவரவு புரிதல்... 59, இறைச்சார்பு... 68, உலகச்சார்பு... 72.	
	2.3. உயிர் வகை	76
	விஞ்ஞானகலர்... 76, பிரளயாகலர்... 77, சகலர்... 79.	
இயல்.	3. தளை	86
	3.1. தளை உண்மை	86
	ஆணவம்... 87, கன்மம்... 87, மாயைம்... 87	
	3.2. தளை இலக்கணம்	88
	ஆணவ இலக்கணம்... 88, கன்ம இலக்கணம்... 89 மாயை இலக்கணம்... 90	
	3.3. தளை வகை	97
	ஆணவத்தின் பிரிவுகள்... 97, கன்மத்தின் பிரிவுகள்... 104, மாயையின் பிரிவுகள்... 110	
இயல்.	4. சாதனம்	121
	4.1. வேண்டல்	123
	சரியை... 124, கிரியை... 127, யோகம்... 131, ஞானம்... 136. செந்நெறி... 141.	
	4.2. பெறுதல்	151
	இருவினை ஒப்பு... 152, மலபரி பாகம்... 152, சத்திநிபாதம்... 153, தீட்சை... 158, உபதேசம்... 164.	
	4.3. காத் தல்	170
	குருவழிபாடு... 171, ஆலயவழிபாடு... 174, அடியார் வழிபாடு... 177, மந்திர வழிபாடு... 180.	
இயல்.	5. பயன்	199
	5.1. தளை நீக்கமும் தன்னுணர்தலும்	201
	தத்துவரூபம்... 201, தத்துவதரிசனம்... 203, தத்துவ சுத்தி... 203, ஆன்மரூபம்... 204, ஆன்மதரிசனம்... 205.	
	5.2. உயிராக்கமும் சிவநோக்கமும்	206
	ஆன்மசுத்தி... 206, சிவரூபம்... 208, சிவதரிசனம்... 211, சிவயோகம்... 212, சிவபோகம்... 213.	
	5.3. முத்திக்கொள்கைகள்	215
	பதமுத்தி... 215, பரமுத்தி... 216, முத்தியில் உயிர்... 217, முத்தி பேதங்கள்... 217, அருணகிரியின் முத்திக் கொள்கைகள்... 219.	
	முடிவுரை	224
	நூலின் சாரம்	225
	அகர நிரல்	228
	துணை நூற்பட்டியல்	235

உ
ஓம்
சிவசிவ

ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க!

முகவுரை

முத்தமிழ் நலஞ்சான்ற வித்தகர்கள் இத்தமிழ்மண்ணில் எத்தனையோ பேர் தோன்றி இருக்கின்றனர். அவருள் காலத்தால் பிற்பட்டவர் அருணகிரிநாதர். அவருடைய பாடல்களில் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் பல வெளிப்படுகின்றன. எனினும், அவற்றை விரிவாக எந்த நூலும் எடுத்துரைக்க வில்லை; எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் எழுச்சியே இந்நூலின் எழுச்சியாகும்.

மேலும், “அருணகிரிநாதர் தாம் பாடிய பாடல்களில் சைவ சித்தாந்த நுண்பொருள்களையும் அப்பொருளுணர்வோடு தொடர் புடைய அருளநுபவங்களையும் குறித்துச் செல்லும் முறையினைக் கருதுங்கால் இவ்வாசிரியர் செவ்வேளாகிய முருகப்பெருமானையே சிவனெனத் தெளிந்து வழிபட்ட சைவசமயத்தவரென்பது நன்கு தெளியப்படும்” வெள்ளை வாரணனாரின் இக்கருத்தே நூலில் வெளிப்படுவது.

“இயற்கை முழுவதோடும் நம் உள்ளம் எவ்வாறு இணைந்துள்ளது என்பது பற்றி அறிந்து கொள்ளுவதே அளவில்லா நன்மையாகும்” என்பர் பினோசா. அந்நன்மையினை அடைவதே ஆய்வின் குறிக்கோள்.

இறைவனின் புகழ் கூறும் திருப்புகழின் பெருமையை அருணகிரி நாதர்,

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்குஞ்
செகுத்தவர் உயிர்க்குஞ் சினமாகச்
சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென் றறிவோம்யாம்
நினைத்தது மனிக்கும் மனத்தையு முருக்கும்
நிசிக்கரு வறுக்கும் பிறவாமல் (263)

என்கின்றார். அத்தகைய பெருமையுடைய நூலினைக் கற்பவர் உட்பொருள் அறிந்து கற்கவேண்டும் என்பதே ஆய்வின் நோக்கம்.

“இந்த மகானுடைய கவிதையோ மிகவும் கடினமான தளைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு தெய்விகக் கூத்தாடுகிறது” என்று பாரதி கூறுவதற்கேற்ப அருணகிரிநாதரின் கவிதை விளங்குவதாலும் எல்லாக்கொள்கைகளிலும் மதிப்புமிக்கதாக சைவசித்தாந்தம் இருப்பதாலும் இவ்விரண்டையும் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்வதே இந்நூலின் நோக்கம். எனவே, அருணகிரித் திருப்புகழில் சைவ சித்தாந்தம் என்ற பெயரில் இந்நூல் வெளிவருகிறது.

1. இறை

உலகில் தோன்றிய இறைக்கோட்பாடுகள் எத்தனையோ; அவையாவும் இறைவனைப் பற்றிக்கூற நினைத்து இறையும் உணர்த்தாது நின்றன எத்தனை எத்தனையோ; மாறாக அவை ஒழுக்கத்தையும் அன்பின் சிறப்பையும் தொழில் செய்யும் முறையையும் ஆடம்பரச் செய்கைகளையும் அளவறுத்துக் கூறினவே தவிர வேறொன்றையும் சாதிக்கவில்லை. அவற்றின் சாதனை பொருளாட்சியினையும் பதவி இன்பத்தையும் அடைந்தமையேயாம். இவற்றிற்கு மாறாகக் காலம் மாறினாலும் யுகங்கள் உருண்டோடினாலும் முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் விஞ்ஞானரீதியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டது சைவசித்தாந்தமேயாகும்.

சைவசித்தாந்தத்தின் இறைக்கோட்பாடு அந்தரத்து மேடையில் அமைக்கப்பட்ட ஆடம்பர மாளிகையன்று. அதனுடைய இறைக்கோட்பாடு காரணகாரியத் தொடர்புடன் அளவையியலின் அடித்தளத்திலிருந்து அமைக்கப் பெற்று மூலா இளநலம் கொண்ட முருகப் பெருமான் போன்று நிலைத்து நிற்பது.

“அவனிவ னுவனுட னுவளது இதுவுது வெனுமாறற் (று)
அருவுரு வொழிதரு வருவுடை யதுபதி” (1246)

என்று எவ்வளவுதான் இறைவனைப்பற்றி உணர்த்தினாலும் மனங்கொளாத மக்கள் அதிகம்; அதனை உணர்த்தவே மதங்களும் மதக் கொள்கைகளும் ஏற்பட்டன; சைவசித்தாந்தமும் அவற்றிலொன்று. அஃது இறைவனைப்பற்றிக் கூறுமாறு :

இறை, சொரூபம் என்றும் தடத்தம் என்றும் இரண்டு நிலைகளில் விளங்கும். ஏதுக்களாலும் எடுத்தமொழியாலும் சோதிக்க வேண்டாமல் ஏகபரிபூரணமாய் விளங்குவது, சொரூபம், சிருட்டி, திதி, சங்காரம் திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் ஐந்தொழில் களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது தடத்தம். சத்தியாவது அக்கினிக்குச் சூடுபோலச் சிவனைப்பிரிவற்றிருக்கும். அது நித்தியமான, ஒன்றாய், எல்லாவற்றையும் ஊடுருவிநிற்கும். அது செயல் வேறுபாட்டால் பரை முதலிய அனேக வகைப்படும். சத்தியின் பேதத்தினாலே சிவனும் சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என தடத்தநிலையில் மூன்று பேதப்படுவர். இவை இலயம், போகம், அதிகாரம் என்றும் கூறப்பெறும். -இவைபற்றிய விளக்கம் இறைவடிவம் என்ற பிரிவில் இதே இயலில் இடம் பெறுகின்றன

1.1. இறையுண்மை

1.1.0. சைவ சித்தாந்தம் இறையுண்மையை விரிவாக உணர்த்துகிறது. அவ்வாறு அஃது உணர்த்தக் காரணம் இறைமையை உணர்வது எளிதன்று. இறைமையை உயிர் உணரவேண்டுமேல் அது பலபடிகளைக் கடக்க வேண்டியுள்ளது; உயிர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தனக்கு வேறாகக் காண்கிறது; பின் பாச ஞானத்திற்குமேல் வருகிறது; ஆணவத்தினின்றும் விடுபட்டுத் தன் உண்மை இயல்பு உணர்த்த உணருவது என்று உணருகிறது. அகங்காரத்தினை விடுகிறது; கடவுள்தான் காப்பாளர் என்ற திடநம்பிக்கையைக் கொள்கிறது; ஆன்மா சிவத்தை எங்கும் காண்கிறது; இதற்கடுத்த நிலையில் சிவத்தின் பிரபலத்தை உணர்ந்து அந்த அருளிலேயே கலந்து விடுகிறது. இந்த மிகவுயர்ந்த இன்பத்தின் முதிர்ந்த நிலைதான் முத்தி அல்லது இறைக்கலப்பு. ஆனால், உலக வயப்பட்டு மனிதமனம் இறை உண்டு என்பதை உடனே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எனவே, சைவசித்தாந்தம் இறை யுண்மையை அளவை முறையில் வைத்து உணர்த்துகிறது. அளவை பல வகைப்படும்; எனினும் அவை, காண்டல், கருதல், உரை என்ற மூன்றில் அடங்கும்¹.

1.1.1. காண்டல்:

காண்டலாவது, ஐம்பொறிகளையும், உட்கருவிகளாகிய மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் ஆகியவற்றையும், முன் அறிந்த அறிவையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அறியும் உயிரின் அறிவாற்றல்² காண்டல்; வாயிற்காட்சி, மானதக்காட்சி, தன்வேதனைக் காட்சி, யோகக்காட்சி என நான்கு வகைப்படும்³.

1.1.1.1. வாயில் காட்சி:

உயிரின் அறிவாற்றல் ஐம்பொறிகளாகிய வாயில்களுள் ஒன்றைப்பற்றி எதிர்ப்பட்டதொரு பொருளை (இஃது ஒன்று தோன்றுகிறது என) அறிவதுவே நிர்விகற்பக் காட்சி அல்லது இந்திரியக் காட்சி⁴ அல்லது வாயிற் காட்சி ஆகும்.

கருவி அறிவுடைய ஒருவர் எத்தனை நுணுகி அறியும் கூர்த்த மதியினராக இருப்பினும் சுட்டறிவுக்குரிய குறைபாடுகள் அவரைவிட்டு முற்றிலும்நீங்கா; ஒரெல்லவரையும் கூர்த்த கருவி அறிவு மக்களுக்குப் பயன்படுமேயன்றி அவ்வெல்லைக்கு மேலே அருள் அறிவே மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்கது⁵. அருள் அறிவின் கண்கொண்டு ஆண்டவனைக் கண்டவர் சிலரே; அவருள் அருணகிரிநாதரும் ஒருவர். இறைவனிடம் உபதேசம் பெற்றபோது கண்ட காட்சியை அவர்,

“சவுந்த ரிகமுக சரவண பதமொடு மயிலேறித்
தழைந்த சிவசுடர் தனையென மனநின்.

லமுந்த வுரையெய வருமுக நகையொளி
தழைந்த நயனமு மிருமலர் சரணமு மறவேனே" (113)
என்கிறார். இந்நிலை வாயிற் காட்சி எனப்பெறும்.

1.1.1.2. மானதக் காட்சி :

முன்னர்க் கண்ட காட்சி மனத்தில் பதிந்து அதனைப் பற்றிய எண்ணத்தைத் தூண்டுவது⁶. சவிகற்பக் காட்சியும் இஃதே. அருளாளரில் சிலருக்கு இறைவனின் காட்சி எய்தப் பெறும். அதனை அவர்கள் உயிர்க்கூடு விடுமளவும் ஒருக்காலும் மறக்காமல் மனத்தில் திரும்பத் திரும்ப எண்ணி இன்புறுவார்கள். இக்குற்றமற்ற காட்சி ஞானம் உயிரிடம் வருவதே மானதக் காட்சியாம். மாணிக்க வாசகர் தன்னை ஆட்கொண்ட குருமணியைப் பலவிடங்களில் மனக்கண்முன் கொண்டுவந்து நினைப்பதும்⁷. அப்போது இறைவன், "அடியவர் சிந்தை வாரிஜ நடுவில்"⁸ காட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதும் மானதக் காட்சியே.

1.1.1.3. தன்வேதனைக் காட்சி :

வாயிற் காட்சியால் மனக்காட்சி உண்டாகும்; மனக்காட்சியால் ஓரநுபவம் உண்டாகும்; அவ்வநுபவம் இன்பமாகவோ துன்பமாகவோ இரண்டுமற்றதாகவோ இருக்கும். அவ்வாறு அநுபவம் மாறுபடக் காரணம் உயிர் முக்குணவயத்ததாகலின்.

"அருந்தின்பத் துன்பம் உள்ளத் தறிவினுக்கராக மாதி
தரும்தன் வேதனையாங் காட்சி"⁹
என்று கூறுகிறது சிவஞான சித்தியார்.

அருணகிரிநாதர் மற்ற மக்களைப் போன்று உலகமுகப்பட்டு வாழ்ந்தார். அதனால், 'நோயுறுதலும், மூவாசை கொள்ளுதலும், உடம்பைச் சுகமெனக்கருதுதலும், ஆடை ஆபரணம் அணிதலும், ஏழுலகத்திலும் போக்குவரவு புரிதலும் ஆகியவற்றை உயிர்கள் அடைவதைக் கண்டார். அதனைப் பற்றி மனத்தில் சிந்தித்தார். உலக வாழ்வு துன்பம் என்பதை அனுபவ வாயிலாகக் கண்டார். எனவே, அத்தகைய மக்களுடன் அவர் சேர விரும்பவில்லை. அத்துன்பம் நீங்கிய அடியார்களுடன் சேர விரும்பினார். அவ்வடியார்களைத் தேர்வது மிகவும் கடினம்; அதனை ஆண்டவனே செய்யவேண்டும் என்று முறையிட்டார்¹⁰. இறைவனை அடைய அதுவே வழி என்பதை அவர் அநுபவ வாயிலாக உணர்ந்தார். இதனை அளவையியல் தன்வேதனை (அனுபவ)க் காட்சி என்று கூறுகிறது.

1.1.1.4. யோகக் காட்சி:

உள்ளம் ஒடுங்கி ஓரிடத்தமர்ந்து பல்வேறிடத்துப் பலகால நிகழ்ச்சிகளை உள்ளுணர்வினால் கண்டுகூறும் உயிரின் அறிவாற்றல்¹¹ யோகக் காட்சி எனப்படும். 'யோகப் பயிற்சி உள்ள சிலர் இவ்வுலகத்தை மறக்கிற நிலையைத் தாங்கள் விரும்பியபொழுது தாங்களாகவே உண்டாக்கிக்

கொண்டு, சொப்பன உடம்பாகிய குக்கும் சரீரத்தைத் தொழிற்படும்படி செய்து தூரத்)தொலைவுகளில் உள்ளவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். அதையே யோகக் காட்சி என்றும் மானதக் காட்சி என்றும் கூறுவர்¹² என்று விளக்கத் தருவர் அறிஞர். ஈண்டு யோகக் காட்சியும், மானதக் காட்சியும் ஒன்றாகக் கூறப்பட்டமை பொருந்தாது; மானதக் காட்சி வேறு, யோகக் காட்சி வேறு. யோகக் காட்சியோ யோகிகளால் மட்டும் எய்துதற்குரியது. மானதக் காட்சி அனைவராலும் எய்தக்கூடியது.

இறைவன் யோகக் காட்சியிலும் காணப்படுவதை, 'அறிதழ்க் கமலமாய்க் கோலி அமைக்கப்பட்டுள்ளதான தொங்கிப் பொருந்தியுள்ள அந்தத் தாமரையின்மேல் சுவாதிஷ்டானம் எனப்படும் ஆதார ஸ்தானத்தே உதிக்கும் செஞ்ஞாயிறு என்று சொல்லும்படியான செம்பொன் நிறமுள்ள பிரமனும், அந்த ஆதாரத்தின் மேல் நிலையிலே பூமியை உண்டவரும், உயிர்களைக் காக்கும் தொழிலைக் கொண்டவரும் மணிபூரகம் எனப்படும் இடத்தில் உள்ளவருமான திருமாலும், யோகத்துக்கும் மந்திரங்களுக்கும் மூல ஆதாரமாகிய இதய கமலமான அனாகதம் எனப்படும் இடத்தில் உள்ளவருமான உருத்திர மூர்த்தியும், ஆக மூவரும் விரும்பித் தேடி நிற்கும் ஓரியும் மேன்மையும் கொண்ட உருவத்தனாய்ப் புருவ மத்தியில் உள்ள சதாசிவமூர்த்தியும், நடுநிலைகளில் வீற்றிருக்க இவர்களுக்கு மேலான நிலையில் இருந்த லீலைகளுக்கு வேண்டிய இருப்பிடமும், நூல்கள் இறைவன் வீற்றிருக்கும் இடம் இஃது என்று அறிந்து கூறுவதுமான இரத்தினமயமான அழகியமண்டபமும் ஆன வீசி நின்று காட்டப்படும் தூபதிங்கள் விளங்கும் விசாலமான மண்டபத்திலே, ஏறி அமர்ந்துள்ள வீரபண்டிதனே வீரஆசாரியனே(1001) என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்.

1.1.2. கருதல் :

நேரே யறியப் படுவதன்றிச் சாதித்துப் பெறக் கூடியதாய் மறைந்து நின்ற பொருளை அதனைவிட்டு நீங்காது யாண்டும் உடனாய் நிகழும் ஏதுவைக் கொண்டு அவ்வாறுணர்வதாகிய ஆன்மாவினது ஞானசத்தி கருதலளவை எனப்படும்¹³

கருதல் அளவை தன்பொருட்டனுமானமும் பிற்பொருட்டனுமானமும் என இரண்டாகும். அவற்றுள் தன்பொருட்டனுமானமாவது இயல்பு (மாமுதலிய சொற்கள் இடத்துக் கேற்றவாறு பொருள் உணர்த்துதல்), காரியம் (புகை முதலிய காரியங்கள் நெருப்பு முதலிய தத்தங் காரணங்களை உணர்த்துதல்), அநுபலத்தி (குளிரில்லாமை, பனியில்லாமையை உணர்த்துதல்), என மூன்றனுள் ஒரேதுவுடைய சாத்தியத்தைப் பக்கம் (ஐயுற்றுத் துணிதற்கான இடம்-சந்தேகம்) சபக்கம் (தெளியப்பட்ட இடம் - உண்மை) விபக்கம் (இன்மை) முதலிய மூன்றினில் வைத்து அவினாபாவம் பற்றி ஆராய்தற்குரிய ஞானமாய் உயிரினோடு உணர்வு தெரிவது¹⁴. பிறர் பொருட்டனுமானமாவது முற்கூறிய ஏதுக்களால் தான் அறிந்ததனைப் பிறரறியப் போதித்தலை உயிரினோடு உணர்வு தெரிவது பிறர் பொருட்டனுமானமாம். இங்ஙனம் பிறரறியப் போதிக்குஞ் சொல்லும்

உடன்பாடு, மறை என்று இருவகைப்படும்¹⁵

சைவசித்தாந்த நூல்கள், சாத்திர நூல்கள்; அருணகிரி நாதரின் திருப்புகழ் தோத்திர நூலாகலின் அவர் இத்தகைய வாதங்களைத் தம் பாடல்களில் குறிப்பிடவில்லை.

1.1.3. உரை:

உரையளவை தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை என மூவகைப்படும்.¹⁶ “இவற்றுள் கருமகாண்டம் பற்றிப் பின்னொடு முன் மாறுகோனின்றிக் கடமைகளைப் பின்பற்றும் முறையை உயிரின் அறிவாற்றல் தெரிந்துகொள்வது தந்திர உரையளவை. உபாசனா காண்டம்பற்றிப் பொறியடக்கம் உடையவனாய்க் கடவுளை வழிபடும் முறைமையை உயிரின் அறிவாற்றல் தெரிந்துகொள்வது மந்திர உரையளவை. ஞானகாண்டம் பற்றிப் பொருட்பெற்றிகளைத் தான் உணருமாறும், பிறர்க்கு உணர்த்துமாறும் உயிரின் அறிவாற்றல் தெரிந்து கொள்வது உபதேச உரையளவை எனப்படும்”.¹⁷

உபதேசகலை லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும்.¹⁸ ஆகமங்கள் மாந்திரம் என்ற பிரிவிலேயே அடங்குகின்றன. ஆகமங்களின் சிறப்பிற்குக் காரணம்; இறைவனை உணர் அளவையே சிறந்த நெறியைக் காட்டுவனவாக உள்ளன, அளவையே இறைவனை விளக்குவனவாகவும் உள்ளன.¹⁹ அதனால், “ஆகம சார சொருபா” (730) என்று அருணகிரி நாதரும் குறிப்பிடுகின்றார். ஈண்டு, ஆகமங்கள் என்றது சைவ சமயம் சார்ந்த சிவாகமங்களையே. சிவாகம நெறியையே எத்தகைய இறையருளாளரும் கடைப்பிடிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருப்பார். அருணகிரிநாதரும் சிவாகம நெறியையே தம் நூலிலும் உரைக்கின்றார்.

“நாவேறு பாம ணத்த பாதார மேநி னைத்து

நாலாறு நாலு பற்று வகையான

நாலாறும் ஆகமத்தின் நூலாய ஞானமுத்தி

நாடோறும் நானுரைத்த நெறியாக” (220)

என்ற திருப்புகழ்ப் பாடற் பகுதியால் அஃது அறியப்பெறும். இப்பகுதி ஆகமங்களின் வகை இருபத்தெட்டென்றும் அவை சரியை கிரியை யோக ஞானநெறிகளை விளக்குவன என்றும் உணர்த்துகின்றன.

வம்பில் சுற்றாது பரகதி அடைய இறைவனிடம் வேண்டுகின்ற அவர் சிவாகமங்களில் மட்டும் விருப்பம் கொள்வதைச்

“சுருதி வழிமொழி சிவகலை யலதினி

யுலக கலைகளு மலமலம்” (912)

என்பதனால் ‘சிவகலை’ என்ற சிவாகமங்களே இறைவனைப் பற்றி முழுமையாக உணர்த்தக்கூடியன என்பது பெறப்படுகிறது.

1.2. இறையிலக்கணம்

12.0. இறையிலக்கணத்தை முற்றிலும் கூறமுடியாது. சூரியனின் வெப்ப ஆற்றலைப் பக்கத்தில் நின்று ஆய்ந்தவரில்லை. எனினும், அதனுடன் தொடர்புடைய பல நிலைகளையும் வைத்து அதன் ஆற்றல் அளவிடப்படுகிறது. அண்டத்தின் முன்னே தூசாக நின்ற சூரியன் நிலையை முழுவதும் ஆய்தல் இயலாது; அதுபோன்றே இறைவனின் நிலை. அவனருளால் அவனைக் காணும் பேறு வாய்க்குமேயன்றிப் பிறவாற்றால் வாய்க்காது. இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன் என்று எழுத்தாலும் சொல்லாலும் எழுதிக்காட்ட முடியாது.²⁰ எனினும், இறைவன் ஏகனாகியும், உயிர்களின் பொருட்டு அனேகனாகியும் நிர்விகாரனாகியும் உயிர்க்குற்ற துணைவனாகியும் தன்னேரில்லாத் தலைமையனாகியும் விளங்குதலை அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் வாயிலாகவும், சைவ சித்தாந்த நூல்கள் வாயிலாகவும் ஒப்பீட்டு முறையில் இப்பகுதி விரித்துரைக்கின்றது.

1.2.1. ஏகனாதல்:

இறைவன் ஒருவனே. மாணிக்கவாசகரும் இறைவனை, 'ஏகன்' என்கிறார். இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் இறையொன்றே உளது; அதுதான் பிரமம் அல்லது சிவம் என்று சொல்லப்படுகிறது; இதனைச் சாந்தோக்கிய உபநிடதம்; 'ஏகமேவ அத்வித்யம்' இரண்டு தன்மையற்ற ஒன்று என்கிறது.²¹ இதனைத் திருவுந்தியார், "ஏகனுமாகி"²² என்றும்; திருப்புகழ், "தொல்லைமுதல் தானொன்று"(389) என்றும் குறிப்பிட்டு கின்றன. இந்த அழிவுறாத நித்திய நிலையான உட்பொருள் ஒன்றாகவே கருதப்படவேண்டும் என்று பிருகதாரண்ய உபநிஷத் கூறுகிறது.²³

அருணகிரிநாதரும் இறைவனை, "ஏகா"(328), "காண் வருமென்ற ஏகம்" (1152), "ஒருவன்"(1088), "ஜெகத்துக் கொருத்தர்"(243) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1.2.1.1. பொருளால்:

இறைவன் பொருள் தன்மையால் உயிர்களிலிருந்து வேறுபட்டு ஒருவனாக விளங்குபவன்; அவன் தனிப்பொருள்; அவனை உண்டாக்கினவரோ வளர்த்தவரோ இல்லை.

"அம்மையப்ப ரேஉலகுக் கம்மையப்பர் என்றறிசு"²⁴;

"தானே புணர்ந்து தானே யறிந்து

தானே மகிழ்ந்து அருளுறித்

தாய்போல் பரிந்த தேனோடுகந்து

தானே தழைந்து சிவமாகித்

தானே வளர்ந்து தானே யிருந்த

தார்வேணி யெந்தை"(1220)

அவன். மற்றும், யாவருக்கும் தந்தையாகவும், தாயாகவும், தம்பிரானாகவும், தனக்கு அஃதிலனாகவும் உளன்²⁵; நவந்தரு பேதம் ஏக நாதனாகவே

நடிக்கின்றான்.²⁶ இவ்வுலகமும், இணையற்ற நூல்களும் கூறுகின்ற இறைவன் ஒருவனே. அவன் முழுமுதல்வன், முழுதுணர்ந்தோன், எங்கும் பரவி இருப்பவன், மாறுபாடடையாதவன், அருளன், நித்தன், செம்பொருள், பசுபாசங்களை விலக்கியவன். அத்தகைய இறைவனைச் சிவன் என்று குறிப்பிடுதல் தெளிவுள்ளதாகும்.²⁷

“... .. பதி பரமே அதுதான்
நிலவும்அரு உருவன்றிக் குணம்குறிக ளின்றி
நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்த மாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அசல மாகி
அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவாய் அன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வதுதற்சிவ மென்பர் தெளிந்து னோரே”²⁸

எனச் சிவப்பிரகாசமும் கூறுகிறது. இந்நிலையே அரக்குடன் சேர்ந்த கல்போல் பிரிப்பற்று விரவி எல்லாமும் தானாகவே நிற்கும் நிலை;²⁹ “ஆதியொடு அந்தம் ஆகிய நலங்கள்”(444) ஆனநிலை; காரணம்; ‘அதைவிடப் பெரிய உருவமும் அதைவிடச் சிறிய உருவமும் உலகில் இல்லை. அப்பேருருவினிடம் எப்படிச் சகல உருவங்களும் சூக்குமத்தில் இலயமடைகின்றனவோ, அப்படியே சகலசக்திகளும், சகல அறிவும் அங்கு இலயமடைந்துவிடும். ஆகவே, அந்தப் பெருநிலையில் படைப்புக்கு முந்தின நிலையும் உளது; இலயத்தின் முடிவும் உளது. இந்நியதியினால் அங்கு இல்லாத பொருள் பிரபஞ்சத்தில் வேறாக ஒன்று இல்லை’.³⁰ இத்தகைய இறைவனை எப்படி அழைப்பது என்று இறையடியவர்கட்குத் திண்டாட்டம் ஏற்பட்டு,

“ஒருவனுக்கு மொருத்திக்கு முருவொன்றா லவ்வு ருவையிஃ
தொருத்த னென்கோ வொருத்தி யென்கோ
இருவருக்கு முரித்தாக ஒருவ ரென்றோ
ரியற்சொலில தெனில்யான் மற்றென்சொல் கேனே”³¹

என்கின்றார் குமரகுருபரர். எனவே, அருணகிரிநாதரும் இறைவன் முருகனைக் கூறுமிடத்து, “ஜெகத்துக் கொருத்தர் புத்ர”(243) என்று கூறுகின்றார்.

1.2.1.2. இடத்தால்:

இறைவன் இடத்தாலும் ஏகனாகி,

“எங்கும் எவையும் எரியுறுநீர் போல்ஏகம்
தங்கும் அவன்தானே தனி”³²

இதனை அருணகிரிநாதர், இறைவன் பிரமன் காணாது உயர்ந்து நின்ற திருமுடியும் திருமால் காணாது தாழ்ந்த திருவடியும் உடையவன் (1042) என்று கூறுமிடத்தில்.

“பாவா நாவாய் வானீ சார்வார் பாரா வாரத் துரகேசப்
பாய்மீ தேசாய் வார்கா ணாதே பாதா ளாழத்துறுபாத”(1042)
என்ற தொடரால் எவ்விடத்தும் ஒருவனாகவே இறைவன் நிறைந்து
உள்ளான் என்கிறார்.

1.2.1.3. காலத்தால்:

இறைவன் காலத்தாலும் ஒருவனாகவே நிற்கின்றான். இதனை,
“இறுதியாம் காலந் தன்னில் ஒருவனே”³³
என்று சித்தியாரும்;

“கால காலப் பிரபு”(1108); “தொலைவிலாப் பொருள்”(1063)
எனத் திருப்புகழும் கூறுகின்றன.

1.2.1.4. குணத்தால்:

இறைவன் குணத்தாலும் ஏகனாகவே நிற்கின்றான்.
“பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின்
அருமைக்கும் ஒப்பின்மை யான்”³⁴
என்று திருவருட்பயனும்;

“குருவிலாதவர்” (637); “தியாக சீல குணத்தான்”(914) “யார்க்கும் எட்டாதவர்” (961)
எனத் திருப்புகழும் கூறுகின்றன.

1.2.1.5. தொழிலால்:

இறைவன் தொழிலாலும் ஒருவனே. அத்தொழில் அறிவுத்தொழில்;
“நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழில்”³⁵. இதனை அருணகிரிநாதர்,
“ஞானவேள்”(889) என்று முருகனைக் குறிப்பிடுவதனால் உணர்த்துகிறார்.
காரணம், இறைவனின் நினைவு மாத்திரையே எல்லாத் தொழிலும் நிகழும்.

1.2.2. அனேகனாதல்:

ஏகன் எனினும் அனேகன் எனினும் இறைவனுக்குப் பொருந்தும்.
‘உண்மை ஒன்றுதான். ஞானிகள் அதைப் பலவாறு கூறுகின்றார்கள்’ என்று
ருக்வேதமும் கூறுகிறது. பரம்பொருளைப் பற்றிப்பல விளக்கங்களைக்
கொள்வது பல கடவுட் கொள்கையாகாது.³⁶ எனவே, முன்னர்க் கூறிய
ஏகத்திற்கும், இங்குக் கூறும் அனேகத்திற்கும் தொடர்புண்டு.

“தேவரி னொருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார் முதலுருப் பாதி மாதர்
ஆவது முணரார் ஆதி அரியயற் கறிய வொண்ணா
மேவந் நிலையு மோரார் அவனுரு விளைவு மோரார்”³⁷
என்று சித்தியாரும்;

“... .. அனேகனு மானவன், நாதனு மானானென் றுந்தீபற”³⁸

என்று திருவுந்தியாரும்; “அனேகன்”³⁹ என்று திருவருட் பயனும் கூறுகின்றன. இவ்வாறு வேறுபாடு கொள்ளக் காரணம்; பரமார்த்தமாக நாமருபங்களொன்றும் பரம் பொருளிடத்தே உளதாக இல்லை; வழிபாட்டின் பொருட்டே அவ்வாறு கொள்ளப்படுகிறது; மற்றும் காரணப் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள யாவும் காரியப் பிரபஞ்சத்திலும் உண்டு.⁴⁰ விதை ஒன்று, விளைவு பல என்பதே இதற்கு உதாரணம். எனவேதான்; சிவபெருமான் பிருதிவியிலே நிறைந்தியக்கலால் பவனென்றும், அப்புவினே கலந்தியக்கலால் சர்வனென்றும், தேயுவினே வளைந்தியக்கலால் பீமனென்றும், ஆகாயத்திலே வியாபித்தியக்கலால் மகாதேவனென்றும், சூரியனிடத்திலே சார்ந்தியக்கலால் சோமனென்றும், ஆன்மாவினிடத்திலே வேறற விரவியியக்கலால் பசுபதியென்றும் பெயர்கள் கூறப்பட்டன.⁴¹ அவ் இறைவன் அனைத்தையும் அழித்து ஒடுக்கலின் அரன் எனவும், வியாபகனாதலின் விட்டுணு எனவும், சர்வஞ்ஞனாதலின் பகவான் எனவும் காப்பவனாகலின் ஓம் எனவும் பெயர்கள் கூறப்பட்டன.⁴² இதனைச் சம்பந்தர் உடல் முழுவதும் உயிர்; உயிர் முழுவதும் இறைவன் என்று கூறுகின்றார்.⁴³

1.2.2.1. பொருளால்:

இறைவன் எல்லாப் பொருள்களாகவும் இருக்கின்றான்.

“வானகமும் மண்ணகமு மாய்நிறைந்த வான்பொருளை”⁴⁴

என்று திருக்களிறும் அதனைக் கூறுகிறது.

“பருதி யாய்ப்பனி மதிய மாய்ப்படர்

பாராய் வானாய் நீர்தீ காலா யுடுசாலம் பலவுமாய்” (1063)

விளங்குவதைக் குறிப்பிடுகிறது திருப்புகழும்.

1.2.2.2. இடத்தால்:

இறைவன் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை இடங்களால்

“உலகெலா மாகி வேறாய் உடனுமாய்”⁴⁵

“அகில மெல்லாம், நிலலாமல் நின்ற நிலையினான்”⁴⁶

“ஏழுலகாள் (1063); “ஏமவெயிற்பலவெற்பினி னற்பதி னாலுல கத்தினி லுற்று” (197) விளங்குகின்றான். இதனால், இடத்தால் இறைவன் அனேகனாதல் பெறப்படுகின்றது.

1.2.2.3. காலத்தால்:

இறைவன் காலத்தாலும் பலவானான். காலம் உலகைப் படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் தான் எவ்வித மாறுபாடும் அடையாமல் இருக்கிறது; அந்நிலையில் அஃது பலவாக இருக்கிறது; பல பெயர்களைப் பெறுகிறது.⁴⁷ அதைப் போன்று கடவுளும் பலவாகின்றான். ஈண்டு, காலம் கடவுளால்

படைக்கப்படும் சடப்பொருள் ஆதலாலும் அரு ஆதலாலும் கடவுளுடைய செயல்கள் காலத்தோடு ஒட்டி நிகழ்வதாலும் கடவுளின் செயலைக் காலத்திற்குக் கூறியது உபசார வழக்காகும்.

“... .. பலகிழமை யாய்ப்பதி

னாலே றேழா மேனா ளாயே முலகாகி” (1063)

என்று திருப்புகழ் கூறுதலால் கடவுளின் நிகழ்ச்சியொடு பட்ட காலம் பலவாதலால் கடவுளும் பலவாதல் பெறப்படுகிறது.

1.2.2.4. குணத்தால்:

இறைவன் குணப்பண்பாலும் பலவாகின்றான். இயல்பாகிய குணங்கள் எட்டினை⁴⁸ உடையவன் அவன்; எண் வகையும் மாறாத⁴⁹ தன்மையுடையவன் அவன். திருப்புகழும் இறைவனை, “எண் குணவர்” (612), “எண்குண சுவாமி” (766), “எண்குணமுற்றோன்” (867) எனக் கூறுகிறது.

1.2.2.5. தொழிலால்:

இறைவன் ஒருவனே; அவன் தொழிலால் பலவகையாக விளங்குகின்றான். பிரமனும் அவனே; மாலும் அவனே; சிவனும் அவனே; இந்நிலைவேடங்கட்டி நடிப்பவர் போன்றது.

“சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழும் ஈசன்

உவந்தருள் உருத்தி ரன்தான் மாலயன் ஒன்றினொன்றாய்ப்

பவந்தரு அருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றாய்

நவந்தரு பேதம் ஏக நாதனே நடிப்பன் என்பர்”⁵⁰

என்று அந்நிலையைச் சித்தியார் கூறுகிறது.

“வேதாவாய் மாலாய் மேலே சிவமான, தொலைவிடப் பொருள்” (1063)

என்று அந்நிலையைத் திருப்புகழும் கூறுகின்றது.

1.2.3. நிர்விகாரமாதல்:

இறைவனின் ஏகனாகியநிலை அனேகமானாலும் விகாரம் அவனிடத்தேற்படுவதில்லை. அரன் சருவ வியாபகன் ஆதலின்⁵¹ என்று சிவஞான போதம் காரணம் கூறுகிறது.

“சகலத்து மொற்றைப்பட் டயல்பட்டு நிற்குநிற், சரணப்ா சித்தி”(280)

என்றவ்வாறே அருணகிரிநாதரும் இறைவனைப் போற்றுகிறார்.

நீரின் விகாரங்களான அலை, திவலை, நுரை முதலிய அவற்றிற்குக் காரணமான நீரின் வடிவத்திற்கு மாறுபட்டன அல்ல; அது போல இறைவன் அனேகன் ஆனாலும் தன் தன்மையால் மாறுபட்டவன் அல்லன்.⁵² இதற்குக் காரணம், அவன் கட்டற்றவன், உள்ளுக்குள் ளாகவும் புறத்திற்குப் புறமாகவும் உள்ளான்.⁵³ இந்நிலை; பூவில் மணமும், உடலில் உயிரும், விழியும் ஒளியும் சேர்ந்திருப்பன போல இறைவனும்

எல்லாவற்றோடும் இயைந்து தனது எண்குணத்தில் திரியாது எவ்விதச் சலனமும் அடையாமல் இருப்பதைக் கொண்டே அறிய முடிகிறது.⁵⁴ ஒன்றாயிருந்த பொருள் பலவானபொழுது அதனிடம் விகாரமேற்படல் உறுதி; பரம் பொருளிடத்தில் அந்நிலை ஏற்படுவது கிடையாது. 'பொருள் அசைவின்றி நிற்பின் பிரமமெனவும், அசைவுறின் சிற்சத்தி யெனவும், அதுவே சகசீவ பரமாகப் பரிணமிக்கின் மாயையெனவும் பெயர்பெறும். தன்னிடத்து(த்) தானிலையுறுவதும் சலனமுறுவது மேயன்றி அந்த அசைவு வேறிட மன்மையின் நன்னிலைக் கட்டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை, நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானுநிலையினு, மேன்மேலுயர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத் தலையாகச் செய்வானுந் தான்'⁵⁵ என்பது போல அந்நிலை.

1.2.3.1. பொருளால்:

இறைவனுக்கு உருவம் கற்பிக்கப்படுகிறது; அது பொருள் தன்மை. பொருள் பலவாகும்போது அதனிடத்து விகார மேற்படுவது உறுதி எனக்கூறநேரும். இறைவனின் நவந்தரு பேதம் நாடக மாத்திரையே.⁵⁶ ஆதலால் அவ்வாறு கூற வேண்டாம். இறைவனுடன் நீங்காதிருக்கும் சத்தியினிடத்து விகாரமேற்படுமோ எனின்; ஏற்படாது. அச்சத்தியானவள் இறைவன் எத்திறம் நிற்கிறானோ அத்திறத்தில் அவளும் நிற்பள்.⁵⁷ 'சிவம்சத்தியைத் தோற்றுவிக்கும், சத்தி சிவத்தைத் தோற்றுவிக்கும், இருவரும் உலகையும் உயிரையும் தோற்றுவிப்பார்கள். எனினும், சிவம் பிரமசாரியாகவும் சத்தி கன்னியாகவும் எவ்வித விகாரமும் தன்னிடத்து ஏற்படாமல் இருப்பார். இந்நிலை நம்மனோர்க்கு எளிதின் உணரப்படாது; ஞானிகளுக்கே அதன் தன்மைதெரியும்'.⁵⁸ இக்கருத்தினை, அருணகிரிநாதர் தேவியைக் குறிப்பிடுமிடத்து,

"அடை வொடுல கங்கள் யாவு முதவிநிலை கண்ட பாவை"(206) என்பதால் தேவி உலகெலாம் ஈன்றும் கன்னியாக இருப்பதைப் 'பாவை' என்ற தொடரால் உணர்த்துகிறார். இறைவன் எத்திறம் நிற்கின்றானோ அத்திறமாக இறைவியும் நிற்பதை,⁵⁹

"எந்தைதன், திருவுருவின் மகிழெனது தாய்பயந்திடும்புதல்வோனே"(211) என்ற தொடரால் அவர் உணர்த்துகின்றார்.

1.2.3.2. இடத்தால்:

இறைவன் அளவுகடந்து நிற்கின்றான்; அனைத்திலும் நிறைந்திருக்கின்றான்; நினைப்பவர்களிடத்தில் செல்கிறான்; ஆராய்ச்சிக்கு அகப்படாதவனாகின்றான்; குறைவில்லாத விளக்கமான நிறைந்த விரிந்த விண்ணொளியாகவும் அசைவற்று மண்மேல் பேரொளியாகவும் உள்ளான்; மனக்கண்ணிற்கன்றி வேறிடத்தில் தோன்றாத குற்ற மற்றவனாகவும் இருக்கின்றான்; உலகங்களெல்லாம் தான் நிலலாமல் நின்ற நிலையினை

உடையவனாக இருக்கின்றான்.⁶⁰ என்று நெஞ்சுவிடுதாது கூறும் கருத்துகள் இறைவன் இடவகையால் நிர்விகாரமற்று இருத்தலைக் குறிக்கின்றன.

அருணகிரிநாதர்; 'பஞ்ச பூதச் சேர்க்கையாலான உடலங்களிலெல்லாம் உறையக் கூடியது' (741) இறைமை என்றும்; எனினும் அஃது 'உடல் அறியா வகையில் மாயமாய் உள்ளது' (741) என்றும் கூறுவதனால் இறைவன் நிர்விகாரி என்கிறார்.

இறைவன் தொழிலியற்றும் போது அதற்கொரு இடம் வேண்டுமே எனவினா எழுமாயின்,⁶¹ விடையாவது; காலம் எவ்வாறு தோற்ற ஒடுக்கங்கட்குக் காரணமாகி அதனால் தான் எவ்வித மாறுபாடும் அடையாது தனக்கென ஓர் இடம் வேண்டாது இருக்கின்றதோ அத்தன்மைபோல இறைவனுக்கும் இடம் வேண்டப்படுதில்லை.⁶² எனவே, இடத்தால் விகாரப்படுதல் இறைவனுக்கு ஏற்பதில்லை.

1.2.3.3. காலத்தால்:

இறைவன் கால வகையால் ஏகனாகியும், அனேகனாகியும் நிற்பினும் எவ்வித விகாரமும்படைவதில்லை. அண்டத்தில் உள்ள அனைத்தையும் தோற்றுவித்தும் காத்தும் துடைத்தும் நிற்கின்ற இறைவனோ, தான் என்றும் நித்தன்.

“ஆக்கி எவையும் அளித்தா கடன்.அடங்கப்

போக்கும் அவன்போகாப் புகல்”⁶³

என்று திருவருட்பயன் கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதர் முருகனைக் குறிப்பிடுமிடத்து, 'நித்தா' (292) என்றும்; 'ஒரு காலம், நிகழும் வடிவினை' (1127) என்றும் கூறுவன அக்கருத்தை வலியுறுத்துவன.

1.2.3.4. குணத்தால்:

இறைவன் குணத்தால் ஏகனாகியும், அனேகனாகியும் நின்றாலும் அவன் எவ்வித மாறுபாடும் அடைவதில்லை. அகரமின்றி எவ்வெழுத்தும் இல்லை.⁶⁴ மற்ற எழுத்துகளைக் கருதும்போது அகரவுயிர் அடங்கியும் அதனை நோக்கும் போது அதுதெளிவாகவும் விளங்குகின்றது. அஃதே போல் இறைவனும் தன்னைக்கருதும் போது முழுமுதற் பொருட்களாகவும், மற்ற பொருட்களைக் கருதும் போது மற்ற பொருட்களாகவும் விளங்குகின்றான்.

“அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்

நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து”⁶⁵

என்று திருவருட்பயன் கூறுகிறது. இதனையே உண்மைவிளக்கமும்,

“அக்கரங்கட் கெல்லாம் அகரஉயிர் நின்றாற்போல்

மிக்க உயிர்க்குயிராய் மேவினோம்”⁶⁶

என்று கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதர், “போதநிர்க்குண” (996) என்கிறார் இறைவனை. இதனால், திருவருட்பயன் கூறுவது போன்று அறிவாகி போதமாகி குணவகையால் எவ்வித விகாரமும் அடையாதவன் இறைவன் என்பது உணர்த்தப்பெறுகிறது.

1.2.3.5. தொழிலால்:

இறைவன் ஏகனாக் சொருப நிலையில் நிற்கிறான். தொழில் காரணமாக அவனிடத்தில் பல பிரிவுகள் கொள்ளப்படுகின்றன. எனினும், அவனிடத்தில் விகார மேற்படுவதில்லை.⁶⁷ படைத்தும், காத்தும், துடைத்தும் அவன் எவ்வித மாற்றமும் கொள்ளாமையினாலேயே சிறப்புடையவனாகக் கருதப்படுகிறான்.⁶⁸

சூரியன் வானிலிருந்த விடத்துத் தாமரையில் பக்குவம் உள்ளன மலர்கின்றன, சில வாடுகின்றன, சில மொட்டாகின்றன, ஆம்பல் குவிக்கிறது, சேறு இறுகுகிறது, வெண்ணெய் இளகுகிறது; சூரியனைப்போல இறைவன் நிர்விகாரியாவான்.⁶⁹

“தோற்றுவித் தனித்துப் பின்னும் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும் போற்றவே உடைய வீசன் புகுந்தது விகாரமென்னில் சாற்றிய கதிரோன் நிற்கத் தாமரை அலரும் காந்தம் காற்றிடும் கனலை நீரும் கரந்திடும் காசினிக்கே”⁷⁰ என்றுசித்தியார் கூறுகிறது.

“.....சகல வடிவாய், பழைய வடிவாகிய வேலா” (542)

என்ற பாடல் பகுதியில் அந்நிலையை அருணகிரிநாதர், உணர்த்துகின்றார்.

சூரியன் முன்னிலையில் எவ்விதம் எல்லாமும் வடிவ வேறுபாடுகளை அடைகின்றனவோ அவ்விதமே இறைவன் முன்னிலையில் எல்லா வடிவமும் அதனாலாகிய தொழிலும் நடைபெறுகின்றன. எனினும், கதிரவன் விகாரமடைவதில்லை. இதனையே அருணகிரிநாதர் ‘பழைய வடிவாகிய’ என்ற தொடரால் அஃதாவது நிட்கள சொருபவடிவத்தை தொழிலால் நிர்விகாரமற்ற நிலையை உணர்த்துகின்றார்.

“படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும்பா வனையும் நூலும் துடைப்பானாத் தொழிலும் மேனி தொடக்கானேற் சொல்லொணாதே”⁷¹ என்று சித்தியாரும் கூறுகிறது.

1.2.4. உயிர்த்துணையாதல்:

இறைவன் உயிர்கட்கு உற்றதுணையாக இருக்கின்றான். பெற்றோர்களிடமிருந்துதான் குழந்தைகள் தோன்றின; எனினும், பெற்றோர்கள் அவர்கட்கு வாழ்வை அமைத்துக் கொடுப்பதில் துணையாக அமைவதைப்போன்று இறைவனும் அமைகின்றான். ஆயினும், சில உயிர்கள் துன்புறுதலும் சில இன்புறுதலும் நிகழ்கின்றன; அவற்றால், இறைவன் தீர்ப்பளிக்கும் நீதிபதி என்று தீர்மானித்துவிடக் கூடாது. இத்தீர்ப்பு, வினைப்பயன் என்னும் விதிப்படி நடக்கக் கூடியது என்பதைச்

சைவசித்தாந்தம் வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.⁷² காட்டாக, வயிற்றினிடமாகக் கிடக்கும் புழுக்கள் உறும்துயரை உயிர் பொருந்துவதில்லை. அதைப்போன்றே உயிர் உடலோடு கூடித்துயர்க்கும் வினைப்பயன்களையும் இறைவன் அடைவதில்லை.⁷³ ஆனால், நினைத்து நினைத்து நெக்குருகும் அடியவர்கட்கு அவன் உதவுவதற்காக விரைந்து வந்து முன்நிற்பவன், “அடியவர் பெருவாழ்வு” (884). எனவே, ‘இறைவர்’ என்று அவனையே நாடிநிற்பின் வினை ஓடிப்போம். வினை தீர்வதற்கு இறைவனை வழிபடுதலே வழி.⁷⁴

1.2.4.1. பொருளால்:

இறைவனிடம் பொருளை வேண்டினாலும் பெறலாம்; அருளை வேண்டினாலும் பெறலாம். அது நம்முடையவினைப்போகத்தின் அளவாகப் பயன்தரத்தக்கது. சிவநெறிச்செல்வர்களுள் முக்கியமாக நால்வரும் இரண்டையும் பெற்றவர்கள். இதனை,

“ஓடம் சிவிகை உலவாக் கிழியடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலை நெய்தல் - ஏடெதிர்வெப்பு
என்புக் குயிர்கொடுத்தல் ஈங்கிவைதாம் ஓங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல்”.⁷⁵

என்று திருக்களிறு கூறுகிறது. சுந்தரரும், இம்மைக்கு வேண்டிய உணவும் உடையும் மறுமைக்குரிய சிவலோகப்பேறும் இறைவனைப் போற்றினால் பெறலாம் என்று கூறுகின்றார்.⁷⁶

அருணகிரிநாதரும் இம்மைக்கு வேண்டியதையும் மறுமைக்குவேண்டியதையும் இறைவனிடம் பெறலாம் என்பதைக் கூறுமிடத்து, “யார் வேண்டி னாலும் கேட்ட பொருளியும் த்யாகாங்க சீலம்” (1257) உடையவன் இறைவன் என்பதால் அவன் பொருள் ஈவதையும்,

“வேலு மயிலு நினைந்தவர் தந்துயர்,

தீர அருள்தரு கந்த நிரந்தர

மேலை வயலையு கத்துள நின்றருள் பெருமானே” (920)
என்பதால் அவன் அருள் ஈவதையும் உணர்த்துகின்றார். பொருள்இம்மைக்கும் அருள் மறுமைக்கும் உதவுவன. வள்ளுவரும்,

“அருளில்லார்க்கு) அவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்கு)
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”⁷⁷

என்று கூறுகின்றார். எனவே, இரண்டையும் கொடுப்பவன் அவன்.

1.2.4.2. இடத்தால்:

இறைவன் இடவகையாலும் உயிர்கட்குத் துணையாக நிற்கின்றான்; உயிர்கட்குத் துன்பம் நேருமிடத்திலேயன்றி இன்பம் வாய்க்கும் இடங்களிலும் உதவி புரிகின்றான்.

"கொல்கரியின் நீற்றறையின் நஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடல்நீத்தம் .. நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல்திறப் பித்தல்
திருவாமு ராளி செயல்"⁷⁸

என்கிறது திருக்களிறு. ஈண்டு இறைவன்; கொலைக்களம், நீற்றறைகடல்
ஆகிய இடங்களில் அப்பரைக் காப்பாற்றியமை கூறப்பெறுகிறது.

"தப்பா முப்பா லைத்தே டித்தே சத்தோர் நிற்கத்தகையோடே
முற்கா னப்பே தைக்கா கப்போய்
முற்பால் வெற்பிற்கணியானாய்" (1124)

என்று இறைவன் வள்ளியம்மைக்குத் தகுந்த இடத்தில் உதவியமையை
அருணகிரிநாதர் வேடிக்கையாகக் கூறுகிறார்.

நல்லியக்கோடன் உப்புவேலுரை ஆட்சி புரிந்தவன். அம்மன்னன்
போர்க்களத்தில் கதிகலங்கி நின்ற பொழுது இறைவன் முருகன்
மன்னனுக்குத் துணையாகச் சென்றான் (376). போர்க்களமட்டுமன்று;
வேள்விக்களத்திலும் இறைவன் காவலாளியாகத் துணைநிற்கின்றான்.
அதனாலேதான், "அந்தண்மறை வேள்விகாவற்கார" (41) என்று
அருணகிரிநாதரால் அழைக்கப்பெறுகின்றான். வேள்வியிடத்தும்
தீங்கு நேருமோ எனின்; நேரும். சான்றாக; கம்பராமாயணத்தில்,

"தருவனத்துள் யானியற்றும் தவவேள்விக் கிடையூறா"

எனத் தொடங்கும் பாடல்⁷⁹ (கோசிகன் கூற்றாக அமைவது)
உணர்த்தும். இத்தகைய காரணங்களினாலேயே இறைவனை,

"மாசிலடியார்கள் வாழ்கின்ற லூர்சென்று

தேடிவினை யாடி யேயங்ங னேதின்று வாழமுயில்வீரனே" (93)

என்று அருணகிரியார் கூறுகிறார்.

1.2.4.3. காலத்தால்:

இறைவன் காலத்தால் உயிர்கட்கு உதவிபுரிகின்றான்.
திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரரைக் காப்பாற்றியமை இங்குக்
குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த நேரத்தில் இறைவன் காப்பாற்ற வில்லையெனில்
பூதம் ஆயிரவரையும் தின்றிருக்கும்.

"மலைமு கஞ்சு மந்த புலவர் செஞ்சொல் கொண்டு

வழிதி றந்த செங்கை வடி.வேல்" (91)

என்று அச்செயலை அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகின்றார். ஈண்டு
'ஆன்மாக்களுக்கு முத்திக் காலத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டித் தனக்கு
அன்பராகிய மெய்யடியார்களைக் கண்டவு னே தன்னைக்கண்டது போல
அந்த ஆன்மாக்கள் இன்புற்று அவர் ஏவின பணிவிடை கேட்டுய்யும்படிக்குச்
சிறிது நல்ல வழியுண்டாக்கிக் காட்டி' ⁸⁰ என்று போற்றப்படுகிறது.

சூறுவது போல அந்த அடியவரைச் சிவனெனவேசுருதி அவர்கட்குத் துன்பம் நேராதவாறு அவர் செய்த பாவமும் நல்லது என்பதை உணர்ந்து இறைவனிடம் தக்க சமயத்தில் உணர்ந்தி மீட்டார் நக்கீரர்.

“அரனடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமும் அறம தாகும்
பரனடிக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்”⁸¹

என்பதை உணர்ந்த நக்கீரர் இறைவனை வேண்ட இறைவனும் உதவிபுரிந்தான் என்று ஈண்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

மேற்கூறியன புறநோக்கு; அகநோக்காகப் பார்க்கும் போதும் இறைவன் காலவகையால் உதவுகின்றான். மனிதர்க்குக் காலம் கழிகின்றது. அதனால் காலன் நெருங்குகின்றான். ஆனால், அது கழியாதவழிக்கு இறைவனை நினைத்தால் போதும். அப்போது நினைப்பவர் காலத்தை வென்றவர் ஆகிறார். அஃதற்ற இறைவனும் அங்கு இருக்கின்றான்.

“தம்மை மறந்து தழலொளியுள் ளேயிருத்தி
இம்மை மறுமை இரண்டகற்றிச் - செம்மையே
வாயுவை ஓடா வகைநிறுத்தி வானத்து
வாயுவையும் அங்கேயுற அடைத்துத் - தேயுவால்
என்றும் ஒருதகைமை யாயிருக்கும் இன்பருளே
நின்று முழங்கும் நெடுமுரசோன்”⁸²

என்று நெஞ்சுவிடுதூதும் அதனைக்கூறுகிறது.

“பாத மதைநினை பவர்க்குங் காலதரிசனை, புலக்கண் கூடும்” (1178)
என்று அதனை அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகிறார்.

கூறியவற்றால், ‘மனத்தோணி பற்றி மதிக்கோலையுன்றிச் சினச்சரக்கை ஏற்றிச் செறிகடலாம் வாழ்க்கையில்’⁸³ செல்லும்போது இறுதியாம் காலம் வரை உயிர்த்துணை இறைவன் என்பது விளங்கும்.

1.2.4.4. குணத்தால்:

இறைவன் குணத்தாலும் உயிர்கட்கு உதவுகிறான். அவன் இப்பிர பஞ்சத்தில் ஐந்தொழில் டெற்கொள்வதே அருட்குணத்தினால் தான்.

“அனியில் அனியில் அனியன் அனியில்
அளவில் அளவில் அளவன் - அளவிறந்து
நின்றான் அனைத்தும் நிறைந்தான் நினைப்பவர்பாற்
சென்றான்”⁸⁴

என்று நெஞ்சுவிடு தூதும் இறைவனைக் கூறுகிறது. சித்தியாரும்,

“அழிப்பிளைப் பாற்றல் ஆக்கம் அவ்வலர் கன்ம மெல்லாம்
கழித்திடல் நுகரச் செய்தல் காப்பது கன்ம வொப்பில்
தெழித்திடல் மலங்க ளெல்லாம் மறைப்பருட் செய்தி தானும்
பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடின் அருளே எல்லாம்”⁸⁵

என்று கூறுகிறது

“கரக்க கில்லா தருள்செய் பெருமான்”(264),

“அன்பால்நின் தாட்கும் பிடுபவர்

தம்பாவந் தீர்த்தம் புவியிடை

அஞ்சாநெஞ் சாக்கந் தரவல

பெருமானே”(618)

எனக் கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதரும். இவற்றால் இறைவனின் தொழில்கள் எல்லாம் உயிர்கட்குத் துணையாகும்பொருட்டு மேற்கொள்ளும் அருட்குணத்தின் வித்திலிருந்து முளைத்துக் கிளைத்தன என்பது வெளிப்படை. கிளி போன்றவரிடம் வைத்த அளியை இலட்சம் கூறிட்டு ஒரு பகுதியை அவன்தான் மலரில் வைத்தாலே அமரர் உலகை அளிக்கும் அருட்குணத்தான் அவன்.⁸⁶ அவனைப் பித்தனென்றே பேசினாலும். அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மையுடையவன்.⁸⁷

இறைவனின் அருட்குணம் புறவகையால் தாய் தந்தையர் அன்பைப்போன்று அமைகிறது. இதனை அருணகிரிநாதர்,

“பெற்றா நிற்சார் வுற்றாய்”(1121);

“மாதா பிதாவி னருணல மாறாம காரில்”(1210);

“கோபித்துத் தாயென நீயொரு போதத்தைப் பேச”(881)

என்பனவற்றால் அறியப்பெறுகிறது. சுந்தரர் இவரைவிட மேல் ஒரு படி சென்று இறைவன் ஏழிசைப்பண்பாகவும் இன்னமுதாகவும் இருந்தவன்; தனக்குத் தோழனாகவும் தான் செய்யும் குற்றங்களுக்கு உடந்தையாகவும் இருக்கின்றான்⁸⁸ என்று கூறுகின்றார். எனினும், சில உயிர்கள் துன்புறக்காரணம், ‘இறைவன் உயிர்களின் மீது வைத்தகருணையே யாகும்’⁸⁹ என்று சித்தியாரும்;

“அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்

மறத்திற்கும் அஃதே துணை”.⁹⁰

என்று குறளும் கூறுகின்றன.

1.2.4.5. தொழிலால்:

இறைவன் தொழிலாலும் உயிர்கட்குத் துணையாகின்றான்.

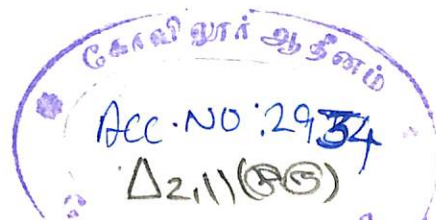
“பவமுதல் தொழில்க ளொன்றும் பண்ணிடு வானு மல்லன்”⁹¹

என்று சித்தியார் இறைவனைப் பற்றிக் கூறினாலும்; ஒவ்வொரு வேடத்தை ஒருவனே தரித்து உலகில் நாடக மேடையில் திரைவானில் திகழ்வதைப்போன்று இறைவனும் உயிர்கட்கு அருள்புரிவதற்காக இவ்வாறு செய்கின்றான் என்பதை,

“ஒன்றோடோன் றொவ்வா வேடம் ஒருவனே தரித்துக் கொண்டு நின்றலால் உலக நீங்கி நின்றனன் என்று மோரார்

அன்றிஅவ் வேட மெல்லாம் அருள்புரி தொழிலென் றோரார்

கொன்றது வினையைக் கொன்று நின்ற அக்குணமென் றோரார்”⁹²

என்று விளக்குகிறது. இறைவன், பசுகரணம் சிவகரணமாகக் கண்ட அடியவர்கட்கு மக்கள் ஏவல் செய்வதைப் போன்று தானும் அவர்களிட்ட ஏவலைச் செய்துள்ளான். இதனைத் திருக்களிறு,

“மோகம் அறுத்திடிந் நாம் முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் தொண்டதனை
ஏதாகச் சொல்வே னியான்”.⁹³

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இறைவன் அத்தன்மை உடையவன் என்பதை அருணகிரிநாதரும்,

“சேவிப்பார் தத்தம்வினையைக் களைவோ” னாகவும் (292);
“தவத்தைக்காப்போர் தம்பிரான்” (53)

ஆகவும் விளங்குவதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.⁹⁴

1.2.5. தன்னிகரில்லாத் தலைமை:

இறைவன் தனக்கு மிக்காரும் ஒப்பாரும் இல்லாத தலைமை உடையவன். அண்டப்பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு இருப்பவை முப்பத்தாறு தத்துவங்களே. எனினும், அவன் அவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு, “முப்பத் தாறினின் முடிவேறாய்”(329) நிற்கின்றான்; முந்திய பொருள்களெல்லாம் பிந்தத்தான் முந்தி நிற்கின்றான்; பின்னே இருக்கும் பொருள் களெல்லாம் முன்நிற்கும்படி பின்நிற்கிறான்,⁹⁵ மந்திரங்களெல்லாம் வணங்கும் மந்திரமாக உள்ளான்; எத்தகு படைகளும் வியக்கும் படைகளை உடையவனாய் இருக்கின்றான்;⁹⁶ அவன் அடிபெயர்ந்தால் பாதலம் பெயரும், முடிபெயர்ந்தால் அண்ட முகடுபெயரும், கைபெயர்ந்தால் திசைகள் பெயரும்,⁹⁷ அவன் அளவிடற்கரியதொரு அளவினை உடையவன்,⁹⁸ நடுவிலும் கீழும் மேலும் யாவற்றுள்ளும் இருக்கிறவன்,⁹⁹ கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியானவன்,¹⁰⁰ நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்,¹⁰¹ என எவ்வாறெல்லாமோ இறையருளாளர்கள் அவனின் தன்னிகரற்ற தன்மையைக் கூறுவாராயினர். இதனைத் திருக்களிறு இரத்தினச் சுருக்கமாக,

“சிவன் முதலே அன்றி முதலில்லை”¹⁰² என்றும்;

“மற்றொப் பிலாத பெருமான்” (1296)

என்று திருப்புகழும் கூறுகின்றன.

1.2.5.1. பொருளால்:

இறைவன் பொருள் தன்மையால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன் அவனை அணுவென்று சொல்லவும் முடியவில்லை; அவ்வணுவையும் கடந்த சூன்ய நிலைக்கும் மேலானவனாக நுட்பமாகவும் எதிரிடையாகப் பெரும்பொருளாகவும் உள்ளான்.

“வித்தாகி வித்தின் விளைவாகி மேவுதனுச்
சத்தாதி பூதங்கள் தானாகிச் சத்த
வெறுவெனியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழாக் கப்பால்
உறுபொருளாய் நின்ற ஒருவன்”¹⁰³

என்று நெஞ்சுவிடுதூது கூறுகிறது.

“பரம குருவாய் அணுவில் அணுவாய்”
பவன முதலா கியபூதப்
படையு முடையாய் சகலவடிவாய்
பழைய வடிவா கியவேலா” (542)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார். திருவிசைப்பாவும் இவ்வாறே கூறுகிறது.¹⁰⁴ இதனால், அவனுக்கு நிறை அவனே¹⁰⁵ என்பதும், அவனைக் கலைஞான வேதாகமங்களினால் எட்டமுடியாது என்பதும் தெரிகிறது.

“பண்ணும் பயன்சுருதி ஆகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து
நண்ண அரியதொரு நாடுடையான்”¹⁰⁶

என்பது நெஞ்சுவிடு தூதின் வாசகம்.

“சுதறிய கலைகொடு சுட்டாதீர் பொருள்” (1152);
“வாசித்துக் காணொணாதது” (343);
“நாலந்த வேதத்தின் பொருளோன்” (1295)

எனவெல்லாம் திருப்புகழும் கூறுகிறது.

மேல் உரையளவையில் வேதங்களும் ஆகமங்களும் இறைவனை உணர்த்துவன என்று கூறப்பெற்றது. இங்கு அவை நண்ண அரியதொரு நாடுடையான் என்று கூறுவது தவறாகாது. வேதங்களும் உபநிடதங்களும் ஒலியனுபவங்கள்; ஆகமங்கள் பொருள் அனுபவங்கள்; இவை யிரண்டையும் இணைக்கும் உணர்வு அனுபவம் ஏற்பட்ட விடத்தே அவன் பயன்தரத்தக்கவன்¹⁰⁷ என்பது உணரத்தக்கதாகும்.

1.2.5.2. இடத்தால்:

இறைவன் இடவகையாலும் தனக்கு நிகரின்றி நிற்கும் தலைவனாக இருக்கின்றான். வானமாகவும், பூமியாகவும், மலை, கடல், பாதலம் இவைகளாகவும், அறிவாகவும், ஊனிலே ஐந்துபூதத்து உயிர் உணர்ச்சியாகவும் எல்லாமாகவும் அவை அல்லாதவையாகவும், நினைப்பவர் நினைப்பில் நிலாமல் நிற்பவனாகவும்¹⁰⁸ இருக்கின்றான் என்கிறது நெஞ்சுவிடுதூது.

“அவனி முழுதும் உடையோன்” (1078)

“மாகத்துக் கீறதானது லோகத்துக் காதியானது”(343)¹⁰⁹

.. .. “தந்த்ரமந்த்ரங்களும்,

பழநிமலையும் பரங்குன்றமுஞ் செந்திலும்,

துதிசெயுமெ யன்பர்தஞ் சிந்தையுஞ்

சென்றுசெய்ப் பதிவாழ்வாய்” (926)

என அருணகிரிநாதர் கூறுமிடங்கள் இறைவன் இடவகையால் தன்னிகரில்லாத தலைமையன் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

1.2.5.3. காலத்தால்:

இறைவன் காலத்தாலும் தலைமைப்பண்புடையவன். இதனைச் சிவப்பிரகாசம், “நித்தமாகி”¹¹⁰ என்றும்; “ஈறுமுதல்நடுவொன்று இலாதது”¹¹¹ என்றும் குறிக்கின்றது. இதனை அருணகிரிநாதர்; “நித்தா” (292) என்றும்; ‘இளையோன்’ (50) என்றும் முருகனைக் கூறுமிடத்துக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1.2.5.4. குணத்தால்:

இறைவன் குணத்தாலும் தனக்கு நிகரிலன். பாட்டகத்திசையாகவும், பண்ணிடைத் தமிழாகவும், கண்ணிடை மணியாகவும், பழத்தினிற் சுவையாகவும்¹¹² குலவி விளங்குபவன் பலவுங் கடந்து விளங்குகின்றான்,

“பலவுங் கடந்து பரிந்தருள்சேர் பண்பாற்

குலவி விளங்குகுணக் குன்றோன்”¹¹³

என்று நெஞ்சுவிடுதூதும் கூறுகிறது.

இறைவனின் பலவுங்கடந்த பண்பைப் பற்றி, ‘இன்னதென்று கூற முடியாத மாயமான சக்தி ஒன்று எல்லாவற்றிலும் பரவி நிற்கிறது. அதனை நான் காணமுடியாவிட்டாலும் நான் அதை உணருகின்றேன். புலன்களுக்குத்தெரியும் பொருள்களில் இருந்து அது முற்றிலும் வேறுபட்டது, அறிவாராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது, கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த ஆற்றல் நம்மை உணரச் செய்கிறது; ஆனாலும், அதனை நம்மால் மெய்ப்பிக்க இயலாது’¹¹⁴ என்று மகான்கள் வியப்பர். இதனையே அருணகிரிநாதர்,

“சுருதி மறைக ளிருநாலு திசையி லதிபர் முனிவோர்கள்

xx xx xx xx

அரிய சமய மொருகோடி அமரர் சரணர் சதகோடி

அரிய மயனு மொருகோடி யிவர்கூடி

அறிய அறிய அறியாத அடிக ளறிய அடியேனும்

அறிவு ளறியு மறிவூற அருள்வாயே” (718)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றவிடத்து இறைவனின் தன்னிகரற்ற பண்பை விளக்கி மேற்கூறியவாறு மகான்களின் கருத்தையும் உட்கொண்டு அதனையும் உடன்பட்டு அத்தகையநிலை தனக்கு எய்தக்கூடாது; இறைவனை எவ்வாறேனும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உடையவராய் இருப்பதைப் பாடலால் அவர் இறைவனிடம் முறையிடுவதன் மூலம் அறிய வைக்கின்றார்.

இனி இறைவன் நிறப்பண்பாலுந் தனக்கு நிகரின்றி விளங்குகின்றான்; எல்லா நிறங்களிலும் ஒளியின் நிறமே ஒப்புயர்வற்றது. இதனை நெஞ்சுவிடுதாது, “ஒளியில் ஒளியில் ஒளியன்”¹¹⁵ என்று கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதரும் வேற்கைநாதன் தாவுகின்ற தனிமயிலேறி அனந்தகோடி சரற்கால சந்திரன்போல் தோற்றமளிப்பதைப்¹¹⁶

“பலகோடி வெண்மதி போலவெ வருவாயே” (1185)
என்று கூறுகின்றார்.

1.2.5.5. தொழிலால்:

இறைவன் தன் தொழிலாலும் தன்னேரில்லாத் தலைமைப் பண்பு வாய்ந்தவனாக விளங்குகின்றான். அவன் ஐந்தொழில் புரிவதே தலைமையான பண்பு. அவற்றையும்விட உயிர்களுடன் உடனாய், வேறாய், ஒன்றாய் இயைந்து உயிர்கள் கன்ம வழிச்செல்லஅவற்றிற்குத் தலைவனாகியும் அவற்றினால்தான் எவ்வித மாறுபாடும் அடையாத தன்மையாகியும் எங்கும் நீக்கமற நிற்பதே அவனின் தன்னேரில்லாத் தலைமைப் பண்பாகும்.

“உலகெலா மாகி வேறாய் உடனுமாய் ஒளியாய் ஒங்கி
அலகிலா உயிர்கள் கன்மத் தாணையின் அமர்ந்து செல்லத்
தலைவனாய் இவற்றின் தன்மை தனக்கெய்த வின்றித் தானே
நிலவுசீர் அமல னாகி நின்றனன் நீங்கா தெங்கும்”¹¹⁷;

“தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னும் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும்
போற்றவே உடையன் ஈசன்”¹¹⁸

எனச் சிவஞானசித்தியாரும் கூறுகின்றது.

“படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்
புரக்கக் கஞ்சைமன் பணியாகப்
பணித்துத் தம்பயம் தணித்துச் சந்ததம்
பரத்தைக் கொண்டிடுந் தனிவேலா” (11)

என்று அக்கருத்தையே அருணகிரிநாதரும் பிரதிபலிக்கின்றார்.

1.3 இறைவடிவம்

1.3.0. இறைவனுக்கு வடிவம் இல்லை. வடிவம் இல்லாமல் தொழிலியற்ற முடியாது. எனினும், இறைவன் காலம்போல அருபமாயிருந்து படைத்தல் தொழில்களைச் செய்யமுடியும். அன்றி, உருவம் உடையனாகில் அவனின் உருவத்தை உண்டாக்க உருவமுடைய ஒருகருத்தா வேண்டும். பின் அக்கருத்தாவை உண்டாக்க உருவமுடைய வேறுகருத்தா வேண்டும். இப்படி முடிவில்லாத நிலைமை ஏற்படும். ஆகையால், உருவம் முதலிய அற்றவனே ஆதி கருத்தா. சூரியன் விகாரமின்றி இருக்கவும் உலகில் பலவேறு நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்வனபோல அவ்விறைவனும் நிர்விகாரியாயிருந்து செயலிலே உண்முகமாக இருக்கிற சக்தியோடே கூடியிருக்கிறதால் முன்னிலை அளவினால் (சந்நிதி மாத்திரத்தினால்) படைத்தல் முதலியவைகளைச் செய்வான். ஆகவே, திருவருட் பயன் இறைவடிவத்தை,

“... .. அறிவாகி எங்கும்
நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து”¹¹⁹
“... .. அறிஞர்க் கறிவாம்
உருவம் உடையான் ...”¹²⁰

எனக் கூறுகிறது. அருணகிரிநாதரும் அதனை ஆமோதித்து,

“அறிவு திருமேனி” (1019)

என்றே குறிப்பிடுகின்றார். திருமூலரும் இக்கருத்தினரே. ^{121, 122}

கூறியதற்கும் மேலாக நெஞ்சுவிடுதாது நுணுகி ஆய்ந்து அறிவுக்கும் மேலான அறிவாக ஆண்டவன் இருக்கக்கூடும் என்று ஊகித்து,

“அறிவுக்கறி வாயினான்”¹²³

என்று கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதரும் மேற்கருத்தை உட்கொண்டே,

“அறிவுமறி யாமை யுங்க டந்த

அறிவுதிரு மேனியென்று ணர்ந்துன்

அருணசர னார விந்த மென்று அடைவேனோ” (1019);

“... .. அறிவா லறியப்,

படுபூ ரணநிஷ் கள்” (929)

எனக் கூறுகின்றார்.

1.3.1. சொருபர்:

சைவசித்தாந்த நெறியில் இறைவனுக்கு இரண்டு நிலைகள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று சொருபநிலை மற்றது தடத்தநிலை. சொருப நிலையாவது பிறப்பில் உள்ள அல்லது மற்றமற்ற உயிர்களின் அறிவைக்கடந்து அப்பாற்பட்டுள்ள நிலை. முதல்வன் யாருடைய உணர்விற்கும் அப்பாற்பட்டவனே என்றால் அவன் இல்லை என்பதே முடிவாகிவிடும். மெய்யுணர்ந்து அவா அறுத்தோர் தமது மெய்யுணர்வால் அவனைப் பேரறிவும் பேரின்பமும் தன் இயல்பாகக்கொண்டுள்ள பரம்பொருள் எனத் தலைப்பட்டு உணர்ந்தவையும் பொய்யென்றாகும். எனவே, இறை உண்டு என்பது வெளிப்படை.

கூறப்பட்ட சொருப சிவம், 'முதல் நடுவு இறுதி இல்லாததாய், தூல சூக்கும் சூனிய ரூபமில்லாததாய், சூணங்குறி இல்லாததாய், நின்மலமாய், நித்தியமாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகார ச்ச்சிதாந்தாந்தாந்தாத்துவய பரிபூரண பரஞ்சோதியாய் விளங்குவது அப்படி விளங்குவது எதுவோ அதுவே சிவம் அது உண்டென்கிறதற்குத் தன்னுடைய அனுபவமே பிரமாணம்'¹²⁴ எனச் சித்தாந்த தத்துவ லக்ஷணம் கூறுகிறது.

"ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே" ¹²⁵;

"அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே" ¹²⁶;

"உள்குவார் மனத்தின் உறுசுவையளிக்கும் ஆரமுதே" ¹²⁷

எனத் தன் அநுபவ மொழிகளாகக் கூறுகின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

"புந்தி வட்டத்திடைப் புக்கு நின்றானையும் பொய் என்பனோ" ¹²⁸

என்று அப்பரும் கூறுகின்றார். இவற்றிலிருந்து மெய்யுணர்ந்தாரால் அவர்தம் மெய்யுணர்வு பற்றி அநுபவமாய் உணரப்படும் முதல்வனது நிலையினைத் தன்னியல்பு உண்மையியல்பு அல்லது சொருப இலக்கணம் என நூல்கள் கூறுகின்றன.

"... .. மேல் ஒருவன், இல்லாதான் எங்கள் இறை" ¹²⁹

என்று திருவருட்பயனும்;

"வெளியில் வெளியில் வெளியன் வெளியில்

ஒளியில் ஒளியில் ஒளியன்"¹³⁰; "சுடரொளியன்"¹³¹

என நெஞ்சுவிடுதூதும்;

"சொருப பிரகாச" (691); "துலியப் பிரகாச" (691)

எனத் திருப்புகழும் இறைவனைக் கூறுகின்றன.

இறைவனே பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஆயினான் என்று கூறப்படும்போது ஒளி எவ்வாறு பொருண்மையாக முடியும் என்று வினா எழுமாயின்;

"பண்டத்தின் நிறையை ஒருகிராம் அதிகமாக்குவதற்கு அதன் மீது நாம் 2,50,00,000 கிலோவாட் மணி அளவு ஆற்றலைச் செலுத்தியாக வேண்டும்.

X X X

X X X

X X X

மின் விளக்கிலிருந்து, செலவிடப்படும் ஆற்றலில் இருபதில் ஒருமடங்குமட்டுமே ஒளியின் வடிவத்தில் நமக்குத் திரும்பி வருகிறது. ஆகவே, ஒருகிராம் ஒளியானது 2,50,00,000 கிலோவாட் மணி அளவான வினையைப் போல் 20 மடங்குக்கு அதாவது 50,00,00,000 கிலோவாட்ட்மணிக்குச் சமம். எனவே, ஒருகிராம் ஒளியானது ஒருகிராம் ரேடியத்தைவிட 20 மடங்கு அதிகப் பெறுமானமுடையதாகும்" ¹³² என விஞ்ஞானிகள் கூறும் விளக்கமே அதற்கு விடையாகும்.

அருணகிரிநாதரும் ஒளிமயமான ¹³³ இறைவன் பொருண்மை வடிவானதைக் கூறுமிடத்தில்,

"சோதி உருவெனத் திரண்டு கோல அருணையிற் கலந்த" (1271) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒளிமயமான இறைவன் உருவத்தைத் திருவருட்பயன்,

"பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின்

அருமைக்கும் ஒப்பின்மை யான்" ¹³⁴

என்று கூறுகிறது. எனவே,

"அணுவை அணுவினின், நிகர்பகர அரியதை" (1127)

என்று அருணகிரிநாதரும் கூறுகின்றார்.

உண்மையில் அவர் கூறிய அணுவினின் தன்மை பகர அரியதாகவே உள்ளது. அணுவை ஆய்வு செய்யும் பெளதிக இயலாரும் அணு என்று பெயரிட்டுக் கூறுவதை விட்டு, அவ்வணுவில் பல கூட்டங்கள் காணப்பட்டு அவை தமக்கு வியப்பளிப்பதால் அணுக்கூட்டம் (Molecule) என அதனைக் கூறுவாராயினர். விஞ்ஞானிகள் கூறும் Molecule - அணு; $49 \times 49 \times 49 \times 49 \times 49 \times 49 \times 49 = 49^7$ ஆகும். இதனைப் பூலோக அணு என்பர். இரசாயனிகளும் இதனையே அணு என்பர். புவர்லோக அணு 49^7 ; சுவர்லோக அணு 49^7 ; ஜனாலோக அணு 49^7 ; சத்யலோக அணு 49^7 ; வைகுண்ட அணு 49^7 ; கைலாய அணு 1 ஆகும். ¹³⁵ எனவே, அருணகிரிநாதர் நிகர்பகர அரிய அணு என்றது கைலாய அணுவினையே.

"வெறுவெனியாய் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பால்

உறுபொருளாய் நின்ற ஒருவன்" ¹³⁶

என்று நெஞ்சவிடுதாது கூறுவது நிகர்பகர அரிய சொருப நிலையையே மேலும், எங்கும் இறையருளாளர்களால் இறைவன் எட்டப்படாதவன், காட்சிக்கு அரியன், காணமுடியாதவன் எனக் கூறுவனவெல்லாம் இத்தகைய சொருப நிலையையே.

அருணகிரிநாதர், 'சுகவெளத்தாணு' (209) என்று குறிப்பிடுவதும் இந்நிலையையே. சுகவெள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பதை, 'முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் மேற்பட்டதாய் முற்பட்டதாய், என்றும் யோகீசர் எவரும் எட்டாததான மேலான துரியநிலைக்கு மேற்பட்ட நிலையினதாய், நிட்களமாய், எப்போதும் தோன்றி நிற்பதாய், அளவற்ற வசீகரம் வாய்ந்ததாய், வான்முதலான சகல விரிவுள்ள வாழ்வுப் பொருளாய், லோகத்தில் ஆதியாயும் முடிவாயும் உண்மை அறிவாய், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் மால் ஈசன் என்பவர்க்கு மூல காரணமாய்நிற்கும் பெருமை கொண்டதாய் அச்சம் இல்லாது நீடித்து இறத்தலின்றித் தானே மெய்யாந் தன்மை உற்றதாய், அரியதாய், சார்பொன்றும் இல்லாததாய், அழிவிலாததாய், நிலையான சோதியாய், ரூபம் அற்றதாய், மாறில்லாத சுகவெள்ள நிலைப் பொருளாம் சிவம்'¹³⁷ என்று விளக்கிக் கூறுகின்றார் அவர்.

"தான்அந்தம் இல்லாத தண்ணளியால் ஓங்கிவரும்

ஆனந்தம் என்பதோர் ஆறுடையான்"¹³⁸

என்று சுகவெள்ளம் குறித்து நெஞ்சுவிடுதாதும் கூறுகிறது.

உண்மையில் 'சிவம்' என்று குறிப்பிடுவதும் சொருபநிலையையே. "சிவம்என்பதற்குச் சித்தர் காலத்தில் கொள்ளப்பெற்ற பொருள் 'சுத்தம்' என்பது. இவ்வாறு, ஜைன சகத்திரநாம வியாக்யானத்தில் காணப் படுகிறது. சிவம்அசைவற்றது; போக்குவரவில்லாதது; எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது; எல்லாவற்றிலுங் கலந்தும் கடந்தும் நிற்பது; எல்லா வற்றிலுங் கலந்தாலும் தனது இயல்பினின்றும் திரியாதது; சித்தத்தைத் தன்பால் வைத்தோர் உள்ளத்தில் ஒளிர்வது".¹³⁹ பிற்காலத்தில் இப்பெயர் இலய போக அதிகார சிவங்கட்கும் பெயரானதால் இதனைச் 'சுத்த சிவம்' என்ற பெயரால் குறிப்பதே சிறந்தது. எனவேதான், அருணகிரிநாதர் இந்நிலையினை, "மாசிலாமணி யீசர்"(687) என்கிறார்.

இறையின் மேலானநிலை கூறிய கருத்துகளினால் உணர்த்தப் பெற்றாலும், அதனைப்பற்றி ஆய்வது அறியாமையின் தலையில் கொண்டுபோய் அமரவைக்கும். தேவாரமும்,

"ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிகுச்

சோதிக்க வேண்டா கடர்விட்டுள்ள எங்கள் சோதி"¹⁴⁰

என்கிறது ஆகையால், இவ்வாய்வு இறைவனை ஆராயவில்லை. இஃதொன்று, இத்தன்மைத்து என்று கூறுவதாகவே அமைகிறது. "பெரும்பாலும் மனித இனத்தின் சொற்களை ஒருமொழி என்று கூறுவதற்கில்லை. ஊமையன் காட்டும் ஒலிச்சைகைகளாகவே அவை உள்ளன. அவை, 'மனிதனின் எண்ணங்களைச் சுட்டிக் காட்டு கின்றனவே அன்றி அவ்வெண்ணங்களை அவ்வாறே வெளிப் படுத்துவது இல்லை"¹⁴¹ என்கிறார் தாகூரும்.

1.3.2. சத்தர் :

பிறப்பு நிலையில் உள்ள உயிர்கட்கு அருள்புரிதற் பொருட்டு இறைவன் அவ்வப்போது வேண்டும் உருக்களைத் தோற்றுவித்து அவ்வுயிர்களை ஆட்கொள்ளும் இயல்பு தக்கவர்கள் மூலம் உணரப்பெறுகிறது. அன்றியும் முதல்வனது இயல்பு உலக இயல்போடு புடைபட வைத்து அளவைகளாலும் பொருந்தும் வழிகளாலும் ஆராய்ந்து அவன் இவ்வுலகைத் தொழிற்படுத்தும்போது இன்னின்ன இயல்புகளை உடையவனாய் இருத்தல் வேண்டும் என ஊகித்து உணரப்பெறுகிறது. இவ்வாறு ஊகித்தல் உயர்ந்தவர்களால் பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்பட்ட உரையளவைகளைச் சார்பாகக் கொண்டே நிகழ்வது. இவ்வாறு ஆராய்ச்சியால் பிறப்பு நிலையில் உள்ள நம்முடைய அறிவுக்குப் பொருத்தம் எனக் கண்டுகொள்ளப்படும் இயல்புகள் இறைவனது பொதுவியல்பு அல்லது தடத்தலக்கணம் எனப்படுகிறது. இத்தடத்த நிலையே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூன்று நிலைகளாகக் கூறப்படுகிறது.

"அருவும் உருவும் அறிஞர்க் கறிவாம்

உருவம் உடையான் உள்ன்"¹⁴²

என்று அதனைத் திருவருட்பயன் கூறுகிறது.

மேற்கருத்தினை வலியுறுத்தியே சித்தாந்த தத்துவ லக்ஷணம் தடத்தம் என்பதற்கு; "சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது. சத்தியாவது அக்கிரகிக்கு உஷ்ணம் போலச் சிவனைப் பி(ரி)வற்றிருக்கும். அது நித்தியமாய், ஒன்றாய், எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கிறரூபமாய், மகிமை ரூபமாய், ஐசுவரியரூபமாய், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் ஞான ரூபமாய், தன்ம ரூபமாய் இருக்கும். இது காரிய பேதத்தினாலே பரைமுதலிய அனேக பேதப்படும். சத்தியினுடைய பேதத்தினாலே சிவனும் சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என மூன்று பேதப்படுவர்"¹⁴³ எனக் கூறுகிறது.

சத்தர் எனப்பெறும் நிட்களச் சிவத்திற்கு ஆகமங்கள்; 'பராபரம், சூக்கம், நித்தம், சகலகதம், அவ்வியம், அநிந்திதம், அனுபவம், அப்பிரமாணம், பின்னம், அனாமயம்"¹⁴⁴ எனவெல்லாம் பெயர்கள் கூறும்.

மேற்கூறப்பட்ட சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் எனும் மூவகை நிலைகளைப் பிராதிபாசிக சத்து, வியாவகாரிக சத்து, பரமார்த்திக சத்து என்றும் கூறுவர். "பிராதிபாசிகமாவது பிரதிபலிக்குத்தன்மை, வியாவகாரிகமாவது வியவகரிக்குந் தன்மை, பரமார்த்திகமாவது யதார்த்தத்தின் தன்மை"¹⁴⁵ இதனால் நிட்களமான சத்தர் தன் ஆற்றலைச் சொரூபசிவத்திடமிருந்து பிரதிபலிப்பவராக இருக்கிறார் என்பது தெள்ளிது. இதன் வழியில் சொரூபம் என்பது தெரிவரியான் இறைவன் என்பதைப் போன்று அருவத்திற்கும் மேற்பட்ட நிலை என்றும்; சத்தர் என்பது அருவம் என்பதும்; உத்தியுத்தர் என்பது

அருவுருவம் என்பதும்; பிரவிருத்தர் என்பது உருவம் என்பதும் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. இந்நிலையில் சத்தர் என்னும் நிலை எச்செயலையும் செய்ய நினையாமல் சித்தமந்திரத்துடன் கூடியிருக்கும் நிலை அறிவு மாத்திரமே கூடியிருக்கின்ற நிலை இதற்கு இலயம், சாந்தம் என்ற பெயர்கள் உள்.¹⁴⁶ இதனை அறிவதுவே அறிவின் பயன்.¹⁴⁷ இந்நிலையில் இறைவன் அமைதியே உருவானவன். இறைவனின் நடனங்களிலெல்லாம் இதுவே மேலான நடனம்.

“சாங்கரி பாடியிட வோங்கிய ஞானசக
தாண்டவ மாடியவர் வடிவான
சாந்தம தீதம்” (1239)

என்று குறிப்பிடுகின்றார் அருணகிரிநாதர். இந்த நிலையே அமைதியின் உச்சநிலை. இந்தநிலை உள்ளங்கை போன்றது; உள்ளங்கையில் விரல்கள் பிரிந்து நிற்பதில்லை. எனினும் பிரிவு உள்ளே காணப்படுகிறது. அதைப்போன்றே சித்த மந்திரவடிவமாக உள்ள சத்தரிடத்தில் ஐந்து பிரிவுகள் இல்லை; எனினும், அதன் அடிப்படை இங்கேதான் உள்ளது. இதனைத் தட்சிணாமூர்த்தியின் சின்முத்திரை வடிவில் உள்ள கையில் உள்ளங்கை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

“நாத விந்துக லாதி” (100); “நாத நிஷ்கள்” (996);
“பூரணக்கலை சாரா” (996); “நிர்க்குண போதா” (996);
“தொல்லைமறை தேடி இல்லை யெனுநாதர்” (314)

எனவெல்லாம் அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றவை சத்தர்நிலையான,

“எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை” ¹⁴⁸

ஆகிய நிலையுமாகும்.

திருஉந்தியார், ‘ஏகனு மாகி அனேகனுமானவன், நாதனுமானா எனென்றுந்தீபற’¹⁴⁹ என்று கூறுமிடத்து ஏகனுமாதல் சொருபநிலையும் அனேகனுமாதல் உத்தியுத்தர் ஆகின்றநிலையும் நாதனும் ஆதல் நாதவிந்துகலை கடந்த நிலையான சத்தர் நிலையும் ஆகும். நம்மையே ஆண்டானென்றுந்தீபற என வருவது இறைவன் நமக்காக உலகினைச் செயற்படுத்தும் நிலையான பிரவிருத்தர் நிலையாகும்.

இனி, சத்தர் செய்யும் தொழில்களுள் குறிப்பிடத்தக்கன, “தீவிரதர சத்திநிபாதத்தினரை அருக்கிரகித்துப் பரம மோட்சத்தில் விடுதல், தீவிர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அபரமுத்தித் தானமாகிய சிவதத்துவத்தில் வைத்தல், சுத்த மாயையைத் தம் சத்தியாற் கலக்கி, ஒலிருபநாத விந்துகளையும் பொருள்ருப நாதவிந்துகளையும் சிவ சத்திகளையும் இந்தத் தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப் புவனங்களிலே யிருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்று சதாசிவ தத்துவத்தையும் உண்டாக்கி, சதாசிவரைச்சதாசிவ தத்துவ நாயகராகச் செய்து அவரை வேறறக் கூடி,

படைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தல் போன்றவைகளாகும்.”¹⁵⁰

“காரிய கார ணங்கள் முதல்துணை நிமித்தம் கண்டாம்
பாரின்மண் திரிகை பண்ணு மவன்முதல் துணைநி மித்தம்
தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால னாய்நின்று ஆக்குவன் அகில மெல்லாம்”¹⁵¹

என்று அதனைச் சித்தியார் கூறுமிடத்துச் சுத்தமாயையையத்தன் சத்தியாற் கலக்கி உலகைப்படைத்தற்கு முதற் காரணமாகச் சத்தர் அமைவதனைக் குறிப்பிடுகிறது.

“நிட்கள ரூபர் பாதி பச்சுரு வான மூணு
நெட்டிலை குல பாணி யருள்பாலா” (784)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்தில் நிட்கள ரூபர் என்பது நிட்களச் சிவத்தையும் பாதிபச்சுருவானது சகளசிவத்தையும் குல பாணி என்பது பிரவிருத்தரையும் குறித்து நிற்கின்றன. மேலும் அவர்,

“திகழ ருணகிரி சொரூப னாதி யந்தமங் கறியாத
சிவயநம நமசிவய காரணன்”¹⁵³

என்று குறிப்பிடுவது இந்த நிட்களச் சிவத்தையே. ஈண்டு, அவர் உலகைப்படைத்தல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடாதது பற்றிப் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. காரணம்; ஒன்றை அனுபவிப்பவர் அதன் சுகத்தை உணர்வாரே தவிர எங்கிருந்து எப்படி எவ்வாறு பெறப்பட்டது, தோன்றியது என்று ஆராயமாட்டார்கள். அப்படி ஆராய்ந்தாலும் ஒரு சில செய்திகளே கிடைக்கும்; கிடைக்காததைப் பற்றியும் குறைபடத்தேவையில்லை.

1.3.3. உத்தியுத்தர்:

உத்தியுத்தர் என்னும்நிலை உள்ளங்கையிலிருந்து ஐந்து விரல்கள் பிரிந்தநிலையைப் போன்றது; உலகைத் தொழிற் படுத்த வெளிப்பட்ட வடிவம்; சத்தியும் சிவமுமாகப் பிரிகின்ற நிலையும் இதுவே. இதனைச் சித்தாந்த தத்துவவடிவம், “உத்தியுத்தராகிவர பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் பஞ்ச சத்திகளும் சுத்தமாயையிலே பதிந்தபொழுது உண்டான ஈசானாதி பஞ்ச மந்திரங்களைத் (ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம்)¹ திருமேனியாக உடையவர். இவர் பாசகலைகள் இல்லாமல் சத்திகலைகளுடன் கூடியிருக்கையாற் சகளாகளர். இவருக்குச் சதாசிவரென்றும் போகரென்றும் பெயர்”¹⁵⁴ என்று கூறுகிறது. இந்த நிலையையே அருணகிரிநாதர்.

“வேத மந்தர் ிரூபா”(100); “வெகுகோடி நாமசம்பு குடாரா”(100)
எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லா மந்திரங்கட்கும் ஆதி காரணமாக

இருப்பவை மேற்கூறிய மந்திரங்களே. இதனைச் சிவஞானசித்தியார்,

“மந்திர மதனில் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரம் சொன்ன வாறிங் கென்னென்ற சாற்றக்கேள்நீ
முந்திய தோற்றத் தாலும் மந்திர மூலத் தாலும்
அந்தமில் சத்தி ஆதிக்கு இசைத்தலும் ஆகு மன்றே”¹⁵⁵

என்று கூறுகிறது. இந்தப் பஞ்சப் பிரமங்களிடமிருந்தே ஆகமங்களும் தோன்றின.¹⁵⁶ இதனை அருணகிரிநாதர்,

“நாடருஞ்சுடர் தானா வோதுசி வாக மங்களி னானாபேத” (705)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். யோகத்தின் முடிந்த எல்லையும் இந்நிலைதான்; யோகநிலையில் யோகிகளுக்குக் காட்சி தருபவர்களும் இச்சத்திகளும் சிவபேதங்களுமே. இதனையே அருணகிரிநாதர்,

“பஞ்சவர்ணி யன்பதியு டன்குலாவ” (896)

என்று கூறுகின்றார். ஈண்டு, வியன்பதி சதாசிவத்திற்கு இடமான ஆக்ஞாசக்கரத்தைக் குறிக்கின்றது.

இனி, உத்தியுத்தருக்குரிய வேலை, “சத்தர் அநுக்கிரகித்து மிகுந்திருக்கிற விஞ்ஞான கலரிலே தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை விளக்கி அநுக்கிரகித்துப் பரம மோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிர சத்திநிபாதத்தையுடையவர்களை விளக்கி அபரமுத்தராகவும், சிவசமானர்களாகவும், அணுசதாசிவர் களாகவும், வித்தியேஸ்வரர்களாகவும், உருத்திரர்களாகவும் வைப்பதும்; சத்தரால் நாதரூபமாய் வந்த அபரஞானத்தை ஈசரனாதி பஞ்சமுகங்களால் வேதங்களாகவும், பிரணவர் முதலான பேர்களுக்குக் காமிகாதிகளாகவும் பிரித்து அநுக்கிரகிப்பதும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலேநின்றும் ஈஸ்வர தத்துவத்தையும், அதிலே புவனங்களையும், அந்தப்புவன நாயகரான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரருக்குத் தனுகரணாதிகளையும் உண்டாக்குவதும், இந்த ஈசுரதத்துவத்திற்கு நாயகராக மகேஸ்வரரைப் பண்ணுவதும், இந்தத் தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்த வித்தியாதத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவதும், சுத்த வித்தையிலிருக்கும் காரணமாகிய சத்தகோடிமந்திரங்களுக்கும், இவ்வெழுகோடி மந்திரங்களுக்கும் நாயகிகளாயிருக்கும் பிருகுடி முதலான ஏழு சத்திகளுக்குந் தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவதும் ஆகும்.”¹⁵⁷

1.3.4. பிரவிருத்தர்:

பிரவிருத்தர் என்றநிலை அதிகார ஈசர் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படும். இந்நிலை சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன்,

மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன் என சிவபேதங்களாகவும் அவற்றிற்கேற்ப சத்திபேதங்களாகவும் பிரியும்.

“சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழும் ஈசன்
உவந்தருள் உருத்தி ரன்தான் மால்அயன் ஒன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரும் அருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றாய்
நவந்தரு பேதம் ஏக நாதனே நடிப்பன் என்பர்”¹⁵⁸

என்று சிவஞான சித்தியாரும் கூறுகிறது.

“பிரளயாகலரிலே தீவிர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அறுக்கிரகித்துப்பரம மோட்சத்தை அடையப் பண்ணுவதும், தீவிர சத்திநிபாதத்தை உடையவர்களைச் சருவ கன்மங் களையும் போக்கி அதிகார மலமாத்திரம் நிறுத்தி, உருத்திரர்களாகவும், புலனேசுவரர்களாகப் பண்ணுவதும் அசுத்தமாயையைக் கலக்கி மாயை, காலம், நியதி, கலை யென்னுந் தத்துவங்களை உண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்தநான்கு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுசுரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரனை அதிட்டித்துநின்று கலையிலே நின்றும் பிரகிருதியையும் வித்தையையும் இராகத்தையும் உண்டாக்குவதும், இந்த நான்கு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுசுரணாதிகளை உண்டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருடத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும் பிரகிருதியைக் கலக்கிக் குணங்களைப் பி(ரி)ப்பதும், தம்முடைய வலதுபாகம் இடதுபாகம் மார்பென்னும் அங்கங்களிலே யுண்டான பிரமன் விஷ்ணு நீலருத்திரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும் ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரனால் அடைவிலே இராசத சாத்துவிக தாமத குணங்களால் அதிட்டிப்பித்துக் குணமுதல் பிருதிவியீறான இருபத்துநாலு தத்துவங்களில் சிருட்டி, திதி, சங்காரங்களைப் பண்ணுவதும் எனவறிக”¹⁵⁹ என சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் என்ற நூல் பிரவிருத்தரின் தொழிலைக் கூறுகிறது. இப்பிரவிருத்தர் நிலையே சிவபேதம் சத்திபேதம் என்ற இருபெரும் பிரிவில் அடங்கும்.

1.3.4.1. சிவம்:

ஈண்டுச் சிவமெனப்பட்டது பிரவிருத்தர் நிலையிலுள்ள சிவத்தையே இச்சிவம் ஒடுக்கத்தில் செம்பொருளாகக் கருதப்பட்டது. உயிர்களின் மலநீக்கத்திற்காகக் கோபித்து வெகுண்டபோது வெகுளிப் பொருளாகக் கருதப்பட்டது.

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்”¹⁶⁰

ஆதலின், இறைவனின் வெகுளிநிலையே இச்சிவம் ஆகும்.¹⁶¹ வெகுளக்காரணம் உயிர்களின் மும்மலங்களையும் நீக்குவதற்காக.

“..... மதியாதார் வல்அரணம்

செந்தழலின் மூழ்கச் சிரித்த பிரான்”¹⁶²

என்று நெஞ்சுவிடுதூதும்;

“மாநாக நான்வ லுப்பு றத்து வக்கியொர்

மாமேரு பூத ரத்த லுப்பி டித்தொரு

மாலாய வானி யைத்தொ டுத்த ரக்கரி லொருமுவர்

மாளாது பாத டப்பு ரத்ர யத்தவர்

தூளாக வேழு தற்சி ரித்த வித்தகர்”⁽¹¹³²⁾

என்று திருப்புகழும் அதனைக் குறிப்பிடுகின்றன.

இச்சிவபெருமானே திருமாலுக் கெட்டாதவர்;¹⁶³

வேளை எரித்த விழியார்¹⁶⁴; ஆர்த்தகரி அன்றுரித்தவர்.¹⁶⁵

மேற்கூறியவாறு இறைவனின் பல செயல்களைப்பற்றி¹⁶⁶ அருணகிரிநாதரும் கூறுகின்றார். சைவ சித்தாந்த நூல்களில் இவை ஏதோ சில இடங்களில் மட்டும் கூறப்படுகின்றன.

1.3.4.2. சத்தி:

பிரவிருத்தர் நிலையிலுள்ள சிவமே; சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், ஈசன், உருத்திரன், மால், அயன் எனப் பிரிகிறதென்று மேல்கூறப்பட்டது. அவற்றில் சத்தி, விந்து என்பவை சத்திபேதங்கள். மீதமுள்ள சிவபேதங்கள் ஏழிற்கும் உரிய சத்திபேதங்கள்; ‘சத்தி, விந்து, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி’ என்பனவாகும்.¹⁶⁷ இதனைக் கருத்திற் கொண்டே அருணகிரிநாதர் உமையம்மையைக் கூறுமிடத்தில் சத்தி (160,439) மனோன்மணி (56,337), மாதேவி (146), உமை (365), ராஜத லக்ஷண லக்ஷுமி (197,198), வாணி (119,1263) என்கிறார்.

சத்தியின் இலக்கணம் பற்றிச் சிவஞான சித்தியார் விரிவாக உரைப்பதாவது:

“இறைவனின் தொழிலைச் செலுத்தும் சத்தி ஒன்றா பலவா என்று வினாஎழுப்பி அஃது ஒன்றுதான்; எனினும் பலவாக உள்ளது. அரசனிடத்து உள்ள சத்தி ஒன்றே மந்திரிகளிடத்திலுமுண்டு; படைத்தலைவரிடத்துமுண்டு; பாடி காவலரிடத்துமுண்டு; மற்றவர் களிடத்துமுண்டு. இப்படிக் காரிய வேறுபாட்டால் பல்வேறு வகைப்பாட்டாற் போல சிவசக்தி ஒன்றே அயன் அரி முதலான வரிடத்தில்நின்று காரிய வேறுபட்டால் செந்நி முதலியவாய்ப் பலதிறப்படும். மந்திரி முதலானோர் எவைஎவை செய்தாலும் அவை அரசன் நினைப்பிற்கு மாறுபாடாக முடியாது. அதுபோல போகங்களும் வீடும் அரன் நினைத்தபடியே முடியும். செயற்பாடுடைய அயன் அரி ஆகியவர்கள் நினைத்த வண்ணம் முடியாது. அரனது

சத்திஒன்றே, எனவேதான் சிவன் செயல்கள் சத்திமேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டன.”¹⁶⁸

சத்தியின் வடிவம் உயிர்களுக்கு அநுக்கிரகம் மாத்திரம்குறித்துப் பொதுவகையால் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பதாகிய தடையற்ற அறிவு வடிவே,¹⁶⁹ அருணகிரிநாதர், “ஞானபூரணி”(898) என்று இந்நிலை யிலுள்ள சத்தியையே குறிப்பிடுகின்றார்.

அறிவுச்சத்திக்குப் பராசத்தி என்றும் பெயர்.¹⁷⁰ “ஞானம் தனியாக இருப்பின் அதன்நிலை சிவம் எனப்படும். ஞானம் தொழிலாக இயங்கும்போது சத்தி எனப்படும். ஞானமும் கிரியையும் சமமாகத் தொழிற்படும்போது அதனைச் சதாசிவம் (சாதாக்கியம்) என்பர். தொழில் ஏற அறிவு குறைய முதல்வன் சுத்தமாயையைச் சங்கற்பித்தும் நோக்கியும் நிற்கும்நிலை ஈசரம் என்பர். கடைசியாகச் செயல் குறைந்து அறிவு ஏறித் தொழிற்படுவதைச் சுத்தவித்தை என்பர்.”¹⁷¹ கூறிய ஐந்து வடிவங்களும் இறைவனது சுதந்திர வடிவாகும். இவற்றுள் முன்பின் கூறமுடியாது. இவற்றிற்குப் பின்தான் காலம் பிறந்தது. எனவே தொழில் வகையால் வேண்டுமானால் முன்பின் கூறலாம்.¹⁷²

இறைவன் மூன்றுநிலை எய்தினவன் என்றால் அவனிடத்து விகாரம் தோன்றாது. ஒருவரே பல நிலையில் பல பெயர் கொள்வதைப் போன்று அவனிடத்தும் கொள்ள வேண்டும். அவ்வேறுபாடுகளும் சத்தியும், மரமும் காழ்ப்பும் போல ஒன்றானவை.¹⁷³

கூறிய கருத்துகளை எல்லாம் உள்ளடக்கியவாறு இருப்பதே,

“தானே புணர்ந்து தானே யறிந்து

தானே மகிழ்ந்து

அருளுறித்

தாய்போல் பரிந்த தேனோ டுகந்து

தானே தழைந்து

சிவமாகித்

தானே வளர்ந்து தானே யிருந்த

தார்வேணி யெந்தை”(1220)

என்ற திருப்புகழ்ப் பாடற்பகுதி. இப்பகுதியில் சிவம் சத்தியுடன் கூடியிருப்பதும் குறிப்பிடப் பெறுகிறது.

இறைவன் மேற்கூறியவாறு தன்னுள்ளே இருவகைப்பட்ட குணங்களை உடையானாதற்குக் காரணம் உலகம் மகிழ்தற் பொருட்டே; உலகில் ஆணும் பெண்ணும் மகிழும் வாழ்க்கை அவனால் வந்த வாழ்வே. இதுவே லிங்கத்தின் வடிவமைப்பாகும்.¹⁷⁴ எனவே, பிரவிருத்த நிலையில் உள்ள அதிகார சிவமே சிவமும்சத்தியுமாகி அவற்றின் பேதங்களுமாகி பிரபஞ்சத்தைத் தொழிற்படுத்துகின்றன என்பதும், இந்நிலை உருவநிலை என்பதும் தெள்ளிது.

1. இறையியலின் அடிக்குறிப்புகள்

1. சித்தியார் - சுபக்கம், 7.
2. ம. கா. பாடவழிகாட்டி, 127(78-79) பாடம் 10, ப.16.
3. சித்தியார் - சுபக்கம், 10.
4. ஷ 12.
5. கடவுளுக்கும் உயிருக்குமுள்ள அத்து வித இயைபு, நெல்லையப்ப பிள்ளை M.V.செந்தமிழ்ச் செல்வி. 12.1933-34, ப.374.
6. சித்தியார் -- சுபக்கம், 12.
7. திருவாசகம் - சிவபுராணம், அடி.3.
8. திருப்புகழ், 289.
9. சித்தியார் -- சுபக்கம், 13.
10. திருப்புகழ், 193.
11. சித்தியார் -- சுபக்கம், 13.
12. சிந்தனையாளர்களின் கேள்விகளுக்குத் தெளிவு தரும் விளக்கங்கள், பக். 34.
13. சித்தியார். சுபக்கம் 2. சிவஞான சுவாமிகள் பொழிப்புரை.
14. ஷ 9.
15. ஷ 10.
16. சித்தியார் - சுபக்கம், 19.
17. ம. கா. பாடவழி காட்டி, முந். ப. 22
18. சித்தாந்த சைவ வினாவிடை, ப.18.
19. சுந்தரபுராணம். சூரனமைச்சியற் படலம், 129.
20. நாவுக்கரசர் தேவாரம், திருவினாத்திருந்தாண்டகம். 10.
21. மறைபொருள் விளக்கம். ப.10.
22. திருவுந்தியார், 5.
23. இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும். ப.35.
24. திருக்களிறு. 1.
25. திருவாசகம் - திருச்சதகம், 47
26. சித்தியார்- சுபக்கம், 164.
27. சிவப்பிரகாச விகாசம், 50.
28. சிவப்பிரகாசம், 13.
29. சிவஞான போதச் சிற்றூரை, பக். 8384.
30. காயசித்தி. பக். 3233.
31. சிதம்பர செய்யுட் கோவை, 54.
32. திருவருட் பயன், 8.
33. சித்தியார் - சுபக்கம், 55.
34. திருவருட்பயன், 3.
35. சித்தியார் - சுபக்கம், 65.
36. இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும், ப. 35.
37. சித்தியார் - சுபக்கம், 37.
38. திருவுந்தியார், 5.
39. திருவருட்பயன், 52.
40. கைவல்ய நவநீதம், ப.16.
41. சித்தாந்த சைவ வினாவிடை, ப. 25.
42. தகராலய ரகசியம், ப.16.
43. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம், திருக்கலிக்காமூர், 1.
44. திருக்களிறு, 49.
45. சித்தியார் - சுபக்கம், 91.
46. நெஞ்சுவிடுதூது, 37.
47. சித்தியார் - சுபக்கம், 50.
48. நெஞ்சுவிடுதூது, 100
49. திருக்களிறு, 86.
50. சித்தியார் - சுபக்கம், 164.
51. சிவஞானபோதம் சூத்திரம். 2. நான்காம் சூர்ணி.
52. பிரமகீதை, பக். 21.

53. 'Saiva Siddhanta', Shanmuga Mudaliyar, A., Samajam, Madras 4, 1969. Vol. 4.1, P.3.
"Isa is moving. He is not moving. He is far away (to the ajnanin). He is close (to the jnani). He is within everything. He is outside everything".
54. தணிகைப் புராணம், உரை. பகுதி, I, ப.205.
55. சர்வமத சித்தாந்த விளக்க வினாவிடை, ப.136.
56. சித்தியார் சுபக்கம், 165.
57. ஷ
'ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும் மேவி உறைபவனே' - அபிராமி அந்தாதி, 19.
58. சித்தியார் - சுபக்கம், 167.
"பூதங்கள் ஆகிமற்றும் பெண்ணோடாணலியாய்ப் பிறவாஉருஆவனே" - சுந்தரர் தேவாரம், திருக்கடவூர் வீரட்டம், 6.
59. "சொல்லும் பொருளும் என நடமாடுந் துணைவருடன் புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடியே" அபிராமி அந்தாதி, 20.
60. நெஞ்சுவிடுதாது, 3537.
61. சித்தியார் - சுபக்கம், 49.
62. ஷ 50.
63. திருவருட்பயன், 6.
64. "இழைக்கு மெழுத்துக் குயிரே ஒத்தியால்"
- சுந்தரர் தேவாரம், திரு அஞ்சைக்களம், 4.
65. திருவருட்பயன், 1.
66. உண்மை விளக்கம், 29.
67. சிவப்பிரகாச விகாசம், 16.
68. தணிகைப்புராணம், முதற்பகுதி, ப.357.
69. i. கட்டளைத் திரட்டு ப.113.
ii. சிவப்பிரகாசம், 17.
"...விகாரங்கள் மருவான் வானின் முந்திரவி எதிர்முனரி அலர்வுறும் ஒன்றலர்வான் முகையாம் ஒன்றுலரும் முறையி னாமே"
70. சித்தியார் - சுபக்கம், 53.
71. ஷ 74.
72. i. Grace John, R., under standing of man in Saiva Siddhanta. Vol.2.3.&4, P.131: "The Siddhanta's approach is based upon a traditional but often misunderstand conception of god as the moral governor of the Universe."
ii. Surendranath Dasgupta, A History of Indian Philosophy, Motilal Banarsidas, Delhi 7, 1975. P.86;
73. திருக்களிறு, 87.
74. தேவார ஒளிநெறி, ப.316.
75. திருக்களிறு, 70.
76. சுந்தரர் தேவாரம், திருப்புகலூர், 1.
77. திருக்குறள், 247.
78. திருக்களிறு, 71.
79. கம்பராமாயணம், I. 6.11.
80. போற்றிப் பஹொடை. 56.
81. ".....நல்லநெறி எய்துவதோர் காலம் தன் அன்பரைக் கண்டின்புறுதல் உய்யும் நெறிகிற்தே உண்டாக்கி" சித்தியார் - சுபக்கம், 169.
82. நெஞ்சுவிடுதாது, 7577.
83. நாவுக்கரசர் தேவாரம், திருஒற்றியூர் (திருநேரிசை).

84. நெஞ்சுவிடுதூது, 3435.
85. சித்தியார் - சுபக்கம், 57.
86. கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா, 140; (திருமுறை - 9)
- "தந்தையங் கணையார் தங்கள்
மேல்வைத்த தயாவைநூ றாயிரங்
கூறிட்
டத்திலங் கொருநூ றுன்
கண்வைத் தவருக் கமருல
களிக்கும்நின் பெருமை"
87. ஷ
- "பித்தளென் றொருகாற் பேசுவ
ரேனும்
பிழைத்தவை பொறுத்தருள்
செய்யும்".
88. சுந்தரர் தேவாரம்,
திருவெண்ணெய் நல்லூர், 1.
89. சித்தியார் - சுபக்கம், 104.
90. திருக்குறள், 76.
91. சித்தியார் - சுபக்கம், 91.
92. ஷ 92.
93. திருக்களிறு, 72.
94. திருப்புகழ்: 369, 246, 534, 292.
95. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்,
திருப்புண்கூர், 2.
- 'பின்றானும் முன்றானும்
ஆனான் தன்னை'
96. தணிகைப் புராணம் -
உரை, I, ப.48.
97. அறிவுதத் திருவந்தாதி, 77,
(திருமுறை.11)
98. மதுரைக் கலம்பகம், 1.
99. திருவாசகம்-திருச்சதகம், 46.
100. சேத்தனார் திருவிசைப்பா,
47 (திருமுறை 9).
- 101 திருவாசகம் -
திருத்தொள்ளேணம், 13.
102. திருக்களிறு, 64.
103. நெஞ்சுவிடுதூது, 8283.
104. கருவூரார்த் திருவிசைப்பா, 138,
(திருமுறை.9).
- "அண்டம்ஓர் அணுவாம் பெருமை
கொண்டணுஓர்
அண்டமாம் சிறுமை
கொண்டடியேன்"
105. திருப்புகழ், 1232: 'தன் னிறை
உடையிறை'.
106. நெஞ்சுவிடுதூது, 38.
107. வீரசைவம், ப.278.
108. நெஞ்சுவிடுதூது, 64-65.
109. திருக்கோவையார், 162:
'விண்ணுக்கு மேல்வியன் பாதலக்
கீழ்விரி நீருடுத்த
மண்ணுக்கு நாப்பண் நயந்ததென்
தில்லை தின்றோன்'.
110. சிவப்பிரகாசம், 13.
111. ஷ 15.
112. சுந்தரர் தேவாரம், திருக்கோலக்கா,
3.
- ஷ, திருக்குருகாவூர் வெள்ளடை 6.
113. நெஞ்சுவிடுதூது, 39.
114. ஞானச்சுடர், ப.205.
115. நெஞ்சுவிடுதூது, 33.
116. திருமலையாண்டான் குறவஞ்சி. 9.
(முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை V,
ப.452 -ல் கண்டது).
117. சித்தியார் - சுபக்கம், 91.
118. ஷ 53.
119. திருவருட்பயன், 1.
120. ஷ 5.
121. திருமந்திரம்: 2357.
122. ஷ 2358.

123. நெஞ்சுவிடுதூது, 105.
124. கட்டளைத்திரட்டு, ப.111.
125. திருவாசகம் - கோயில் திருப்பதிகம், 1.
126. ஷ - பிடித்தபத்து, 3.
127. ஷ - அருட்பத்து, 6.
128. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், திருவையாற்றுத் திருவிருத்தம்.
129. திருவருட்பயன், 6.
130. நெஞ்சுவிடுதூது, 35.
131. ஷ 8.
132. சார்பியல் தத்துவம், பக். 77-78.
133. திருப்புகழ் : (1274).
"தோதி திருதிரு தீதி செகசெக
சோதி நடமிடு பெருமானே"
134. திருவருட்பயன், 3.
135. ஆலயங்களின் உட்பொருள் விளக்கம். I, ப.252.
136. நெஞ்சுவிடுதூது. 28084
137. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை, II, ப. 33.
138. நெஞ்சுவிடுதூது, 57.
139. சித்தாந்தம், கலியாண சுந்தரனார். VIII.1., ப.6.
(சமாஜ மாத இதழ், 1935)
140. தேவாரம் 'வாழ்க அந்தணர்' பதிகம், பாடல். 5.
141. ஞானச்சுடர், ப.66.
142. திருவருட்பயன், 5.
143. கட்டளைத்திரட்டு, பக். 112 113.
144. சிவப்பிரகாச விகாசம், ப.39.
145. சர்வமத சித்தாந்த விளக்க வினாவிடை, ப. 126.
146. கட்டளைத்திரட்டு, ப.112.
147. திருமந்திரம்:
"அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை"
(2357).
148. ஞானச்சுடர், பக். 114119 5.
149. திருவுந்தியார், 5.
150. கட்டளைத்திரட்டு, பக். 11831414.
151. சித்தியார் - சுபக்கம், 38.
152. திருப்புகழ், 784.
153. ஷ. 211.
154. கட்டளைத்திரட்டு, ப.112.
155. சித்தியார் - சுபக்கம், 79.
156. சதரத்தின ஸங்கிரகம் உரை, ப.31.
157. கட்டளைத்திரட்டு, ப.114.
158. சித்தியார் - சுபக்கம், 164.
159. கட்டளைத்திரட்டு. ப. 115.
160. தொல்காப்பியம், நூ. 855.
161. வீரசைவம். ப.23.
162. நெஞ்சுவிடுதூது. 30.
163. ஷ 103.
164. நெஞ்சுவிடுதூது, 127.
165. ஷ 122.
166. திருப்புகழ் III திருப்புகழ்
ஆராய்ச்சி, பக். 22.23
167. சித்தியார் - சுபக்கம், 165.
168. ஷ 81.
169. ஷ 82.
170. ஷ 82.
171. ஷ 85.
172. ஷ 86.
173. ஷ 87.
174. ஷ 69.

2. உயிர்

2.0. உயர்ந்தவை எல்லாவற்றிற்கும் இறை மேலானது. அதற்கடுத்த நிலையிலுள்ளவை உயிர்கள்தாம். இறையோ ஒன்று; அது தன் விருப்பம்போல் பலவாறாக வடிவம் அடையும். எத்தொழி லியற்றினாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் அதனாலது தொடக்குறாது. உயிர்கள் அவ்வாறு அல்ல; உயிர்கள் பலவே; எல்லாத் தொழிலையும் அவை செய்யா; வேண்டுமானால் அந்த நிலைக்குத் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ள முடியும். எனினும், இறைவனின் நிலையை அவை முற்றிலும் அடையா; உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாதவாறு போல. இத்தகைய உயிர்களுக்காக இறைவன் எவ்வளவோ கருணை உள்ளம் கொண்டவனாய் உதவுகின்றான்; ஓயாது ஐந்தொழில் இயற்றுகின்றான்; உயிர்களோ இதனை உணருவதில்லை; இதுவே அவற்றின் இயற்கை. இத்தகைய குணம் இருப்பதற்குக் காரணம் அனுபவம் கைகூடுவதற்கே; எந்த அறிவுமீ அனுபவ வாயிலாக அன்றி நேரடியாகப் பெறின் அத்துணைச் சிறப்புறாது ஆகலான்.

உயிருக்குப் பல பெயர்கள் உள; கலைமுதலியவற்றுடன் கூடினதால் சகலன், போக்குவரவு புரிதலால் சம்சாரி, பொருள்களை அனுபவிப்பதால் விடயி, போகங்களை நுகர்தலால் போக்தா, மலங்களால் பந்திக்கப்பட்டதால் பசு, அறிவு கைவரப்பெறுதலால் ஞானி, உடம்பை உடைமையால் சரீரி, சத்தியைவெளிப்படுத்துகின்ற மனத்திற்கு ஆதாரமானதால் சேத்ரி, பாசங்களை அனுபவமாக அறிதலால் சேத்ரஞ்ஞன் என்பனவும்;¹ அகர்த்தா, அணு, சீவான்மா, சுதந்திர ஈனன், கிஞ்சிஞ்ஞன், சிதாபாசன், பாசி, புருடன், புமான், சேதனன், ஆதன், இயமானன், உயிர், ஆவி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புற்கலன், தேகி என்பனவும்² அவை.

உயிருக்கு வடிவம் என்பது இல்லை. காற்றைப் போன்று தான் ஏற்ற உருவத்தையே வடிவாகக் கொள்ளுகிறது. எனவே, இஃது உண்டோ அன்றோ என்ற சந்தேகம் பலருக்கு உண்டு. சந்தேகத்தை நீக்குவதே முதல் பகுதி. சிவஞான போதத்தின் மூன்றாம் குத்திரப் பகுதிகளே இதன் பிரிவுகளாக அமைகின்றன; உயிரின் இலக்கணம் இரண்டாம் பகுதி; அப்பகுதிக்கு அடுத்து உயிரின் பிரிவு வகைகளும் அந்நிலையில் அவை இயற்றும் தொழில்களும் வகுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

2.1. உயிருண்மை

2.1.0. உயிர் என்பது கண்ணுக்குப் புலப்படாததாலும் எல்லா உயிர்வகைகளும் ஒரேமாதிரியாகச் செயற்படாததாலும் உயிர் என்ற ஒன்று உண்டா என்ற வினா பலர் உள்ளத்தில் எழுகிறது. அருணகிரிநாதர் இதைப்பற்றி ஆராயவில்லை. இப்படி ஆராய்வது சாதாரண நிலையில் தேவையற்ற ஒன்றே. எனினும், அவர், உயிரில்லை என்று யாண்டும் கூறவில்லை; அதனால் உயிர்களின் தன்மைகளைக் கூறாமலில்லை.

“உயிரெனப் படுவ திந்த உடலின்வே றுளதாய் உற்றுச்
செயிருறும் இச்சா ஞானச் செய்திகள் உடைய தாகிப்
பயில்வுறும் இன்பத் துன்பப் பலன்களும் நுகரும் பார்க்கில்
துயிலொடும் அஞ்ச வத்தைப் படும்உண்மை துரியா தீதம்”³

என்று சிவஞான சித்தியாரில் உயிருண்மை கூறப்படுகிறது. ஈண்டு, உயிரெனப் படுவ திந்த உடலின் வேறுளதாய் உற்றுச் செயிருறும் இச்சா ஞானச் செய்திகள் உடையதாகிப் பயில்வுறும் என்றும்; உயிரெனப்படுவது இன்பத் துன்பப் பலன்களும் நுகரும் என்றும்; பார்க்கில் உயிரெனப்படுவது துயிலொடும் அஞ்சவத்தைப் படும் என்றும்; உயிரெனப்படுவது உண்மை என்றும்; உயிரெனப் படுவது துரியாதீதம் என்றும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

சிவஞான போத மூன்றாம் நூற்பாவும் உயிர் உண்மை கூறுகிறது.

“உளதில தென்றலின் எனதுடல் என்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்படில்
உண்டிவினை இன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா”⁴

இந்நூற்பாவினை உரையாசிரியர்கள் எழு பகுதிகளாகப் பிரித்துப்பொருள் காண்பர். அவையாவன; 1. இலதென்றலின் ஆன்மா உளது, 2. எனதுடல் என்றலின் ஆன்மா உளது, 3. ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மா உளது, 4. ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உளது, 5. கண்படில் உண்டிவினை இன்மையின் ஆன்மா உளது, 6. உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது, 7. மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது என்பன.

ஒருவர், மேற்கூறிய ஏழினுள் மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது என்பதையும் இலதென்றலின் ஆன்மா உளது என்பதையும் ஒன்றாக்கிப் பொருள்விளக்கம் தருகிறார்⁵.

பரமத மறுப்பிற்காக அவர்கள் அவ்வாறெல்லாம் பிரிக்கின்றார்கள். அவர்கள் கருத்தின்படி கூற விரும்பினால், ஏழு இடங்களில், ‘இன்’ என்ற இடைச்சொல் பெய்திருப்பார் மெய்கண்டார் அவ்வாறு செய்யாமையே ஏழாகப் பிரித்து பொருந்தாது. ஆகவே, சொற்குருக்கம் சூத்திரம் பெற்றிருக்கும் என்று

காரணம் கூறின் அக்கருத்து ஈண்டு ஏற்கப்படாது. 1. மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா இலதென்றலின் உளது, 2. எனதுடல் என்றலின் மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது, 3. ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது, 4. கண்படில் உண்டிவினை இன்மையின் மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது, 5. உணர்த்த உணர்தலின் மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது, என அந்நூற்பாவின் கருத்துகள் பிரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு இவ்வாய்வில் பிரிக்கப்படுவதனை, "அறிதலின் என்பது ஐம்புலன் அறிதலின் ஒடுக்க மறிதலின் என ஈரிடத்துங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. இஃதறியாதார் ஐம்புலனொடுக்க மறிதலினென ஒரேதுவாக வைத்து, ஐம்புலனை ஆகுபெயராக்கி ஐம்பொறியின் நொழிற்பாட்டினையுஞ் சொப்பனத்தின் அவையொடுங்கிய வாற்றினையும் அறிதலினென்று உரைப்பாரும், ஐம்பொறிகள் கெட்டவாற்றை, கண்விழி குருடாயிற்று என்காது செவ்விதாயிற்று என்றிங்ஙனம் அறிதலினென்று உரைப்பாரு மாயினார் அங்ஙன முரைப்பிற் சூக்கும தேகவாதிகளை மறுக்குமாறு பெறப்படாமை அறிக்⁶ என்று பாடியமும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மதங்கள் பலவாக இருக்கலாம்; அவற்றின் எண்ணிக்கைக்கும் கொள்கைக்கும் அளவில்லை; அவற்றினை உட்கொண்டு சூத்திரத் தினைப் பிரித்தல் நலமன்று. இவ்வாய்வில் துணைநிற்கும் அருணகிரிநாதரின் கொள்கையும் மதங்களின் கொள்கைகளுடன் வாதிடுவதன்று.

இறையுண்மை உலகின்மேல் வைத்துக்காட்டப்பட்டவாறு ஈண்டு உயிருண்மை உடலின்மேல் வைத்துக்காட்டப்பெறுகிறது.

2.1.1. இலதென்றலின்:

உயிர் இல்லையென்று கூறுகின்றவர் பலர். சூனியான்மவாதிகள், சைவசித்தாந்தம் எல்லாத் தத்துவங்களையும் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று கழித்துவிட்டு, கடைசியில் ஒன்றும் இல்லாமல் நிற்கிறது⁷. அதனால் ஆன்மா ஒன்று உண்டு என்பதற்கு வழியில்லை என்று கூறி, 'வெங்காயத்தின் தோலை உரித்துக் கொண்டே போனால் எஞ்சிநிற்பது ஒன்றுமில்லை'⁸ என்று அதற்கு உதாரணம் தருவர். அது பொருந்தாது. ஏனெனில், 'இவ்வாறு கூறிக் கடைசியில் ஒன்றுமில்லையென்று உணரக்கூடிய அறிவொன்று இருப்பது உண்மை'⁹ யாதலின்; அவ்வறிவை சூனியமென்றல், 'அஃது என்னையின்றவன்மலடி'¹⁰ யென்பதனைப் போன்றதாகும். இதனால் முடிவில் ஒன்று உண்டு என்பது புலனாம்.

மேற்கூறியவாறு எல்லாத் தத்துவங்களையும் நீக்கிக் கொண்டே போனால் கடைசியில் நிற்பது உயிர். இதனை அருணகிரிநாதரும்,

"உடலம்வேறு யான்வேறு கரணம் வேறு வேறாக

உதறி வாச காத்த அடியுடே" (1047)

என்கின்றார். இதனால், உடல், யான், கரணம் போன்றவற்றை உதறியவிடத்துத் தெளிந்து நிற்பது உயிர்; அதுதான் இறையடியை முழுதும் உணர்ந்து வணங்கும் என்பதே ஈண்டுக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

2.1.2. எனதுடல் என்றலின்:

மேற்பகுதியில், 'உணருகின்ற உணர்வே உயிர் என்றது பொருந்தும். அது நான்குபூதத்தின் கூட்டுறவால் உடம்பிலே நிகழுவதால் நான்கு பூதமும் சடமாயினும் வெற்றிலையும் பாக்கும் சுண்ணாம்பும் கூடிய வழிப்பிறந்த செந்நிறம்போல அவற்றின் கூட்டுறவால் வருவதே உயிர். நான்பருத்தேன், நான் சிறுத்தேன், என்று உடம்பினையே நானென்று வழங்குவது வழக்கமாக உள்ளது'¹¹ என்பர் உலகாயதர். அதற்குப் பாடியம், உடம்பின் குணச்சிறப்பை உபசாரத்தால் உயிருக்கு ஏற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு, யான்கை, யான்கால், என உடம்பை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி, எனதுடல், எனதுகை, எனது காலென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்குவதாலேயே உயிர் வேறுஉண்டென்று விளங்கும் என்று விடை தருகிறது.¹²

'உடலின் வேறாக உயிர் ஏன்; இந்த உடலல்லவா உணருகின்றது என்று வினவலாம்; உடல் மரித்தபோது உடலினுக்கு உணர்வு இல்லை; காற்றுப்போய்விட்டது அதனால் உணர்வில்லை என்று கூறலாம். எனினும் உறக்கத்தின்போதும் அது எதையும் உணராமல் அல்லவா கிடக்கிறது.'¹³ என்று சித்தியாரும் அதற்கு விடை கூறுகிறது.

"உடலம்பேறு யான்வேறு கரணம் வேறு வேறாக" (1047) என்னுமிடத்தில் உடல் உயிருக்கு வேறாக உள்ளது என்பதை வெளிப்படையாகச் சைவசித்தாந்த வழியில் அருணகிரிநாதரும் உணர்த்துகின்றார்.

2.1.3. ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின்:

'எனதுடல் என்றலின்', என்றவிடத்து இனமாகிய கருவிகளும் அவை தொழிற்படும் நனவுநிலையும் கொள்ளப் பெறுகின்றன இவ்விடத்துக் கனவுநிலையில் வைத்து உயிருண்மை கூறப்படுகிறது. மேல் கூறப்பட்டது நனவுநிலை; இருப்பினும் இரண்டற்கும் வேறுபாடு நிகழும் காரணம் பற்றி, "கனவு கண்ட சூக்கும் வுடம்பே நனவின் கண் அதனையறியுமாயிற் கண்டபடி யறியாது மயங்கியறிதல் கூடாமையின். ஆன்மாவுக்காயின் அது போல ஒரு தன்மைத்தாதலின்றி. அகத்துச் சேறலும் புறத்துச் சேறலுமாகிய வேறுபாடுண்மையான் அதுபற்றி மயங்கியறிதல் கூடுமாகலின், அங்ஙன மறியுமான்மா வேறுண்டென்பதாம்"¹⁴ என்று விளக்கம் தருகிறது பாடியம்

அஃதாவது ஒரு பொருளை நனவின்கண் தெளிவாக விரிவாக உணர்ந்த உயிர், கனவில் குறுகலாக உணர்ந்து, அதையே நனவில் நினைக்கும்போதும் முற்ற நிகழ்ந்ததை உணராமல் குறுகலாக உணர்வதனாலேயே ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின்- ஐம்புலச் சேட்டைகளின் குறுகிய கலங்கிய செய்திகளை அறிதலின் -என்கிறார் கனவினை. "ஒடுக்கம் என்றது ஐம்பொறிகளும் ஒடுங்கின அவசரமாகிய சொப்பனாவததையை; அஃதாகு பெயரான் ஆண்டு நிகழ்வனவற்றை யுணர்ந்தி நின்றது"¹⁶ என்ற பாடிய உரையானும் மேற்கருத்துச் சிறந்து நிற்கிறது.

"கண்டவற்றை. நாளும் கனவிற் கலங்கியிடுந்

திண்டிறற்கு என்னோ செயல்"¹⁶

என்று திருவருட்பயன் கூறுகின்றதால் கனவுநிலை உயிர்களுக்கு உண்டென்பது நூல்துணிவு.

கூறியவற்றால், 'கெட்டொழியும் ஐம்பொறிகளே உடலில் இருந்துகொண்டு நனவின்கண் அறியும்; உறக்கத்தில் அறிதலின்றி ஒடுங்கிநிற்கும். அதனால், ஐம்பொறிகள் உயிர் அல்ல. ஏனெனில், நனவில் ஒருபொறி ஒன்றையறியும்; ஆனால், கனவின்கண் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் நனவிற்குக் கொண்டுவந்து அறிவன ஐம்பொறிகள் அல்ல. அதனை அறிவது வேறு ஒன்று; அதுவே உயிர்' என்பதுவிளங்கும்.

ஒன்றை அறிதல் நனவில் அந்தக்கரணங்களின் துணை கொண்டு ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நிகழ்கிறது ; கனவில் அந்தக் கரணங்களின் வாயிலாக நிகழ்கிறது. எனவே, கனவில் தொழிற்படும் கருவிகள் உயிரன்று; கனவு நிலையற்றதாகலின்.

அருணகிரிநாதரும் கனவு நிலையற்றது என்ற கொள்கை யுடையவர். அதனாலேதான், உடல் நிலையாமையை விளக்குமிடத்தில், "கனாவில்வினை யாடுங் கதைபோலும்"(202)

என்கிறார் உவமை வாயிலாக.

2.1.4. கண்படில் உண்டிவினை யின்மையின்:

உறக்கத்தில் கனவு நிகழ்ந்ததையும் நனவில் உணரக்கூடிய அளவிற்கு நினைவிருந்தமைக்குக் காரணம் அப்போது நிகழ்ந்த பிராணவாயுவாக இருக்கலாம். எனவே, பிராணவாயு உயிராகலாமன்றோ! எனின், உயிரின் அவத்தை நிலைகளுள் கடைசிநிலையான உயிர்ப்படங்கல்நிலையில் உயிர்க்காற்றும் இயங்காது;¹⁷ எனவே, பிராணவாயு ஆன்மா அன்று.

கண்படில் உண்டிவினை யில்லை என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்த ஒன்றே; எனினும், இப்பகுதிக்கு இன்னும் சற்று நுட்பமாகப் பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. ஈண்டு, இலது என்றலின் என்றதனால் இறை, உயிர், தளை என்னும் மூப்பொருள்களுள் தளை உயிரன்று என்றும்; உணர்ந்த உணர்தலின் என்றதனால் இறை உயிரன்று என்றும்;

உயிரின் நிலைகளாகிய சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரிய, துரியாதீத நிலைகளுள் எனதுடல் என்றலின் என்ற பகுதியால் சாக்கிர நிலையில் உள்ள உணர்வு உயிரன்று என்றும்; கூறி, மீதமுள்ள சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்றமூன்று நிலைகளும் ஏறக்குறைய ஒரே நிலைமையை உடைய ஆதலால் உறக்கம் என்ற ஒருபொருளே கொண்டு கண்பட்டவிடத்து உணவாகிய (உண்டி) பிராணவாயுவை நுகரும்தொழில் (வினை) இன்மையின் பிராணவாயு உயிரன்று என்றும் கூறப்பட்டன. எனினும், அவ்வொரு பகுதியில் மூன்றன் வேறுபாடும் சிறிது விளங்க வேண்டி, 'கண்படி' என்பது உறக்கநிலையையும் (சுழுத்தி). 'உண்டி' என்பது உயிர்ப்படங்கலில் உயிர்க்காற்று நிகழாமையையும் 'வினை' என்பது பேருறக்கத்தில் சித்தம் நிகழாமையையும் குறிப்பிடும் கருத்தினை உட்கொண்டு அவ்வாறு நூற்பா கூறப்பட்டது. பேருறக்கத்தில் சித்தமும் உயிர்ப்படங்கலில் உயிர்க்காற்றும் நிகழாமை நூல்துணிபு¹⁸ ஆகலின் இவ்வாறு இவ்வாய்வில் கொள்ளப் பெறுகிறது.

உயிர்ப்படங்கலில் உயிர்க்காற்றின் செயலின்மையை,

"..... நாலினை மறித்தி தம்பெறு

கோவென முழக்கு சங்கொலி விந்துநாதங்

கூடிய முகப்பி லிந்திர வானவமு தத்தை யுண்டொரு"(647)

என்று அருணகிரிநாதரும் கூறுகிறார். இத்தொடரில் பிராணவாயு நாலங்குலம் என்பதும், அதனை வெளியே விடாது உரிய முறையில் அடக்கி உயிர்ப்படக்க நிலையில் நிறுத்தினால் அங்கே நாதவொலி கேட்கும் என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

2.1.5. உணர்த்த உணர்தலின் :

மேற்கூறிய வகையில் யாதொன்றிலும் அடங்காத உயிர் உணர்த்த உணரக் கூடியதே. அத்தகைய உணர்த்தல் உடலில் நிகழ்கிறது; அதனால் உயிர் இல்லை என்று கூறமுடியாது¹⁹. உயிர் உணர்த்த உணரும் தன்மை²⁰ உடையது என்பதனை,

"ஊன்அறியா தென்றும் உயிர்அறியா தொன்றும்இவை

தான்அறியா தார்அறிவார் தான்".²¹

என்று திருவருட்பயன் கூறுகிறது.

"கதிபெற ஈடறாதன பதிபசு பாச மானவை

கசடற வேறுவேறுசெய்

தருள்வாயே"(1217).

என்று கூறுமிடத்தில் பதிபசு பாசங்களைப் பற்றி இறைவனிடம் உணர்த்தவேண்டும் என்பதால், உயிர் உணர்த்தினால் உணரும் என்ற சைவசித்தாந்தக்கொள்கையை வலியுறுத்துகின்றார் அருணகிரிநாதர். அதனால், உடலின் கருவிகள் சடமென்பதும் அவற்றை இயக்குகின்ற ஒன்றே உயிரென்பதும் உறுதி.²²

2.2. உயிர் இலக்கணம்

2.2.0. உயிர் ஒன்றன்று, பல;²³ தனக்குத் தானே தலைமைத்தன்று; நித்தியமாகஉள்ளது;²⁴ எங்கும் பரவியுள்ளது; மும்மலங்களால் முடப்பெற்ற அறிவுவடிவினது; தனக்கென எவ்வித உரிமையும் அற்றது.²⁵ உயிர் தன்னை அறிந்த பிறகே தலைவனை அறியும்.²⁶ உயிரின் வடிவு பலவற்றின் கூட்டம் அன்று.²⁷ “கால தத்துவமானது ஞாயிறு, நாள், பிறை முதலியவற்றோடு கூடிநின்று நாழிகை, நாள், பக்கம், திங்கள் முதலாகப் பாகுபாடு செய்யும். எனினும், அவை காலதத்துவத்திற்கு வேறாவன. காலதத்துவமும் அவற்றினின்றும் தனித்து நிற்கும். உயிரும் எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு முதலியவற்றோடு கூடிநின்று சிந்தித்தல், பற்றுதல், தெனிய எழுதல், ஆய்ந்து துணிதல் முதலியவற்றைச் செய்யினும் கால தத்துவத்தைப் போன்று தனித்து நிற்கும். உயிர் முதலில் ஆணவத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும் இச்சா ஞான கிரியை உடையதாய்ப் பசு எனப்படும் தூலசித்தாக (வெற்றுயிராக) இருக்கும்.”²⁸ தனியாக நின்ற ஆன்மா காரண, குண, பஞ்ச கஞ்சுக சரீரங்களைப் பெறும்.²⁹

காரண சரீரமாவது; அநந்ததேவரால் கலக்குண்ட பாகம் பொது வகையால் அறிவு, இச்சை, செயல் விளங்கி மலமும் தானுமாய் புருட தத்துவம் இடமாகக்கொண்டு நிற்கிற மிக நுண்ணிய இறுதிநிலை.³⁰ கஞ்சுக சரீரமாவது; கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்கிற ஐந்தும் கூடியது; அறிவு இச்சை செயல்கள் புரிந்து விளங்குவது.³¹ கூறிய ஐந்தனின் உள்ளும் உயிர் இருத்தலின் உள்ளம் என்னும் பெயரை உயிர்பெற்ற தென்றும் கூறுவர்.³² குணசரீரமாவது; சுவை, ஒளி. ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்து தன்மாத்நிரைகளும் மனம், புத்தி, ஆங்காரம் மூன்றும் ஆக எட்டும் அடங்கிய புரியட்டக உடம்பாகும்.³³

இனி, உயிர் காரிய அவத்தைகளான சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரிய, துரியாதீத அவத்தையும் பொருந்தும்;³⁴ ஆனந்தமய, விஞ்ஞானமய, மனோமய, பிராணமய, அன்னமய கோசங்களையும் பொருந்தும்³⁵ அன்னமய கோசத்தில் பாரில் தேரைச் செலுத்துவது போலவும், பிராணமய கோசத்தில் மரப்பாவையினை இயக்குவோர் போலவும், விஞ்ஞானமய கோசத்தில் பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்வோர் போலவும், ஆனந்தமய கோசத்தில் பலவேடங்கட்டி ஆடுவோர் தன்மை போலவும் உயிர் செயல்படுகிறது.³⁶

மேற்கூறிய கருத்துகளின் தொகுப்பாகச்³⁷ சிவப்பிரகாசம்,

“எண்ணரிதாய் நித்தமாய்³⁸ இருள்மலத்தின் அழுந்தி

இருவினையின் தன்மைகளுக் கிடான ஆக்ஞை

அண்ணலரு ளால்நண்ணி அவை அவரா யதனால்

அலகில்நிகழ் போகங்கள் அருந்தும்³⁹ ஆற்றால்

புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவர வுடைத்தாய்ப்
புணரும்இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால் அருளால்
உள்ளிலவும் ஒளியதனால் இருளகற்றிப் பாதம்
உற்றிடும்நற் பசுவருக்கம் என உரைப்பர் உணர்ந்தோர்"⁴⁰

எனக் கூறுகிறது.

சிவஞான போத நான்காம் நூற்பாவில் அவத்தைப் படுத்தலும் ஏழாம் நூற்பாவில் உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாதலும் உயிருக் கிலக்கணம் என்று கூறப்படுகின்றன. இப்பகுதியும் அவத்தைகளின் இலக்கணத்தையும், அவத்தையால் உயிர்கள் போக்குவரவு புரிதலையும், போக்குவரவு புரிதலை அதிகப் படுத்தும் ஆசைகளையும், அதனால் உயிர்சார்ந்ததன் வண்ணமாகி உலகச் சார்பாக அமைதலையும், இறைச்சார்பாக அமைதலையும் இயம்புகின்றது.

2.2.1. அவத்தைப்படல்:

அவத்தை என்றால் நிலை என்பது பொருள்.⁴¹ உயிர் இறைவனிடமிருந்து உலகில் வளர்ந்து மீள இறைவனை அடையும் வரையும் அவை அடையும் நிலைகளே சைவசித்தாந்த நூல்களில் அவத்தை எனக்கூறப்படுகின்றன. உயிர்கள் அவத்தை உறுதற்குக் காரணம் மூலமலம் எனப்படும் ஆணவம்ஆகும்.⁴² அவத்தையின் எல்லாநிலைகளையும் உயிர் நன்கறிய⁴³முடியாது. அப்படிப் பட்ட நிலை உளதா என நம்புவதே கடினமாகிறது.⁴³ அவற்றை உணரவேண்டுமானால் உயிர்; காலம், நியதி, கலை, வித்தை,அராகம் போன்றவற்றைக் கழற்றவேண்டும்.⁴⁴ மற்றும், திருவருள்வயப்பட்டு தின்றால்தான் அவற்றை உணரமுடியும்.⁴⁵ எனவே, திருவருட்.பயன் உயிரின் குணத்தைக் கேலிசெய்வது போல்,

"கண்டவற்றை நானும் கனவிற் கலங்கியிடுந்

திண்டிறலுக் கென்னோ செயல்"⁴⁶

என்று கூறுகிறது.

அவத்தை காரணம், காரியம் என இருவகைப்படும். காரண அவத்தைகள் கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்பன. காரிய அவத்தைகள் நனவு, கனவு உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் என்பன இப்பகுதி அவத்தைகளைக் கூட்டியும் பிரித்தும் விளக்குவதாக அமைவதால்; காரணாவத்தை, காரியாவத்தை, கீழாலவத்தை, மேலாலவத்தை, நிம்மலாவத்தை என்ற ஐந்து பிரிவுகளாக இயலுகின்றது.

அருணகிரிநாதர், அவத்தைகளினால் உயிர்கள் துயருகின்றன; அவை இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையில் ஊடாட்டமாக அமைகின்றன; என்பதை உணர்ந்தே, "அவத்தை அழிபட" (267)

என்கிறார். திருப்புகழ் தோத்திரநூலாகலின் அவத்தைகள் பற்றி விளக்கவில்லை. எனினும், அத்தன்மைகள் இருக்கும் இடங்கள் பல பாடல்களில் கூறப் பெற்றிருந்தாலும் ஒருசில மட்டும் இடையிடையே காட்டப்படுகின்றன.

உயிர்கள் அவத்தை உறுதலைச் சிவஞான போத நூற்பா,

“அந்தக் கரணம் அவற்றினொன் றன்றவை

சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணராது

அமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சுவத் தைத்தே”⁴⁷

என்று கூறுகிறது. இக்கருத்தினைச் சித்தியாரும்,

“படைகொடு பவனிபோதும் பார்மன்னன் புகும்போ தில்லில்

கூடதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலு மிட்டுப் பின்னர்

அடைதருந் தனியே அந்தப் புரத்தினில் அதுபோல் ஆன்மா

உடலினின் அஞ்ச வத்தை உறுமுயிர் காவ லாக”⁴⁸

என்று கூறுகின்றதால்; ‘இவ்வுயிர் அகக்கருவிகட்கு அன்னியமாக இருந்தாலும் மன்னனும் மந்திரியும் கூடியிருக்குமாறு போல அகக்கருவிகளுடன் பொருள் நுகர்ச்சியின் காரணமாகக் கூடிக்கொண்டிருந்தாலும் அந்தப்புரத்திற்குச் செல்லும்போது அவ்வவர்களை அவ்வவ்விடத்தில் அமைக எனக்கூறிச் செல்வது போன்று உடலிடத்தே ஐந்தவத்தைகளைப் பொருந்தும் என்பதை விளக்குகிறது.

2.2.1.1. காரணாவத்தை :

காரணாவத்தை காரண கேவலமும், காரண சகலமும் காரண சுத்தமுமென மூன்றாம்.⁴⁹ கேவலம் என்பது இருள்கூடியநிலை போன்றது. சகலம் என்பது இருளில் விளக்கொளி கூடியது போன்றது. சுத்தம் என்பது இருளும் விளக்கும் செயலிழப்ப விடிந்த தன்மையை ஒத்தது இம்மூன்று நிலைகளும் இருள், மருள், அருள் நிலைகளென்றும் கூறப்பெறும்.⁵⁰ அருணகிரிநாதர், ‘இரவொடு பகலற’(303) என்ற தொடரால் கேவல சகல நிலைகளை மட்டும் உணர்த்துகின்றார்.

2.2.1.1.1. கேவலாவத்தை : உயிர், கருவிகள் தொழிற்படாது தன்னின் நீங்கியநிலை கேவலமாம்.⁵¹ கேவலத்தில் காரண கேவலமும் காரியகேவலமும் என இருவகையுண்டு. காரண கேவலம் தனியாக இருப்பது; காரிய கேவலம் காரிய அவத்தை ஐந்துடனும் சேர்வது. இது கீழாலவத்தை எனப் பின்னர்க் கூறப்படும்.

காரண கேவலமாவது சர்வசங்கார காலத்து ஆன்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்தில் ஒடுங்கிச் சிருட்டி காலமளவும்

ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கும்நிலை.⁵² இந்நிலையில் உயிர்; அறிவின்மை, அமூர்த்தம், நித்யம், அராகாதி குணராஹித்யம், கிரியாராஹித்யம், இச்சாராஹித்யம், சுதந்திரஹீநம், போகாபாவம், அவஹிதம்⁵³ ஆகிய பத்தும் உடையது.

“கேவலந்தன் னுண்மை”⁵⁴:

“அறிவிலன் அமூர்த்தன் அராகாதி குணங்க ளோடுஞ்
செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்கள் இல்லான்
குறியலன் கருத்தா அல்லான் போகத்திற் கொள்கை இல்லான்
பிறிவிலன் மலத்தி ளோடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா”⁵⁵

எனக் கூறுகின்றது சித்தியார். சிவப்பிரகாசமும்⁵⁶ இவ்வாறியம்புகின்றது.

“அந்தி பகலற்ற நினைவு அருள்வாயே” (398)

என்ற திருப்புகழ்த் தொடரில் அந்தி என்பது கேவலாவத்தையையும் பகல் என்பது சகலாவத்தையையும் குறிக்கின்றன. இந்நிலையிலும் இறைவனை அறியமுடியாது ஆகையால் அவ்வாறு அது கூறுகிறது.

2.2.1.1.2. சகலாவத்தை : காரண சகலமாவது படைப்புக்காலம் முதல் சர்வசங்கார காலம் வரும்வரைக்கும் உயிர்கள் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதத்திலும் திரிகிறநிலை.⁵⁷ அப்போது அவை உருவடைதல், கலாதியோடு சேர்தல், புத்தியின் குணங்களை அடைதல், இச்சை அடைதல், அறிவுபெறுதல், தொழிலுறுதல், சத்தாதிகளில் விருப்பம், போக நுகர்ச்சி, தோற்றக் கேடுறல், ஏகதேசியாதல் ஆகியவற்றை அடையும்.⁵⁸ இந்நிலையில் உள்ள உயிர்க்கு முன்பு கேவல நிலையில் சொல்லப்பட்ட ஆணவ மலத்தைப் போக்குவதற்குக் கலை முதலிய தத்துவங்களாகிய காரியமாயை ஆன்மாவுடன் கூடும். இஃது எதுபோல எனில், “விளக்கானது பிரகாசமாக எரியும்போது தகளியும் திரியும் நெய்யும் கூடிப் பிரகாசித் தெரிவதைப் போல எனலாம். சிறுவிளக் கெரியும்போது இருளும் நீங்காது, அதிக ஒளியும் கிடையாது; அதைப்போன்று, ஆணவ மலமும் அப்போது நீங்குவதில்லை. இருளையும் ஒளியையும்போல் ஆணவமும் மாயாகாரியமும் இச்சகலநிலையில் செயல்படும்”.⁵⁹

“சாக்கிரங் கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மையாகும்”⁶⁰

என்று அதனைச் சிவப்பிரகாசம் கூறுகிறது.

அடுத்து வரும்பகுதியில் காட்டப்பெறும் ‘இகல வருதிரை’ என்ற திருப்புகழில்; ‘இகமுறு பிறவி’ என்றதனால் உருஅடைதலும், தோற்றக்கேடுகள் பெறுதலும்; ‘இடருறும் இருவினை’ என்றதனால் கலாதிகளோடு சேர்தலும்; ‘மடமை குறைகினி’ என்றதனால் புத்திகுணம் (தன்மம், ஞானம், அவைராக்கியம், அநைசுவரியம்) அடைதலும்; ‘மடமாதர் வயமாதல்’ என்பதனால் இச்சை அடைதலும்,

போகநுகர்தலும்; 'மதியுணர்வு' என்றதனால் அறிவுபெறுதலும்; 'மவுனமொடுறைகிலி' என்றதனால் தொழிலுறுதலும் 'வசனமற' என்றதனால் சத்தாதிசுகளில் விருப்பமும்; 'அடியவர் உடனுற மருவ அருள்' என்றதனால் ஏகதேசியாதலும் ஆகிய சகலாவத்தைக் குணங்கள் குறிப்பிடப்பெறும் நுட்பம் உணரற்பாலது.

2.2.1.1.3. சுத்தாவத்தை : சுத்தாவத்தையைக் காரண சுத்தமென்பர். கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்து பிறந்து திரியும் சமயத்தில், ஆணவ மலமாக வந்து ஆன்மாக்களுக்கு கிருவினை யொப்பும் சத்திநி பாதமு முண்டான சமயத்தில், சிவன் குருவாக எழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே ஞானத்தையும் அருளிப் பிராரத்தம் தொலைந்த பின்பு தனது பூரண நிலையோடும் கூட்டிக் கொள்ளும் நிலையாகும்.⁶¹

“இருவினைச் செயல்க ளொப்பின் ஈசன்தன் சத்திதோயக்
குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னைத்
திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
பெருகிநா யகன்தன் பாதம் பெறுவது சுத்த மாமே”⁶²

என்று அதனைச் சித்தியாரும் கூறுகிறது. இந்நிலையில் கேவல சகலத்தில் கோபம்போல மறைத்து நிற்கின்ற திரோதாயி சத்தி தான் அவ்வாறு செய்யாமல் உயிர்களின் மேல் கருணைபூண்டு இறையருளை நாடும் நன்மையைச் செய்விக்கும்.⁶³ இந்நிலையில் உயிர் அடையும் நன்மைகளாவன; இருவினையொப்பு, சத்திநிபாதம், குருவருள், ஞானசாதனம், மும்மலநீக்கம், வாதனைநீக்கம், ஞானப்பெருக்கம் முறையாகக் கிடைத்தல் ஆகியவையாம்.⁶⁴

“இகல வருதிரை பெருகிய சலநிதி
நிலவு முலகினி லிகமுறு பிறவிவி
னினிமை பெறவரு மிடருறு மிருவினை யதுதீர
இசையு முனதிரு பதமலர் தனைமன
மிசைய நினைகிலி யிதமுற வுனதரு
ளிவர வருகிலி அயர்கிலி தொழுகிலி உமைபாகர்
மகிழு மகவென அறைகிலி நிறைகிலி
மடமை குறைகிலி மதியுணர் வறிகிலி மடமாதர்
வசன மறவுறு மவுனமொ டுறைகிலி
மயம தடரிட இடருறு மடியனு
மினிமை தருமுன தடியவ ருடனுற
மருவ அருள்தரு கிருபையின் மலிகுவ தொருநாளே”(695)

என்றுவரும் திருப்புகழ்ப் பாடலால் மேற்கூறப்பெற்ற சுத்தாவத்தை நிலைகள் அறியற்பாலன. ஈண்டு, 'இருவினையது தீர' என்றதனால் இருவினைஒப்பு இயம்பப்பட்டது; இருவினை ஒப்பு நிகழ்ந்த விடத்து மலபரிபாகம் ஏற்படும். அத்துடன் இறைவனை மனமிசை ஒருமுறை நினைத்தாலும் கருதுவதன் முன் கருத்தழியப் பாயும் கேள்வன்

அவனாகலின் உடனே சத்திநிபாதம் ஏற்படும். எனவே, 'மனமிசை நினைகிலி' என்கிறார். இதனால் சத்திநிபாதம் கூறப்பெறுகிறது. அடுத்து நிகழ்வது குருவருள் ஆகலின் 'உனதருள் இவர வருகிலி' என்றதனால் குருவருளை வேண்டுகிறார். 'மதியுணர்வறிகிலி' என்றதனால் ஞானசாதனம் வேண்டுகிறார். 'மடமாதர் மயமத டரிட இடருறு மடியன்' என்றதனால் மும்மல நீக்கம் வேண்டுகிறார். 'மவுனமொ டுறைகிலி' என்றதனால் வாதனைநீக்கம் வேண்டுகிறார். 'இனிமை தருமுன தடியவர் உடனுற மருவ' என்றதனால் ஞானப்பெருக்கம் வேண்டுகிறார். இவ்வாறு சுத்தாவத்தையின் நிலைகள் அனைத்தும் இவ்வொரு பகுதியிலேயே வந்துள்ளமை உணரற்பாலன.

2.2.1.2. காரியாவத்தை:

காரியாவத்தை நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் என ஐவகைப்படும். இவை கேவல, சகல, சுத்தம் மூன்றிலும் கலக்கும். கலக்கும்போது உடலிடத்திலுள்ள 96 கருவிகளும் செயற்படா. ஒவ்வொரு நிலையிலும் குறிப்பிட்ட கருவிகளே செயற்படும். 96 கருவிகளில் அகக்கருவிகள் முப்பத்தாறும், புறக்கருவிகள் அறுபதும் உள்ளன. காரியாவத்தையில் அகக்கருவிகள் பற்றியே பெரும்பாலும் குறிப்பிடப்பெறும். இக்கருவிகள் எல்லாம் செயற்பட்டால்தான் உயிருக்கு எல்லாம் தெளிவாகத் தெரியும். இவற்றைச் செயற்படாமல் ஒடுக்குவது மலத்தடையேயாகும். இதனால், இவை நீங்கவேண்டும் என்னும் கருத்தில் அருணகிரியார், "அவத்தை அழிபட" (267) என்கிறார்.

2.2.1.2.1. சாக்கிரம்: காரியாவத்தை ஐந்தனுள் சாக்கிரமாவது விழிப்புநிலை. இந்நிலையில் முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். இதற்கு இடம் புருவநடு⁶⁵ முப்பத்தைந்து கருவிகளுடன் ஏனைய மூலப்பகுதி, கலாதி, சுத்த தத்துவங்களின் தொழிலும் சிறுபான்மை உண்டு.

2.2.1.2.2. சொப்பனம் : சொப்பனமாவது கனவு. இதற்குரிய கருவிகள் இருபத்தைந்து; இதற்குரிய இடம் கண்டம்⁶⁶ சிலர் கனவினைப் போலி என்பார்கள். இக்கனவு நிகழ்ச்சியும் நனவுபோல உண்மையே.⁶⁷

"கனவின் பயனு நனவின் பயனும்

வினையின் பயனவை பொய்யொன வேண்டா".⁶⁸

என்பது நூல் துணிபாகும்.

கருவிகள் இருபத்தைந்தாவன; தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவதத்துவம் ஐந்தும், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் ஆறும், பூதம் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறும் நீங்கி நின்ற கருவிகள் இருபதும்; புறக்கருவிகள் அறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆக முப்பத்தைந்து என்று சாக்கிரத்திற்குக் கூறப்பட்டவற்றில் ஞானேந்திரியங்களைந்தும்,

கன்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும்; நீங்க, புருவநடுவில் தங்கிநின்ற மீதி இருபத்தைந்தும் ஆகும்.

2.2.1.2.3. சுழுத்தி: சுழுத்தியாவது உறக்கநிலை. சித்தம், பிராணவாயு, புருடன் ஆகிய மூன்று கருவிகளே இதற்குரிய. இதற்கு இடம் இதயம்.⁶⁹

2.2.1.2.4. துரியம்: துரியமாவது சித்தம் இதயத்தில் நிற்க பிராணவாயுவும் புருடனும் நாயியில் செயற்படும்.⁷⁰ இது பேருறக்கநிலை. இதற்கு இடம் உந்தி.⁷¹

2.2.1.2.5. துரியாதீதம்: துரியாதீதமாவது உயிர்ப்படக்கநிலை. இந்நிலையில் பிராணவாயு நாயியில் நிற்க புருடனமட்டும் மூலாதாரத்தில் அதீதமாய்க் கருவிகளின்றி இருக்கும். இதற்குரிய இடம் மூலம்.⁷²

2.2.1.3. கீழாலவத்தை:

கேவல நிலையுடன் கூடும் ஐந்து காரிய அவத்தைகளுக்கும் கீழாலவத்தை என்று பெயர். இவற்றிற்குரிய கருவிகளும் இடமும் காரியாவத்தைக்குப் பிரித்துக் கூறப்பட்டவையே ஆகும்.

2.2.1.3.1. கேவல நிலையுடன் கூடும் ஐந்தில் கேவல சாக்கிரமாவது;

உயிர் ஒன்றை அறிய வேண்டுமானால் புருவ நடுவை இடமாகக்கொண்டு பொறியில் ஒன்றையும் பூதத்திலொன்றையும் அகக்கருவிகள் நான்கையும் கலை முதலிய ஏழையும் சிவதத்துவம் ஐந்தையுங்கூடி அவை தொழிற்படுத்துவதனால் பொருட்களை அநுபவித்துவரும்.⁷³ அவ்வாறு தொழிற்படும் கருவிகளில் குக்கும், தூல மாகிய இருவகைப் பூதங்களும் தமது செயலற்று வினைக்கு ஏற்பச் செயல்படாது நிற்கும்நிலையில் சாக்கிரத்துக்குரிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்பட்டாலும் அவற்றிற்கு வலியின்மையால் அவற்றின் தொழிற்பாடு மெதுவாக நிகழும். அப்பொழுது உயிர் கண்டும் காணாது, கேட்டும்கேளாது, தீண்டியும் தீண்டாது, சுவைத்தும் சுவையாது முரன்றும் முரலாது இவ்வாறு அனுபவிக்கும்.⁷⁴ இந்நிலையே கேவல சாக்கிரமாகும்.

2.2.1.3.2. கேவல சொப்பனமாவது; பொறிகளும் அதன் தொழில்களும் சத்தியடங்கி நிற்க மீதிநின்ற இருபத்தைந்து கருவிகளும் செயற்படும் நிலை. எனினும், புறஉலக நிகழ்ச்சிகள் இந்நிலையில் உயிர்க்குப் புலனாகா. அதனால், உயிர்கள் குக்கும் உடலுடன் உள்முகமாக இருவினைப் பயன்களை அனுபவிப்பது.⁷⁵

2.2.1.3.3. கேவல சுழுத்தியாவது; மனத்தின் விரிவாக விளங்கும் சித்தமும். சித்தத்திற்கு ஆற்றலாகவும் உடம்பிற்குக் காவலாகவும் அமையும் பிராணவாயுவும், அவற்றுடன் கூடிய புருடனும் ஆகிய மூன்றும் கூடித்தொழிற்படும் போது புத்தி முதலியன அந்நிலையில் தொழிற்படாததால் ஏதோ ஒன்று நிகழ்கிறது என்றிருப்பது.⁷⁶

2.2.1.3.4. கேவல துரியமாவது; உந்தித்தானத்தில் பிராணவாயுவும் புருடனும் உடலுக்குக் காவலாய் இருக்க அவை தன்னையே உணர்வது.⁷⁷

2.2.1.3.5. கேவல துரியாதீதமாவது; பிராணவாயுவும் செயலடங்க பஞ்சகஞ்சகனாகிய புருடன் தன்னைவிட்டு நீங்காத மூலப்பகுதியோடு விருப்பற்ற நிலையுடன் மூலாதாரத்தில் அனுபவித்திருக்கும் நிலை.⁷⁸

2.2.1.4. மேலாலவத்தை:

சகலம் ஐந்து காரியத்துடனும் கூடிய நிலை; இது பிறப்பு நிலை; உயிர்கள்தம்மை ஓரளவு அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பிருப்பதால் இந்நிலை இப்பெயர் பெற்றது. இதனில் சகலதுரியாதீதம், சகலதுரியம், சகல சுழுத்தி, சகலசொப்பனம், சகலசாக்கிரம் என ஐந்து நிலைகள் உள. சகலதுரியாதீதமாவது; ஒருவன் ஒருபொருளை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியாமல் திகைக்கின்றநிலை. சகலதுரியமாவது; சிறிது பிராணவாயு இயங்கும்நிலை. சகலசுழுத்தியாவது; அப்பொருளை எங்கே வைத்தோமென்று சிந்திக்கின்றநிலை. சகல சொப்பனமாவது; அப்பொருளை வைத்த இடத்தை நினைவிற்கொண்டுவரும் நிலை. சகல சாக்கிரமாவது; அப்பொருளைப் புலப்பட அறிகின்றநிலை.⁷⁹

2.2.1.5. நின்மலாவத்தை:

நல்வினை தீவினை ஒப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டான நிலையில் ஞானாசாரியனால் ஞானம்பெற்று; சிவனையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் உணர்ந்து அருள்பெறும்நிலை.⁸⁰ இந்நிலையில் பூதங்களைத் தரிசிப்பதால் தூலதேகம் இல்லை. அகக்கருவிகளைத் தரிசிப்பதால் இந்திரியங்கள் இல்லை. கலாதிகளைத் தரிசிப்பதால் அந்தக்கரணங்கள் இல்லை. சுத்த தத்துவங்களைத் தரிசிப்பதால் கலாதிகள் இல்லை. அருளைத் தரிசிப்பதால் சுத்ததத்துவங்கள் இல்லை.⁸¹ நின்மலாவத்தையில் அமல சாக்கிரம் அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம். அமல துரியாதீதம் என ஐந்து நிலைகள் உள்ளன. 1 அமலசாக்கிரமாவது; ஆசானால் ஞானதீட்சை பெற்று முப்பொருளுண்மையை ஆய்ந்தறிந்து கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து தெளிந்த பொருளுடன் கூடும்பகுதிக்காகக் கருவியினின்று நீங்கி விசாரித்து நிற்பது. 2 அமல சொப்பனமாவது; கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது. 3 அமல சுழுத்தியாவது; தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலான கேவலத்தனாய் நிற்பது. 4 அமல துரியமாவது; கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் அருளையுங் கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள் வழித்தாய் நிற்பது. 5 அமலதுரியாதீதமாவது; 'ஐனியற நின்று சிவத்தைத் தரிசித்து மகிழ்வில் திளைத்து நிற்பது.⁸²

2.2.2.போக்குவரவு புரிதல்:

ஆணவ மலத்தடையால் உயிர்கட்கு அவத்தைத் தன்மையும் அவத்தைத் தன்மையால் போக்குவரவு புரிதலும் நிகழ்கின்றன. உயிர்கள் போக்குவரவு புரியுமிடத்து நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப்பிறப்பு எண்பத்துநான்கு லட்ச யோனி பேதமுறும்.⁸³ சிவஞானபோதம் இதனைப் 'போக்குவரவு புரிய'⁸⁴ என்கிறது.

2.2.2.1. பிறப்பு:

உயிர்களின் பிறவி “பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்குநாள் போலும்”⁸⁵ அளவற்றன. எனவே, பிறப்பை அருணகிரிநாதர், “வாதைத் தரங்கம்” (1262) என்கிறார். காரணம், அலைதன் தாயாகிய கடலை உணரவில்லை; உணர்ந்தால் அது கரையை அடைய வேண்டியதில்லை; உணராததால் அதுமீண்டும் அலையாய்ப்பிறந்து அலைந்து கரையை அடைகிறது. உயிர்களும் அவ்வாறே தந்தலைவனாகிய இறைவனை அறியாது உலகை அடைந்து பிறந்து அலைந்து மீள்கின்றன என்பதை, ‘வாதைத் தரங்கம்’ என்ற தொடரால் குறிப்பிட்டமை சிந்திக்கத் தக்கது. இக்கருத்தையே, சிவஞானபோத வார்த்திகம், “ஊசற் கயிறற்றால் தாய்தரையே யாந்துணையான்”⁸⁶ என்று கூறுகிறது.

2.2.2.1.1. உயிர் பூமிக்கு வருதல்: சைவசித்தாந்த நூல்களும் உயிர் பூமிக்கு வருதலைப்பற்றி அநேக இடங்களில்⁸⁷ கூறுகின்றன. உயிர்தன் வினைக்கீடாக உலகில் உடலெடுக்கும். இவ்வாறு பூமிக்குவருதலைத்

“தீதிலா அணுவாய் யோனி சேர்ந்திடுஞ் சீவனெல்லாம்”⁸⁸
என்று சித்தியார், கூறுகிறது. இதனை அருணகிரிநாதர்,

“விந்து பேதித்தவடி வங்களா யெத்திசையு
மின்சரா சர்க்குலமும் வந்துலர்வி” (901)

“வந்து வந்து வித்தூறியது உடல்” (508)
எனப் பல இடங்களில்⁸⁹ உயிர்பூமிக்கு வருதலைக் கூறுகின்றார்.

2.2.2.1.2. உயிர்களின் பிறப்பு: கருவில் தம்பயணத்தை மேற்கொள்ளும் உயிர்கள் ஒரேவிதமான கருவிலோ ஒரேவகை இனத்திலோ பிறப்பதில்லை. அவை முட்டை, முளை, வேர்வை, கருப்பை என்ற நான்கு வகையில் தாவரம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறவைகள், நாற்காலிகள், தேவர், மானிடர் என்ற வகையிலும் பிறந்து வருகின்றன.⁹⁰

“மகோததியேழ் பிறப்பினில் மூழ்கா” (996);

“தரையி னாழ்த்திரை யேழே போலெழு
பிறவி மாக்கட லூடே” (1168);

“எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் எனதிடர் பிறவி” (634)

எனக் கூறுமிடத்து ஏழுகடலை ஏழுவகைப் பிறவிக்கு ஒப்பாகக் கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

“சிளத்தி லத்தினை சிறுமண லளவுடல்

செறித்த தெத்தனை சிலைகட லினிலுயிர்

செனித்த தெத்தனை திரள்கய லெனபல

வதுபோதா

செமித்த தெத்தனை மலைகனை யுலகிடை

செழித்த தெத்தனை சிறுதன மயல்கொடு

செடத்தி லெத்தனை”(266)

எனவரும் பாடலில் அருணகிரிநாதர் நால்வகைத் தோற்றத்தைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துமாறு; என், தினை, முதலிய விதைகள் முளையில் பிறப்பன; கடல்வாழ் இனங்களில் பெரும்பாலான முட்டையில் பிறப்பன; மலைகளிடை வாழும் கிருமிகீடம் முதலியன வேர்வையில் பிறப்பன; சிறுதன மயல்கொளும் மானிட வர்க்கம் கருப்பையில் பிறப்பன. இதனையே பழம்பாடல் ஒன்று,

“மக்கள் விலங்கு பறவை யூர்வன

நீருட் டிரிவன பருப்பதம் பாதலம்

எனவிவை யெழுபிறப் பாகு மென்ப”⁹¹

என்றும்; மாணிக்கவாசகரும்⁹² மற்றும் பலரும் இப்பிறவியை எழுபிறவி என்றும் பலபிறவி என்றும்⁹³ குறிப்பிடுகின்றனர்.

எழுபிறவி என்பதற்கு, 1. பஞ்சபூதங்கள். 2. அவைகளின் கூட்டுறவால் உண்டான சத்திகள். 3. அச்சத்திகளைப் பிரிதிவிசத்தி கிரகித்து ஒளஷதிகளை வெளிப்படுத்தல். 4. ஒளஷதிகளிலிருந்து வித்தாகிய சீவ உணவுகளை உண்டாக்கல். 5. உணவை உண்டபின் நாதபிந்துகளை உண்டாக்குதல். 6. அந்த நாத பிந்துகள் ஸ்திரீயின் கெர்ப்பத்தில் செலுத்தி உருவாக்கல். 7. மறுபடி மனித ரூபமாய் வெளிப்பட்டு நிறற்ல். இதுதான் ஏழுபிறவி. மறுஏழு பிறவிகளின் இரகசியம் ஆத்ம ஞானிகளுக்கே புலப்படும்” என்று கூறுவர்⁹⁴ அறிஞர்.

2.2.2.1.3. வடிவபேதம்: நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பினால் பிறந்த உயிர்களிடை எண்பத்துநான்கு லட்ச யோனி பேதம் உண்டு.⁹⁵ தாவரபேதம் பத்தொன்பது லட்சம், ஊர்வன பதினைந்து லட்சம், அமரர் பதினொரு லட்சம், நீர்வாழ்வன பத்து லட்சம், நாற்காலிகள் பத்து லட்சம், பறவைகள் பத்து லட்சம், மானிடர் ஒன்பது லட்சம்.⁹⁶ இந்த எண்ணிக்கை சில நூல்களில் மாறுபட்டும் உள்ளன.⁹⁷

அருணகிரிநாதர் இவற்றிற்கு எண்ணிக்கை கொடுத்துக் கூறவில்லை. இவற்றை உணர்த்துமுகத்தான் பல செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வடிவபேதம். “கடலின் சிறுமணலைவிட அதிகம்”⁹⁸ என்றும்; “பலபாடி உடல்விட்டு ஓடியாடி”⁹⁹⁻¹⁰¹ பிறந்துவருகிறது என்றும்; “பலமுறை விதிகரம், தன்னை ஒழியாமல் வருத்தது”¹⁰² என்றும்;

“எருவாய் கருவாய் தனிலே யருவா

யிதுவே மாறாய்

விளைவாகி” (851)

வருகிறது என்றும் கூறுகின்றார். ஈண்டு, எண்பத்துநான்கு லட்ச யோனி பேதத்திலும் உயிர் பலமுறை பிறந்து வருதலும் ஒரு சிலவற்றில் பிறவாது வருதலும் ஆகியன அடங்குவதால் அவர் எண்ணிக்கை கொடுத்துக் கூறவில்லை.

2.2.2.1.4. பிறவிக்காலம்: உயிர்கள் போக்குவரவு புரிவது ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவோ, குறிப்பிட்ட பிறவி அளவோ இல்லை. அப்படிப் பிறந்தாலும் மனிதப் பிறவியை எய்துவது கடலைக் கையால் நீந்துவதைப் போன்றது.¹⁰³

“இப்படி யோனி வாய்தொறு முற்பவி யாவி ழாவலு
கிற்றடு மாறி யேதிரி தருகாலம்
எத்தனை யூழி காலமெ னத்தெரி யாது” (1204)

என்று அருணகிரிநாதரும் கூறுகின்றார்.

2.2.2.1.5. பிறவித்தன்மை: இவ்வாறு பிறந்து வருதலால் உயிர்கள் தன்னை உணராத வரையில் அவைகட்குப் பயன் ஒன்றும் இல்லை. திருக்களிறும், “தன்னைப் பெறுவதன் மேற் பேறில்லை”¹⁰⁴ என்று கூறுகிறது. அதனால் அவற்றிற்கு வாழ்வின் நிலை எல்லாமும் துன்பமாகத் தோன்றுகிறது. வாழ்வு அசுத்தமாகவே கருதப்படுகிறது. அசுத்தம் என்பதையும் அவை உணர முடிவதில்லை.¹⁰⁵ எனவே அருணகிரிநாதர், வாழ்வைக் குறிக்குமிடத்தில், “குப்பை மலவாழ்வு” (148) என்றும்; உடலைக் குறிப்பிடுமிடத்தில்,

“செடிநே ருடற்கு டம்மை” (203);
“பஞ்சவர்க்குத் திரண்ட தோர்நர உரு” (584);
“மாலினா லெடுத்த கந்தல்
சோறினால் வளர்ந்த பொந்தி
மாறி யாடெ டுத்த சிந்தை” (786)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

2.2.2.2. உலகில் உயிரின் பயணம்:

உலகின் வயதையும் அதனின் மிக்க பிரமனின் வயதையும் அதனின்மிக்க விஷ்ணுவின் வயதையும் அதனின் மிக்க உருத்திரர் வயதையும் அதனின் மிக்க முழுமுதற் கடவுளின் நித்தியத் தன்மையையும் நோக்கும்போது மனிதரின் வாழ்நாள் இப்பூவுலகில் சொற்பமானதாகவே உள்ளது. புல்லின் நுனிப்பனியினை வெங்கதிர் கண்டாற்போலப் பொருளற்றதாக இருக்கிறது.¹⁰⁶ மருள் கனவது போலத் தோன்றித் தோன்றி மயக்கவுணர்வுபோல உடனே மறையக்கூடியதாக உள்ளது.¹⁰⁷ வள்ளுவரும், திருமூலரும் யாக்கை நிலையாமையை நன்கு எடுத்துக்கூறுகின்றனர்.¹⁰⁸

“நீரெழு குமிழி னுங்கடி தாகியே யழிமாய” (819);

“முகத், தனிற்றிறந் தொருநொடியின் மீளஅழிதரு

மாதேச வாழ்வை” (1153)

என உயிரின் பயணத்தை அருணகிரிநாதரும் விவரிக்கின்றார். விவரிக்கக்காரணம், பிறவியானது இறைவனிடம் அன்புகொண்டு அவனை அர்ச்சிப்பதற்கே என்பதை உயிர்கள் உணரவேண்டும். ஆனால், ஊனெடுத்துழலும் ஊமர்களாகிய உயிர்கள் ஒன்றையும் உணராமல் இருக்கின்றன.¹⁰⁹

2.2.2.2.1. இளமைமுதல்...: ஊனெடுத்த துழலும் வாழ்வில் முன்நிற்பது இளமைப்பருவம். இப்பருவமே பிறவியில் பெறுதற்கரியது. வாழ்வாகிய மையல்விட்டு அறிவெனும் வறுமையாகிய சிறுமையற்று சைவமத்தினை இப்பருவம் பின்பற்றவேண்டும், இறைவனை உணர வேண்டும்.¹¹⁰ அப்படியில்லையே என்ற ஏக்கப்பெருமூச்சு அவரிடம் அநேக முறை வெளிவந்துள்ளன.¹¹¹

2.2.2.3. இறுதி:

உயிர்க்கு அதற்கே தெரியாதவாறு இறுதி நேர்கிறது. இறுதி எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் வாய்க்கிறது கருவினுள்ளும் அழிகிறது, கருவுற்று வெளிப்படாமலும் அழிகிறது, வெளிப்பட்டும் அழிகிறது, குழந்தையாய் அழிகிறது, தக்க வயதில் அழிகிறது, நரைதிரை தோன்றியபின் அழிகிறது, உருவமாய் எடுத்த உடலெல்லாம் அழியத்தான் செய்கின்றன.¹¹² அதனைச் “சுத்தப் பொய்யொப்ப துயிர்வாழ்வு” (1226) என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

2.2.2.3.1. காலன் வருதல்: உலகில் நன்மை செய்தாரைக் கொண்டுபோக இறைவனின் தூதர் வருவர்; தீமை புரிந்தாரைக் கொண்டுபோக எமன் தூதர் வருவர். “இப்பிறப்பிற்கு ஏதுவாக முகந்துகொண்டவினை முடிவெய்த, மறுபிறப்பிற்கு ஏதுவாம் வினைவந்து நின்றலின் இவ்வுடல் நீங்குதலாம். இந்த நீக்கத்தையே யமன் செய்வான். இறைவனது திருவருள் பெற்றோர்க்கு அவர் பல பிறப்புகளிலும் ஈட்டக் குவிந்து கிடக்கும் சஞ்சிதவினை அவனது அருள் நோக்கத்தானே சுட்டெரிக்கப்படுதலின், அவர்க்கு இவ்வுடம்பு நீங்கியபின் கிடைப்பது முத்தியேயாகும். இந்நீக்கத்தினை இவர்க்கு ‘நீலருத்திரர் செய்வார்’ எனச் சிவாகமங்களும் சிவகணத்தினர் செய்வார்’ எனப் புராணங்களும் கூறும்”.¹¹³ அவ்வாறு எமதூதர் வரும்போது பாசத்தைக் கொண்டு காலைக்கட்டிக் கொண்டு போவார்கள் (35). எந்த உலகநியதியும் எமனிடம் வெற்றி பெறாது; அவனே வெற்றி கொள்வான் (95). ஈண்டு, காலன் என்பது காலதத்துவம்; பாசம் கொண்டு காலைக்கட்டல் என்பது உயிர் உலகிடைக் கொண்ட பாசத்தை நீக்கும் பொருட்டு உயிர்வாழ்வதற்கேற்ற பிராணவாயுவை நீக்குதல் என்று பொருள்.

இனி, எமன் கொண்டுபோக வரும்போது உயிர் துன்புறும்; செவி கேட்காது, பெருமூச்சு வெளிப்படும்(92); மயக்கம் பெருகும், உரைகுழறும், விழிசுழலும், குடு குறையும், மலஜலம் வெளிப்படும், நெருப்பனைய காலன் அழைப்பான்(49); ஏங்கிட ஆருயிரை வாங்கிய காலன் வசம் உயிர்தனிவழியே போய்விடும் (247); ஒருகோடி வேற்படைகொண்டு எறிவதுபோல் இருக்கும் (1195) இருவிழியும் நெருப்பைக் கக்கும்(1017)ஆதலால்.

“நோயுற் றடராமல் நொந்துமனம் வாடாமல்
பாயிற் கிடவாமல் பாவியேன் காயத்தை
ஓர்நொடிக்குள் நீக்கிஎனை ஒன்போரூர் ஐயாநின்
சீரடிக் கீழ்வைப்பாய் தெரிந்து”¹¹⁴

என்று சிதம்பரசுவாமிகளும் கூறுகின்றார்.

2.2.2.3.2. தத்துவச் செய்கை: உடம்பின்கண்ணுள்ள அறிவும் விடயங்களை ஒவ்வொன்றாக அறிவதன்றி ஒருங்கே அறியமாட்டாது; உறக்கம், மூர்ச்சை முதலியவற்றிலோ முற்றிலும் இல்லையாய்விடும்.¹¹⁵ உயிர்போகும் சமயத்திலோ தத்துவங்களின் செய்கையைக் கூறத்தேவையில்லை; ஒவ்வொரு தத்துவமும் ஒட்டம் பிடிக்கும்.

“மலர்ச்செங்கண் கனற்பொங்குந்
திறத்தின்தண் டெடுத்தண்டங்
கிழித்தின்றிங் குறத்தங்கும் பலவோரும்
எனக்கென்றிங் குனக்கென்றிங்
கினத்தின்கண் கணக்கென்றன்
றினைத்தன்புங் கெடுத்தங்கங் கழியாமுன்”(32)

என்ற பாடற்பகுதியால் அதனை அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்.

2.2.2.3.3. உயிரின் வாதைகள்: வற்றித் தீய்ந்தது போலாகி அறிவும்நீங்கி, உயிர்நீங்கியவுடன் சுற்றத்தார் உள்ளம் நொந்து கதறியழி, வந்து சேர்ந்த பறைகள் யாவும் ஒலிக்கும்(899). வயிற்றுக்கு உணவும் மறந்து, உள்ளம் மிகவும் அலுத்துத் தேசத்தில் நீர் அதிகமாகச் சேர்ந்து அறிவும் காதும் கண்ணும் மறைவு அடைந்து தத்தம் தொழில் குறைபட்டுப் படுக்கையிற் படுக்கையாய்க் கிடக்கும் (585). சுற்றத்தாரும் மக்களும் இன்பம் தருவதான சொல்லுக்கு உரிய மனைவியும் நோயாளியின் படுக்கையின் அருகில் ஈரம் இருப்பதைக்கண்டு ‘இது முத்திரநீர், இது நல்லநீர் எனப்பேசிக் கொஞ்சநேரத்தில் இந்நோய் கிடத்திவிடும்’ என்று வருந்தித் துக்கத்துடனும் வருத்தத்துடனும் நெருங்கியிருந்து தீயாற் சுட்டெரிக்க நெருப்புச் சட்டியில் சுடுவதற்கு வேண்டிய தீயுடன் பிணத்தை மூடுவதற்குக் கொஞ்சம் ஏற்புடையதான சமயத்தில் ஆராய்ச்சிப் பேச்சும் பிறக்கும்.¹¹⁶

2.2.2.3.4. உறவினர் செய்கை: உங்களுக்குப் பணிவிடை சுண்விழித்துச் செய்தேனே என்று மனைவிஅழ; பெற்றதாய் என் எண்ணத்திலுள்ள

மகனே என்று அழை; பிள்ளைகள் அப்பா என்று கதற; தலைமாட்டுப் பக்கத்தில் நின்று நெருங்கிய உறவினர் அழை; பழைய நட்பினர்கள் அழை; பறைகள் கொட்டப் பெறும்”¹⁷ உறவினர் மலரன்ன கைகளால் அரிசியிட்டு அழகுள்ள துணியும் எடுபடப்பட்டு, உடலின் மறைவான இடங்களில் எல்லாம் கணல் கண கண என்று எரிய பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் திரும்பிப்போய் நீரில் மூழ்கி,¹⁸ வீட்டுக்குப் போய்த் துக்கம் நீங்குகிறார்கள் (899).

துக்கம் நீங்காமல் அவர்களையே விரும்ப வேண்டுமா, நினைக்கவேண்டுமா, அப்படி நினைத்தால் அவர்கட்கு என்ன லாபம் என்ற வினா எழுந்தால் அவ்வினா தவறானதே. மறைந்தோரின் எண்ணமும் செயலும் என்றும் அழிவதில்லை. ஆதலால், அவர்களை நினைக்க வேண்டும்; அவர்கள் நம்மை விரும்புகின்றார்கள்; அவர்கள் நம்மை நினைக்கின்றார்கள்”¹⁹

2.2.2.4. தேவயானம்:

உயிர்கள் உடலைவிட்டு நீங்கியபின் அவை செல்லக்கூடிய வழிகள் இரண்டு. ஒன்று பிதிர்யானம், மற்றொன்று தேவயானம். பந்தபாசத்தில் கட்டுண்டவர்கள் பிதிர்யான வழியாகச் சென்று மறுபடியும் பூமியில் உடல் எடுப்பார்கள். ஞான சாதனையில் ஈடுபட்டவர்கள் ஞானதீக்கைபெற்று தேவயான வழியாகச் சென்று இறைவன் திருவடியை அடைவர். அவர்கட்கு மறுபிறவி கிடையாது.¹²⁰ சித்தியார், “வேதாகம நூல்வழி நில்லாமை பாவம். நூல்வழிநின்று அருள்வழி நில்லாமை புண்ணியம்,”¹²¹ என்றும்; போற்றிப் பஹொடை,

“எல்லா உலகும் எடுப்புண் டெடுப்புண்டு

செல்காலம் பின்நகஞ் சேராமே”¹²²

என்றும் தேவயான வழியைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“உனதடி யவர்புக ழாய்ந்த நூலின்

அமரர்கள் முனிவர்க ளீந்த பாலகர்

உயர்கதி பெறஅரு ளோங்கு மாமயி லுறைவோனே” (878)

என்ற தொடரால் அருணகிரியார் தேவயான வழியைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

வ.சு.செ. அவர்களும் ‘உனதடியவர்கள் புகழை ஆராய்ந்த நூல்வல்லவர்களும், தேவர்களும், முனிவர்களும், கொடையால் ரக்ஷிப்போர்களும் உயர்ந்த நற்கதியைப் பெற, அருள் விளங்கும் அழகியமயிலில் வீற்றிருப்பவனே’¹²³ என்று அத்தொடர்க்குப் பொருள் கூறுவதால் மேலைய தொடர் தேவயான வழியேயாம்.

சில இடங்களில் அருணகிரிநாதர் தேவயானத்தைச் சொர்க்கபூமி என்கிறார்¹²⁴ எனினும், அது சொர்க்கத்தைக் குறித்ததாகாது. சொர்க்கத்தில் உள்ள சுகபோகம் நிலையற்றவை; அதற்கும் மேலுள்ள உலகங்களில் சுகபோகங்கள் நிலைத்துள்ளமையால் அவற்றை அவ்வாறு கூறுகிறார்.

2.2.2.5. பிதிர்யானம்:

பிதிர்யானம் என்பது மறுமை அடைவதற்கு வழி. உயிர் தூலம், சூக்குமம், காரணம் என்ற மூன்று சரீரங்களுடன் முறையே சாக்கிரத்தில் பூலோகத்திலும், சொப்பனத்தில் புவர்லோகத்திலும், சுழுத்தியில் சுவர்லோகத்திலும் சஞ்சரிக்கின்றது. அதனால் அது திரிலோக சஞ்சாரி எனப்பெயர் பெறுகிறது.¹²⁵

“அருளினால் உரைத்த நூலின் வழிவாரா ததன்மஞ் செய்யின் இருளுலாம் நிரயத் துன்பத் திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன் பொருளுலாஞ் சுவர்க்கமாதி லோகத்தாற் புணியந்தீர்ப்பன் மருளுலாம் மலங்கள் தீர்க்கும் மருந்திவை வயித்ய நாதன்”¹²⁶
 “எல்லா உலகும் எடுப்புண் டெடுப்புண்டு செல்காலம் பின்நகஞ்சேராமே”¹²⁷

என வருவனவற்றால் மேற் குறிப்பிட்ட உலகங்கள் உண்மை என்பது புலனாம். இதனை அருணகிரிநாதர் வலியுறுத்துமுகத்தால்,

“மறுமையுள தெனுமவரை விடும்விழலை
 யதனின்வரு வார்கள் போகுவார் காணு மோளனா”⁽⁸⁶²⁾

என்று கூறுகிறார். இதனால் மறுமை இல்லையென்று சொல்லுபவரையும் கேலிசெய்வதாக அத்தொடர் அமைகிறது.

உயிர்கள் தூல உடம்பு அழிந்தால் நுட்ப உடலுடன் புவர் லோகம் செல்கின்றன. சூக்கும உடல் அழிந்தால் காரண உடலுடன் சுவர்க்க லோகம் செல்லுகின்றன. புவர்லோகத்தில் கீழ்ப்பகுதி; மேல்பகுதி என இரு பிரிவுகள் உள. கீழ்ப்பகுதி பிரேதலோகம் (அ) காமலோகம்; மேல்பகுதி பிதிர்லோகம் எனப்பெயர் பெறும். பாவம் புரிந்தவர்கள் இறுதிக்குப்பின் யாதனா சரீரத்துடன் பிரேத லோகத்தில் நெடுங்காலமிருந்து நரகதுன்பங்களை அனுபவித்துப் பின்பு பூதனா சரீரத்துடன் பிதிர்லோகத்தில் சிறிது காலம் தங்கிப் பின் சுவர்க்கத்தை எட்டிப்பார்த்து உடனே பூமியில் மறுபிறவி எடுப்பார்கள். பாவமும் புண்ணியமும் கலந்து புரிந்தவர்கள் காமலோகத்தில் கொஞ்ச காலம் தங்கிப் பின் பிதிர்லோகத்தில் நெடுங்காலம் இருப்பர். பின்பு சொற்பகாலம் சொர்க்கத்தில் இன்பத்தை அனுபவித்துவிட்டு மறுபடியும் பூமியில் பிறப்பார்கள். புண்ணியம் அதிகமாகச் செய்தவர்கள் சொற்பகாலம் பிதிர்லோகத்தில் தங்கிச் சொர்க்கத்தில் நெடுங்காலம் இன்பத்தை அனுபவித்த பின் பூமியில் வந்து மறுபிறவி எடுப்பார்கள்.¹²⁸

“பூதனா சரீரம் போனால் புரியட்ட ரூபந் தானே
 யாதனா சரீர மாகி இன்பத்துன் பங்க ளெல்லாம்
 தீதிலா அணுவாய் யோனி சேர்ந்திடும் சீவ ளெல்லாம்”¹²⁹

என்று பிதிர்யானத்தைச் சிவஞான சித்தியார் கூறுகிறது. அருணகிரிநாதர்க்கும் மேற்கூறிய கருத்துகள் உடன்பாடாகும். அவர் நரகம் உண்டென்பதை,

“எழு நரகி லுழலு நெஞ்சற் றலையாதே” (592);

“கருவழி தத்திய மடுவ தனிற்புகு கடுநரகக் கிடையிடை வீழ” (727)

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

“எண்ணிமுதற் காணாத இன்னற் கடுநரகம்” ¹³⁰

என்றே போற்றிப் பஹோடையும், கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதர்க்குச் சொர்க்கமும் உடன்பாடு; எனவே,

“சதவேன்விக் குலிச பார்த்திப னுலகு” (1064)

என்ற தொடரால் அவர் அதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

உயிர்கள் குக்கும் உடம்பினின்றும் இத்தூல உடம்பிற்குள் வருவது, ஆரம் வீரசங்கிலியானாற் போலவோ வித்தினின்றும் மரம் தோன்றுவதைப் போலவோ மதியின்கலை போன்றோ அல்ல; மரவேரில் மற்றொரு மரம் தோன்றுவது போலச் குக்கும் உடம்பில் தூல உடம்புகள் சத்திரூபமாயிருந்து தோன்றுவனவாம்.¹³¹ இம்முறையில், ‘உயிர்கள் சுவர்க்க உலகிலும் புவர் லோகத்திலும் இருந்துவிட்டுப் புரியட்ட காயத்துடன் மேக மண்டலத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கும்; மழையின் போது அவை பூமிக்கு வரும். பயிர்கள் அவற்றை உண்டு தானியங்களாகத் தரும். அவை மனிதர் முதலியவற்றால் உண்ணப்பெறும். உண்ட உணவின் பகுதி சுக்கிலமாக மாறும். ஆண்களிடமிருந்தால் அவை பெண்ணின் கர்ப்பத்தை அடையும். அடைந்தவற்றுள் சில உருவெடுக்கின்றன. இது பஞ்சாக்கினி வித்தை எனப்படும்; சுவர்க்கம், மேகம், நிலம், தந்தை, தாய் ஆகிய ஐவர் மூலம் நிகழ்வதால் அவ்வாறு கூறப்பெறுகிறது. இதையே புனர்ஜென்மம் என்பர்’.¹³²

பூமிக்கு வந்த உயிர்கள் தம்வினைக் கேற்ப எப்படி உருவம் கொள்ளும்எனில்; ஒருவன் உண்ட உணவில் கொழுப்பும், சர்க்கரையும் சமமாக இருந்தாலும் ஒருவனுக்குச் சர்க்கரை மட்டும் வியாபித்யைத் தூண்டுவதாகவும் வயிற்றுவலியை உண்டாக்குவதாகவும் மற்ற ஒருவனுக்குச் சர்க்கரை தீங்கு செய்யாமல் கொழுப்பு மட்டுமே இரத்தக் கொதிப்பை உண்டாக்குவதாகவும் அமைகின்றன. உயிர்களும் எங்கு வினையின்படி பொருத்தம் அமைகிறதோ அங்கேதான் அவை நிலைபெறுகின்றன. மற்ற இடங்களில் அவை நிலை பெறுவதில்லை என்பது ஆய்வுத் துணிபு.

கூறியவாறு அவை பிறக்கும்போது வரிசைக் கிரமமாகப் பிறவாமல் அவ்வினைகளது வன்மைமென்மைக்கேற்ப பூதனாசரீரம் போயவாறே

யாதனா சரீரத்தையெடாது மற்றுமொரு பூதனாசரீரத்தை யெடுத்தலுமுண்டு; யாதனாசரீரம் போயவாறே பூதனாசரீரம் எடாது மற்றுமொரு யாதனாசரீரத்தை யெடுத்தலும் உண்டு. இவையெல்லாம் இடைவிடாது நிகழ்தலும் உண்டு; இடைவிட்டு நிகழ்தலும் உண்டு.¹³³

உயிர்கள் மாறிமாறி உலகில் பிறத்தலை அருணகிரியார்,

“எருவாய் கருவாய் தனிலே யுருவாயிதுவே பயிராய்விளைவாகி
இவர்போ யவரா யவர்போ யிவராயிதுவே தொடர்பாய்” (851)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்

வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே - நாதா

இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக்

கருப்பையூர் வாராமைக் கா”.¹³⁴

என்று பட்டினத்தாரும் அவ்வாறே கூறுகின்றார்.

2.2.3. இறைச்சார்பு:

புலனுணர்வு இன்பத்தைத் தரும் புறப்பொருட்கள், அதைப்பெறும் புலன்கள் இரண்டுமே அழியக் கூடியவை. இறையுணர்வாகிய இன்பத்தைத் தரும் இறைமை, அதைப்பெறும் உள்ளம் இரண்டுமே அழியாதவை. அழியும் பொருள் மற்றோர் அழியாத பொருளுக்கு ஊட்டும் இன்பத்தைவிட அழியாத பொருள் மற்றோர் அழியாத பொருளுக்கு ஊட்டும் இன்பம் எவ்வளவோ மேலாக இருக்க வேண்டும்.¹³⁵

உயிரோ சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் தன்மையுடையது.¹³⁶ பாசத்தின் வழிச்சென்றால் பிறத்தலும், இறைவழிச் சென்றால் பிறவாமையும் அஃது அடைகிறது. பிறவாமையே அழியாத, மேலான இன்பம். அதற்காகவே உயிர் இறைவனைச் சாரவேண்டும் என்று இப்பகுதி வலியுறுத்துவதாக அமைகிறது.

2.2.3.1. உயிர் இறையை விரும்புவதேன்?

உயிரின்தன்மை இறைவனையும் அறியும் பாசத்தையும் அறியும்; ஆனால், அஃது அவ்விரண்டுமன்று என்பது நூல்களின் துணிபு.¹³⁷ அப்படியிருக்க உயிர் ஒரே சமயத்தில் இறைவனோடும் மலங்களோடும் பற்றி நிற்பது எவ்வாறு முடியுமெனில் ‘பாசிநிறைந்த குளத்தில் கல்லினை எறிகின்ற பொழுது அப்பாசி நீங்குதலும் அதன்பின் அது கூடுதலும் கண்கூடு. அதைப்போன்றே உயிர் திருவருளோடு கூடுகின்ற பொழுது இம்மலங்கள் நீங்குதலும் உயிர் திருவருளோடு கூடாக்கால் இம்மலங்களோடு கட்டுண்டு கிடத்தலும் இயற்கையாகிறதன்றோ’¹³⁸ என்பது அதற்கு விடை.

“உளநெ கிழந்து(அ) சத்தான வுரைமறந்து சத்தான
உனையு ணர்ந்து”(1230)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்தில் அசத்தானவுரை மறந்தபோது சத்தான இறையை உணர்ந்து நிற்கும். உயிர், பாசிபடு குட்டத்தில் கல்லெறிதலும் பாசிநீங்குதலும் நிகழ்வதைப் போல் உரையை மறத்தலும் இறையை நினைத்தலும் உடனாக நிகழ்வதை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“சத்தே அறியாது அசத்திலது அறியாது”¹³⁹

எனச் சிவஞானபோத நூற்பாவில் வரும் சத்து, அசத்து என்ற சொற்களையே அருணகிரிநாதர் எடுத்தாள்கின்றமை போற்றத்தக்கது. ஈண்டுச் ‘சத்து’ என்றது இறையை, ‘அசத்து’ என்றது பாசத்தை.

கூறியவற்றால் நிலையான இன்பத்தைப்பெற பாசத்தைவிட்டு இறையைச் சார்தல் வேண்டு மென்பது தெள்ளிது.

2.2.3.2. உயிர் பாசத்தை வெறுப்பதேன்?

உயிரினங்களில் முக்கியமாக மனிதஇனம் இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சையாக நினைத்து அல்லல் உறுகின்றது. இன்பம் உண்டேல் துன்பம் உண்டு; துன்பம் உண்டேல் இன்பமும் உண்டு. எவையும் நிலைத்து நிற்பதில்லை. உயிருக்கு ஒருபக்கம் பசி, தாகம், நோய் எனும் உடல்வாதையொன்று; மறுபக்கம் அறியாமை, சந்தேகம், விபரீதமான மனோவாதையொன்று.

மேலும், மனைமக்கள் சுற்றமெனு மாயாவலையைக் கடக்க அறியாது வினையிற் செறுக்கி விழலுக்கிறைக்கின்றது(1301); வறுமையாகிய தீயின்மேற் கிடந்து நெளியு நீள்புழு(753) வாகிறது; மனத்தில் நூறுகோடிதுன்பம் நொடியில் நினைக்கப்பட்டுக் காமனது கலவிப் பிணக்கத்திலே ஈடுபட்டு மிக்க அழகுள்ள இளம்பருவப் பெண்கள்மீது ஆசைகொண்டு இப்பூமியிலே மயங்கி அறிவு, மதிப்பு இவையெல்லாம் கொடிய கடுமையான வினை மூடித்திரிந்து, இப்பூமியிலே பல இடத்தும் திரிந்து, தந்திர உபாயச் செயல்களின் பயனாக உடல் தளர்ந்து போய்விடுகிறது(1270); இவற்றால் அவை படுந்துயரம் சொல்லொணாதவை.

“அயர அயரும் அழிய அழியும் உயிரின் துயரம் உரையேன்”¹⁴⁰
என்று மேற்கருத்தையே நெஞ்சுவிடுதூதும் கூறுகிறது.

“இன்பம் துன்பம் என்று குறிப்பிட்டு மனம் மகிழ்தலும் தளர்தலும் அடையக்காரணம் அகக்கண் குருடாக இருப்பதால். ஏதோ ஒரு முக்கியமான பொருள் நமக்குப் புலப்படாமல் போய்விடுகிறது. அதிலேதான் வாழ்வின் உண்மை அடங்கியிருக்கிறது. ஒரு பறவை ஒரே இறக்கையோடு பறக்க நினைத்தால் காற்று அதைக் கீழே

மண்ணில் தள்ளிவிடுகிறது. இதற்காகப் பறவை காற்றின்மேல் கோபப்பட்டுப் பயனொன்றுமில்லை"¹⁴¹ என அறிஞர் கூறுவதற்கேற்ப அக்கண்ணைக் குருடாகவே வைத்திருப்பதால் பாசத்தை உயிர் வெறுக்கிறது.

2.2.3.3. உயிர் பாசத்தை விடுதலின் பயன்:

"உயிர் அறிவுநிலையில் யாண்டும் நிற்பதாயும் உடலொடு கூடியவகையில் ஒருவழிப்பட்டு அமைவதாயும் தாம் செய்த இரு வினைகளுக்கேற்பத் துறக்க நரகங்களில் சென்று துய்ப்பதாயும் அமைந்துள்ளது. இம்மூவகை நிலைகளில் உயிரின் உண்மையான நிலை ஒன்றுமன்று. அவற்றை நீக்கித் திருவடியின்பத்தைப் பெறுவதே அதன் இயல்பான நிலை"¹⁴² சுருங்கக் கூறின் தன்னை உணர்தலும் தலைவனை அறிதலும் ஆகும். இதனையே திருக்களிறு, "தன்னைப் பெறுவதன்மேற் பேறில்லை"¹⁴³ என்று கூறுகிறது.

தன்னைப் பெறுவது இறையருளால்தான் முடியும். அத்தகைய இறையருளை உபதேசத்தாலே அடைய முடியும். அவ்வுபதேசப் பொருள் விண், பூமி, காற்று, தீ, நீர் ஆகிய ஐம்பூதங்களும் கரணங்கள் நான்கும், நான் என்னும் அகங்காரமும் மாய்ந்தால் விளங்கும். அப்படி அது கிடைக்காவிட்டாலும் வேண்டாமை என்னும் விழுச்செல்வ நிலை மனத்தில் ஏற்படும். அதனால், மனநிலை ஒருவழியாய்த் திரும்பி அதன் வேகம் அடங்கி இறைவனையே நினைக்கும். அவ்வாறு நினைக்கும்படியான வழிபாடு வீணாகப் போகும்படியான ஒன்றன்று. பயன்தரக்கூடிய பணியேயாகும்(1187).

பாசத்தை விடுவதால் இறையருள் நேராகவோ மறைமுகமாகவோ கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது என்பது மேற்கூறியவற்றால் விளங்குகிறது.

2.2.3.4. இறையருள் பெறுதலின் பயன்:

'இறைகளோடு இசைந்த இன்பம், இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வு'¹⁴⁴ ஆதலின் அத்தகைய இறையருளால் பேரின்பம் எய்தும்.

"இருவர் மடந்தைக் கென்பயன்இன் புண்டாம்

ஒருவன் ஒருத்தி உறின்"¹⁴⁵

என்று திருவருட்பயனும் கூறுகிறது.

கூறியதால் உயிர் முழுமையாக இறைவனைத் துணையென நினைத்தால் அது சார்ந்து நிற்கும் இறை, தளை என்னும் மாயாவிகாரம் இவற்றில்; மாயா விகாரமானது ஒளியைச் சார்ந்தவர்க்கு இருள் விலகுவதுபோல் இறையானது மாயாவிகாரம் முழுவதையும் சாடும் பொருளாக(1153) இருப்பதால் மாயாவிகார ஆசைப்பாடு அறுகின்றது. இம்மையில் உயிர்களின் பாவம் தீரப்பெற்று புலியிடை அஞ்சாநெஞ்சமாகிய ஆக்கம் கிடைக்கிறது (1183). மறுமையில்

சுவர்க்கம் முதலான மேல் பதவிகள் கிடைக்கின்றன(759). இறைவனும் நம்பும் அடியார்தமை ஆட்கொள்கிறான்(430) வேண்டுமவர் தங்கள் பூண்டபத மிஞ்ச வேண்டிய பதங்களை அருள்கின்றான் (903).

2.2.3.5. இறைமை எளிது:

இறைவனோ நான்முகன், திருமால், வேதம், வேதாந்தம், நாதம், நாதாந்தம், விந்து ஆகியவை அறிவால் தேடியும் அளவிறந்து அவற்றிற்கப்பால் நிற்கின்றான்.¹⁴⁶ என்று கூறப்படுகிறது. அத்தகைய இறைவனை உணர்வது எளிதன்று என்று இருக்க வேண்டியுள்ளது. அப்படிப்பட்டவன் எப்படி நமக்கு உதவமுடியும், உயிர் அவ்வின்பத்தை எவ்வாறு அனுபவிக்கமுடியும்; பாசத்தோடு அது கிடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டாலென்ன? என்ற வினா எழுகிறது.

வெற்றறிவு நிலையில் இறைவன் அரியனாக விளங்கினாலும் அன்பும் அறிவும் சேர்ந்த சிற்றுயிர்க்கு உற்றதுணையாகி எளியவனாகின்றான். நேர்மின்னும் எதிர் மின்னும் சந்திக்கின்ற இடத்தன்றி எதுவும் செயல்படாததுபோல் உயிர்களிடத்தில் அன்பும் அறிவும் சேர்ந்தநிலையில் இறைவன் பிரகாசிக்கின்றான். கடப்பாரைக்குப் பக்குவிடாத காரைச் சவரோ சிறுவேருக்கு நெக்கு விடுவதைப் போன்று அவன் அன்பர்க்கெளியவனாகின்றான்.

“அன்பேயென் அன்பே யென்றன்பால் அமுதரற்றி
அன்பேஅன் பாக அறிவழியும் - அன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்”¹⁴⁷;

“எல்லா அறிவுகளின் தாற்பரியம் என்னறிவு
செல்லுமிடத்தளவும் சென்றறிந்தேன் - வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்றுள்
ஏதமறக் கண்ட விதம்”¹⁴⁸

என அன்பின் சிறப்பையும் அதனால் எய்தும் இறையருட்பயனையும் திருக்களிறு கூறுகிறது.

‘மனித்தர் பத்தர்க் கெளியோன்’(294) என்றும்; ‘சொற்கோலத்தால் நற்காலைச் சேவிப்பார் சித்தத்துறைவோன்’(1125) என்றும்; நாடுமடியார்கள் மனதுறைவோன் (1244) என்றும்; ‘சார்பானவர்க்குயிர்’(1042) என்றும்; ‘கடிய பாதகந் தவிர்ந்து கழலை நாடோறும் கருத்தில் கருதுவார் மனம் புருந்தவன்’ (1209) என்றும்; ‘கருணைபுரியுமன்பர்க் கெளியோன்’(592) என்றும்; ‘ஒருக்கால் நினைத்திட் டிருக்கால் மிகுத்திட்டு உரைப்பவர்க்கித்தத் துறைவோன்’ (534) என்றும்; சிரப்பண்பும் கரப்பண்பும் கடப்பந் தொங்கலிற்பண்பும் சிவப்பண்பும் தவப்பண்பும் தருவோன்(29) என்றும் கூறுவதனால் இறைவன் எளியன் என்பதை அருணகிரிநாதர் உணர்த்துகிறார்.

“திரிகின்ற முப்புரஞ் செற்ற பிரானை
அரியளென் றெண்ணி அயர்வுற வேண்டா;
புரிவுடை யாளர்க்குப் பொய்யலன் ஈசன்;
பரிவொடு நின்று பரிசறி வானே”¹⁴⁹

என்று திருமுலரும் இறைவன் எனியன் என்கிறார்.

இறைவன் எனியவன் என்று மேற்கூறியவாறு அருணகிரிநாதர் வலியுறுத்தக் காரணம் அக்காலச் சூழலேயாகும். இறைவன் எனியவன் ஆயினும் புரிந்துகொள்ளாத சில மக்கள் இறைவனைப் பெறுதற்கரியவன் என்றும் நினைத்தற்கரியவன் என்றும் கருதி அவன் அருளைப்பெற போலியான பூஜை, மந்திரம் போன்றவற்றை வற்புறுத்தினர். அருணகிரியார் அவ்வாறு வற்புறுத்தாது அன்பு மட்டுமே இறைவனுக்கு ஆராதனை என்று வலியுறுத்துகிறார்.

2.2.4. உலகச் சார்பு:

உயிரின்குணம் எப்போதும் இறைச்சார்பான மேல்நிலையைவிட்டு உலகச்சார்பான கீழ்நிலையையே விரும்புகிறது. அதனால் உலக வாழ்வு பயனற்றது என்பது கருத்தன்று. ‘கருவி அறிவைத் துணையாகக் கொண்டு ஒருவன் உலக வாழ்வைச் செவ்விதின் நடத்தி அதன் பயனாகவே அருளறிவை அடைந்து கடவுளை உணர்ந்து பேரின்பம் அடைய’¹⁵⁰ அஃது ஒரு வாயில். ஆனால் உயிர்களோ, ‘வெப்பமானது கடலை வற்றச் செய்து நீரின் உப்புத் தன்மையை நீக்கி மேகத்துடன் சேர்த்து அமுதம் போன்ற நீராக்கி உலகில் அன்புடன் பெய்ய வைத்தாலோ அது மீண்டும் நெடுங்கடலுக்கே ஓடுவதுபோல்’¹⁵¹ இறைவன் எவ்வளவுதான் அருள்புரிந்தாலும் அவை உலகச் சார்பிலேயே உழல்கின்றன. அவ்வாறு அவைகள் சாரும்போது உலகில் அறம், பொருள், இன்ப நிலைகளில் ஈடுபட்டு அவற்றால் சுகதுக்க நிலைகளும் அடைகின்றன.

2.2.4.1. அறச்சார்பு:

அறம் உயிர்க்கு உறுதுணையளிப்பது. அறம் செய்தால் சுவர்க்கம் அடையலாம்; தரும் தலைகாக்கும்; பண்ணிய புண்ணியம் பயிரில் தெரியும் என்றெல்லாம் அறத்தைப்பற்றி உலகில் பேசப்படுகின்றன. ஆனால், சுவர்க்கம் நரகம் என்பன பொன்விலங்கு இரும்பு விலங்கு போல்வதாகலின் அவற்றை இறை நெறியாளர்கள் விரும்புவதில்லை. சிலசமயங்களில் அறமும் பாவமாகும், பாவமும் அறமாகும். ‘அரனடிக்கு அன்பர் செய்யும் பாவமும் அறமாம்; இறைவன் அடியில் அன்பில்லாதவர் செய்யும் புண்ணியம் பாவமாம். எல்லா வரங்களையும் பெற்ற தக்கன் செய்த வேள்வி தீமையாகியும் மனிதநீர் பிறந்த சண்டேசுரர் செய்த கொடுமை நன்மையானதும் இதற்குச் சான்றுகளாகும்’¹⁵² நல்லபல நூல்களைப் படிக்கலாமோ எனின் அதுவும் அறமாகாது. ஒன்றுரைத்ததை மற்ற சாத்திரங்கள் உரைக்காது; எல்லாம் ஒருபடித்தாக நின்று நிச்சயிக்கமாட்டா.¹⁵³ அவற்றால் முரண்டுபாடுகள் தான் அதிகரிக்கும்; தெளிவின்மையே மிஞ்சும்.¹⁵⁴

அதனால் புத்தகப் பிதற்றை விட்டு அறிவினாலேயே இறைவனைத் துதிக்க வேண்டும் (301). இதுவே அறம்.

“மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கன்சொல்ல
இனமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினமுத லகற்றி வாழும் செயலற மானால் யார்க்கும்
முனமொரு தெய்வம் எங்கும் செயற்குமுன் நிலையா மன்றே”¹⁵⁵

என்று சித்தியாரும் கூறுகிறது.

‘தருமநெறியைக் காப்பாற்றி அந்தநெறியில் உறங்காது’
சோர்வுறாது இருந்த பெரியோர்களுக்கும் இறைவனைப் பூசித்து
வழிபடுவோர்க்கும் இறைவன் கட்டாயம் அருள்புரிவான்’ (1269)
என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். ஈண்டுக் கூறிய அறம் இறைநெறியைக்
கடைப்பிடிப்பவர்க்கு உணர்த்தப்பெற்றதாகும். இத்துடன் அவர்
மற்றொரு அறத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். அது மற்றவர்க்கு
எள்ளளவேனும் ஈந்துண்பதே ஆகும்.¹⁵⁶

2.2.4.2. அறமற்ற சார்பு:

உயிர் உலகில் அறவழியைச் சார்வது மட்டுமன்றி மறவழியையும்
சார்கின்றது. அதனால் நுகரவேண்டியவினை நுகரப்படுவதுடன்
அனுபவிக்க வேண்டிய எதிர்கால வினையும் அதிகரித்துக்கொண்டே
போகின்றது. சானேற முழம் சறுக்கும் என்பது போலவினையின்
தன்மை அமைகிறது. அவ்வாறு உயிர் சாரும் அறமற்றநிலையை
அருணகிரிநாதர் பட்டியலிட்டுக் காட்டவில்லை. எனினும், அவர்
சிவவற்றை நிந்தித்துக் கூறுகின்றார்.

குதர்க்கம் பேசுதல், தாய்தந்தையரைப் பழித்தல், பசுவை
ஊனுக்காகக் கொல்லல், பரதாரம் இச்சித்தல், பலவித தந்திரச்
செயல்களைச் செய்தல், கள்ளாண்ணல், திக்கற்றவரின் சொத்தைப்
பறித்தல், ஊரவர்களின் ஆசை எல்லாம் தாமேகொள்ளல், போரில்
தீயன செய்தல், குருவை வணங்காமை(817); நட்பில் பேதம் செய்தல்,
நன்றிமறத்தல், விரதங்களைக் கடிதல், பெரியோரைத் திட்டுதல், ஈவது
கண்டு தடுத்தல், சத்தியந் தவறுதல், எப்போதும் தாமே வாழ்
நினைத்தல், குற்றமுள்ள அகந்தை கொள்ளல், கோயில் சொத்துகளை
அபகரித்தல் (711); அரகர எனாமை, நீறிடாமை, இறையடி
வணங்காமை, அறிவுநூல் கல்லாமை, தர்மநெறி நில்லாமை (769);
பெண்மோகமுறல், மாதவம் எண்ணாமை, தீதகல வோதாமை(428);
ஓதுவித்த கூலிகொடாமை, மாதவர்க்குதி பாதகம் செய்தல், அந்தணர்
ஊர்களுக்கிடர்செய்யும் அறிவீனம், நல்லவரிடத்தே லாபம் வரும்
வழியைத் தேடுதல், இரவோருக்குத் தானமிடாமை, பட்சபாதகமாகப்
பேசுதல், சிவவிஷ்ணு சேவை செய்பவரை இகழ்தல், நிலையான
தியானம் இல்லாமை, காமசுகத்தில் மூழ்கல், இழிகுணமுடைமை(1149)
ஆகியனயாவும் அறமற்ற செயல்களாக அருணகிரிநாதரால்
கூறப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய குற்றம் புரிந்த உயிர்களுக்கு உய்தி இல்லையா என்றால்,
உண்டு; அது நல்லநெறிகளைக் கடைப்பிடித்தலினாலேயே உண்டாகும்.
அவ்வாறு உயிர் நல்லநெறி எய்திய காலத்தில் இறைவன் தன் மெய்

அன்பரைக் கண்டவிடத்துத் தன்னைக் கண்டது போல அவ்வுயிர்கள் இன்புற்று அவர் ஏவின பணிகளை உவகையோடு ஏற்றுச் செய்யுமாறு சிறிதளவு நல்லறிவை உண்டாக்கி நல்ல பிறப்பிற் பிறப்பித்து இருவினைஓப்பு தோன்றச் செய்து பல பிறவியும் முடியும் காலம் அஃதென்று பார்த்து சத்திநிபாதம் தரும்.¹⁵⁷

2.2.4.3. பொருட் சார்பு:

உயிர்கள் பொருளையே தன் உயிர்ச்சார்பாக எண்ணி ஆயுளடங்குமட்டும் ஆடி ஓடி உழைத்துச் சம்பாதித்த பொருளை, 'யாரே அருபவிப்பார் பாவிகள் அந்தப் பணம்' என்றவாறு அப்படியே விட்டுச் செல்கின்றன. மெய்ப்பொருளைத் தேடாது,¹⁵⁸ வஞ்சனையாக விடப்பட்ட தூண்டிப்புழுவை உண்பதற்குச் சுழன்று வரும் மீன்போலப் பெண்களுக்காகப் (1242) பற்பல திக்குக் கோடி (124) எத்தேசத்திற்கும் ஓடி (1123) வங்காளம் சீனம் ஓடி (43) கோடிப் பொருள் தேடி உழல்கின்றன உயிர்கள். இவ்வாறு கூறுமிடத்து அருணகிரிநாதர், பொருட் பற்றில் உயிர்கள் எவ்வளவு உறுதி கொண்டுள்ளன என்பதைச் சுட்டுகின்றார்.

2.2.4.4. இன்பச் சார்பு:

உலக உயிர்கள் இன்பத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் இச்சிப்ப தில்லை. இறைவன் உயிர்களுக்குப் பிறவியைத்தந்தது பேரின்பம் அடைவதற்கே. ஆனால், அவையோ சிற்றின்பத்தில் உழல்கின்றன. பேரின்பம் உடனே கிடைப்பதில்லை; காலம் வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

பனைமரம் பனங்கொட்டையிலிருந்து உருவாகிறது. பனங் கொட்டையைப் போட்டதும் சிறிதுநாள் கழித்து அது முளைக்கும். முளைத்த உடன் அதை உண்டால் மிக்க சுவையாயிருக்கும்; அஃதை வளரவிட்டு நாள்சென்றபின் குருத்தைவெட்டி உண்டாலும் சுவையாயிருக்கும்; அது பூக்கத் தொடங்கிய உடன் பக்குவநிலையில் சீவிச் சாறுண்டாலும் சுவையாயிருக்கும்; பூக்களை அப்படியேவிட்டு கருவுற்றுக் காய்த்த இளம்பருவ நுங்கை உண்டாலும் இனிக்கும்; அதனை அப்படியே பழுக்கவிட்டு அதுவாகத் தானே விழுந்தபின் உண்டாலும் பசியாற்றும்; சுவையையும்தரும். இந்நிலையில்தான் அதனிடத்திருந்து இரண்டு பலன்கள் வெளிப்படுகின்றன. உண்டவர்க்குப் பசி தணித்தலும், தன் சந்ததியை இடையூறின்றி விருத்தி செய்தலும் அப்பலன்களாகும். இவ்விடத்தில் எவ்விடத்தும் இடையூறில்லை. மரத்திற்குச் சந்ததியை விருத்தி செய்த இன்பம், உண்டவர்க்குச் சுவை இன்பம்.

இறைவனும் பிரபஞ்சத்தில் கடைசியில் கூறிய இருவித நன்மையை எய்தவே உயிர்களை அனுப்பியுள்ளான். அவை, தாம் தவறும்போது தண்டனைக் குள்ளாகின்றன. திருட எத்தனிக்கும் போதும் தண்டனைக்குள்ளாகின்றன. 'இத்தகு காரணத்தை மறந்து உயிர்கள் செயல்படும் போது இன்பம் இன்பமாக அமையாமல் துன்பமாக

அமைகிறது. அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், இவற்றால் மினிர்வது இன்பம். இவையே காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவற்றால் வெளிப்படும்போது துன்பமாக மாறுகின்றன. கூட்டும் சத்தி இன்பம், பிரிக்கும் சத்தி துன்பம்'.¹⁵⁹ இருவேறுபட்ட இந்நிலைமைகளினின்று எல்லாவற்றையும் இன்பமாகவேகருத முடியுமா எனின்; கருதமுடியும். அதற்குரிய உபாயத்தைத் திருவுந்தியார், 'திருவருளைப் பெற்றகாலத்து ஆன்மா மெய்ப்பொருளையே நோக்கிநிற்கும். அவ்விடத்துண்டாகிய சிற்றின்பம் சிவாநுபவமாகிய பேரின்பமாகவந்து முடியும். அந்நிலையில் ஆன்மா சிவத்துடன் ஒன்றித் தற்போதம் அறநிற்றலால் அவ்வுயிர்க்கு உடல் கருவி உலகு நுகர்பொருள்களாகிய மாயைப் பிணிப்பு ஒரு காலத்தும் வந்து முளைக்காது'¹⁶⁰ என்கிறது. எனினும், பேரின்பத்தின் வேர் சிற்றின்பமே.

“சார்ந்தனன் சார்ந்தனன் சங்கிலி மென்றோட் டடமுலை

ஆர்ந்தனன் ஆர்ந்தனன் ஆமாதூர் ஐயன் அருளதே”¹⁶¹

“பொன்னாரு முலையோங்கற் புணர்குவடே சார்வாகப் பன்னாடும் பயில்யோகப் பரம்பரையின் விரும்பினார்”¹⁶²

“மோகம் அறுத்திடினநாம் முத்தி கொடுப்பதென

ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால்

தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் தொண்டுதனை

ஏதாகச் சொல்வே னியான்”¹⁶²

மேலே இவ்வாறு சுந்தரரின் செயல் கூறியிருக்க,

“மடமாத ராசை கொண்டு புவிமீதி லேமயங்கி

மதிசீரெ லாம ழிந்து கொடிதான

வினைமூடி யேதி ரிந்து புவிமீதி லேயு ழன்று

விரகான்மெ யேத ளர்ந்து”(1270)

போவதாகக் கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர். இரண்டும் வேறுபட்ட கருத்துகள் அல்ல; சுந்தரர் கூறிய இன்பம் இறையருளைப் பெற்றபின் அனுபவித்த இன்பம். அருணகிரிநாதர் கூறும் இன்பம் இறை அருளைப் பெறாதோர் அனுபவிக்கும் இன்பம்.

2.2.4.5. உறவுச் சார்பு:

உயிர்கள் உறவுநிலையிலும் சார்புடையனவாக இருக்கின்றன. இளமையில் பெண்ணுறவில் பிரகாசித்த உறவு, வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க மற்றமனித உறவில் பிரகாசிக்கிறது. ஆனால், இறைவனைத் தவிர உயிர்க்கு உற்ற உறவு வேறெதுவும் இல்லை. எனவே, 'உன்னை ஒழிய உறவில்லை' என்று இறைவனிடம் அன்புகொண்டு மயங்கிப் பாசவலையில்படாது தீரத் துறந்து பற்றற்றான்மீது பற்று வைக்க வேண்டும். இல்லையேல், முத்திநெறியில் செல்வார்க்கு இறைவன் அருளென்னும் இரவி காய்ந்தபோது திக்குத்தெரியாத எல்லை

கொண்டு தித்திக்கும் பழம் தந்து தீஞ்சுவை நீர்தந்து எத்திக்கும் போகாமல் ஈர்த்துவைக்கும் சோலை போல் இவ்வுலக உறவானது முத்திக்குச் செல்லவிடாது உயிரை மூடிவைக்கும்.

“பந்தமெனுஞ்சோலை”¹⁶⁴

என்று நெஞ்சுவிடு தூதும் உறவுச்சார்பினைக் குறிப்பிடுகிறது.

அருணகிரிநாதரும் உறவுச்சார்பினை,

“மனைமக்கள் சுற்ற மெனுமாயா வலையைக் கடக்க அறியாதே
வினையிற் செருக்கி யடிநாயேன் விழலுக்கி றைத்து
விடலாமோ”(1301)

என்று கூறுமிடத்து; உறவுச்சார்பு மாயவலை என்றும், அதிற்சித்திக் கொண்டு மீண்டு வருவது சிரமம் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் உறவுச்சார்பினால் நாம் மேற்கொள்ளும் அத்தனைச் செயல்களும் வீண் என்பதைக் குறிக்க, ‘விழலுக்கிறைத்து விடலாமோ’ என்கிறார்.

2.3. உயிர் வகை

2.3.0. உயிரைப்பற்றிப் பேச்செழுவதற்கெல்லாம் ஆணவமலமே அடிப்படை; அஃதில்லையேல் உயிர் சிவனே என்று கிடக்கும். உயிர் இறைவனுடனே இருப்பினும், படலம் மறைத்தகண் ஞாயிற்றொளியில் இருளைக் காண்பதுபோல் அஃது அறியாமையில் உழல்கின்றது. அவ்வாணவ மலத்தினால் மற்ற இரு மலங்களும் தோன்றுகின்றன. இதனால் உயிர்களின் வகைகளும் தொழில்களும் வேறுபடுகின்றன. அவை; விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூன்றாம்.

“உரைதரும்இப் பசுவர்க்கம் உணரின் மூன்றாம்

உயரும்விஞ் ஞானகலர் பிரளயா கலர்சகலர்

நிரையின்மலம் மலங்கன்மம் மலங்கன்ம மாயை”¹⁶⁵

என்று சிவஞானசித்தியாரும்,

“முவகைஆ ருயிர்வர்க்கம் மலத்தார் கன்ம

மூலமலத் தார்மூன்று முடையாரன்றே”¹⁶⁶

என்று சிவப்பிரகாசமும் கூறுகின்றன.

உயிர்கட்குத் தனித்தநிலையில் வடிவங்கள் கிடையா.¹⁶⁷ அவை மலத்துடன் கூடுவதால் அவற்றின் வடிவவேறுபாடுகளும் வகைகளும் மலத்தின் வன்மைமென்மைகட்கேற்ப மாறுபடுகின்றன.

உயிரின் வகை வடிவம் பற்றியெல்லாம் அருணகிரிநாதர் விரிவாகக் கூறவில்லை. அவருடைய நோக்கம் மக்களை மையமாகக் கொண்டது; மக்கள் நல்வழியில் செல்லவேண்டும், நன்னிலை அடையவேண்டும் என்பதே.

2.3.1. விஞ்ஞானகலர்:

'விஞ்ஞானகலர் என்பது விஞ்ஞானத்தாற் கலையற்றவர் எனக் காரணப் பெயராக அமையும். இவருள் அநாதியே மலபந்த மாத்திரமுடையவரும்; அநுபவத்தாலோ, விஞ்ஞானத்தாலோ, யோகத்தாலோ, சந்நியாசத்தாலோ, தீக்கையாலோ இடையே மாயாபந்தங் கன்மபந்தம் முழுவதும் நீங்கி அசுத்தமாயையின் மேலுள்ள புவனங்களின் நுகரத்தக்க போகங்கட்குக் காரணமாக நின்ற மலப்பிணிப்பு ஒன்றையுடையராகிய விஞ்ஞானகலருமென இரண்டு வகைப்படுவர். இவருக்குரிய இடம் அசுத்தமாயா புவனத்தின் மேல்பகுதி¹⁶⁸ இவர்களுக்கு ஆணவம்மட்டும் இருந்தாலும் மாயை கன்மங்களும் உண்டு; அதனால் அவர்கள் கட்டுறுவதில்லை; விஞ்ஞானகலர்க்குப் பிணிப்பாகிய மலசத்தி சூக்குமம், பிரளயாகலருக்குப் பிணிப்பாகிய மலசத்தி தூலம், சகலர்க்குப் பிணிப்பாகிய மலசத்தி தூலதரம்.¹⁶⁹ விஞ்ஞானகலருள் அட்டவித்தியேசுரர், அணு சதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரர் என மூன்று வகையர் உளர்; இவர்க்குரிய இடம் மேற்கூறப்பட்டது போல் அசுத்தமாயாபுவனத்தின் மேல்பகுதி(அ) சுத்தமாயா புவனம்.¹⁷⁰

அட்டவித்தியேசுரர்: அட்டவித்தியேசுரராவார், 'சுத்தமாயா புவனத்தில் ஈசுரதத்துவத்தில் இருப்பவர்கள். இருநூற்று இருபத்து நான்கு புவனங்களில் அனந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, சேண்ட, சேண்டி ஆகிய இவர்க்குரிய. அனந்தர் ஏனைவித்தியேசுரருக்கும் சுத்தவித்தியா தத்துவ வாசிகட்கும் மற்றவர்கட்கும் தலைவராய் மாயையைக் கலக்கி மாயா தத்துவ புவனங்களை உண்டாக்குவர். இந்த அனந்தர் பரமசிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்றுடையராய் இருப்பர். பக்குவம் வந்தபொழுது பரமசிவத்தின் அருளால் பரமுத்தியை அடைவர். இவர்களுடைய உடல் வைந்தவம்; நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களுடைய உடலோ மாயேயம்; பிரம விஷ்ணு முதலியோர் உடல் பிரகிருதி சம்பந்தம் உடையது. பரமசிவனுடைய எல்லாத் திருமேனிகளையும் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் வடிவுகளையும் வித்தியேசுரர் வடிவம் போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமவிஷ்ணு முதலியோர் பிரகிருதி சம்பந்தப்பட்டமையாலும், பரமசிவன் அனுக்கிரகம் இல்லாமையாலும் அட்டவித்தியேசுரர் வடிவம் போலத் தியானித்தலாகாது'.¹⁷¹

அணுசதாசிவர்: அணுசதாசிவராவார், 'சதாசிவபுவனத்தில் இருப்பவர். பேரண்டபுவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்கு அவை அனாசிருதைமுதல் காலாக்கினி உருத்திரர் புவனம் முடிய அமைந்துள்ளன. அவற்றில் சதாசிவ புவனம் சுத்த மாயையில் பதினாறாமிடத்தில் உள்ளது. இவ்விடத்திலேயே இவர்க்குரிய தனு கரண புவன போகங்கள் உள்'.¹⁷²

சத்தகோடி மகாமந்திரர்: சத்தகோடி மகாமந்திரராவார், 'சுத்தமாயா புவனத்தில் சுத்தவித்தியா தத்துவத்தில் இருப்பவர்கள்; இவர்களே மந்திரத் தலைவர்கள். நந்தி முதலிய கூட்டங்கள், வாமை முதலிய சத்திகள், கீழுள்ள உருத்திரன், மால், அயன், இந்திரன் முதலியோர்களுடன் இவர்கள் தங்குவர்'.¹⁷³

2.3.2. பிரளயாகலர்:

பிரளயத்தில் மாயாதத்துவத்திற் கட்டுப்பட்டிருப்பவர் பிரளயாகலர் எனப்படுவர்.¹⁷⁴ இவர்கள் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களாவர்.¹⁷⁵ இவர்கள் ஆணவம் கன்மமென்னும் இரண்டு மலங்களை உடையவர்; நிவர்த்தி கலையில் வைகுவர்.¹⁷⁶ சாதாரண பூமி தத்துவமாகிய அண்டத்தின் அப்புறத்தே பத்துத்திசையிலுங் காவல்பூண்டு தங்கும் உருத்திரர் ஒவ்வொரு திசைக்கும் பதின்மராக நூற்றுவரும் அண்டத்தின் கீழும் மேலும் எல்லார்க்கும் மேலாக இருவருமாக நூற்றெட்டு உருத்திரரும் உளர்.¹⁷⁷ இவர்களே ஏகாதச உருத்திரர்.

அருணகிரிநாதர் பிரளயாகலரையே; 'பதினொரு விடையர்'(169,1221) என்று கூறுகின்றார். பத்துத்திசைகளில் இருப்பவர் பதின்மராகவும் அதற்கப்பால் உள்ளவர் ஒருவகையாகவும் கொள்ளப்பெற்று பதினொன்றாகக் கூறுகிறார். இவர்கள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர் வகைகளில் பதினொரு கோடியைக் கைப்பற்றியவர்கள். மீதமுள் கோடிகள் அகவினிதேவர்க்கு இரண்டும் வசக்களுக்கு எட்டும், சூரியர்களுக்குப் பன்னிரண்டும் ஆக முப்பத்து முக்கோடியுள்.

இனி, முப்பத்து முக்கோடி என்பதில் கோடி என்பதை எண்ணளவாகக் கொள்ளாமல் இறுதி என்ற பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும். வட்டமான பேரண்டத்தின் இறுதியை முப்பத்துமுன்று பிரிவாகப் பிரித்தால் அவற்றின் இடத்தில் இருப்பவர்கள் இவர்கள் என்பது பொருள். அருணகிரிநாதரும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களை;

“முதியபதி னொரு விடையவர் முடுகுவன பரிககன

முட்டச் செலுத்தாறி

ரண்டுதேரர்

மொழியுமிரு அகவினிக ளிருசதுவி தவகவெனு

முப்பத்து முத்தேவர்

தம்பிரானே”.(23)

என்கிறார். ஈண்டுக் கோடி என்பது எண்ணைக் குறிக்காது. ஏனெனில், அண்டங்கள் அநேககோடியுள். இதற்குச் சான்றாக, “இத்தன்மைய வாகிய சாதாரண புடவி தத்துவமென்னும் அண்டங்கள் ஆயிரங் கோடியுள். அவையெல்லாம் இவ்வாறே காலக்கிணி யுருத்திரலோக முதல் உருத்திரலோக மீறாகிய உலகங்களும், வளங்களும், நூறுகோடி யோசனையளவும் ஒப்பஉடையனவாய் விளங்கனி வடிவினவாய் வயங்கும்”.¹⁷⁸ என்ற மாபாடியக் கருத்தும் அமைகிறது.

இனி, 'நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரில் நூற்றெட்டுப் போக மீதமுள்ளவர் கலைமத்தகத்தில் இருக்கும் உருத்திரர் எண்மரும் பிரகிருதி மத்தகத்தில் இருக்கும் எண்மரும் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுரரும் வீரபத்திரரும் ஆகப்பதின்மர் ஆவர். இவருள் சீகண்டருத்திரன் மத்தியப் பிரளயமுடிவில் பிரகிருதிதத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் உலகங்களையும் உண்டாக்கி ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலமுடைய சகலருள் ஞானத்தாலும்

யோகத்தாலும் தியான முதலியவற்றாலும் சிறந்தவரைப் பிரமபதம் விஷ்ணுபதங்களில் வைப்பர். இந்தச் சீகண்டருத்திரர் மத்தியப் பிரளயாகாலத்தில் அராக தத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு படைப்புக்காலத்தில் சுத்தாத்துவாக்களைப் படைத்துப் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் செய்யும் படைப்புக்களைச் செலுத்திநின்று கீழ்ப்பட்ட புவனேசுவரரையும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் பிரமாண்ட முதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். பிரமாண்டத்தில் பதினான்குபுவனம் சகலருக்கு இருப்பிடமாகும். முன்சொன்ன உருத்திரருள் நூறுஉருத்திரர் ஐந்து பெளதிகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலாயிருப்பர். பிரமவிஷ்ணுக்களுடனே குணதத்துவத்திலிருக்கும் சீகண்டருத்திரர் மத்தியப் பிரளயம் வரையும் அதிகாரஞ் செய்து கொண்டிருந்த பின்பு அந்தப் பிரம விஷ்ணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராக தத்துவத்தில் இருப்பர். இவரோடு வீரபத்திரரும் இருப்பர்.¹⁷⁹

சீகண்டருத்திரர் இவ்வளவு சத்தியும் வல்லமையும் கொண்டு விளங்குவதனாலேயே இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரர் ஆகியவர்களுக்கு மேலாகக் கருதப்படுகிறார். அருணகிரிநாதர்; 'அரியரபங்கயத்தர்'(581) என்று குறிப்பிடுவது இவர்களையே.

2.3.3. சகலர்:

சகலராவார் பிரம விஷ்ணுமுதல் ஏறும்பு ஈறாக இருப்பவர்கள்.¹⁸⁰ ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலமுடையவர்கள். இவர்கட்குப் பரசரீரமுன்று, சூக்கும சரீரமொன்று, தூலசரீரமொன்று.¹⁸¹ அவை, 'அசுத்த மாயையில் அநந்ததேவரால் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரண சரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இஃது ஆநந்தமய கோசமெனப்படும். வித்தியா தத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுகமென்னுஞ் சரீரமொன்று; இது விஞ்ஞானமய கோசமெனப்படும். பஞ்சகஞ்சுகத்திலொன்றாகிய கலையில் தோன்றிய அவியக்த வியக்த வடிவாகிய குணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது மனோமய கோசமெனப்படும். மனம், புத்தி, அகங்காரம், தன்மாத்திரை ஐந்துமாகிய கூட்டம் சூக்கும சரீரம்; இது புரியட்டகமெனவும் பிராணமய கோசமெனவும் படும். மற்றது தூலசரீரம்; இஃது அன்னமய கோசம் எனப்படும்'.¹⁸² கூறிய ஐவகைப் பிரிவில் இருப்பவர்களே சகலர். இவர்கள் பிருதிவி தத்துவத்தில் முழுவதும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். பூலோகத்தவரும் பூலோகத்தின் மேல் உள்ள வாயுமண்டலம், மேகமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் ஆகிய புவலோகத்தவரும்; இந்திரன் முதலியோர் இருக்கும் சுவலோகத்தவரும்; அதன்மேல் மரீசி முதலியோர் இருக்கும் மகலோகத்தவரும்; அதன் மேல் தென்புலத்தாரும் சன்னு முதலிய முனிவர் கூட்டங்கள் தங்கும் தவலோகத்தவரும்; அதன்மேற் பிரமன்

இருக்கும் சத்தியலோகத்தவரும்; அதன் மேற் செங்கண் மாலுலகத்தவரும் அதன் மேல் உள்ள உருத்திரலோகத்தவரும் இதனுள் அடங்குவர்.¹⁸³

அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடும் சீலமூலாவிய நாரதர் (75); காமன் (838); மேனகை, ரதி(860); தேவர்(880); சுகலலோகர்(282); ஊமைத்தேவர்கள்(681); நவநாதர்கள்(718); கணநாதர்கள் (788); நாகலோகர்(788); மதிலோகர்(788) ஆகிய அனைவரும் இப்பகுதியிலேயே அடங்குவர்.

1. பூலோகம்: பூலோக வாசிகள் தூல உடல் உடையவர்கள். இவர்கட்கு நனவுநிலைமட்டுமே நன்கு உணரக்கூடியதாக இருக்கும். இந்நிலையில் முக்குணங்களும் முயன்று தொழிற்படும். மும்மலங்களும் ஒன்றையொன்று முந்திக் கொண்டு வந்து பிரபஞ்ச மயலில் முழுகடிக்கும். எனினும், இப்பிறவி கிடைத்தல் அரிது. இப்பிறவியில் இருந்துதான் நேரடியாகப் பரமுத்திக்கு முயலமுடியும் (அ) பதமுத்திக் காயினும் முயலமுடியும். பிரளயாகலரும் சகலரும் மற்ற லோகத்தவரும் இங்குப் பிறந்தே இறையருளைப் பெற்றனர். அவர்கள் வழிபட்ட தலங்களே இன்று இறையுறையும் தலங்களாக விளங்கப்பெற்றுப் பின்பின் சந்ததிகளால் வழிபடப்பெறுகின்றன.

“மானிடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காயம்
ஆனிடத் தைந்துமாடும் அரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரும் மண்மேல் வந்தரன் றனைஅர்ச் சிப்பர்
ஊனெடுத்த துழுவும் ஊமர் ஒன்றையும் உணரார் அந்தோ”¹⁸⁴

என்று அதனைச் சிவஞான சித்தியாரும் கூறுகிறது. மாறாக, பூலோகத்தவரோ 'பிரமனது சீட்டிற் கண்ட விதியின் பிராகாரம் இந்த உயிரைக் கொண்டுபோய் நல்ல உடலாகிய ஒரு வீட்டில் சேர்த்துப் பொருந்தவே சவுக்குப்போன்ற மூன்று நாடிகளை அதிற்பொருத்தி அடித்துச் செலுத்தக் கடலில்படகு ஓடுவது போலக் காலம் கழித்து மூவாசை கொண்டு பலரும் இகழத்திரிந்து தவம் அவமும் இல்லாமல் ஒருநாள் திடீரென்று உயிர்'(784). விடுவதாக அருணகிரியாரும் கூறுகிறார்.

2. புவர்லோகம்: இங்கு இந்திரிய சரீரம் என்னும் குக்கும தேகம் செயல்படும். வாயுமண்டலம், மேகமண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திரமண்டலம் ஆகியவை இதனுள் அடங்கும்.¹⁸⁵

3. சுவர்லோகம்: இதன் தலைவன் இந்திரன்.¹⁸⁶ இந்திரனின் உலகம் புவலோகத்தின்மேல் இருப்பது. இந்திரன் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நபரைக் குறிப்பதன்று. ஜனாதிபதி என்பது குறிப்பிட்ட

நபரைக் குறிக்காமல் குறிப்பிட்ட பதவியைக் குறிப்பதுபோல எனலாம். இந்திர பதவியை அடைய நூறு அசுவமேதயாகம் செய்யவேண்டும். இதனைக் கேலிசெய்யுமாறு அருணகிரிநாதர்,

“சதவேள்விக் குலிச பார்த்திபன்” (1064);

“சதமுடிவுற, வுழைத்த இந்திரர்” (232); “மகபதி” (433)

என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். இந்திரப்பதவியில் இருப்பவருக்கு எல்லா ஆற்றலும் உண்டு என்பது இந்திரன் மலைகளின் சிறகரிந்ததைக் குறிக்கிறது. இதனை அருணகிரிநாதர்,

“சோலைமடல் கொண்டு சக்ர மால்வரைய ரிந்த வஜ்ர

பாணியர்தொ முந்தி ருக்கை

வடிவேலா” (216)

என்கிறார். இந்திரன் ஆயிரங்கண்ணுடைமையையும் அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁸⁷ இச்செய்தி உண்மையாயினும் எல்லா இந்திரரையும் அது குறிக்காது; ஒரே இந்திரனை ஒரு சமயத்தில் ஆட்சிபுரிந்த இந்திரனையே குறிக்கும். ஆட்சித்தலைவர் ஒருவர் கூடப்பட்டார் என்றால் அந்தச் சமயத்தில் இருந்தவர் யாரோ அவரையே அச்செய்தி குறிப்பிடும். அதற்கு முன்னரோ அதற்குப் பின்னரோ வந்தவர்களைக் குறிக்காது. அதைப்போன்று இத்தகையச் செயலெல்லாம் அப்பதவியிலிருந்த அனைவரையும் குறிக்காது. சுவரலோகத்தாரின் வடி.வம் காரண சரீரம் என்னும் மனோமய கோசத்தால் ஆனது. எனவே இங்கு இன்பம் இடையறாது ஈண்டுவதாகக் கூறுவர். இதுவே சுவரலோகம் (அ) சொர்க்க லோகம் ஆகும்.

4. **மகர்லோகம்:** மரீசி முதலிய முனிவர் கணங்கள் இருக்குமிடம். இங்குள்ளவர்கள் புரியட்டக சரீரம் உடையவர்கள்.¹⁸⁸

5. **ஜனாலோகம்:** பஞ்சகஞ்சக சரீரம் இவர்கட்குரியது. இங்குத் தென்புலத்தவரும் சன்னு முதலிய முனிவர்களும் வைகுகின்றனர்.¹⁸⁹

6. **தபோலோகம்:** சுத்தாசுத்தமாயா சரீரமுடையவர்கள் இங்கு இருப்பர். ஜனகன் முதலியோர் தங்கும் தவலோகம் இதுவாகும்.¹⁹⁰

7. **சத்தியலோகம்:** சத்தியலோகத்தில் பிரமன் இருப்பர்.¹⁹¹ இவரது உடல் சுத்தமாயைக்குச் சமமான உடல். எனவே தெய்வ சரீரம் உடையவராகக் கருதப்படுவர். இவரின் நிறம் பொன்னிறம்.¹⁹² இவரின் தொழில் படைத்தல்.¹⁹³ விஷ்ணுவின் உந்தியில் பிறந்தவர்¹⁹⁴ இவரின்வாகனம் அன்னம்¹⁹⁵ ஆகும்.

உயிர் இயலின் அடிக்குறிப்புகள்

1. சதரத்தின ஸங்கிரஹம் - உரை, ப.250.
2. சிவஞானதீபம், ப.3.
3. சித்தியார் - சுபக்கம், 187.
4. சிவஞானபோதம், 3.
5. மறைபொருள் விளக்கம், ப.97.
6. சிவஞானமாபாடியம், ப.276.
7. மறைபொருள் விளக்கம், ப.103.
8. ஷ
9. சிவஞானமாபாடியம், ப.272.
10. ஷ
11. ஷ 274.
12. ஷ
13. சித்தியார் - சுபக்கம், 188.
14. சிவஞானமாபாடியம், ப. 278.
15. ஷ
16. திருவருட்பயன், 14.
17. சிவஞான போதமும் சி ஞ ா ன மு னி வ ரி ன் சிற்சூரையும், ப. 83.
18. ஷ
19. சிவஞான மாபாடியம், ப.281.
20. சிவஞானபோதமும்..மு.நா, ப.207.
- 'உயிர் எத்தன்மைத்து, உணர்தல் தன்மைத்து'.
21. திருவருட்பயன், 33
22. கட்டளைத்திரட்டு, ப.114.
23. i. திருவருட்பயன், 52. ii. நெஞ்சு விடுதாது, 8. iii. திருக்களிறு, 43.
24. Greek thought and Saivasiddhanta, Singaravelu, C.N.; Saiva Siddhanta, 1969, Vol.4.1, p.39.
25. கட்டளைத்திரட்டு, ப.114.
26. சித்தியார் - சுபக்கம், 198.
27. ஷ 195.
28. ஷ 210.
29. ஷ 213.
30. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கச் சுருக்கவினாவிடை, ப.143.
31. ஷ
32. சிவஞானபோதமும்..., ப.104.
33. மறைபொருள் விளக்கம், ப.37.
34. சித்தியார்-சுபக்கம், 212.
35. ஷ 213.
36. ஷ 214.
37. சைவ வினாவிடை பாகம், 3, ப.7.
38. மனிதனின் தத்துவம், ப.18.
39. தனிகைப்புராணம்-உரை, ப.359.
40. சிவப்பிரகாசம், 19.
41. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கச்..., ப.134.
42. சிவஞான மாபாடியம், ப.306.
43. இருபா இருபஃது, 7.
44. இருபா இருபஃது, உரை; ப.18.
45. வினாவெண்பா, 7.

46. திருவருட்பயன், 14. ப.319.
47. சிவஞானபோதம், 3. 72. ஷ ப.320.
48. சித்தியார்-சுபக்கம், 222. சித்தியார்சுபக்கம், 223.
49. கட்டளைத்திரட்டு, ப.15. 73. சிவப்பிரகாசம், 63.
50. Paranjothi, V, Saiva Siddhanta, 74. சிவஞான மாபாடியம், ப.315.
p.81, Luzac & Co., London,
1954.
51. சிவஞான மாபாடியம் 75. ஷ ப.318.
ப.422.
52. கட்டளைத்திரட்டு, ப.15. 76. ஷ ப.319.
53. சமயபோதச் 77. ஷ ப.320.
சொற் பொழிவுகள், ப.131.
54. சித்தியார்சுபக்கம், 227. 78. ஷ ப.320.
55. ஷ 228. 79. கட்டளைத் திரட்டு, ப.33.
56. சிவப்பிரகாசம், 33, 62. 80. சிவப்பிரகாசம், 48.
57. கட்டளைத்திரட்டு, ப.15. 81. கட்டளைத்திரட்டு, ப.14.
58. சித்தியார் - சுபக்கம், 129. 82. கட்டளைத்திரட்டு, ப.34.
59. சிவப்பிரகாசம், 37. 83. i. சிவப்பிரகாசம், 4.
ii. சித்தியார்சுபக்கம், 179.
60. ஷ 62. "அண்டசம் சுவேத சங்கள்
உற்பிச்சம் சராயு சத்தோடு)
என்தரு நாலெண் பத்து நான்குநூ
றாயி ரத்தால்
உண்டுபல் யோனி யெல்லாம்
ஓழித்துமா னுடத்து தித்தல்".
61. கட்டளைத்திரட்டுபக்.16--17. iii. கந்தர் கலிவெண்பா, 15.
62. சித்தியார்-சுபக்கம், 230. "ஈரிரண்டு தேற்றத்த(து)
எழுபிறப்புள் யோனி எண்பான்
ஆரவந்த நான்குநூ றாயிரத்துள்"
63. சிவப்பிரகாசம், 48. 84. சிவஞான போதம், 2.
64. சிவஞான சித்தியார் 85. திருவருட்பயன், 11.
சுபக்கம்..., ப.153.
65. சித்தியார்-சுபக்கம், 223. 86. சிவஞானமாபாடியம், ப.427.
66. ஷ 87. i. சிவப்பிரகாசம் : 40, 41, 42.
ii. போற்றிப்பஃறொடை, 15-18
67. சிவஞான மாபாடியம், 88. சித்தியார்சுபக்கம், 126.
- ப.319.
68. சங்கற்ப நிராகரணம், 4. 89. திருப்புகழ்: 565, 18, 862, 649, 1164,
அடி 134-135. 440, 148.
69. சித்தியார்-சுபக்கம், 223.
70. சித்தியார்--சுபக்கம், 223.
71. சிவஞான மாபாடியம்,

90. i. சிவப்பிரகாசம், 47.
 ii. சித்தியார்-சுபக்கம், 179.
 iii. நெஞ்சவிடுதூது, 10.
91. வை.மு.கோ., உரை.,
 திருக்குறள், ப.51.
92. திருவாசகம்-சிவபுராணம்:
 "புல்லாகிப் பூடாய்ப்
 புழுவாய் மரமாகிப்
 xx xx xx
 எல்லாப் பிறப்பும்
 பிறத்தினைத்தேன்"
93. ஞானச்சுடர், பக்.165-177.
94. ஓளவைக்குறள்-உரை, ப.61.
95. i. சைவ வினாவிடை2, ப.9.
 ii. தணிகைப் புராணம்1,
 ப.366.
96. சிவப்பிரகாசம், 47:
97. வை.மு.கோ. உரை,
 திருக்குறள், பக் 50-51.
 "ஊர்வ பதினொன்றா மொன்பது
 மானிடம்
 நீர்ப்பறவை நாற்காலோர்
 பப்பத்தாஞ்சீரிய
 பந்தமாந் தேவர் பதினா
 லயன்படைத்த
 வந்த மில்சீர்த் தாவரநா லைந்து"
98. திருப்புகழ், 564
99. ஷ
 "எத்தனை கோடி விட்டுட லோடி யாடி
 வெத்தனை கோடி போன தளவேதோ"(784)
100. ஷ "நூறாயிர பேதஞ் சாதமொ
 ழிந்தவாதான்"(668)
101. ஷ "கருவழி
 யொருகோடி"(1038)
102. ஷ "விதிகர மொழியாமல்
 வகுத்த தெத்தனை"(266)
103. சித்தியார், 179.
104. திருக்களிறு, 45.
105. நெஞ்சவிடுதூது, 27.
106. சுந்தரர் தேவாரம், திருவிடை
 மருதூர், 3: "புன்னுணைப்பனி வெங்கதிர்
 கண்டாற் போலும் வாழ்க்கை"
107. சித்தியார்-சுபக்கம், 184.
108. திருமந்திர-உரை, ப.139.
109. சித்தியார் ஷ சுபக்கம், 182.
110. ஷ181.
111. திருப்புகழ், 447, 496, 565, 585,
 862.
112. சித்தியார்சுபக்கம், 183.
113. திருமந்திரம்உரை, ப.431.
114. முருகன் அருள் செல்வம் என்ற
 நூலில் கண்டது, ப.93.
115. சித்தியார்சுபக்கம், 184.
116. திருப்புகழ் : 1160"சற்றொப் புளதொரு
 சச்சையு மெழுமுடல் சட்டப் படையிர்
 சற்றுடன் விசியது, தப்பிற் றவறுறு மத்திய
 நடையென உரையாடிச்,
 சத்திப் பொடுகரம் வைத்திடர் தலைமிசை
 தப்பிற் றிதுமிழை யெப்படி யெனுமொழி
 தத்தச் சடம்ன்டு மப்பொழு திருசர
 ணருள்வாயே"
117. ஷ :518.
118. ஷ :70, 58, 153, 147, 520, 518, 322,
 1044, 1059, 1064, 1070, 1082, 1113,
 1116, 1120, 1142, 1143, 1160, 1168,
 1169, 1183, 1186, 1203, 1226, 1235..
119. Do The Dead Suffer, Burt Lawerence,
 The Theosophical Publishing House,
 Adyar, Madras,1939, pp.85-86.

120. மறைபொருள் விளக்கம், ப.56.
121. சித்தியார்-சுபக்கம், 123.
122. போற்றிப்பஹொடை, 35-36.
123. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை 4, ப.569.
124. திருப்புகழ் : ".....சதாசிவ முத்திக் கேசக மாக பராபர, சொர்க்கப் பூமி" (621)
125. மறைபொருள் விளக்கம் ப.54.
126. சித்தியார்-சுபக்கம், 122.
127. போற்றிப்பஹொடை, 55.
128. மறைபொருள் விளக்கம், ப.59.
129. சித்தியார்-சுபக்கம், 126.
130. போற்றிப்பஹொடை 45-48.
131. சித்தியார்-சுபக்கம். 138.
132. மறைபொருள் விளக்கம், ப.56.
133. சித்தியார்-சுபக்கம், 127.
134. பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடல்கள், 2. பொது, ப.233.
135. இறைமையில் இசைந்த வாழ்வு, சண்முக சுப்ரமணியம், மா., செந்தமிழ்ச்செல்வி, மலர். 45; ப.414, 1970-71.
136. சிவஞான போதம், 7.
137. சிவஞான மாபாடியம், பக்.389, 392.
- சிவஞானபோதம், 7.
138. i இருபா இருபத்து, 11.
- ii. சித்தியார்-சுபக்கம், 219.
- iii. "இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம், பொருள்கள் இலதோ புவி" திருவருட்பயன், 18.
139. சிவஞானபோதம், 7.
140. நெஞ்சுவிடுதாது, 16.
141. மனிதனின் சமயம், (மொ.பெ.) த.நா. ஸேனாபதி, ப.124.
142. இருபா இருபத்து--உரை, ப.11.
143. திருக்களிறு, 44.
144. சுந்தரர் தேவாரம். திருவாரூர், 1.
145. திருவருட்பயன், 72.
146. i. போற்றிப்பஹொடை, 13
- ii. நெஞ்சுவிடுதாது, 14.
147. திருக்களிறு, 55.
148. ஷ56.
149. திருமந்திரம், 348.
150. 'கடவுளுக்கு உயிருக்குமுள்ள அத்து வித இயைபு' நெல்லையப்ப பிள்ளை, எம்.வி., செந்தமிழ்ச் செல்வி, மலர்.10, ப.259, 1932-33.
151. இரேவண சித்தர்; சிவஞான தீபம், 8:
- "ஓசையுத தியின்றை யெடுத்து மேசம் உவரகற்றி யமுதாக்கி யுலகம் போற்ற நேசமுற வைத்திடினு நிலலா தோடி நெடுங்கடல்புக் குவராகு நீரொப் பாமே".
152. சித்தியார்-சுபக்கம், 119.
153. திருக்களிறு, 8.
154. நெஞ்சுவிடுதாது, 195.
155. சித்தியார்- சுபக்கம், 114
156. திருப்புகழ்:

- i."பகிரவொரு தினையளவு
பண்டுகொண் டண்டிலன்"(864)
- ii."பகிர தினவொரு தினையள
விலுமினி"(1009)
157. பொற்றிப்பஹொடை, 53,
54.
158. திருக்களிறு, 62
159. கடவுள் தரிசனம், ப.41.
160. திருவுந்தியாரு
திருக்களிறுப் படியாரும்,
ப.118:
"பெற்றந் திப்பமே பேரிப்ப மாய் அங்கே
முது வரும்பரி கந்திபற
முனையது மாயைள் றுத்திபற"
திருவந்தியார்.33.
161. சுந்தரர் தேவாரம்,
திருவாமாதூர், 4.
162. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்
கொண்ட புராணம், 181.
163. திருக்களிறு, 72.
164. நெஞ்சுவிடுதாது, 46.
165. சித்தியார்-சுபக்கம், 254.
166. சிவப்பிரகாசம், 8.
167. திருமந்திரம், 2011:
"மேலிய சீவன் வடிவது சொல்லில்
கோலன் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு
மேலிய கூறு ஆரீ மாயினால்
ஆவின் கூறு நாரித் தொன்றே"
168. சிவஞான மாபாடியம்,
ப.308.
169. ஷ.418.
170. கட்டளைத்திரட்டு, ப. 44.
171. ஷ, ப.92.
172. ஷ, ப.44.
173. ஷ, ப.91.
174. ஷ, ப.44.
175. சிவஞான மாபாடியம், பக். 246
247.
176. கட்டளைத்திரட்டு, பக். 99, 102.
177. சிவஞான மாபாடியம், ப.246.
178. சிவஞான மாபாடியம், ப.246.
179. கட்டளைத்திரட்டு, ப.91.
180. கட்டளைத்திரட்டு, ப.45.
181. ஷ
182. ஷ,
183. சிவஞான மாபாடியம், ப.245.
184. சித்தியார்-சுபக்கம், 182.
185. சிவஞான மாபாடியம், ப.245.
186. திருப்புகழ்: 21, 260, 433, 519, 1146,
1153, 216, 232, 1064.
187. ஷ.344, 382, 413, 675, 1072, 1223
188. சிவஞான மாபாடியம், ப.245.
189. ஷ
190. ஷ
191. திருப்புகழ்: 21, 95, 117, 123, 162,
204, 256, 303, 335, 373, 394, 985,
192. திருப்புகழ் :
"இரணிய ஆகார வேதனும்"(336)
193. ஷ: "நெட்டைக் குயவன்"(1134),
"வேதக் குயவன்"(1208), "வேதக்
குலாலன்"(713)
194. ஷ: "..... உந்திமீதே செனித்துச்சுதர்
வேத மோது நாமனும்"(194)
195. ஷ : "பாலன மீதும னான்முக
செம்பொற் பாலன்"(75)

3. தளை

3.0. பாசமே தளை. இதனை மலம் என்றும் கூறுவர்.¹ இஃது, ஆணவம், கன்மம், மாயை என மூவகைப்படும். உயிரைப் பிணிந்திருக்கும் தளை தனித்திருக்கும் நிலையான கேவல நிலையில் ஆணவமல மென்றும்; சகலநிலையில் இருவினை ஈட்டலும் துய்ப்பும் ஏற்படும்போது ஆணவம், கன்மம் எனவும்; கன்மத்தைப் புசிப்பதற்கு உயிர்க்கு உறுதுணையாக இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட நிலையில் மாயை என்றும் கூறப்பெறும்.

பாச வகைகளை ஐந்தாக்கியும் கூறுவர்²; ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி என்பவை அவை. அவ்வாறு கூறுபவர் மாயையின் காரியத்தை மாயேயம் என்றும்; மும்மலங்களையும் இயற்ற ஏவும் இறைவனின் சத்தியைத் திரோதானம் என்றும் கூறுவர்³.

'ஆணவம் நோயைப் போன்றது. உயிர் நோயாளியைப் போன்றது. மாயை மருந்து தங்கும் கலத்தைப் போன்றது. வினை மருந்தைப் போன்றது. இறைவன் மருத்துவனைப் போன்றவன். நோயகன்று நோயாளி நலமுறுதல் மருத்துவன் பேரிர்க்கத்தாலாம். மலமகன்று உயிர்நலமுறுதல் இறைவன் திருவருளாலாம்.'⁴

3.1. தளை உண்மை

இறையும் உயிரும் எவ்வாறு அனாதியோ அவ்வாறு தளையும் அனாதித் தன்மை வாய்ந்தது. இடைவிடாது சேர்ந்திருக்கும் பிறவித் துன்பம் உண்டு; அதனை நீக்கும் வீடுபேறாகிய பேரின்பமும் உண்டு; இவ்விரண்டிற்கும் காரணமாகிய மலங்களும் உண்டு; இறைவனும் உண்டு; இவை இல்லாதன என்று எவ்வாற்றாலும் கூறமுடியாது.⁵

அருணகிரிநாதருக்கு இவ்வாறு பாசம் உண்டு என்று அறுதியிட்டுக்கூற அவசியம் ஏற்படவில்லை. எனினும் அவர்,

“மாம லத்ர யக்கு”(1132); “திரிமலம்”(921), “பஞ்சமலம்”(183)
எனக் கூறுவதால் அதனுண்மை நிலை பெறுகிறது.

“இருவினை யஞ்ச வருவினை கெஞ்ச இருள்பிணி துஞ்ச
மலமாய;

எனதிடர் மங்க வுனதருள் பொங்க இஃசுகொடு துங்க
புகழ்கூறி”(855)

என்ற தொடரில்; சஞ்சித பிராரத்த வினைகளை 'இருவினை' எனவும்; ஆகாமிய வினையை 'வருவினை' என்றும் ஆணவத்தை இருள்பிணி என்றும்; மாயையின் விரிவான தத்துவக்கிளைகள் அற என்பதனை

‘மலமாய’ என்றும் கூறுவதனால் மும்மலங்களையும் அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁶

3.1.1. ஆணவ உண்மை:

‘உயிர் எல்லாவற்றையும் அறிவதாக இருக்கவேண்டும். ஆனால், அது குறையறிவு உடையதாகவே காணப்படுகிறது; இறைவனைப் போல குற்றம் நீங்கப் பெற்றதும் அன்று; அசுத்தமாய் துக்க நிகழ்ச்சியுள்ள அனுபவப் பொருள்களையே ஆசைப்படுகிறது; இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் ஒன்று உண்டு; அதுவே ஆணவம்.’⁷ அறிதோறும் அறியாமை காணப்படுவது போல இறைவனைச் செறிதோறும் இவ்விருள்மல உண்மை அறியப்படும்.⁸ ஆணவம் உயிர்கட்குப் பிறப்பு முதலிய துன்பத்தையும் வீடுபேற்றிற்குரிய மறைப்பையும் தரும்.⁹ ஆணவம் இல்லையென்று கூறத்துணியின் உயிர்கட்குத் துன்பம் உண்டாகக் காரணம் வேறு ஒன்றில்லை¹⁰ என்று முடியும். இவற்றால் ஆணவத்தின் உண்மை பெறப்படுகிறது. அருணகிரிநாதர், ‘திமிரமலம்’ (245.1) என்று கூறுவதால் ஆணவமல உண்மை அவர் பாடல்களில் பெறப்படுகிறது.

3.1.2. கன்ம உண்மை :

கன்மம் உண்டென்பது வெளிப்படை. ஒன்றாகப் பிறந்து ஒன்றாக வளர்ந்த சகோதரர்களிலே சமமுயற்சி உடையவர்களாக உழைத்தும் ஒருவன் உயரவும் மற்றவன் தாழவும் காரணம், “இருவினைச் செயல்காண் இம்மை”¹¹ என்று சித்தியாரும்; “இருவினை அஞ்ச வருவினை கெஞ்ச” (855) என்று திருப்புகழும் கன்ம உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கிமு750-550ல் இலியத், ஓடிசி எழுதிய ஹோமரும் தம்காவியங்களில் வினை உண்மையைக் கூறியிருக்கிறார். அதன் வழியிலேதான் விஞ்ஞானமும் இயற்கை விதியை வகுத்தது.¹² இதனால் வினை உண்மை பழங்காலமுதலே கொள்ளப்பட்டதுறுதி.

3.1.3. மாயை உண்மை:

பிரபஞ்சத்தில் தனு, கரண, புவன போகங்கள் காணப்படுவதால் தத்துவங்களின் உண்மையும்; தத்துவங்கள் உண்மையால் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய மாயையும் உண்டு.

“ஏகன் அனேகன் இருள்கரும் மாயைஇரண்
டாக இவை ஆறாதியில்”¹³

என்று மாயையின் உண்மையைத் திருவருட்பயனும் கூறுகிறது ‘மாயை எனும் உலவை’ (கிளை) (1100) என்று திருப்புகழ் நுட்பமும் தெளிவும் கொண்டதாக அதனை விளக்குகிறது.

‘வேதாந்தத்தில் மாயை அறியாமை என்ற கருத்திலேயே பெரிதும் வழங்கப்பட்டது. சைவசித்தாந்தத்தில் உலகுக்குக் காரணமான ஒரு சடப்பொருளே மாயை எனப்படும். வேதாந்திகட்கு மாயை உளதோ இலதோ என விவரிக்க முடியாத ஓர் அநிர்வசனியப்பொருள். ஆனால், சைவசித்தாந்திகட்கு மாயை உளது என அறுதியிட்டுக் கூறக்கூடிய ஓர் உள்பொருள் ஆகும்’.¹⁴

3.2. தளை இலக்கணம்

3.2.0. மும்மலங்களும் சடம்; அவை தம்மை அறியா,¹⁵ ஆணவம் அநாதி; மற்ற இரண்டும் வந்து சேர்ந்தவை.¹⁶ பாசங்கள் உயிருடன் இணைந்தவை; இறையைச் சாராதவை; உயிரை வருத்துவன. இறைவன்முன் இரவிமுன் இருள்போல் விலகுவன. நெல்லின்கண் உமியும் செம்பின்கண் களிம்பும் எப்பொழுதும் உண்டு. அதுபோல உயிர் உள்ளபோதே அவையும் உண்டு.¹⁷ குரு உபதேசம் பெறும்வரை இவை உயிரை வருத்தினாலும் பின்னர் நீங்கும். கானல்நீரைக் கண்ட மான் அதனை உண்ண ஓடுவதுபோல ஓடி அதனைப் பொய்யெனக் கண்டவிடத்து உண்மை உணர்வதுபோலப் பாசங்களும் உணரப்படும்.¹⁸

3.2.1. ஆணவ இலக்கணம்:

ஆணவம் நித்தியமாய், ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அநாதியாய், உயிர்கள்தோறும் அறிவின் செயல்களைத் தடுக்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளை உடையதாய்ச் செம்பில் களிம்புபோலக் கலந்திருக்கும்.¹⁹ இதன் மறுபெயர்கள்; பசுத்வம், பசுநீகாரம், மிருத்யு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, ஆவ்ருதி, ருக், கலானி, பாபமூலம், கூடியம் என்பன²⁰ ஆணவ மலத்தின் தன்மையை மயக்க அறிவு, அறிவின் தன்மை, தமோகுணம், அவிச்சை, மாயை, சிவசத்தி, ஆன்மாவின் குணம் எனப்பலவாறு கூறுவர்.²¹

ஆன்மா மயக்கவறிவு முதலியவற்றின் வேறாய், அறிவு மறைப்பியாய், அறியாமைக் குணத்தாய், செம்பிற் களிம்புபோல உயிருக்குயிராய் உடனுறைவியாய், அநாதிபந்தமாய், சடமாய், ஒன்றேயாய், உயிர்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரெனப்படும் பாகுபாட்டிற் கேதுவாய் நின்று மறைத்துத் தத்தங் கால எல்லையினீங்குவனவாகிய சத்திகள் பலபலவுடைத்தாய், உயிர்கள் கேவலம் சகலம் சுத்தமென்னும் மூன்றவத்தை உறுதற்கு மூலகாரணமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய் அணுக்களைச் சகமாய்ப்பற்றி நின்றவின் ஆணவம் என்னும் பெயரை உடையதாய் உள்ளது.²²

“ஏகமாய்த் தம்கால எல்லைகளின் மீளும்

எண்ணரிய சத்தியதாய் இருளொளிர இருண்ட

மோகமாய்ச் செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த

மூலமல மாய்அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும்”²³

தன்மை உடைதாக இருக்கிறது.

ஆணவமலத்தின் இலக்கணத்தைச் சித்தாந்த நூல்களைப் போன்று அருணகிரிநாதர் விளக்கமாகக் கூறவில்லை. ஆணவ மலத்தை இருள் மலமென்றே அவர் கொள்கிறார்; அதனுடைய

தன்மை அதுவாகலின். ஆகவே, “மலத்திருள்மூடி கெடலாமோ” (783) என்கிறார். இத்தொடருக்கு ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களின் இருள்மூடி என்று பொருள்கொண்டு, “ஞானச் செல்வங்களைச் சாதகனுக்குத் தெரியாமற்படி மறைத்துக் கொண்டு திரைபோல நிற்கும் இருட்டாகிய மாயாமலமும், விஷ்ணு கிரந்தியாகிய காமியமலமும் ருத்திரகிரந்தியாகிய ஆணவமலமும்” என்றார் ஸ்ரீசந்தரமாணிக்க யோகீசரர் என்று கூறுவார் வ.சு.செ. அவர்கள்.²⁴ மலத்திருள் என்பது ஈண்டு ஆணவச் சேட்டைகளைக் குறிக்கின்றது. மலம் என்பது ஆணவத்தைக் குறிக்கின்றது. ஆணவத்திற்கு நிறம் இருளே. அது மற்ற பாசங்களைக் குறிக்காது. “நிர்வாண தீட்சையில் சீடனின் சிகையில் பாச சூத்திரம் ஒன்று சுட்டித் தொங்கவிட்டு, ஓம் ஹாம் போக்த்ருத்வ காரணாய மல பாசாயநம்”²⁵ என்று ஆணவமலத்தை இருள்வடிவாகப் பாவிக்கப்படுவதாகக் கிரியாக்ரஜோதி கூறுவதனால் ஆணவத்திற்கு நிறம் இருள் என்பது பெறப்படுகிறது.

மற்ற நூல்களும் இருள் என்று குறிப்பிடுவது ஆணவமலத்தையே.

“ஒருபொருளுங் காட்டா(து) இருள்உருவங் காட்டும்
இருபொருளுங் காட்டா(து) இது”²⁶

என்னுமிடத்து இருள் தன்னிருப்பிடத்தைக் காட்டும்; இதுவோ தன்னிருப்பையும் காட்டாது என்பதனால் பேரிருள் என்பதாகவே குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

மேலும் ஆணவத்தைப்பற்றி உண்மைவிளக்கம், ‘அறியாமை ஆணவம்’²⁷ என்றும் திருவருட்பயன், ‘இருட்பாவை’²⁸ என்றும்; தாயுமானார், ‘காரிட்ட ஆணவக் கருவறை’²⁹ என்றும்; கூறுகின்ற இவ்வாணவம் ‘ஆன்ம அறிவை மறைப்பதோடன்றி இறைவனை உணர வேண்டும் என்பதையும் மறைப்பது’³⁰ ஆகவும் இருக்கின்றது.

மேற்கூறியவற்றால், ஆணவமலமானது உயிருடன் அநாதியே உறைவதாய், சடமாய், துயர்தருவதாய், உயிர்தன்னை உணர்ந்தவிடத்துப் பக்குவம் பெறுவதாய் அமைகிறது என்பது தெளிவு.

3.2.2. கன்ம இலக்கணம்:

மனம் வாக்குக் காயங்களால் பண்ணப்படுவதால் கன்மம் என்றும் செய்தவினை நசித்துப் பயன் உண்டாகு மட்டும் பூமியிலும் மருந்து எண்ணெய் வாதனையைப் போன்று புத்தியிலும் கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருப்பதனால் அதிட்டம் என்றும் எல்லாவற்றையும் காங்குவதால் தாரகம் என்றும் புசிக்கப்படுவதால் போக்கியம் என்றும் இது சொல்லப்படும்.³¹

கன்மமானது உயிர்களால் முதற்காரணம் உண்டென்று உணரும் படியாக முற்பிறவியில் செய்யப்பட்ட தருமமும் அதர்மமுமாகி

இன்பத்திற்கேதுவாகிய ஆணவ மாயை மலங்களுடன் தானும் ஒன்றாய் நிற்பது. நாசத்திற்கும் உற்பத்திக்கும் காரணமாவது. காரியப் பிரபஞ்சமாகிய உலகம்போல ஆதியும் அந்தமும் உடையது. இடையறாத வெள்ளம்போல ஆணவம், மாயைகளின் காரியங்களோடு கூடி உயிரைப் பிணிக்கும். தன்னுடைய செயல் வேறுபாட்டுக்குத் தக்கபடி எந்த உயிர்க்கும் பலவகைப்பட்ட யோனிகளைத் தோற்றுவிக்கும். நுட்பமாய் நின்று இறைவன் ஆணையால் நடக்கும்.³²

“நண்ணியிடும் உருவதனுக் கேது வாகி
நானாபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
பண்ணிவரும் ஆதலால் அனாதி யாகிப்
பலவாகி அணுக்கள்தொறும் படர்வ தாகி
எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்றும்
இயல்பினதாய் மதிகமதாய் இருபயனும் பாவ
புண்ணியமாய்ப் புலர்காலை மாயை மேவிப்
பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே”³³

என்று சிவப்பிரகாசமும் கூறுகிறது.

மேற்கூறியவாறு சுகதுக்கத்துக்குக் காரணம் வினை என்பதனை,

“..... நீ யானசுக துக்கம், குறியா வினையென்று கொள்”³⁴

என்று உண்மை விளக்கமும்;

“இருவினை வேர்” (1100),

“ஊழ்வினை, சூழும் வெந்துய ராலே தானுயிர் சுழலாதே”(1000)
எனத் திருப்புகழும் குறிப்பிடுகின்றன.

செயல் வேறுபாட்டுக்கேற்ப உயிர்கள் பலவகைப்பட்ட யோனிகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்பதை அருணகிரிநாதர்,

“பவ வினையிலே ஜனித்த தமியன்”(214)

என்றும்; ஒருவனுடைய வாழ்விற்கு அடிப்படையாக அமைவது வினை என்பதனை, “இருவினை வேர்” (1100) என்றும் கூறுகின்றார்.

சமணபௌத்த மதங்கள் மேற்கூறியவாறு கூறாது வினை உயிரை அடையும் என்று மட்டும் கூறுகின்றன.³⁵

வினை புசிக்கப்படுவதால் போக்கியம் என்று நூல்கள் கூறியதையே அருணகிரிநாதர் காலத்துப் பெரியோர்களும் கூறினர்.

“விதியாரும் விலக்கவொ ணாதெனு முதியோர்சொல்” (746)

“இருவினை விடாது நாளும்” (828)

என அவரும் கூறுகின்றார்.

3.2.3. மாயை இலக்கணம்:

மாயை சுத்த மாயை, சுத்தாசுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என மூவகைப்படும். எனினும், சுத்தம் அசுத்தம் என்று இரு பிரிவாகவே ஈண்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

3.2.3.1. சுத்தமாயையின் இலக்கணம்:

'சுத்தமாயை நித்தியமாய், ஒன்றாய், ஆறத்துவாவினும் ஊடுருவி இருப்பதாய், சடமாய், சுத்தமாய், சூக்குமை முதலான நான்கு வாக்குகளுக்கும் அத்துவாக்களில் மந்திரம், பதம், வன்னம், கலை என்னும் நான்கிற்கும் சிவதத்துவம் முதலான சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்திற்கும் அவைகளிருக்கிற முப்பத்துமூன்று புவனங்களுக்கும் புவன நாயகரான மந்திரமகேஸ்வரர், மந்திரேசுவரர், மந்திரங்கள் என்னும் அணுசதாசிவர் முதலான பேர்களுக்கும் உடல் முதலியவைகளுக்கு முதற்காரணமாய், சிவனுக்கு உடனிருக்கும் சத்தியாய் இருப்பதாகும்'.³⁶

சுத்த தத்துவங்களை மலமென்று கூறக்காரணம் சிவசத்தியே திரோதமாய் நின்று மலத்தைக் காரியப்படுத்த அதை மலமெனத் துணையாகக் கொண்டதுபோல இதுவும் கொள்ளப்பெறும்.³⁷ சுத்தமாயை குடிலை, மகாமாயை, விந்து, ஊர்த்துவ மாயை, வைந்தவம், குண்டலினி, பரப்பிரகிருதி, பரமாயை எனக் கூறப்பெறும்;³⁸ மற்றும் பல பெயர்களும் உண்டு.³⁹

சுத்தமாயையை அருணகிரிநாதர் பரமாயை என்கிறார்.

"சுருதி யாயிய லாயியல் நீடிய

தொகுதி யாய்வெகு பாஷைகொள்

தொடர்பு மாயடி யாய்நடு வாய்மிகு துணையாய்மேல்

துறவு மாயற மாய்நெறி யாய்மிகு

விரிவு மாய்விளை வாயருள் ஞானிகள்

சுகமு மாய்முகி லாய்மழை யாயெழு சுடர்வீசம்

பருதி யாய்மதி யாய்நிறை தாரகை

பலவு மாய்வெளி யாவொளி யாயெழு

பகலி ராவிலை யாய்நிலை யாய்மிகு பரமாகும்

பரம மாயையி னேர்மையை யாவரு

மறியொ ணாததை நீகுரு வாயிது

பகரு மாறுசெய் தாய்முதல் நாளுறு பயனோதான்"(841)

என்ற பாடல் பகுதியால் சுத்தமாயையின் அமைப்பைக் கூறுமுகத்தான் அதன் இலக்கணத்தை ஈண்டு உணர வைக்கின்றார் அவர்.

சூக்குமை முதலான நான்கு வாக்குகளுக்கும் இடமாதலைச் 'சுருதியாய் இயலாய்' என்ற தொடராலும்; மந்திரம், பதம், வன்னம், போன்றவற்றிற்கு இடமாதலை, 'வெகுபாஷைகொள் தொடர்புமாய்' என்றும்; சுத்தமாயைக்கு இடமாதலை, 'அடியாய்' என்றும்; 'துறவுமாய் யறமாய் நெறியாய் மிகுவிரிவுமாய் விளைவாயருள் ஞானிகள் சுகமுமாய்' என்ற தொடரால் விஞ்ஞானகலர், புவனநாயகரான மந்திரமகேஸ்வரர், மந்திரங்கள் என்னும் அணுசதாசிவர் முதலான

பேர்களையும் மற்ற தொடர்களால் இறைவனின் பரிக்கிரக சத்தியையும், 'பகலிரா விலையாய்' என்றதால் கேவல சகலமின்றிச் சுத்தநிலை என்ற குறிப்பைத்தந்து சுத்தமாயை என்ற கருத்தையும் புலப்படுத்துகிறார்.

3.2.3.2. அசுத்தமாயையின் இலக்கணம்:

நித்தியமாய், ஒன்றாய் தன்னுடைய செயல்களை வியாபித் திருப்பதாய், அசுத்தருபமாய், தன்மத்திற்கு இருப்பிடமாய், அசுத்தமாய், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை உயிர்களுக்குப் படைப்புக் காலத்திலே கலை முதலிய தத்துவங்கள், தூல குக்கும தேச முதலியவைகள் உண்டாவதற்கு இருப்பிடமாய், சிவனுக்குத் துணைச்சத்தியாய் இருப்பது.

“நித்தமாய் அருவாய் ஏக நிலையதாய் அகிலத் துக்கோர் வித்துமாய் அசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமல னுக்கோர் சத்தியாய்ப் புவன போகந் தனுசர னமும் உயிர்க்காய் வைத்தோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யு மன்றே”⁴⁰

என்று அதனைச் சித்தியார் கூறுகிறது. இவ்வாறே சிவப்பிரகாசமும் கூறுகிறது.⁴¹

அசுத்தமாயைபற்றி அருணகிரிநாதரும் சுத்தமாயையையும் கூட்டியே தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறென்றும் முப்பத்தாறென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“மனமெனும் பொருள் வானறை கால்கனல்
புனலுடன் கூடிய தோருடல்
வடிவு கொண்டதி லேபதி முணைமு வகையாலே
வருசு சுந்துய ராசையி லேயுழல்
மதியை வென்றுப் ராபர ஞானநல்
வழிபெ றும்படி” (876)

என்ற பகுதி தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இத்தொடருக்கு வ.சு.செ. அவர்கள் சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தையும் கழித்து $(13 \times 7) = 91$ தத்துவங்கள் என்று பொருள் காண்பர்.⁴² இவ்வாய்வினாலோ, ஐந்து பூதங்களையும் கொண்ட உடலுடன் தொண்ணூற்றொரு தத்துவங்கள் என்று பொருள்கூட்டப்பெறுகிறது; எனில் ஐம்பூதங்களுடன் மனம் என்னும் பொருளையும் கூட்ட வேண்டுமே; அவ்வாறு அதனைக் கூட்டாமல் விட்டதேனெனில் மனத்தை இங்கு உயிரென்ற பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு பொருள் கொண்டால் சிவஞானபோதம் கூறிய,

“அந்தக்கரணம் அவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்தது ஆன்மா”⁴³

என்ற முதல்நூலொடு முரணுகின்றதே எனில், நேரடிப் பொருள் கொண்டால் முரணும்; மறைமுகப்பொருள் கொண்டால் முரணாது. உயிரென்று ஈண்டு கொள்வதைப் போலக் கொண்டால் அண்ட

உயிரினங்கள் முழுவதையும் குறிக்கும். குறித்தால் அவைகட்டுத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் பொருந்துவதில்லை. மற்றும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் பக்குவப்பட வேண்டிய நிலையில் உள்ளநிலை மனிதமனத்துக்கே. மற்ற உயிரினங்களுக்கு மனம் இருப்பினும் சிறப்பான மனம் உடையவன் மனிதனே. எனவே, மனித உயிரைக் குறிப்பதற்கே மனம் என்னும் பொருள் என்று பாட்டில் வைத்தார்.

3.2.3.2.1. வித்தியா தத்துவங்கள்: மலத்தால் மறைப்புற்றுக் குருடனைப்போல் உள்ள உயிரை அறிவுவிளக்கம் செய்து நுகர்ச்சியில் நோக்கு உடையனாகச் செய்யும் கருவிகளே வித்தியா தத்துவங்கள் எனப்பெறும்.⁴⁴ அவை; காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என ஏழாகும்.⁴⁵

1. காலம்: 'கலை வித்தை அராகங்களால் தொழிலும் அறிவும் இச்சையும் போகநுகர்ச்சிக்கட் சென்ற உயிர்களுக்கு நிமிடம், வினாடி, மணி எனப்பலவேறு வகைப்பட்டு இன்பத்துன்ப வரையறை செய்வது காலம்'.⁴⁶

2. நியதி: 'அவரவரால் ஈட்டப்படும் வினையின் பயனை அவரவரே நுகருமாறு அரசாணைபோல நிறுத்துவது. நியதி, பால், ஊழ், தெய்வம், விதி என்பன ஒருபொருள் தருவன'.⁴⁷

3. கலை: ஆணவ மலத்தினால் மறைக்கப்பெற்று வெறுமையாய் நின்ற உயிர்களுக்கு இன்ப அனுபவத்தின்பொருட்டு தளையின் சத்தியிற்சிறிதே நீக்கிக் கிரியாசத்தியை விளக்குவது. சிறிதே நீக்குவதாவது வினைக்கேற்ப புத்திதத்துவத்தின் செயற்கு எதுவெது புலனாமோ அவ்வப்புலப்பாட்டில் நிகழும் மறைத்தல்சத்தி அளவே நீக்குதலாம்'.⁴⁸

4. வித்தை: 'செயலாற்றல் விளங்கி உள்ள உயிர்க்கு அறிவாற்றலை விளக்குவது. அஃதாவது வாயிற்காட்சி எனப்படும் புலனுணர்வையும், மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் என்பவற்றின் தொழிற்பாடுகளையும் தன்வேதனை உணர்வையும் உயிர் அறிவதற்குக் கருவியாக உள்ளதே வித்தை எனும்தத்துவம்'.⁴⁹

5. அராகம்: 'வித்தையில் ஞானசத்தி விளங்கிச் செய்திகளை அறியலுறும் உயிர்க்கு இச்சை நிகழ்ந்த பிறகே துய்த்தல் நிகழும். அதனால் வித்தையிலிருந்து தோன்றி உயிரின் இச்சா சத்தியை விளக்கிப்புத்திஞ்ஞங்களின் அவைராக்கிய மெனப்படும் அராகநிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் இருப்பது அராக தத்துவம்'.⁵⁰

6. புருடன்: 'கலை முதலிய ஐந்துடன் கூடிப்பொதுவகையால் நுகர்பவனாக உயிர் அறிவு, விழிப்பு, செயலெனப்பிரிந்து தோன்றி

மூலப்பகுதியை நோக்கிச் சாய்வு உடையதாம் பருவம் எய்துகிறது. அந்நிலையில் உயிர் புருடன் எனப்படுகிறது.⁵¹

7. மாயை: 'காலம், கலை, நியதி, வித்தை, அராகம் ஆகிய ஐந்தனுக்கும் மூலகாரணமாய் உயிரின் ஆற்றலை முதலில் விளங்கச் செய்து மயக்கத்தையும் தருவதாக உள்ளது மாயை ஆகும். இஃது உயிரின் நுகர்ச்சி வடிவாய் நின்ற தத்துவப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் மூலகாரணமாதல்பற்றி மூலப்பகுதி என்றும்; பிரகிருதிமாயையென்றும், பிரதானமென்றும், மாணென்றும், முக்குணங்களும் வியத்தமாய் விளங்காது மயிலண்ட சலத்திற் பஞ்ச வன்னம்போலச் சூக்குமமாய் நின்ற அவத்தையுடைமை பற்றி அவ்வியத்தமென்றும் வழங்கப்படும்.⁵²

3.2.3.2.2. ஆன்ம தத்துவங்கள்: அறிவிற்குத் துணையாகப் புத்தியை எதிர்பொருள் ஆக்கும் கருவிகளே வித்தியாதத்துவங்கள். எல்லாக் காட்சிக்கும் செயலுக்கும் முடிந்த பயனாக உள்ளது தன்வேதனை எனப்படும் இன்ப, துன்ப, மயக்க நுகர்ச்சியே ஆகும். இந்நுகர்ச்சியை விளைவிப்பவை ஆன்மதத்துவங்கள். இவற்றைப் போக்கிய காண்டம் (புசிக்கும் பகுதி) என்பர்.⁵³ ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும்; அகக்கருவிகள் நான்கு, அறிகருவிகள் ஐந்து, தொழிற்கருவிகள் ஐந்து, நுண்பூதங்கள் ஐந்து, பருப்பூதங்கள் ஐந்து ஆக விளங்குவன.

தத்துவங்களை முட்டையாகக் கொள்வோமானால் மேலோடு ஆன்மதத்துவம் ஆகும். அதில் அகக்கருவிகள் நான்கையும் சவ்வுத்தோலாகவும், வெள்ளைக் கருவை வித்தியா தத்துவங்களாகவும், மஞ்சட் கருவைச் சிவபேரங்களாகவும் உட்கருவைத் தடத்த சிவமாகவும், உள்ளிருக்கும் உயிரைச் சொருப சிவமாகவும் கொள்ளலாம். மாந்தன் முத்தியடைய வேண்டுமானால் குஞ்சாக வெளிவரவேண்டுமானால் அடைகாத்தல் என்ற ஒருமைப்பாடு அவசியம். எல்லா முட்டைகளும் அடைகாத்தலினால் குஞ்சு வெளியாவதில்லை. உதாரணமாக, மீன் தன்முட்டையை நோக்கினால் குஞ்சு வெளியாகும்; கோழி அடைகாத்தலால் குஞ்சுவெளியாகும்; ஆமை தன் முட்டையை நினைத்தால் குஞ்சுவெளியாகும்.⁵⁴ அவ்வாறு, இறைவனின் பலவேறு தீக்கையால் முத்தியடையலாம் என்று ஒப்புமை கூறுமாறு இத்தத்துவங்கள் முட்டைபோன்று அமைந்துள்ளன.

இனி ஆன்ம தத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே வருமாறு:

குணதத்துவம்: பிரிக்க முடியாததாய் நின்ற மூலப்பகுதி பிரியும் பொருட்டு ஒன்றாய் நின்ற பாலையும் நீரையும் பகுக்கும் அன்னம்போலச் சீகண்டருத்திரர் சத்தி கலக்கக்கலக்குண்டு முக்குணமாய்ப் பகுப்புற்று விளங்கித் தம்முள் சமமாய்நின்ற நிலை குணதத்துவமாகும். முக்குணமும் உறழ் இஃது ஒன்பது வகைப்படும்.

புத்தி தத்துவம்: குண தத்துவத்திலிருந்து புத்தி தத்துவம் தோன்றும். கலை முதலியவற்றாலும் பிரகிருதி குணங்களாலும் பொது வகையாலும் சிறப்புவகையாலும் நுகர்ச்சி எய்திநின்ற புருடனுக்குக்

குணதத்துவத்தினின்றுஞ் சாத்துவிகத்தான் மிக்கும் ஏனையிரண்டு தாமத ராசதகுணங்களாற் குறைந்தும் பரிணமித்துத் தோன்றி வித்தையிற் பொதுமையான் விளங்கிய ஞான சத்தியை அவ்வச் செய்திதோறும் நிச்சயிப்பிக்குங் கருவியாகும்; அவ்வாறு நிச்சயித்த பின்னர் அவ்வச் செய்திவடிவாகப் பரிணமித்துத் தோன்றும் ஞானமாய் நின்று, உயிர்க்குப் புலனாய்முந்த போக்கிய மாகியும் அதனாற் புருடனாற் செய்யப்படும் இருவினைப் பயனாகிய புண்ணிய பாவங்கட் கெல்லாம் சிறப்பு வகையால் பற்றுக்கோடாயும் அவற்றால் உளவாகிய தன்மமுதலிய (அறம், அறிவு, வெறுப்பு, செல்வம், பாவம், அறியாமை, விருப்பு, வறுமை) பாவக மெட்டும் அவற்றினாகிய சித்திமுதலிய கூறுகள் ஐம்பதும் அவற்றின் விரிவுகளுமாய் எல்லாவற்றிற்கும் இடமாக நிற்பது.⁵⁵

ஆங்கார தத்துவம்: புத்தியில் மற்ற இரண்டு குணங்கள் அடங்க இராசத குணம் மிக்குத் தோன்றுவது ஆங்காரமாகும்.⁵⁶ 'இஃது என்னோடு ஒப்பாவார் எனும் இல்லையென நிற்கும். அகந்தைக்கு வித்தாகும். வாயில்காட்சிக்குப் புலப்பட்டுத் தோன்றிய தொன்றனை இஃது இன்னதென நிச்சயிக்கும்படியாக யான் என்றும் எனது என்றும் புத்தி தத்துவத்தோடு கூடி எழுந்து ஆன்மாவோடு வேற்றுமையின்றி நிற்கும்'.⁵⁷ உயிர்களுக்குள்ள குணவேற்றுமையால் இஃது மூவகைப்படும்.⁵⁸ தைசத ஆங்காரத்தினின்றும் மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் வைகரி ஆங்காரத்திலிருந்து கன்மேந்திரியங்களும், பூதாதி ஆங்காரத்திலிருந்து காரண பூதமெனப்படும் தன்மாத்திரைகளும் தோன்றும்.⁵⁹

மனம்: தான் முன்கண்ட பொருளைக்கொண்டு பழக்க வாசனையால் இஃது இன்னது ஆகற்பாலது என உணர்ந்து கொள்வதற்குக்காரணமாகிய கருவியாகும்.⁶⁰ மனம், நாட்டில் நிகழ்வதை மன்னனிடம் அறிந்து வந்து கூறும் ஒற்றர்போலப் புறக்கருவிகளால் அறிந்த செய்திகளை இடையேநின்று பற்றிவாங்கிப் புத்தியின் எதிர்பிம்பமாய்த் தோன்றுமாறு செலுத்தும் அகக்கருவியாகும்.⁶¹ மனத்திற்குச் சத்துவகுணவமே முக்கியமானது; அடுத்து நிற்பனவே மற்ற குணங்கள்.⁶² வழிநூல்களில்⁶³ மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் பலமுறை அபிமானித்து எழும், சித்தம் அங்கே புற்றதனைச் சிந்திக்கும் என்று கூறியிருக்க இங்கு அந்தக் கரணங்கள் குணம், புத்தி, ஆங்காரம், மனம் என்று கூறக் காரணம், "பிரகிருதி குணங்கள் தம்மிலொத்தவிடம் சித்தமென்றும் அதிலே ஒருகுணமேறினவிடம் புத்தியென்றும் கூறப்படும். இவ்வாறு கூறியதற்கு ஆதாரம் தத்துவ விளக்கத்தில்:

"கூறிய மூலப்பகுதியிற் றோன்றுங் குணமவைதான்

தேறிய சாத்திக ராசத தாமத மென்று செப்பு

மூறிய முக்குண மொத்தவை மூன்று முயர்விழிவற்

தேறியக் காற்புத்தி தத்துவ மாகுமென் றெண்ணுவரே"

என்றும்; சித்தியாரில்,

“சித்தமா மவ்வியத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்”

என்றும் வரும்”⁶⁴ என்பர் மதுரைச்சிவப்பிரகாசர்.

மேலும், சிவஞான பாடியத்தில், ‘பற்றியது நிச்சயித்துப் பல்காலெழுந்திருந்தங் குற்றது சிந்திக்குமுணர்’, என்றிங்ஙனம் வைத்ததே முறைபோலுமென மயங்கிப் புத்தி நிச்சயித்தபின் ஆங்காரம் ஒருப்பட்டெழுமென்றும், ஒருப்பட்டெழுந்த பின்னர்ச் சித்தஞ் சிந்திக்குமென்றுங் கொள்வர். சிந்தித்த பின்னன்றிச் சங்கற்ப விகற்பங்கள் பிறவாவென்பதூஉம், ஆங்காரம் ஒருப்பட்டெழுந்த பின்னன்றி நிச்சயம் பிறவாதென்பதூஉம் ஈண்டுக் கூறியவாறு பற்றி அறிந்து கொள்க”⁶⁵ என்று கூறப்பட்டுள்ளமையும் ஈண்டுக் கருதத் தக்கது.

கூறியவற்றால் சித்தம் என்பது சில ஆசிரியர்களால் கொள்ளப் பெறுகிறது. சில ஆசிரியர்களால் கொள்ளப்பெறவில்லை.⁶⁶ காரணம், மனத்தின்விருத்தியே சித்தமாகும். அதுமற்ற தத்துவங்கள் போல விரிவடையாமையால் மனத்தின் வேறாகச் சில ஆசிரியர்களால் கொள்ளப்பெறவில்லை. அந்தக் கரணங்களைப் புத்தி, அகங்காரம், மனம் எனக் கொண்டாலும்கூறி; குணத்தத்துவத்தை மூலப்பகுதியில் அடக்கி புத்தி, அகங்காரம், மனம், சித்தம் என்றாலும் கூறினாலும் அவை பொருள் தொடர்பால் வேறுபாடில்லாமல் இருக்கின்றன.⁶⁷ எனவே, அந்தக்கரணங்கள் குணம், புத்தி, ஆங்காரம், மனம் என்றே ஈண்டுக் கொள்ளப்பெறுகின்றன.

இனி, சாத்னாகுதைசதுஆங்காரத்திலிருந்து மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் தோன்றுமெனக் கூறப்பட்டது. அவை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அவை ஒருபொருளை மாறுபாடின்றி அறிவன. அவற்றை அறிகருவிகள் என்பர்.⁶⁸ வைகரிஇராசதுஆங்காரத்தினின்றும் தோன்றுவன கன்மேந்திரியங்கள். இவை வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம். இவை தொழில் செய்யும் கருவிகளாகும். தொழில் பலவகை இருப்பினும் இவை ஐந்தில் அடங்கக்காரணம் இவை ஐந்தின் வழியே தொழில்கள் பலவும் அடங்குதலான் அவ்வாறு கூறப்பெறும்.⁶⁹

பூதாதிதாமத, ஆங்காரத்தில் தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். அவை சத்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்பன. தன் மாத்திரைகளிலிருந்து பூதங்கள் தோன்றும்.⁷⁰

இவற்றுள் ஆகாயத்தின் வடிவம் வட்டம், நிறம் புகை, எழுத்து ஹகரம், அடையாளம் விந்து, தெய்வம் சதாசிவம், குணம் இடம் கொடுத்தல், அத்துவா கலை.

காற்றின் வடிவம் அறுகோணம், நிறம் கருப்பு, குறி அறுபுள்ளி,

எழுத்து யகரம், தெய்வம் மகேசுரன், அத்துவா தத்துவம், குணம் சலித்தல்.

அனலின் வடிவம் முக்கோணம், நிறம் செம்மை, எழுத்து ரகரம், அடையாளம் சுவத்தி, தெய்வம் உருத்திரன், அத்துவா புவனாத்துவா, குணம் சுடுதல்.

புனலின் வடிவம் பிறை, நிறம் வெண்மை, எழுத்து வகாரம், அடையாளம் தாமரை, தெய்வம் மால், அத்துவா பதம், குணம் குளிர்ந்தல்.

பிருதிவியின் வடிவம் நாற்கோணம். நிறம் வெண்மை, எழுத்து லகரம், அடைபாளம் வச்சிரம், தெய்வம் அயன், அத்துவாமந்திரம், குணம் கடினம். இவ்வாறு பூதங்களின் வடிவம் முதலியன சித்தியாரில் கூறப்பெறுகின்றன.⁷¹

கூறியவை உண்ணிலைக் கருவிகள் முப்பத்தொன்று.⁷² அவற்றிற்குப் புறநிலைக் கருவிகளாவன அறுபது உள்.⁷³ ஈண்டு அவற்றின் இலக்கணம் மட்டுமே கூறப்பெற்றது; செயல் வரும் பகுதியில் கூறப்பெறுகின்றது. புறக்கருவிகள் எல்லாம் அக்கருவிகளின் செயலாலேயே அவ்வாறு அறுபதாயின. எனினும், ஆங்காரத்தின் செயலே ஆனம் தத்துவங்களாக விரிவடைந்தமையை ஈண்டுக் கூறியது அவற்றின் சிறப்பு நோக்கி என்பதும் மீண்டும் அவை அடுத்த பகுதியில்⁷⁴ இடம் பெறும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஈண்டு, பெரும்பாலானவற்றிற்குத் திருப்புகழோடு ஒப்புமை காட்டப் பெறவில்லை; காரணம், திருப்புகழ் அநுபவநூல்; தத்துவ நூலன்று.

3.3. தளை வகை

3.3.1. ஆணவம்:

ஆணவம் செயற்படுமிடத்து மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்ற நிலைகளில் செயற்படுவதாகக் கூறுகின்றனர்.⁷⁵ இவற்றைக் காமம், குரோதம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், லோபம் என ஆறாகவும் கூறுகின்றனர்.

“கொண்டதொரு காமனுக்கும் கோபனுக்கும் மோகனுக்கும் மண்டுமத மாச்சரியனுக்கும்”⁷⁶

என்பது நெஞ்சுவிடுதூது.

ஆணவ மலமே மூலமலம், வேறுகாரணமில்லாது உயிர்களைப் பண்டே சேர்ந்த மலம். தன் ஆற்றல்களால் உயிர்களின் அன்பு, அறிவு ஆற்றல்களை மறைப்பது.⁷⁷ எனவே உயிர்ப்பகை என்றும் இது குறிப்பிடப்பெறும். இதனை ருக்வேத முக்கலோபநிடதமும்,

“காமக்ரோதலோபமோஹ

மதமாத்ஸர்யமிதி அரிஷ்டவர்க்கம்.”¹⁷⁸

என்று கூறுகிறது.

ஆணவமலத்தின் பிரிவுகளை ஆறுக்கும் ஏழுக்கும் மேலாகவும் கூறுகின்றனர். ‘அவை, 1. காமம்-இச்சை, தன தானியங்களை மேன்மேலும் தேடல், 2. குரோதம்-சினம், பூசல், 3. உலோபம்-ஈயாமை, 4. மோகம்-தன்பொருள்மீது மிகவிருப்பம், 5. மதம்-செருக்கு, 6. மாற்சரியம்-பொறாமை, 7. இடும்பை-அவமதிப்பு, 8. வேட்கை-பலவகை ஆசை, 9. ஈரிடை-நமக்குற்ற துன்பம் பிறருக்கும் வரவேண்டும் என்ற பொறாமை, 10. தர்ப்பம்-தன்னை உயர்த்திப் பேசுமியல்பு, 11. இராகம்-பிறன்மனை நயப்பு. 12. துவேஷம்-இன்னாசெய்தார்க்கு அன்னதே செய்தல், 13. இடம்பம்-பிறர் புகழுமாறு ஆடம்பரதானம் செய்தல், 14. அகங்காரம்-நானென்றெழு மகந்தை. இவையாவும், மனத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. இவற்றை நீக்குதல்முடியும்.”⁷⁹

“தலைவய போகமுஞ் சலனமிகு மோகமுந்

தவறுதரு காமமுந்

கனல்போலுந்

தணிவரிய கோபமுந் துணிவரிய லோபமுந்

சமய வெகு ருபமும்

பிறிதேதும்

அலமலமெ னாளமுந் தவர்கள்”(1245)

என்று திருப்புகழ் கூறுமிடத்தில் போகம், மோகம், காமம், கோபம், லோபம் இவற்றைக் கூறி மற்றவற்றைப் பிறிதேதும் என்கிறது.

அறிவிற்குத் தடையாய் உள்ளது ஆணவம். இதுவே முதல் தடை ஆனதால் மூலமலம் எனப்படும்.⁸⁰ உயிர்களுக்கு உடம்பு கிடைத்தற்கு வினை காரணமாகும். வினை உண்டாவதற்கு ஆணவமலம் காரணமாகும். எனவே, உயிர்களுக்குரிய உடம்பு, வினை, ஆணவம் என்ற மூன்று பந்தங்களுள் ஆணவமே முதல் பந்தம் என்பதாலும் அது மூலமலமாகும்.⁸¹ மும்மலங்களுள் ஆணவம் வேற்றுமையுடையது. ஆணவம் இறையும் உயிரும் போன்று அநாதியாயிருக்க மாயை கன்மங்களோ இடையில் தோன்றியனவாயுள்ளன. இது கால வேற்றுமை. ஆணவத்திற்கு இடம் உயிர்; அவை இரண்டிற்கும் இடம் இறை. இஃது இட வேற்றுமை. ஆணவம் உயிரை மறைக்கும்; மற்றைய உயிரை விளக்கும். இது தொழில் வேற்றுமை. எனவே, ஆணவத்திற்கும் மற்ற மலங்களுக்கும் காலத்தானும் இடத்தானும் தொழிலானும் வேற்றுமை உண்டு.⁸²

ஆணவமலத்தின் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் இனி வருமாறு:

3.3.1.1. மோகம்: மதமுதலிய அறுவகைச் செயல்கட்கும் காரணமாய்த்தனை நீங்கும் வரையில் உயிர்களோடு உடனுறைவது. மோகமின்றி மதம்முதலியன நிகழா. ‘இது கொள்ளற்பாலது. இது

தள்ளற்பாலது' என எவ்வளவு அறிவுரைகளைக் கற்றாலும் கேட்டாலும் உணர்ந்தாலும் மண் பெண் பொன் போன்ற பொருட்களில் மயங்குவதற்குக் காரணமாக அமைவது.⁸³ இதனை அருணகிரிநாதர்; 'மோக பவ்வம்' (667), 'மோகமா மாயை' (769), 'மோக மென்ற படுகுழி' (696), 'மோக விபத்து' (886), 'உழலுமநுராகமோகம்' (828), 'மோகாடவி', (1274) எனக் கூறுகிறார்.

3.3.1.1.1. மண்ணாசை: மண்ணாசை என்பது உடலின்பமே. இந்த உடலின்பம் உணவை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. எனவேதான் மக்கள் அறுசுவை உணவை விரும்புகின்றனர்.⁸⁴ உணவும் ஆசையுள் அடங்கிவிடுவதால் மனிதன் உணவின்றி, உடையின்றி, இருக்க இடமின்றி இருக்க வேண்டு மென்பது கருத்தன்று. 'அளவுக்கு அதிகமான ஆசையை விட வேண்டும் என்பதே கருத்தக்கது. மேலும்,

"மானிடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காயம்
ஆனிடத் தைந்து மாடும் அரன்பணிக் காக அன்றோ
வானிடத் தவரும் மண்மேல் வந்தரன் றனைஅர்ச் சிப்பர்
ஊனெடுத் துழலும் ஊமர் ஒன்றையும் உணரார் அந்தோ"⁸⁵

என்பதற்கிணங்க மனிதப்பிறவியில் அரனை அருச்சிப்பதே முக்கிய குறிக்கோள் ஆகும். எனினும்,

"உண்டிப் பொருட்டால் ஒருகால் அலியாது
மண்டிஎரி யும்பெருந்தீ மாற்றுதற்குத் திண்டிறல்சேர்
வல்லார்கள் வல்ல வகையாற் றொழில்புரிதல்"⁸⁶

வேண்டியுள்ளது. அதனால் பற்பல குற்றங்களும் வந்து சேர்கின்றன. சேர்வதனால் வினையின்வலி அதிகமாகிறது; அதனால் பிறவி அதிகமாகிறது. இவ்வாறு செயல்கள் நீண்டுகொண்டே போகின்றன. இதனாலேதான் அருணகிரிநாதரும் மண்ணாசையை, "நீடு புவிபாசை" (846) என்கிறார். என்பதால், நீண்டு கொண்டே போகும் மண்ணாசைச் செயல்களைக் குறைத்துப் பேரா இயற்கையை எய்த வழிகோல வேண்டும். இல்லையேல் மீனானது உணவாசையால் தூண்டிலில் உயிர்விடுவது போல மக்கள் தம்மையே இழக்க நேரிடும். எனவேதான் அருணகிரிநாதர்; அறுசுவை உணவு, உருவ அழகு, இனிய சுகம், குளிர் இல்லாத அறை போன்றவை வேண்டாம் (912) என்றும்; அவ்வாசைகளுக்காக, "மருளாகியலை, நீரிலுழல் மீனதெனமுயல்" (846)க் கூடாதென்றும் கூறுகின்றார்.

3.3.1.1.2. பெண்ணாசை: பெண்ணாசையை உயிரின்பம் என்றும்; காதல், பிள்ளைப்பேறு, குடும்பசுகம் ஆகியவற்றில் அது பிரகாசிப்பதெனவும் கூறுவர்.⁸⁷ மூவாசைகளுள் உயரமானதும் வைரம் ஏறியதும் பெண்ணவாதான்.⁸⁸ இவை வேண்டாமென்று யாரும் வற்புறுத்துவதில்லை.⁸⁹ அளவுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்

அனைவரின் கோட்பாடுகளும் ஆகும்.

“மாத்திரை யாகிலு நாத்தவ நாளுடன்
வாழ்க்கையை நீடென
மாக்களை யாரையு மேற்றிடு சீலிகள்
மாப்பரி வேயெய்தி” (752)

மதியாமல்

என்று அருணகிரிநாதரும் கூறுவதன்மூலம் மனைவியுடன் வாழலாம், மாற்றாருடன் வாழக்கூடாது என்றும்; அவ்வாறு ஈடுபடுபவர்கள் ஐயறிவுள்ள மாக்கள்போன்றவர் என்றும் சாடுகின்றார்.

மிதமிஞ்சிய பெண்ணாசையைச் சாத்திரங்கள் சாடுகின்றன.

“.....பூவையர்தம்

கண்வலையிற் பட்டுக் கலவிக் கலையயின்றங்(கு)

உண்மை நிலையுணர்ச்சி ஓராமல்”⁸⁰

என்று நெஞ்சுவிடுதூதும் கூறுகிறது. இவ்வுண்மைநிலை உணர்ச்சியை ஓர்ந்து செயல்படவேண்டுமென்பதுதான் அருணகிரிநாதர் ஆசை. எனவே, பெண்கள் மீதுகொள்ளும் ஆசையைப் புற்றிக் கூறுமிடத்து,

“.....நடைமானார்

தோத கந்தனை மாமாயை யேவடி

வாக நின்றதெ னாஆய வோர்வது

தோணிடும்படி நாயேனுள் நீயருள் தருவாயே”(102)

என்று கூறுவதால் அவ்வடிவமெல்லாம் மாமாயை வடிவம் என்கிறார். மாயை மயக்கஞ்செய்வது; ஆன்மாக்களைப் பிணித்து நித்தமாகவும், அருவமாகவும், ஏகநிலையதாகவும், இறைவனின் சத்தியாகவும், புவன தனாகரணமாகவும், உயிர்களுக்கு மலமாகவும், மயக்கம் செய்வதாகவும் இருப்பது.⁸¹ ஆனால், மேற்கூறிய மாயையோ ‘மாமாயை’ என்றால் இன்னும் எவ்வளவுச் சத்திவாய்ந்ததாக அஃது இருக்கக்கூடும் என்று நுட்பமாக உணரவைக்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

“பொருளில்லாப் பெண்மையைநான் பொருளா யெண்ணிப்

பொழுதெல்லாம் பழுதாக்கி விட்டே னன்றோ?”⁸²

என்று கூறுவாராயினார் கவிஞரும். எனினும், பலர் பெறற்கரிய மனிதப்பிறவியில்,

“வாழ்வெனும் மையல் விட்டு வறுமையாம் சிறுமை தப்பித்

தாழ்வெனும் தன்மை யோடும் சைவமாம் சமயம் சாரும்

ஊழ்பெறல் அரிது”⁸³

.....ஆக இருத்தும் அவமாம் சமயம் சார்கின்றனர். சார்ந்தபின்பும், ‘கண்டுமொழி’. கண்கள் சேல்.மதிமுகம் என்றெல்லாம் கூறி மடவாரின்

வஞ்ச மயக்கத்தில் வீழ்கின்றார்கள்' (1227). அவர்களுடைய நெறியாதென்று புரியவில்லை. இறைவனை அடைய வேண்டிய சாதனம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய மார்க்கங்களே. இம்மார்க்கம் எதில் சாருமோ என்று கேலி செய்யுமிடத்து அருணகிரிநாதர்,

“...இனிய மாதர் தோன்கூடி விளையாடுஞ்
சரச மோக மாவேத சரியை யோக்ரி யாஞான
சமூக மோத ராபூத முதலான
சுகள மோசடாதார முகள மோநி ராதார
தரணி யோ”(1050)

என்று முருகனைக் கேட்கிறார் உலக மக்களுக்காக. இதனால் காமநெறி எதிலும் சேராது என்பதையும் இறை நெறியாளர்கள் அதனை விடலாம் என்பதையும் உணர்த்துகிறார். ஆனாலும், சிலர் பெண்களை வருணிப்பதிலும் புகழ்வதிலும் காலம் கடத்துகின்றனரே, அவர்களின் கதி என்னவெனில், அத்தகைய நாய்கள் கட்டாயம் ஈடேற முடியாது என்று, அறுதியிட்டுக் கூறுமிடத்து,

“வருக வீட்டென்னும் விரகர் நேத்திரம்

** **
 ** **

பவள வாய்ப்பனி மொழியெ னாக்கவி பாடா நாய்” (1065)

என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

3.3.1.1.3. பொன்னாசை: உலகில் பொருளீட்டல், தொழில் புரிதல், கௌரமாயிருத்தல் ஆகியமூன்றும் முக்கியத்துவம்⁹⁴ உடையதாகக் கருதப்படுகின்றன. பொன்னாசை என்பது இம்மூன்றையும் உள்ளடக்கியதே. பொன்னாசை என்பதும் பொருளாசை என்பதும் ஒன்றே. எனவே, பொருள் இல்லையேல் இவ்வுலகவாழ்க்கை சிறப்படையாது.⁹⁵ அஃதில்லாரை எல்லோரும் இகழ்ச்சிசெய்வர்.⁹⁶ இத்தகைய செல்வம் நமக்கு ஓரளவுதான் பயன்தரும். ஓரளவுதான் அதனை ஈட்டவேண்டும். அதற்காக வாழ்வை அர்ப்பணித்து விடக்கூடாது; பொருளுக்காக வாழ்வன்று வாழ்வுக்காகத்தான் பொருள். அது கட்டக்கால் போல வரும். நெஞ்சுவிடுதூதும் பொருளை வெறுத்து இறை செல்வத்திற்கு ஆதாரமாகிய அருளை வேண்டவேண்டும் என்று கூறுமிடத்து,

“நில்லாத செல்வம் நிலையென் றுனைநீங்கில்

பொல்லாத நரகிற் புகுவரோ”⁹⁷

என்று கேட்கிறது. இதனால் பொருளுக்காகவே வாழ்பவர் பொல்லாத நரகிற் புகவேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளாவது தெள்ளிது.

“இட்டமுடன் எந்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி

விட்ட கடவுளும்... விட்டானோ

முட்ட முட்டப் பஞ்சமே யானாலும்

பாரம் அவனுக்கு அன்னாய் நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ”⁹⁸

என்பதையும்;

“செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே

அல்கா நல்குரவு அவாளனப் படுமே”⁹⁹

என்பதையும்; கல்லினுட் சிறுதேரைக்கும் கருப்பை அண்டத்
துயிர்க்கும் புல்லுணவு அளித்துக் காக்கும் இறைவன் நம்மையும்
காக்காமல் விடமாட்டான்¹⁰⁰ என்பதையும் மனத்தில்கொண்டு
அதற்கேற்ப வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அருணகிரிநாதரும் பொருளைத் திரைகடல் ஓடியும்
தேடவேண்டாமென்றும்¹⁰¹ உடம்மை வளர்க்க இறைதேடி இன்னலுற
வேண்டாமென்றும்¹⁰² மாதர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகத்
தூண்டில் மீனெனத் துடிக்கவேண்டாமென்றும்¹⁰³ கூறுகிறார்.

இவற்றால் அவர் உணர்த்துவது, சிலர் குறுக்குவழியில்
பொருள்தேட நினைத்து எத்தனையோ செயல்களைச் செய்கிறார்கள்;
அவ்வாறு பெறுதலும் தருதலும் கூடாது, ஓரளவு பொருள்தேடி
அதனை உள்ளளவும் இன்பமாக அனுபவிக்கும் போதே அருள்
செல்வத்தைத்தேடவேண்டும் என்பதே ஆகும்.

3.3.1.2. மதம்:

தன்னால் அடையப்படும் பொருளைத் தானே கொண்டாடிப்
புகழ்ந்து இப்பொருளின் மேற்பட்ட பொருள் உலகத்திலில்லையென
மதித்தற்குக் காரணமாக அமைவது,¹⁰⁴ ஒருவன்தான் மோகித்துப்
புணர்ந்த மடவாரைப் பார்த்து இவள் தேவர்களின்சிறந்தான்;
இவளைப் பெறும்பேறு போலப் பேறுவேறு இல்லை
எனநினைப்பது.¹⁰⁵ இதனைப்பற்றி அருணகிரிநாதர் தனியேகூறாமல்
காம, குரோத, லோபங்களுடன் ‘மதமிவை’ (503) எனக்கூட்டிச்
சொல்கிறார். மோகத்தைச் சிறப்பித்துபோல் இதனைச் சிறப்பித்துக்
கூறவில்லை.

3.3.1.3. அராகம்:

ஒருபொருளின் மேல் மேலும்மேலும் ஆசைமிகுதற்குக் காரணமாக
அமைவது,¹⁰⁶ பெற்றதில் ஆசையினை மட்டுப்படுத்திப் பெறாததில்
ஆசையை மிகுதிப்படுத்துவது எனலாம். உதாரணமாக, தான்
அனுபவித்த மடவாளைப் பெறாததுபோல மிகவும்வருந்தி அழும்படி
ஆசையைச் செய்வது.¹⁰⁷

“பெருக்க மாகிய நிதியினர் வரின்மிக
 நகைத்து வாமென அமளிய ருசுவிரல்
 பிடித்து போயவர் தொடையொடு தொடைபட வுறவாடிப்
 பிதற்றி யேயள விடுபண மதுதம
 திடத்தி லேவரு மளவுந லுரைகொடு
 பிலுக்கி யெவெகு சரசுமொ டணைகுவர் கனமாலால்
 முருக்கி னேரித முழுதப ருசுமென
 வுரைத்து லீலைக ளதிவித மொடுமலை
 முலைக்கு ளேதுயில் கொளமயல் புரிகுவர் பொருள்தீரின்
 முறுக்கி யேயுதை கொடுவதை யுரைதரு
 மனத்து ரோகிகள்” (801)

என்று அருணகிரிநாதர் பரத்தையரைக் குறிப்பிடுமிடத்து அவர்கள் பெருக்கமாகிய நிதியினரிடம் செல்வம்பெற்று மேலும் செல்வம் பெறுவதற்காக அவரை வெறுத்து ஒதுக்கும் நிலை அராகம்.

“ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
 வேத்து மகளிரை விழையும் மூடர்காள்
 காய்த்த பலவின் கனியுண்ண மாட்டாதே
 ஈச்சம் பழத்துக் கெய்க்கின்ற வாறே”¹⁰⁸

என்று திருமூலர் கூறுகின்றதும் அராகத்தின்பாற்படும்.

3.3.1.4. கவலை:

ஊழ்வலியால் தான் அனுபவித்த பொருள் தன்னைவிட்டு நீங்கியபொழுது கண்ணீர்விட்டு அழுது பெரிதும் துன்பமுற்று வருந்துதற்குக் காரணமாவது.¹⁰⁹ உதாரணமாக, புல்லிய மகளிரைப் பிரிந்தபொழுது அழுது உளம் புண்படற்குக் காரணமாக அமைவது.¹¹⁰ இந்நிலையை அருணகிரிநாதர், ‘குழியிலகப்பட்ட யானை போலத் துயருறநேரும்’ (818) என்று குறிப்பிடுமிடத்துக் காமவேதனையால் கவலைப் படுவாரைக் கூறுகிறார். யானை பிடிக்கும் பள்ளத்தில் விழுந்தயானை எவ்வளவு துன்பமும் கவலையும் கொள்ளுமோ அதுபோன்று காமுகர் தாம் அனுபவித்த பெண்ணைப் பிரியின் வருந்துவர் என்கிறார்.

3.3.1.5. தாபம்:

கவலையினால் உள்வெதும்பிக் காய்ந்து வருந்துதற்குக் காரணமாவது.¹¹¹ காம வயப்பட்டார் நிலையில் இத்தாபம் வெளிப்படுமாற்றை அருணகிரிநாதர், ‘வேழமுண்ட விளங்கனியாக உடல் ஆகும்’ (657) என்று கூறுவதனால் பெறவைக்கிறார். கம்பராமாயணத்தில் சீதை இராமனை நினைத்து வருந்துதலும் வாடுதலும் வேர்வை விடுதலும் இத்தகைய தாபமே.¹¹²

3.3.1.6. வாட்டம்:

பொருள் நீங்கியதால் அலறியும் அடக்கியும் உள்வெதும்பல் ஏற்படும். உள்வெதும்பவே மூர்ச்சை ஏற்படும். மூர்ச்சை உண்டாகவே

உள்ளமும் உடம்பும் வாடும். இதற்குக் காரணமாக அமையும் நிலையே வாட்டம்.¹¹³ தீவிர காமத்தினாலும் செல்வம் சென்று வறுமைவந்து மனம்நொந்து உடல்வாடும். இதனை அருணகிரிநாதர்,

“வளமற்று மிடிபட்டு மனமாழ்க வைக்கும்”(837)

என்ற தொடரால் குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலையும் வாட்டம் எனப்படும்.

3.3.1.7. விசித்திரம்:

தாம் பெற்ற பொருள் முதலிய உலக வாழ்க்கையினை நோக்கும்பொழுது நமக்கு ஒன்றாலும் குறைவில்லை; இனிமேல் நம்மால் பெறுதற்குரிய பொருள்கள் ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் எம்மால் ஆயது, யாம் இல்லாவிட்டால் இப்பொருள்களையும் குடும்பத்தையும் யார் காப்பாற்றுவார் என்று தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து வியத்தற்குக் காரணமாவது.¹¹⁴

“சஞ்சல சரித பரநாட்டர்கள்

மந்திரி குமரர் படையாட்சிகள்

சங்கட மகிபர் தொழஆக்கினை

முடிசூடித்

தண்டிகை களிறு பரிமேற்றனி

வெண்குடை நிழலி லுலவாக்கன

சம்பரம விபவ சவுபாக்கிய

முடையோராய்க்

குஞ்சமும் விசிற இறுமாப்பொடு

பஞ்சணை மிசையா லிசையாத்திரள்

கொம்புகள் குழல்கள் வெகுவாத்திய

மியல்கீதங்

கொங்கணி மகளிர் பெருநாட்டிய

நன்றென மனது மகிழ்” (932)

பார்த்திபர்களை அருணகிரிநாதர் கூறுமிடமே அவர்கள் இறுமாப்புடன் இருக்கின்ற நிலையே விசித்திரம் என்று கூறப்படும்.

3.3.2. கன்மம்:

‘உயிர் இவ்வுலகில் செயற்படுவதற்காக அமைந்த வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய பகுதி கன்மமாகும். கன்மத்தைத் தீர்ப்பதற்காக மட்டும் உயிர் பிறக்கவில்லை. இத்தகைய கொள்கை இறைநெறி வாழ்வின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கே முரண். மாறாகச் செய்யும் கருமத்திற்குத் தகுந்தாற் போல உயிர் வளர்ச்சியு மலர்ச்சியு மடைகின்றது. உயிர் வளர்ச்சிக்குத் தகுந்தாற் போலப் பிறவி எடுத்து, பலவகையான சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதன்மூலம் புதியபுதிய அனுபவங்களைப் பெற்று, மேலும் மேலும் வளர்ச்சியை உயிர்பெற்றுத் தன் இயல்பான நிலையை உணர்வதை நோக்கி உயிர் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இதுவே வாழ்வின் உண்மையும் பிறவியின் இரகசியமும் ஆகும்.’¹¹⁵

ஆனால் நெஞ்சவிடு தூதோ, ‘வல்வினையே யாயவினை’¹¹⁶ என்றும்; திருப்புகழ், ‘கடுவினை’ (1238) என்றும் கூறுகின்றனவே; விதிவலியதோ என எண்ணி அலமருதல் கூடாது; அப்படி எண்ணுதல் தவறானது.

“பாவச் செயல்களைப் புரிபவர்களைப் பார்த்து, ‘நீ சர்வத்தையும் இழந்துவிட்டு அழிவுற்ற நிலையிலிருக்கின்றாய் என்பதோடல்லாது, இந்த இழிவு நிலையைத் தவிர வேறு எந்த நிலையிலும் உன்னால் இருத்தல் இயலாது. உன் வாழ்வின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நீ இந்த இழிவான நிலையினை அடைய வேண்டும் என்பது முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்ட தொன்றாகும்’ என இக்கருத்தானது இடித்துரைத்தது. ஆனால், இத்தகைய நம்பிக்கையற்ற நிலைபற்றிய தத்துவக் கருத்தானது எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் கருமநியதியின் விளைவாக விளைந்ததன்று”.¹¹⁷ என்ற விளக்கமே வினைவலியது அன்று என்ற கருத்தை விளக்கும்.

வினை வலியது என்று கூறியதன் காரணம் அதன் ஒட்டுமொத்தமானநிலையை நோக்கியே. வலிய விதியும் நேரடியாக ஒரே சமயத்தில் உயிரைச் சாராது மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்து அவை உயிரைச் சாருகின்றன. சாரும்போது உயிரின் செவ்வி அறிந்து சாருகின்றன. சாருமிடத்து ஒரேசமயத்தில் எல்லா வினைகளும் தாக்கா, வயதிற் கேற்பவும் பிறவிக் கேற்பவும் மனநிலைக் கேற்பவும் வினையை ஊட்டுவதாக அமைகின்றன. வினை, செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலையையும், விதைக்க வேண்டிய விதையையும் படிக்க வேண்டிய பாடத்தையும் ஒப்பது.

‘வினைஞரும், உழவரும், கற்பாரும் இடையிடையே இளைப்பாறுதல் வேண்டும். அவ்விதமேயானால்தான் ஊக்கமாக உழைக்க முடியும். மேலும் பலசமயம் விதைத்து விதைத்து நிலமும் தூக்கவாறு விளைவினைத் தந்து வலிகுன்றிவிடும். அப்பொழுது உழவர்கள் சிலகாலம் அந்நிலத்தில் விதைக்காமல் விட்டு விடுவார்கள். பிறகு விதைப்பின் செழிப்பாக விளையும்’.¹¹⁸

கன்மம் இயற்றும்போது ஆகாமியம் என்றும், பயன்தரும் போது காலத்தளவும் தோன்றாது நுண்ணியநிலையில் இருக்கு மிடத்துச் சஞ்சிதம் என்றும் பயன் தரும் நிலையில் பிராரத்தம் என்றும் கூறப்பெறும்.¹¹⁹ ஆகாமியத்தின் மறுபெயர்கள் எதிர்வினை, வருவினை, மேல்வினை, என்பன. சஞ்சிதத்தின் மறுபெயர்கள் அபூர்வம், பழவினை, தொல்வினை, கிடைவினை என்பன. பிராரத்தத்தின் மறுபெயர்கள் ஊழ்வினை நுகர்வினை என்பனவாகும்.¹²⁰ இவ்வகை வினைகளெல்லாம் வரக்காரணம் ஐம்பொறிகளே என்று அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்து, ‘ஐஞ்சால் பொங்கிய வினை அகல்’ (678) என்றாரேதவிர அவற்றைப் பிரிவுபடுத்திக் கூறவில்லை.

சைவசித்தாந்த நூல்களும் சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்று நுட்பமாகவே அப்பகுப்பைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“முந்துநுக ருந்துபயன் அந்தமுற வந்த
வினையும் எதிர் வினையும்முடி வினைஉதவு பயனால்”

எனவரும் சிவப்பிரகாசத் தொடரில் 'முந்து நுகருந்து பயன்' சஞ்சித வினையையும், 'அந்தமுற வந்தவினை' பிராரத்த வினையையும் 'எதிர்வினை' ஆகாமியத்தையும் குறிக்கின்றன.¹²¹ திருவருட்பயனில் 'ஏன்றவினை' எனும்தொடர் பிராரத்தத்தையும் 'ஏறும்வினை' எனும்தொடர் 'ஆகாமியவினை'யையும் குறிக்கின்றன.¹²²

3.3.2.1. சஞ்சிதவினை:

சஞ்சிதவினையாவது, காலவரையறையின்றி பிறவிதோறும் ஈட்டிய வினையை அனுபவித்து மிஞ்சியது; ஆறத்துவாக்களிலேயும் கட்டுப் பட்டிருப்பது; விவசாயி தன் முயற்சியால் விளைவித்த தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் களஞ்சியம் போன்றது.¹²³ சஞ்சித வினையை அருணகிரிநாதர், "முற்பயந்த விதிவசம்" (1173) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

3.3.2.2. பிராரத்தவினை:

சஞ்சிதத்திலே சிறிது புசிக்கப்பட்டதுபோக வேறொரு உடலை எடுக்கவைத்துச் சாதி, ஆயுள், போகம் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கும் நிலை. இது களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தை யெடுத்தனுபவித்து வருவதுபோன்றது.¹²⁴

"கன்மநெறி திரிவிதம் நற்சாதி ஆயுப் போகக்

கடனதென வருமுன்றும்"¹²⁵

என்று பிராரத்த வினையைச் சிவப்பிரகாசம் குறிப்பிடுகிறது. இவற்றுள் சாதியாவது படைப்பு ஒருவகையாகக் காணப்படாது நால்வகைத் தோற்றத்து எழுபிறப்பு எண்பத்துநான்கு லட்ச யோனி பேதங்களாகக் காணப்படுவதைக் குறிப்பதாகும். ஆயுள் என்பது வாழ்நாள், போகமென்பது உயிர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பத் துன்பங்கள்.¹²⁶

"சினத்தி லத்தினை சிறுமண லளவுடல்

செறித்த தெத்தனை சிலைகட லினிலுயிர்

செனித்த தெத்தனை திரள்கய லெனபல"(266)

என்று அருணகிரிநாதர் சாதியைப்பற்றி, குறிப்பிடுமிடத்து வினையினால் உயிர் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைக்கும் என்கிறார்.

"ஆதி விதியோடு பிறழாதவகை காலன் வரும்போது" (1242)

என்று ஆயுளைப் பற்றி கூறுகின்றவிடத்து ஒவ்வொருவருக்கும் பிரம்மன் ஆயுள் வகுத்திடுவான், அதுவும் வினையின் தகுதிக்கேற்ப என்பதை உணர்த்துகிறார் அவர். போகத்தைப்பற்றி, 'ஒருநாட் பிரிவது மரிதாய்ச் சுழல்படும் ஒழியாத்துயர்' (909) ஆக இருக்கும் காமபோகத்தையும்; 'இருந்தவீடுங் கொஞ்சிய சிறுவரு முறுகேளும், இசைந்த ஊரும் பெண்டிரு மிளமையும் வளமேவும் விரிந்த நாடும் குன்றமும் நிலையென மகிழும்' (1075) சுகபோகத்தையும்; 'உலகிடை கலிமேவி உலந்த காயங்கொண்டு உளம் உறுதுயருடன்' (1076) மேவும் துயர்ப்போகத்தையும் குறிப்பிடுகிறார் அவர். இதனால் சுகத்திற்கும்

துக்கத்திற்கும் காரணமாக அமையும் வினையின்பிரிவு பிராரத்தம் என்பது புலனாகும்.

“... பதிமுனெழு வகையாலே வருசுகந் துயராசை யாலேயுழல்”(876) என்று கூறுமிடத்துத் தத்துவங்களில் சிவதத்துவம் ஐந்தும் நீங்கநின்ற தொண்ணூற்றொரு தத்துவங்களால் சுகமும் துயரமும் வருமென்று கூறுகின்றார் எனக் கருதக்கூடாது. பிராரத்தம் பொருளாகவும் அதனைச் செலவிடுவன தத்துவங்களாகவும் கொண்டு அவர் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

உதாரணமாக, பதிவுநாடாக் கருவியில் நாடாவில் ஒலி பதியவைத்தது போல் இருப்பது பிராரத்தம். பதிவு நாடாக்கருவி செயற்படுவதைப் போன்று செயற்படுவன தொண்ணூற்றொரு தத்துவங்களும் ஆகும். இக்கருத்து ஆகாமியவினை பக்குவம் ஆமளவும் சூக்குமகன்மமாய்ப் புத்தி தத்துவத்தினிடமாக மாயையிற் கிடக்கும்¹²⁷ என்னும் கொள்கைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. ஈண்டு நாடாவைப் போன்றது புத்தி தத்துவம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பிராரத்தம் பயன்படுமிடத்து ஆதியான்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என மூவகைப்படும். இவற்றைத் தாபத்திரயம் என்பர்.¹²⁸

“தன்மைதரு தெய்விகமுற் பௌதிகம்ஆன் மிகமாம்
தகையிலுறும் அசேதனசே தனத்தாலும் சாரும்”¹²⁹

என்று பிராரத்த வினையைச் சிவப்பிரகாசம் கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதர் இப்பிராரத்தவினையை வகைப்படுத்திக் கூறாது நாசம் முதலியவற்றிற்கு அது காரணமாக அமைவது என்னுமிடத்து, ‘நாசாதி ப்ராரத்த துக்க மிக்கவர்’ (887) என்கிறார்.

3.3.2.2.1. ஆதியான்மிகம்: தம்மால் வரும் துக்கம். அவை, உடலாலும் மனத்தாலும் அனுபவிக்கப்பெறும். அவையாவன; வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம், தொழுநோய், வெப்பு, சூலை, மக்கள், விலங்கு, அலகை, கள்வன், பறவை, அரக்கன், மைந்தன், மகள், மனப்பிரிவு, பேரறம் வளர்க்குமிடத்துப் பெருந்திரு நுகராமை, நல்ல அணிகலன்களைப் பூணாது மறுத்தல், கண்டவற்றின்மீது ஆசை, மிகுந்த கோபமுறல் முதலாயின.¹³⁰

3.3.2.2.2. ஆதிபௌதிகம்: பஞ்சபூதங்களாலும்; மழை, புயல், காற்று, வேனில், கடுவிருள், மின்னல், இடி முதலியவற்றாலும்; கல்விழுதல், சுவர்விழுதல் முதலியவற்றாலும் வருவது.¹³¹

3.3.2.2.3. ஆதிதைவிகம்: தெய்வத்தால் வரக்கூடியன. அவை கருப்பக்குழியில் அழுந்துவதால் வரும் துன்பம், பிறப்பு முதலியவற்றால் வரும் துன்பம், எல்லையில்லாத அறியாமை, யமதண்டம், நரகவேதனை முதலாயின.¹³²

கூறிய மூன்றையும் இச்சை, அநிச்சை, பரேச்சை என்ற பெயராலும் அழைப்பர்.¹³³ சிலர் பிராரத்தவினையை மேலும் மூன்றாக்குவர். அவை திருட்டம், அதிருட்டம், திருட்டாதிருட்டம், முறையே இம்மைக் கன்மம் இம்மையில்பலிப்பது; இம்மைப்பயன் மறுமையில் பலிப்பது; இம்மைப்பயன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பலிப்பது என்பர்.¹³⁴ சிலர் இப்பிராரத்தம் தீவிரம், மந்தம், சுப்தம் எனச் செயற்படும் தன்மையை நோக்கி மூவகைப்படுத்துவர். சுப்தம் என்பது தூங்கினவினை, சிவதரும் பாராயணனுக்கு இஃதில்லை; மந்தம் சிவஞானிகட்கு இல்லை; தீவிரம் யாருக்கும் நீங்காது. ஆனாலும் சிவஞானிகளை மிகுதியாகப் பாதிக்காது.¹³⁵ பிராரத்த கன்மம் அல்லாத மற்ற கன்மங்களுக்கே தீக்கையால் தடைஉண்டு. பிராரத்தம் அனுபவித்தே தீரவேண்டிய வினையாகும். சுப்ரபேதாகமும், 'தன் சரீரத்தில் சம்பாதிக்கப் பட்ட வினைகள் போகத்தால் அனுபவிக்கப் படுகின்றன'¹³⁶ என்று கூறுகிறது.

3.3.2.3. ஆகாமியம் :

மந்திரம் முதலிய அத்துவாக்(வழி) களிடமாக மனம் வாக்குக் காயங்களால் வரப்போகும் தூல கன்மமே ஆகாமியம் ஆகும்.

"உற்றதொழில் நினைவுரையின் இருவினையின் உளவாம்"¹³⁷;
 "எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா வியற்றும் இயல்பினதாய்"¹³⁸;
 "இதமகி தங்கள் என்ப திகல்மன வாக்குக் காயத்(து)
 இதமுயிர்க் குறுதி செய்தல் அகிதமற் றதுசெய் யாமை"¹³⁹;
 "மனமே காயம் வாக்கெனும் மூன்றின்
 இதமே யகித மெனுமிவை யாயில்"¹⁴⁰

எனச் சித்தாந்த நூல்களும் கூறுகின்றன.

"வினை சேர்வதுவே புரிதாக" (834)

என்று அருணகிரிநாதரும் ஆகாமிய வினையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கூறிய வகையிலன்றி வினையை வேறு வகையில் ஐந்தாகவும் கூறுவர். அவை, "உலகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரமென ஐவகைப்படும். உலகவினையாவது கூவல், குளம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலிய அமைத்தல். இதனால் நிவர்த்தி கலையிலுள்ள புவன போகங்கள் கிடைக்கும். வைதிகமாவது வேதம் விதிக்கும் அக்கினிட்டோம முதலிய வேள்விகளை இயற்றுவதால் பிரதிட்டாகலைப் புவன போகங்களை அடைவது. அத்தியான்மிகமாவதுவேதநெறியொழுதி பூசனை, துறவு மேற் கொண்டு வித்தியாகலைப் புவன போகங்களைப் புசிப்பது. மாந்திரமாவது சுத்த மந்திரங்களைக் கணிப்பதால் ஞானப்பயிற்சி பெற்று சாந்தியாதிக் கலையில் உள்ள புவன போகங்களைப் புசிப்பது."¹⁴¹

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, வினை நல்வினை என்றும், தீவினை என்றும்

இரண்டாய் அடங்கும். சஞ்சிதமாய் இருக்கும் போதும் ஆகாமியமாய் ஈட்டும்போதும், பிராரத்தமாய் அனுபவிக்கும் போதும் அஃது இருவகைத்தே.

சித்தியார் இருவினைகளையும் இதம் அகிதங்கள் எனக் குறிப்பிட்டு இதமாவது உயிர்க்குறுதி செய்தல் என்றும், அகிதமாவது அது செய்யாமை என்றும் கூறும்.¹⁴² இப்புண்ணிய பாவங்களும் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வதென்றும் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்வதென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும்.

“ஞாலத்து வினைகள் இருதிறனாகும் புந்தி

நண்ணாத வினைநனுகும் வினையென வொன்றிரண்டாம்”¹⁴³

என்று கூறுகிறது சிவப்பிரகாசமும்.

மேலும் புண்ணியமும் பசு புண்ணியம் என்றும், சிவபுண்ணியம் என்றும் இருவகைப்படும். இவ்வேறுபாடு செய்வாரது கருத்து வேறுபாடு பற்றியேயன்றி கொள்வோரது கருத்து வேறுபாடு பற்றியன்று.¹⁴⁴

சிவபுண்ணியம் பத்து வகைப்படும் என்று சித்தாந்த விளக்கம் என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை; அபுத்தி பூர்வ சிவபுண்ணியம், புத்தி பூர்வ சிவபுண்ணியம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்பனவாம்.¹⁴⁵

சிவஞானபாடியமோ சிவபுண்ணியம் புத்திபூர்வம், அபுத்திபூர்வம் என்று இருவகையினையே கூறுகிறது.¹⁴⁶ அது சிவபுண்ணியத்தை மேலும் இரண்டாக்கிப் பொது, சிறப்பு எனக்கூறி பொதுவாவது சிவதீக்கை யின்றிச் செய்வது என்றும்; சிவதீக்கையுடன் செய்வது என்றும் கூறி அவ்விரண்டும் சரியை கிரியை யோக ஞானங்களால் நிகழும் என்று கூறி மேலைய் கருத்திற்கே சுற்றி வளைத்துச் சுங்கத்துறைக்கு வந்தது போல வந்தது.

பசுபுண்ணியத்தை உலகவினை என்பர். உலகவினையில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது பசிபோக்கும் செயலே. வள்ளுவரும் பசிபோக்கும் ஆற்றலையே பெரிய ஆற்றல் என்று கூறுகிறார்.¹⁴⁷ அருணகிரிநாதரும் அதனை வலியுறுத்தவே ‘தானம் இடுங்கள்’, ‘மற்றவர்பசியைப் போக்குங்கள்’ எனப் பல இடங்களில் கூறுகிறார்.¹⁴⁸

தீவினை வரும் வழிகள் ஐந்தெனக் கூறப்படும். அவை; கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், என்பன.¹⁴⁹ இவற்றையே அருணகிரிநாதர், “பஞ்ச பாதகம்” (939, 1014) என்று கூறுகிறார்.

மேலும் தீவினை அகாமம், காமம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் அகாமமாவது; இறைவனுலை யுணர்ந்திருந்தும் அறிவினைப்

பேதைமையான ஊழ்வினையும் பேராசையும் வருத்துதலால் அறிவு கெடுதற்குக் காரணமான மோகமும், பொச்சாப்பும், கள்வராலுண்டாகும் அச்சமும், அரசனால் உண்டாகும் அச்சமும் முதலாயின.¹⁵⁰ காமமாவது தீவினை செய்வதனால் வருந்துதலும், நரகத்தில் துன்பத்தை உணர்வோம் என்ற உணர்ச்சிகள் இன்றி விரும்பி நெஞ்சாரச் செய்யும் தீவினைகளுமாகும்.¹⁵¹

கூறிய நல்வினை தீவினைகளையெல்லாம் அருணகிரிநாதர் நுட்பமாகக் கூறினார். அவர் எவ்விதத் தீவினைகளையும் செய்யாதிருந்தும் தான் செய்ததாகக் கூறும் குற்றங்கள் யாவும் தீவினையைக் குறிப்பன. அவற்றிற்கு எதிரானவை நல்வினைகளைக் குறிப்பன. இவ்வாறு அவர் பாடல்களில் தன்னை நிந்தித்துக்கூறும் பகுதிகளெல்லாம் நல்வினை தீவினைகளை வகைப்படுத்துவனவாக உள்ளன.¹⁵²

நல்வினை தீவினை என்பன அவற்றின் வன்னை மென்மை பொருத்தே அமைவன. வேள்வியாலெய்தும் இன்பங் குறித்துச் சென்ற சகரராகிய பல்லாயிரவர் நரகம் புகுந்த செய்தியும் உண்டு.¹⁵³ தந்தையின் தாளைத் துணித்தவர்க்குச் சண்டிசபதம் கிடைத்த செய்தியும் உண்டு.¹⁵⁴ மகவினை அகத்தாளுடன் சமைத்துப் பவவினை போக்கிய பான்மையும் உண்டு.¹⁵⁵ வினை இவ்வாறு ஒவ்வொன்றற்கும் காரணமாக அமைகிறது; வினையினால் நன்மை தீமை அனுபவிக்கப்படுகிறது என இதுவரை கூறியவற்றால் உணரப்பெறுகிறது. உணருங்கால் ஒருவர் தீங்கு செய்யின் அவர்மீது கோபங்காட்டுதல் மனவளர்ச்சியின்மையையே குறிக்கும். சுகாதார விதிகளை மீறி நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவரிடத்து எவ்வளவு பரிவுகாட்டி நடப்போமோ அவ்வளவு பரிவுகாட்ட வேண்டும் ஒழுக்கத்தை மீறுபவர்களிடம்.¹⁵⁶ அவ்வாறு நடப்பவன் ஒருவனே; அவன்தான் இறைவன்; அந்நோய்க்குத் தக்க வைத்தியம் செய்பவனும் அவனே. அருணகிரிநாதரும் அதனாலேயே இறைவனை, "வைத்திய நாதப் பெருமாள்"(783) என்கிறார்.

3.3.3. மாயை:

மாயையின் பிரிவுகள் செயற்படுமிடத்து சுத்தமாயை என்றும் அசுத்தமாயை என்றும் இருபெரும் பிரிவுகளாக விளங்குகின்றன. அவையும் செயல் வேறுபாட்டினால் பல பல பகுதிகளாகும்.

3.3.3.1. சுத்தமாயை:

பதி தன் சத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்தமாயையிலே சர்வான் மாக்களுக்கும் அறிவையெழுப்பி நாதத்தைத் தோற்றுவிக்கும்; நாதத்தில் விந்து தோன்றும்; நாதமும் விந்துவும் கூடினநிலையில் சாதாக்கியம் தோன்றும்; சாதாக்கியத்தில் ஈசுரம் தோன்றும்; ஈசுரத்தில் சுத்தவித்தை தோன்றும்; இவற்றினுடைய தத்துவத் தலைவர்கள் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேசுரம், உருத்திரன் எனப்படுவர்.¹⁵⁷

“விந்துவிலிருந்து சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் ஐம்பத்தோர் எழுத்துகளும்¹⁵⁸ எண்பத்தொரு பதங்களும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும், வேதாகம புராண சாத்திரங்களும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் தங்கட்குத் தனுகரண புவன போகங்களும், பதமுத்திகளும் பஞ்சகலைகளும் தோன்றும்.”¹⁵⁹

மேற்கூறியவர்களில், “அனந்ததேவர் ஏனை வித்தியேசுரருக்கும் சுத்தவித்தியா தத்துவ வாசிகட்கும் மற்றவர்கட்கும் தலைவராய் மாயையைக் கலக்கி மாயா தத்துவ புவனங்களை உண்டாக்குவர். இந்த அனந்தர் பரம சிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்று உடையராய் இருப்பர். பாகம் வந்த காலத்தில் பரமசிவத்தின் அருளால் பரமுத்தியை அடைவர்.”¹⁶⁰

“உன்னலரும் பரசிவன்தன் அருளாலே நாதம்

உதிக்கும்மிகுங் குடிலைதனில் விந்துவரும் நாதம்

தன்னில்அதி னொளிவளரும் சதாசிவராம் அவரில்

தயங்கவரும் ஈசர்வித்தை தனைஅளிப்பர் அதனால்

மன்னுவர்இவ் வகைஐவர் வாய்மையினால் முன்னே

வந்திடுமென் றுரைசெய்த விந்துவழா வகையே

முன்னுவவு சூக்குமாதி ஒருநான்கும் என்று

மொழிந்திடுவர் அருங்கலைகள் முதிர்ந்து னோரே”¹⁶¹

என்று சுத்தமாயை பற்றிச் சிவப்பிரகாசம் கூறுகிறது.

சுத்தமாயை பொருட்பிரபஞ்சமென்றும் ஒலிப்பிரபஞ்சமென்றும் இருவகைப்படும். சிவம் சத்தி முதலான நவந்தரு பேதங்கள் பொருட்பிரபஞ்சம் எனப்படும். இறையின் பிரிவுகள் பற்றி கூறியவிடத்தில் அவை இடம்பெற்றன. இனி, ஒலிப்பிரபஞ்சத்தில் சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்கு பிரிவுகள் உள. இவற்றுள் வைகரி தன் செவிக்குக் கேட்கும் சூக்கும வைகரியும் பிறர் செவிக்குக் கேட்கும் தூல வைகரியுமென்று இருவகைப்படும். ஆகலின் ஐவகையாகவும் வாக்கானது கூறப்பெறும்.¹⁶²

வைகரியாவது தன்செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் கேட்கப்பட்டு நினைந்த பொருளைச் சொல்லுஞ் சொல்லாய்ச் சொல்வானுக்கும் கேட்பானுக்கும் சிறப்பு உணர்வு உண்டாவதற்கு ஏதுவாதலும் உதானன் என்னும் காற்றால் உந்தப்பட்டு மத்திமை தானத்துச் சூக்குமரூபமாய்ப் பிரிந்து தோன்றிய அக்கரங்கள் அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணனென்னும் காற்றால் உந்தப்பட்டெழுந்து புறத்தே யடைதல் ஆகிய இரண்டிலக்கணங்களைக் கொண்டது.¹⁶³

மத்திமை வாக்கானது மெல்லோசை உடையதாய்க் கண்டத்திலே விளங்கும். இஃது உள்ளே உணரப்படும் ஒசையாகும். இந்நிலையில் பிராண வாயுவின் தொழிற்பாடில்லை. உதானவாயுமட்டுமே செயற்படும், நுட்பவடிவரூய் எழுத்துகள் பிரிந்து தோன்றினாலும்

பல்விதம், நா, அண்ணங்க. ளப் பொருந்துதல் இல்லை. இது பைசந்திக்கும் வைகரிக்கும் ஓட்டைப்பட்டது.¹⁶⁴

பைசந்தி வாக்கானது மயில் முட்டையிலுள்ள நிறம் எவ்வாறு பிரிந்து தோன்றாமல் உள்ளதோ அவ்வாறு மத்திமையில் விளங்க வேண்டியவை நுட்பவடிவாய் மனத்தில் நிற்கும்நிலை.¹⁶⁵

குக்கும் வாக்கானது நாதமாக விளங்குவது. ஞானத்திற்குக் காரணமாக அமைவது இதுவே. இஃது அழிவற்றது. தவத்தால் இதனை உள்ளவாறு உணர்வார்க்குச் சுத்தமாயா புவனத்திலுள்ள அபரமுத்திப் பெரும்போகம் கிடைக்கும்.¹⁶⁶ இதுவரை கூறிய சுத்தமாயையினையே அருணகிரிநாதர், "பரம மாயையின் நேர்மை"(841) என்று கூறுகிறார்.

3.3.3.2. அசுத்த மாயை:

அநந்ததேவர் கலக்கக் கலக்குண்ட அசுத்த மாயா தத்துவத்தினின்றும் முறையே காலமும், நியதியும், கலையும், கலையில் வித்தையும், வித்தையில் அராகமுந் தோன்றும்.¹⁶⁷ பின்பு புருடனும் மாயையும் அவற்றைச் சார்ந்து பிறக்கும் இவை வித்தியாதத்துவங்கள்.

3.3.3.2.1. வித்தியாதத்துவங்கள்: 1. காலம்: கழிகாலத்து எல்லையையும், நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் சேர்த்து வைக்கும்; 2. நியதி: இந்தக் காலத்தில் இவ்வளவு கன்மம் என்று நிச்சயம் பண்ணி வைப்பது; 3. கலை: ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி உயிரின் செயலைத் தூண்டும்; 4. வித்தை: உயிருக்குச் சீக்கிரத்திலே அறிவை எழுப்பும்; 5. அராகம்: பெற்ற பொருட்களைச் சிறிதாக்கிப் பெறாததிலே ஆசையை உண்டாக்கும்; 6. புருடன்: கலைமுதலிய பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிச் சப்தம், பரிசம் முதலிய செய்திகளை நுகரும்; 7. மாயை: ஒன்றையும் நினைக்க வொட்டாமல் மயக்கத்தைச் செய்யும். கலைமுதல் மாயையீறான இச்செய்திகள் சிவப்பிரகாசத்தில்¹⁶⁸ கண்டவை.

3.3.3.2.2.: ஆன்ம தத்துவங்கள்: ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்காகப்பிரியும். எனவே, மேற்கூறிய சுத்தமாயையான சிவதத்துவம் ஐந்தும் மேற்கூறிய வித்தியா தத்துவம் ஏழும் கூறப்போகும் ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும் சேர்ந்து தத்துவங்கள் முப்பத்தாறாகும். எனினும், ஆன்மதத்துவங்கள் ஒவ்வொன்றும் பல பிரிவுகளாவதால் தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறாகும்.

குணதத்துவம்: மாயையில் முக்குணம் பிரிந்து தோன்றும். இதனைக் குணதத்துவம் என்றும் கூறுவர். இக்குணங்கள் ஒன்பது வகையின. மூன்று குணங்களுடன் மூன்றையும் உறழ் ஒன்பதாயின. அவற்றுள், 'சாத்துவிகத்தில் சாத்துவிகம், துறவும் சாந்தமும் மோஷத்திலே மிகுந்த தாகமுமாதல். சாத்துவிகத்தில் இராசதம், துறவும் சாந்தமும் இடையே நடுவ முயலுகை. சாத்துவிகத்தில் தாமதம், துறவும்

சாந்தமும் மோஷத்திலே முயலுதலுமன்றி செய்திகளின் மீது விருப்பம் உண்டாதல். இராசதத்தில் இராசதம்; தருமத்தில் ஆசைகூடி இடைவிடாமற் செய்தல். இராசதத்தில் தாமதம்; கூறியவற்றினை இகழ்தலும் பாவத்தொழில்களைச் செய்தலும். இராசதத்தில் சாத்விகம்; யாவார்க்கும் அருளுடன் அறம் செய்தல். தாமதத்தில் தாமதம்; மயக்கம், இகழ்ச்சி, பாவம், ஆசை, பயம், உறக்கம், இவை மிக்கிருத்தல். தாமதத்தில் இராசதம்; தகாதனசெய்தல், உண்ணாதன உண்ணல், களிப்பு, வெகுளி இவையாகும். தாமதத்தில் சாத்விகம்; சிறுதேவதைகளை வழிபடல்'.¹⁶⁹

புத்தி: புத்தியின் செயல் நிச்சயித்தல். 'உயிர் அகக்கருவிகளுடன் இயைபில்லாமல் உடனாக நிற்கும் வித்தையை மட்டும் கருவியாகக் கொண்டு நிற்கும். அப்போது புலன்களைச் செலுத்தும். செலுத்தியதும் அப்போது ஒரு பொதுவான உணர்வு தோன்றும். பின், உயிர் மனத்தைச் செலுத்தும். மனம் இஃது யாது என்று ஆராயும். அதனிடத்துத் தெளிவோ அன்றி குழப்பமோ உண்டாகும். பின், உயிர் ஆங்கரத்தைச் செலுத்தும்; அஃது, இஃது இன்னதெனத் துணிவேன் என்று ஒருப்பட்டெழும்; அதற்குக் காரணமாகிய பிராணவாயுவை இயக்கும். பின், உயிர் புத்தியைச் செலுத்தும்; புத்தி இஃது இன்னதெனச் சிறப்பு வகையால் துணியும். இதுவே நிச்சயித்தலாகும்'.¹⁷⁰ இப்புத்தி, அறம், அறிவு, வெறுப்பு, செல்வம், பாவம், அறியாமை, விருப்பு, வறுமையென எட்டாகச் செயற்படும்'.¹⁷¹

ஆங்காரம்: உயிர்கள் வினைக்கீடாக உண்டான உடலிலே பொருந்திய வாயுவையும் இயங்கும்படி நிறுத்தி நீங்காத மமதைக்கு மூலமாய் நானே யொழியப் பிறர் எனக்கொப்பார் பூமியிலில்லை யெனும் இயல்பினையும் உடையதாய் நிற்கும்'.¹⁷²

மனம்: இந்திரியங்கள் தமக்குப் பொருள்களாகிய புலன்களை அநுபவிக்கும் போது அதற்கு முந்திச் செல்லுகிற இச்சையே தனக்கு வடிவாய்த் தனக்கு வேண்டினதிலே சதாகாலமும் நினைவைச் சுழலவைத்துக் கொண்டு நிற்கும்'.¹⁷³ குணம், புத்தி, ஆங்காரம், மனம் எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரணமாக அமைவது. மனம் வசப்படின அதைவிடப் பெரும்பயன் உயிர்க்குக்கிடையாது. ஆனால், அது நமது கையிலகப்படாது'.¹⁷⁴ எனவேதான் அருணகிரிநாதரும்,

"குலாலன், திகிரி வருமொரு செலவினி லெழுபது

செலவு வருமன பவுரி" (1009); "கலவிதனிற் சுழலு மனம்"

(742)

என மனத்தைக் கூறுகிறார்.

ஞானேந்திரியங்கள்: காது, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்பன. **காது,** ஆகாயத்தினிடமாக நின்று சத்தத்தையறியும்; **மெய்,** வாயுவினிடமாக நின்று பரிசுத்தையறியும்; **கண்,** தேயுவினிடமாக

நின்று ரூபத்தைக் காணும்; வாய், அப்புவினிடமாக நின்று ரசத்தை யறியும்; மூக்கு, பிருதிவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை யறியும்.¹⁷⁵

ஐந்து புலன்களையும் சிவஞான போதம், வேடர்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறுமிடத்து; “ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை” என்கிறது.

அருணகிரிநாதர் ஐம்புலன்களைப் பற்றி அநேக இடங்களில்,

“வேடரென நின்ற ஐம்புலன்” (972); “ஐம்புல அடவி” (504);

“ஐம்புல வேழம்” (669); “கலக ஐவர்” (660); “ஓரைந்து வேடர்” (504);

“ஐங்கரனை யொத்த ஐம்புலம்” (378); “சதிகாரர்” (746);

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

கன்மேந்திரியங்கள்: வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம். வாக்கு, ஆகாயத்தினிடமாக நின்று பேசும்; பாதம், வாயுவினிடமாக நின்று நடக்கும்; பாணி, தேயுவினிடமாக நின்று இடுதலேற்றலைச் செய்யும்; பாயுரு, அப்புவினிடமாக நின்று மலசலத்தைக் கழிக்கும்; உபத்தம், பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.¹⁷⁶

தன்மாத்திரைகள்: சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் ஐந்தும் காது முதலியவற்றிற்குப் பொருளாய் இருக்கும்.

பூதங்கள்: ஆகாயம், வாயு. தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்பன. ஆகாயம்; பல்வேறுபட்ட சத்தங்களை உடையதாய், பல்வேறு தொழில்களுக்கும் இடங்கொடுத்து நிற்பது. வாயு; சலித்துத் திரட்டும் தொழிலை உடையது; பிராணன் அபானன் முதலிய தொழிற் பாட்டிற்கு ஏதுவாகும். எல்லா உயிர்கட்கும் நன்மை செய்வதாகும். தேயு; பொருட்களைப் பக்குவப்படுத்தும். புறத்தொழில் புரிய உதவும். உலகில் விந்து அங்கியாய் நின்று உண்டவற்றை எல்லாம் பக்குவஞ் செய்து உயிர்கட்குப் பெரிதும் நன்மை செய்வதாகும். அப்பு; நெகிழ்விக்கும், பதப்படுத்தும், உயிர்கள் வாழ்வதற்குக் காரணமாக அமையும். பிருதிவி; வன்மையாக இருக்கும்.¹⁷⁷ இதுவரை அசுத்தமாயையில் கூறப்பெற்றன யாவையும் அகக்கருவிகள். இனி, புறக்கருவிகள் இடம்பெறுகின்றன.

பூதங்களின் கூறு:

பிருதிவியின் கூறு, மயிர் எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை; அப்புவினின் கூறு, ஒடுநீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை; தேயுவின்கூறு: ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்; வாயுவின கூறு: ஓடல், நடத்தல், நிற்பல், இருத்தல், கிடத்தல்; ஆகாயத்தின் கூறு: காமம், குரோதம், உலோபம், மதம், மார்ச்சரியம்.

வாயுக்கள்: வாயுக்கள் பத்து வகைப்படும். மேலும் நான்குகூட்டிச் சொல்லவும் படுகின்றன. வாயுக்கள் எந்தெந்தப் பகுதியில்

செயல்படுகின்றன. ஆவ்வடிப்படையில் அவைகளுக்குப் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

1. பிராணன்: உச்சியில் தோன்றி சந்திரநாடியில் விழுந்து மூலாதாரத்தில் 'ஓம்' என்று உதித்து நாபிச்சக்கரத்தில் ரீம் என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச் சுற்றி முக்கின் வழியாய்ப் புறப்பட்ட நான்கு அங்குலம் அளவு கழிந்து எட்டங்குலம் உள்ளே சென்று வரும். இவ்வாறு நடக்கின்ற சுவாசம் ஒரு நாளைக்கு 21,600 ஆகும். இவற்றுள் 7,200 வெளிப்படும்; மற்றவை உள்ளடங்கும்.
2. அபானன்: குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மலமுத்திரங்களைக் கழிக்கும்.
3. வியானன்: தோலில் நின்று பரிசங்களை அறிவிக்கும்.
4. உதானன்: வயிற்றுத் தீயை எழுப்பி உண்ட உணவின் சாரத்தை நாடிகளில் செலுத்தி உடலை வளர்க்கும்.
5. சமானன்: மேற்கூறப்பட்ட நான்கு வாயுக்களையும் சமப்படுத்தி கட்டுக்குள் அடங்க வைக்கும்.
6. கூர்மன்: நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், மகிழ்ச்சியும், மயிர்க்கூச்சலும், கொட்டாவியும் உண்டாக்கும்.
7. நாகன்: முக்கலும், சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலும், வீங்கலும், உண்டாக்கும்.
8. கிரிகரன்: புருவநெரித்தலும், தும்மலும், அழுகையும் உண்டாக்கும்.
9. தேவதத்தன்: விழிக்கும்போது வஞ்சித்து ஓட, உலாவ, போர்புரிய வைக்கும்.
10. தனஞ்சயன்: பிராணன் உடலைவிட்டு வெளியேறினாலும் தான் வெளியேறாது. உடம்பை வீங்கவைத்தும், விரியவைத்தும், அழுகவைத்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துபோகும். (மற்ற நான்கு வாயுக்கள் முக்கியன், அந்தரியாமி, வயிரவன், பிரவஞ்சன் என்பனவாகும்). நெஞ்சுவிடுதூதும் வாயுவைப் 'பத்து' என்கிறது.¹⁷⁸

நாடிகள்:

1. இடகலை, 2. பிங்கலை, 3. சுழுமுனை மூன்றும்; மூலாதாரம் தொடங்கி ஆறாதாரம் வரையிலும்; மற்றும் சோம, சூரிய, அக்கினி மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நிற்கும்.
4. சிசுவை; மூலாதாரத்தில் தொடங்கி உள்நாக்கிலே நின்று சோறும் தண்ணீரும் விழுங்கச் செய்யும்.
5. புருடன்; மூலாதாரம் தொடங்கி வலக்கண்ணளவாக நிற்கும்.
6. காந்தாரி; மூலாதாரம் தொடங்கி இடக் கண்ணளவாக நிற்கும்.
7. அத்தி; மூலாதாரம் தொடங்கி வலக்காதளவாக நிற்கும்.
8. அலம்புடை; மூலாதாரம் தொடங்கி இடக்காதளவாக நிற்கும்.
9. சங்குனி; மூலாதாரம் தொடங்கி குறியின் அளவாய் நிற்கும்.
10. குகு; மூலாதாரம் தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் நிற்கும்.

குணங்கள்:

1. சத்துவம்; தவம், சமம், கல்வி, சுகம், பொறுமை, அருள், இன்பம், அறிவு, அடக்கம், இவைகட்குக் காரணம். இராட்சசம்; சுகம், உற்சாகம், அபிமானம், அருளின்மை, துன்பம் இவை கட்குக் காரணம்; தாமசம்; மந்தம், கோபம், மதிப்பின்மை, தூக்கம், மதம்,

அறமின்மை, அறியாமை, சோம்பல் இவைகட்குக் காரணம்.

அகங்காரம்: தைசதம், வைகரி, பூதாதி என மூவகைப்படும்.

வாக்கு: சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நால்வகைத்து.

தொழில்கள்: பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், கழித்தல், இன்புறல் என்பன.

இதுவரை கூறப்பட்ட அசுத்தமாயை; வித்தியாதத்துவங்கள் 7, ஆன்மதத்துவங்கள் 24, பூத காரியங்கள் 25, வாயுக்கள் 10, நாடிகள் 10, குணங்கள் 3, அகங்காரம் 3, வாக்கு 4, தொழில்கள் 5, ஆக மொத்தம் 91 தத்துவங்களாகும். கூறப்பெற்ற புறக்கருவிகளைப் பற்றிய செய்திகள் தத்துவ தீபிகையில் கண்டவை.¹⁷⁹ மேற்கூறியவாறு 96 தத்துவங்களும் 36ல் அடங்குதல் பற்றித் தத்துவங்கள் 36 என்றும் குறிப்பிடுவர். அருணகிரிநாதரும் தத்துவங்களைத் தொண்ணூற்றாறு என்பர்

“ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம் ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம்
ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம் அறுநாலும், ஆறு மாய” (739)
என்பதது. மேலும், இத்தத்துவங்களினால் தொல்லை அதிகம்; ஆகவே,

“தத்துவ சதிகாரர்” (268) “சஞ்சலங்கள்” (739);

“பஞ்ச மாமலம் பாசமொடு கூடிவெகு சதிகாரர்”(183)

எனவெல்லாம் அவர் அவற்றைக் கூறுகிறார். அருணகிரிநாதர் அவ்வாறு கூறுவதனால் மலங்கள் அல்லது தளைகள் தீங்கு விளைவிப்பன என்று கருதுதல் கூடாது. அன்றாட வாழ்க்கையில் பொருட்களை உபயோகிக்கும் போது அசுத்தப் பொருட்களும் அழிகரிக்கத் தான் செய்கின்றன. உயிரின் உடன் இருக்கும் ஆணவமலம் பிறவி எடுக்க எடுக்க அதன் வலிமை அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. அசுத்தப்பொருளை மட்கவைத்து எருவாக்கினால் நமக்கும் அது மறைமுகமாகப் பயன்படுகிறது. அதனால் நோய்க் கிருமிகள் தாக்காத வண்ணம் பாதுகாக்கவும் முடிகிறது. அதைப்போல ஆணவமலத்தை அப்படியே விட்டுவிட்டால் காம, குரோத, லோப, மோகம் முதலியன மிகுவதற்கு வாய்ப்புண்டு; அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டாலோ அன்பு, தயை, போன்ற நற்குணங்கள் கிடைக்கும். அக்குணங்களை இறைபணியில் இட்டால் முத்தி பெறலாம். அவ்விதம் அசுத்தப் பொருட்களைப் பயன்படுபொருளாய் ஆக்குவிப்பன மலங்களே. எனவே, அவை வெறுக்கத் தக்கவையோ அல்லது முற்றிலும் அழிக்கத் தக்கவையோ அல்ல.

“முத்திதனின் மூன்று முதலும் மொழியக்கேள்

சுத்தஅனு போகத்தைத் துய்த்தல்அனு - மெத்தவே

இன்பங்கொ டுத்தல்இறை இத்தைவினை வித்தல்மலம்

அன்புடனே கண்டுகொள்அப் பா”¹⁸⁰

என்று உண்மை விளக்கமும் இவ்வுண்மையை உணர்த்துகிறது.

தளையியலின் அடிக்குறிப்புகள்

1. சித்தியார்-சபக்கம், 176.
2. ஷ
3. ஷ 177.
4. சிவஞானபோத சிற்றுரையுட்படி, 1.
5. i. திருவருட்பயன், 21.
ii. நெஞ்சுவிடுதூது, 19.
iii. சிவப்பிரகாசம், 32.
6. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை IV, ப. 505.
7. கட்டளைத் திரட்டு, ப.118.
8. இருபா இருபஃது உரை, பக். 9-10
9. திருவருட்பயன், 22.
10. ஷ 27.
11. சித்தியார்-சபக்கம், 98.
12. Singaravelu, C.N., Saiva Siddhanta, Vol.4.1, 1980, p.37: "In Homer's poems Fate has been recognised, it has been stated that Fate exercised a grate influence on all Greek thought and perhaps was one of the source from which science derived the belief in natural law.
13. திருவருட்பயன், 52.
14. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமும் சைவ சித்தாந்தக்கருத்துக்களும், ப.184.
15. உண்மைநெறி விளக்கம், 1; 'மலம் சடம் என்றல் காட்சி'.
16. இருபா இருபஃது உரை, ப.8.
17. சிவஞான போத உதாரண வெண்பா, 12.
18. ஷ 41.
19. கட்டளைத் திரட்டு, ப.118.
20. சதரத்தினசங்கிரஹம் --உரை, ப.145.
21. சிவஞான மாபாடியம், ப.300.
22. ஷ ப. 306.
23. சிவப்பிரகாசம், 20.
24. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை IV, ப.324.
கந்தரமாணிக்க யோகீஸ்வரர் திருவாசக உரை, ப. 674ல் இருந்து எடுத்தாளப்பட்டது.
25. சிவப்பிரகாசவிகாசம், ப.89ல் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.
26. திருவருட்பயன், 23.
27. உண்மை விளக்கம், 22.
28. திருவருட்பயன், 25.
29. தாயுமான அடிகள் திருப்பாடல்கள், ப.15.
30. திருவருட்பயன், 26.
31. கட்டளைத் திரட்டு, ப.120.
32. சித்தியார்--சபக்கம், 129,130.
33. சிவப்பிரகாசம்,28.
34. உண்மை விளக்கம், 22.
35. நாலடியார்; 11.1:
"பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலை;
தொல்லல்
பழவினையும் அள்ள தகைத்தே தற்செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு"
36. i. கட்டளைத் திரட்டு, ப.120.
ii. சிவப்பிரகாசம், 21.
37. கட்டளைத் திரட்டு, ப.51.
38. சித்தாந்தப்பட விளக்கம், ப.32.

39. சிவப்பிரகாச விகாசம்-உரை, ப.100.
40. சித்தியார்--சுபக்கம், 142.
41. சிவப்பிரகாசம், 22.
42. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை IV, ப.560.
43. சிவஞான போதம், 4.
44. ம.கா, பாடவழிகாட்டி 127 (78-79); பாடம் 2, ப.16.
45. உண்மை விளக்கம், 18.
46. சிவஞான மாபாடியம், ப.166.
47. ஷ ப.173.
48. ஷ ப.175.
49. ம.கா., மு.நா., ப.18.
50. சிவஞான மாபாடியம், ப.179.
51. ம.கா., மு.நா., ப.18.
52. சிவஞான மாபாடியம், ப.185.
53. ம.கா., மு.நா., ப.19.
54. சித்தியார்--சுபக்கம், 328.
55. சிவஞான மாபாடியம், ப.188.
56. ஷ ப.197.
57. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கச் சுருக்க வினாவிடை, ப.111.
58. ஷ ப.112.
59. ஷ
60. சிவஞான மாபாடியம், ப.201.
61. ஷ ப.202.
62. கைவல்ய நவநீதம், ப.216.
63. உண்மை விளக்கம், 16.
64. சித்தாந்த சாத்திரம்.....-உரை, ப.815.
65. சிவஞான மாபாடியம், பக். 200-201.
66. ஷப.199.
67. ஷப.200.
68. ஷப.203.
69. ஷப.211.
70. ஷப.198.
71. சித்தியார்சுபக்கம், 155-158.
72. ஆன்ம தத்துவங்கள் 24; வித்தியா தத்துவங்கள் 7.
73. கட்டளைத் திரட்டு, பக்.6-7.
74. இவ்வாய்வேடு, பகுதி-3.3.3.2.2.
75. சிவஞான மாபாடியம், ப.127.
76. நெஞ்சுவிடுதூது, 18.
77. சிவஞான போத-- சிற்றுரையும் ப.166.
78. பரிபூரணானந்த போதம், ப.80.
79. சிவஞான தீபம், பக். 9-10
80. முப்பொருள் இயல்பு, ப.9.
81. திருஞான சம்பந்தர் தேவாரமும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களும், ப.172.
82. சிவஞான போத சிற்றுரைக்கு நுட்பவுரை, பக்.112113.
83. சிவஞான மாபாடியம், ப.127.
84. கடவுள் தரிசனம், ப.46.
85. சித்தியார்சுபக்கம், 143.
86. போற்றிப் பஹொடை, 35-37.
87. கடவுள் தரிசனம், ப.49.
88. திருப்புகழ் விரிவுரை-பழனி, பக். 519-520.
89. இந்துதருமமும் வாழ்க்கையும், ப.154.
90. நெஞ்சுவிடுதூது, 27.
91. சித்தியார்-சுபக்கம், 142.
92. பாண்டியன் பரிசு, ப.165.
93. சித்தியார்சுபக்கம், 183.
94. கடவுள் தரிசனம், ப.52.
95. திருக்குறள், 247.

96. திருக்குறள், 752.
97. நெஞ்சுவிடுதாது, 123.
98. கடவுள் தரிசனம், ப.52.
99. ஷ
100. குசேலோபாக்கியானம், 1.99.
101. திருப்புகழ், 1124.
102. ஷ1123.
103. ஷ1242.
104. சிவஞானபோத ...
சிற்றுரையும், ப.117.
105. தத்துவ விளக்கம், ப.36.
106. சிவஞானபோத ...
சிற்றுரையும், ப.117.
107. தத்துவ விளக்கம், ப.36.
108. திருமந்திரம், 201.
109. சிவஞானபோத ...
சிற்றுரையும், ப.117.
110. தகராலய ரகசியம், பக். 137
138.
111. சிவஞானபோத ...
சிற்றுரையும், ப.117.
112. கம்பராமாயணம், V. 3.5:
"ஶீழுதல், ஶீம்ழுதல், மெய்யுற வெதும்புதல்,
வெருவல்,
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை
எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயருழந்து
உயிர்த்தல்,
அழுதல், அஶ்ரி, மற்று அயல் ஒஶ்றும்
செய்குவது அறியாள்."
113. கம்பராமாயணம், V. 3.11:
ii. சிவஞான போத...
சிற்றுரையும், ப.117.
114. சிவஞான மாபாடியம் ப.127.
115. மோனக்குரல், ப.33.
116. நெஞ்சுவிடுதாது, 30.
117. இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும்
ப.130.
118. சிவஞானபோத... சிற்றுரையும்,
ப.50.
119. சித்தாந்த வினாவிடை, ப.58.
120. ஷப.154.
121. சித்தாந்த சாத்திரம் உரை,
ப.879.
122. திருவருட்பயன்:
"ஏன்ற விளைஉடலோ டேகும்இடை
யேறும்விளை
தோன்றில் அருளே கடும்." 98.
123. சித்தாந்தப் பட விளக்கம், ப.29.
124. கட்டளைத்திரட்டு, ப.50.
125. சிவப்பிரகாசம், 29.
126. சித்தாந்த வினா விடை, பக்.
254-255.
127. சிவஞான போத...சிற்றுரையும்,
ப.132.
128. சிற்றம்பலம், ப.13.
129. சிவப்பிரகாசம், 29.
130. ஞானாமிர்தம், 26.
131. ஷ
132. ஷ
133. சதரத்தினசங்கிரஹம்-உரை,
ப.338.
134. சைவசித்தாந்தவிளக்கம், ப.88.
135. தத்துவ விளக்கம், பக். 3839.
136. சதரத்தினசங்கிரஹம்-உரை,
ப.338.
137. சிவப்பிரகாசம், 31.
138. ஷ28.
139. சித்தியார்க்கப்பக்கம், 103.
140. இருபர இருபஶ்து, 14.
141. சிவஞான மாபாடியம், பக். 134
-135.

142. சித்தியார்-சுபக்கம், 103.
 143. சிவப்பிரகாசம், 30.
 144. சிவஞான மாபாடியம், ப.403.
 145. சைவசித்தாந்த விளக்கம், ப.39.
 146. சிவஞான மாபாடியம், ப. 404.
 147. திருக்குறள், 225:

"ஆற்றுவார் ஆற்றல் பரியாற்றல் அப்பரியை
 மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்."

148. i. "கரவா நிறுவாய்" (கந்தர் அபிபூதி, 7).
 ii. "இரவோருக் கேது மித்தனை தானம்
 இடாதவர்- நரஞ்ஞவாரே" (திருப்புகழ், 149).
 iii. "குன்றி பிளவளவு திணையளவு பங்கிட்டு
 உண்கைக்கு இணையும் முதலவை தவிர
 இயற்கை கண்ணைக் கெடாநாடாது
 இடுக கடிது" (திருப்புகழ், 17)
 iv. "வைபிற் கறிவடி வேலோனை வாழ்த்தி
 வறிகூர்க்கென்றும்
 நெய்விற் பிளவள வேனும் பகிர்தின்"
 (கந்தரலங். 18)
 149. "கொலையே கனவுகட் காமம் பொய்கூறல்
 மலைவாள பாதக மாம்". (திருமந்திரம். 200).
 150. தணிகைப்புராணம் - உரை, ப.572.
 151. ஷ
 152. திருப்புகழ் III (மூலம்),
 திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி. ப.32.
 153. கம்பராமாயணம், ப. 9.5.
 (மிகைப்பாடல்கள்)
 154. திருக்களிறு, 19.
 155. ஷ20.
 156. சைவசித்தாந்தம், ப. 13.
 157. கட்டளைத் திரட்டு, பக். 47
 48.
 158. "அகத்தியர் காலத்துக்கு முன்
 தமிழில் 16 உயிர்களும் 35
 மெய்களும் ஆக 51 எழுத்துக்கள்

இருந்தன. அக்காலத்தில் தான்
 வேதங்களும் ஆகமங்களும்
 தமிழிலேயே வெளியிடப்பட்டன
 ** ** *

"அகர முதலென உரைசெய் றும்பத்தோர்க்குமும்"
 (திருப்புகழ்)
 * * *

தற்போது நடைபெறுவது
 சதுர எழுத்துக்காலம்.
 முந்தியெல்லாம் 16 உயிர்களும்
 35 மெய்களுமே தமிழில்
 இருந்தன". -சிவலிங்க உருவ
 விளக்கம், பக்.2122.

159. கட்டளைத் திரட்டு, பக். 4748.
 160. கட்டளைத்திரட்டு, ப.91.
 161. சிவப்பிரகாசம், 21.
 162. சிவஞான மாபாடியம், ப.155.
 163. சித்தியார்-சுபக்கம், 40.
 164. ஷ41.
 165. ஷ42.
 166. ஷ43.
 167. சிவஞான மாபாடியம், ப.166.
 168. சிவப்பிரகாசம், 39,40,41.
 169. சித்தாந்த சாத்திர...உரை, ப. 868.
 170. சிவஞான மாபாடியம், ப.188.
 171. ஷ. ப.190.
 172. சித்தாந்த சாத்திர...உரை, ப.871.
 173. ஷ
 174. வள்ளலார், தெய்வமணிமாலை,
 22.
 175. சித்தியார்-சுபக்கம், 151.
 176. ஷ152.
 177. ஷ156.
 178. நெஞ்சுவிடுதூது, 20.
 179. கட்டளைத்திரட்டு, பக்.270-297.
 180. உண்மை விளக்கம், 50.

4. சாதனம்

4.0. உள்பொருள் இறை, உயிர், தளை என்பன; அவற்றின் உண்மையும் பொது இலக்கணமும் கூறி; ஈண்டு அவற்றால் வரும் துன்பத்தை நீக்கி, கொள்ள வேண்டியவற்றைக் கொண்டு இன்பத்தை அடைதலைப் பற்றி உணர்த்தப் பெறுவதால் சாதனவியல் என்ற பெயராயிற்று. இறைவன் திருவடியை உயிர்கள் அடைவது இருமுறை. ஒன்று அவன் கொடுக்கப் பெறுவது; மற்றொன்று தனது முயற்சியால் இறையருளைப் பெறுவது.

“தெய்வத்தான் ஆகா தெனிணும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்”

என்பதால் தெய்வத்தாலும் மெய்வருத்தத்தாலும் பயன் கிடைக்கும் என்பது புலனாகிறது. அவற்றுள் திறத்தால் சென்றடைதல் அறப்பயிற்சி முறை; இறைவனே கொடுக்க ஏற்றுக் கொள்ளுதல் அருள்முறை.² இவ்விரு முறைகளையும் கூறுவதே இவ்வியல்.

‘இனிப்புச்சுவை’ என்ற தலைப்பில் ஒருவர் எத்தனைக் கட்டுரைகளைப் படித்தாலும் இனிப்புச் சுவையைத் தாமே நுகர்ந்து அவர் காணும் வரை இனிப்புச் சுவையினைப் பற்றி அவர் உண்மையிலேயே உணர்ந்திருப்பார் என்பதற்கில்லை. இஃதேபோன்று இறைமையின் உணர்வு இதயத்தில் தோயாதவர்கள் இறைமைபற்றி எத்தனை நூல்களைப் படித்தாலும் எத்தனை உரைகளைக் கேட்டாலும் இறைஞானம் இல்லாதவர்களாகவே இருப்பர்.³ அத்தகு இறையுணர்வு சீரிய சாதனங்களாலேயே எய்தப் பெறும். அவற்றைக் கூறுவதே இவ்வியல்.

உயிர் பல்வேறு பிறப்பெடுப்பதற்குக் காரணம் மனத்தால் உண்டாகும் பல்வேறு நினைவுகளே. நினைவை அடக்க முடியாது; அதற்குத் தடைபோடுபவர் எத்தரணியிலும் ஒருசிலரே இருப்பர். பலப்பலவற்றை நினைத்துப் புண்படும் மனத்திடம் அந்நினைவுகளையெல்லாம் அகற்ற இறைவனுடைய சிந்தனையை உண்டு பண்ணிவிட்டால், தூங்கினவன் கைப்பொருள் தானே நழுவி விடுவது போல் பிறநினைவுகள் தானே கழன்றுவிடும்; அதற்காக இறைவனை இடையறாது சிந்திக்கவேண்டும்.⁴ பாத்திரத்தைக் காலியாக வைத்தால் காற்றிருக்கும். முழுவதும் பொருள் நிரப்பப்பட்டிருந்தால் காற்று இருக்காது. மாறாக வெற்றிடமாக ஆக்குவது சிரமமான செயல். அவ்வாறு இடையறாது சிந்திக்க வைக்க வேண்டிய வழிமுறைகளைக் கூறுவதே இவ்வியல்.

சாதனம் கடினமானதன்று. எல்லோராலும் ஏதோ ஒரு வழியில் பின்பற்றத் தக்கதே.

“இருக்கினும் நிற்கும்போதும் இருந்துகண் துயிலும்` போதும்
பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்துமுண் துய்க்கும்போதும்
முருக்கிதழ்க் கனிவாயாரை முயங்கி நெஞ்சழியும் போதுந்
திருக்களா வுடைய நம்பா சிந்தையுன் பால தாமே”

என்று அதிவீரராம பாண்டியனே கூறுகின்றதால் மற்றவர்களுக்கும்
இறைவனை வணங்குவது எளிய செயலே.⁵ எத்தகு மனநிலையிலும்
இறைவனை இடைவிடாது நினைக்க வேண்டும் என்ற மேற்கருத்தைக்
கூறவே அருணகிரிநாதர்,

“தெரியணுகு மெழுகுபத மாய் மேவி மேவியிணை
யிருவருட லொருவரென நாணாது பாயல்மிசை
யிள மகளிர் கலவிதனி லேழுகி யாழுகினு மிமையாதே
இரவினிடை துயிலுகினும் யாரோடு பேசுகினும்
இளமையுமு னழகுபுனை யீராறு தோள்நிரையும்
இருபதமு மறுமுகமும் யானோத ஞானமதையருள்வாயே.”(874)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், சாதனங்கள் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கும், போர்
நடவடிக்கைகட்கு மருந்தாகவும் அமைகின்றன.

“சத்திரியர்களுடைய வீரமானது தூய்மையாக்கப்பட்டுத்
திகழ்ந்தாலும் அது நம்முள் அடங்கியுள்ள பண்படாத பழமையையே
வெளிக்காட்டும் வகையில் அமைந்துவிடுகின்றது. நம்முள் அகனமர்ந்து
காணும் மிருகத்தன்மையை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தப் படாத வரையும்
உலகில் போர்கள் நிகழ்ந்துவரும் போர் வீரர்களும் இருந்துதான்
வருவார்கள்.”⁶ என்ற அச்சத்தை நீக்கக் கூடிய ஆயுதம் இறையுணரும்
சாதனங்கள் எனின் எதிர்ப்பார் யாருமில்லை.

தெய்வத்தின் திருவருள் உடனடியாக எல்லோர்க்கும்
கிடைக்காது. முன்னைத் தவப்பயன் முதிர்ச்சியுடையார்க்கே அஃது
எய்துவது. “தவமும் தவமுடையார்க் காகும்”⁷ அதற்காக முயற்சி
செய்யாமலிருப்பதும் தவறு. இன்றையமுயற்சி என்றேனும்
பலனளிக்காமல் விடாது. அத்தகு முயற்சிகள் பற்றியும் அதன்
படிநிலைகளுமே இவ்வியலில் இடம் பெறுகின்றன.

இறையருளைப் பெற அவனை வேண்டவேண்டும். அடுத்து,
வேண்டியதைப் பெறுதல், பெற்றபின் நிகழ்தல் காதலாகும். இவையே
இவ்வியலின் பகுதிகளாக உள்ளன. சைவசித்தாந்த நூல்களில்
இவைபற்றி மிகவும் பேசப்படுகின்றன. அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில்
இவைபற்றிய செய்திகள் மண்டிக்கிடக்கின்றன; இவற்றைப்
பிரதிபலிப்பதே இவ்வியல்.

4.1 வேண்டல்

4.1.0. “வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இல”⁸

ஆதலின், யாவரும் இடும்பையினின்றும் நீங்கவே விழைவர். அதற்கு ஒரேவழி இறைவன் திருவடி வேண்டலே. உடம்பு நயப்படுவதற்கு உணவும், மனம், நயப்படுவதற்குக் கல்வியும் வேண்டப்படுதல் போல உயிர் நயப்படுதற்குக் கடவுள் வழிபாடு வேண்டப்படும்.⁹ வேண்டுவோர் வேண்டுவனவாகச் சிவம் எங்கும் விரிந்திருந்தாலும் காண்டற்கரிதாக உள்ளது.¹⁰ அதனால் முயற்சி மேற்கொள்ளாமல் இருக்கக் கூடாது. முயற்சியை மேற்கொள்ளினும் பற்பல நினைவுகள் தாக்கத்தான் செய்யும். அப்போது, கடவுளும் கடவுளது படைப்பும் ஒன்றே என்று மனத்தில் உறுதிக்கொண்டு மனத்தின்கண் எழும் எந்த எண்ணத்தையும் தடுக்காமல் அதுவும் கடவுள் சிந்தனையே என்றும், அதுவும் மேற்கூறிய தெய்வக்கனல் நெருப்பில் மூழ்கிச் செல்லட்டும் என்றும், பாவித்துப் பராபர வெட்டவெளியில் மூல்மந்திரத்துடன் கடவுள் தியான நெருப்பை மேன்மேலும் வீறிட்டெரியச் செய்தால் எல்லா எண்ணங்களும் அந்நெருப்பில் காய்ந்து காளவாய்க் கற்கள் போலத் தெய்வமயமாகி விடும்.¹¹

இறையருள் வேண்டும் சாதனங்கள் சைவசித்தாந்த நூல்களில் சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்ரமார்க்கம், தாத மார்க்கம் என்றோ ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை, என்றோ குறிப்பிடப்படுகின்றன.¹²

“சரியைக்ரி யாயோக நியமத்தின் மாயாது
சலனப் ப டாஞானம் வந்துதாராய் (911)

என்னுமிடத்தில் அந்நான்கையும் அருணகிரியார் வெளிப்படுத்துகிறார்.

சித்தாந்த சாதனக் கட்டளை என்ற நூலும்¹³ சிவஞானமா பாடியமும்¹⁴ இவற்றை உறழ்ந்து பதினாறாகக் கூறுகின்றன. கூறிய நான்கும் முறையே உருவ வழிபாடு, அருவுருவ வழிபாடு, அருவ வழிபாடு, இவை கடந்த பெருநிலை எனவும் பெறும். அவை, அரும்பு, மலர், காய், கனிபோல் ஒன்றற்கொன்று தொடர்புடையன. எனவே, மெய்கண்ட நூல்களும் சரியை, கிரியை, யோகம், செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனுடையைச் சேர்வர் என்றும் கூறுகின்றன.¹⁵ சரியை வழியில் நடேசன் மூர்த்தியின்கண் மறைந்து நின்றனுக்கிரகிப்பான்; கிரியையில் நெருப்புப்பொறிப்போல் தோன்றி மறைவான்; யோகவழியில் பசு கறக்கும்போது பால் பெருகி வருந்தன்மை போல் அவன் வெளிப்படுவான்; ஞானவழியில் அன்றின்ற கன்றின் பசுவென இறைவன் ஆதரிப்பான்.¹⁶

4.1.1. சரியை:

சரியையாவது; புறவழிபாடான இறை உருவத் திருமேனியை வழிபடல்.¹⁷ இதனைத் தாசமார்க்கம் என்பர்.¹⁸ இது, திருக்கோயில் சிரமதானம், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரன் கல்யாண சுந்தரமுதலிய குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடுதல், திருவிளக்கிடுதல், திருநந்தவனம் உண்டுபண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைத் தொழுது பணி செய்தல் முதலிய பொதுவான தன்மைகளை உடையது.¹⁹

ஆசான்மூர்த்தியும் அடியார்களும் இறைவனின் திருமேனிகளே. அவர்களை வழிபடுவதும் சரியைத் தொண்டுகளே. பழங்கோயில்களைப் புதுப்பித்தல், நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகளைச் செய்வித்தல், அவற்றிற்கு வேண்டும் குடம், கலசம், தீபம், தூபம் ஆகியவற்றை ஆக்கித் தருதல், சிவபுராணங்களையும் அடியவரது வரலாறுகளையும் கேட்டல், தீர்த்த யாத்திரை, தலயாத்திரை செய்தல் முதலியனவும் சரியைத் தொண்டுகளே.²⁰ இறைவழிபாட்டில் எளிய முறை இதுவே. அதனால்தான், “அசரீரி வாக்கியமாகிய வேதமா(தா) இரக்கமுற்று,..... ஸ்மரணையந்தர்முக நாட்ட மாதற் கவாவில் சொருப சமாதி சகச சமாதி யென்னும் நிட்டைகளை விடாதியற்றுதி யென்றுங் கூறாநிற்கும். அது மிகவும் வருத்த மெனின், அம்முயற்சியை விடுத்து அகப்பற்றின்கண் விரக்தி தோன்றப் புறப்பற்றை யொருங்கே விட்டுவிடுகவெனக் கூறும். அஃதுங் கட்டமெனின் கிரியா யோகமேனும், யுகமளவும் விடாதியற்றுதி யெனக்கூறும்”²¹ அதனைவிட ஒருபடி கீழிறங்கி மக்கள் சரியை இயற்றினாலே போதுமென்பதை உணர்ந்த அருணகிரிநாதர் தன்கூற்றாகக் கூறுமிடத்து,

“எப்போது சரியை கிரியைசெய் துயிர்வாழ்வேன்”(983)

என்கிறார். காரணம்; கிரேதாயுகத்தில் ஞானத்தாலும், திரேதாயுகத்தில் யோகத்தாலும், துவாபரயுகத்தில் கிரியையாலும், கலியுகத்தில் சரியையாலும் முத்தி கிட்டுமென்பர் அறிஞர்.²²

4.1.1.1. சரியையிற் சரியை:

திருக்கோயில் அலகிடல் மெழுகல் முதலியன சரியையிற் சரியை.²³ இவ்வாறு அலகிடல் மெழுகல் முதலியவை பற்றி அருணகிரிநாதர்,

“பூதலந்தனில் மயங்கிய மதுபோகப் போது

கங்கையினீர் சொரிந் திருபாத பங்கய மேவணங்கி” (104)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய புறச்செயல்களால் புறம் தூய்மை அடைவதோடு பூதலந்தனில் மயங்கி அடைவதால் அகமும் தூய்மை பெறுகிறது. இத்தகைய புறச்செயல்களைச் செய்தவர்கள் சிவபுண்ணியர்கள் என்று ஈடுபெறுவர். இவர்களுக்கு இறைவன் அருள்புரியத் தவறுவதில்லை.²⁴ இதனை அருணகிரிநாதர்,

“அறங்காத்து உறங்காத் திறம்பார்த் திருந்தோர்க்கு
அயர்ந்தோர்க் களிக்கும் பெருமான்” (1269)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்; சரியையிற் சரியை செய்தோர் சிவலோகத்தில் இருப்பர் அதலின்.²⁵ இவ்வாறு வழிபடல் மட்டுமே உடைய எளிய வழிபாடு இஃதொன்றே. எனினும், இதனையும் சிலர் செய்யாதிருப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்திய அவர் அதனைத் தன் மேலேற்றி,

“உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடு னடியினை
உறப்ப ணிந்தில னொருதவ மிலனுன தருள்மாறா
உளத்து ளன்பின ருறைவிட் மறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்” (5)

என்கிறார்

“திங்களங் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலம்உண்டு
கொங்கவிழ் மலரும்உண்டு குளிர்ந்தரு புனலும்உண்டு
தங்கும்அஞ் செழுத்தும் உண்டு தவள வெண்ணீறும்உண்டு
வெங்கலிக்கு உடைவ தென்னே வெளிற்றறி வுடையரேபோல்”

என்று கூர்மபுராணமும் கூறுகிறது. நீர்கொண்டு இறைவனுக்கு அபிடேகம் புரிந்து நறுமலர்களைத் தூவி வழிபடுபவர்களுக்கு அவ்விறைவன் இரங்கி இன்னருள் பாலிக்கின்றான்; அங்ஙனம் மலர்பறித்திட்டு பூசிக்காமல் உணவு கொள்பவர்கள் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய சுழியிற்பட்டுக் கலங்கித் துன்புறுவார்கள் என்று தேவாரமும் கூறுகின்றது.²⁶ அவரும்,

“முத்தமுறி கிள்ளி வீசற்று மலர்பணிவேனோ” (274);

“பூத்த மாமலர் சாத்தி யேகழல், போற்று தேவர்கள்” (1223);

“மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து பணியேன்” (444)

என்றெல்லாம் கூறுகின்றதனால் இறைவனை மலரிட்டு வழிபடத் தூண்டுகிறார் (444). அவ்வாறு இட்டு வழிபடும் சிவபூஜைக்கு உரிய மலர்களையும் இலைகளையும் அவர் குறிப்பிடத்தவறவில்லை. அவை; குரா, விளா, ஆத்தி, வெட்சி, முல்லை, குறுவேர், நீலோற்பலம், தாமரை, கடம்பு, வில்வம், அல்லி (1231) என்பன. திருவேடத்தடியார்கட்குத் தொழில் புரிதல் சரியையிற் சரியை என மேற்கூறப்பட்டாலும் அது முடியாதவிடத்து அவர்கட்கு ஒருபிடி அன்னமேனும் இடவேண்டும்.

“பரவி யுனதுபொற் கரமு முகமுமுத்

தணியு முரமுமெய்ப் ப்ரபையு மருமலர்ப்

பதமும் விரவுகுக் குடமு மயிலுமுட்

பரிவாலே

படிய மனதில்வைத் துறுதி சிவமிகுத்

தெவரு மகிழ்வுறத் தரும நெறியின்மெய்ப்

பசியால் வருமவர்க் கசன மொருபிடிப்

படை" (675)

என்று உருகிக் கூறுகிறார் அருணகிரியாரும்.

4.1.1.2 சரியையிற் கிரியை:

வழிபடல் முறைமையையும், தரிசன விதியையும் அறிந்து கடைப்பிடித்தொழுகல். அவை திருக்கோயிலில் நியதி செய்யும்போது நிழல் மிதியாதிருத்தல், எச்சிலுமிழாதிருத்தல், சிவநின்மாலியம் சேரும் சண்டேசுரத்தானம் நின்மாலியம் விழும் கோமுகத்தான மிவற்றைக் கடவாதிருத்தல், பலிபீடத்தையும் இடபதேவரையும் குறுக்கிடை திருத்தல், தெய்வத் தானங்களிற் கால்நீட்டா திருத்தல், விரைய வாராமலிருத்தல், ஓரிருமுறை வலம் வாராதிருத்தல் கிருமிகள் துயறுறாமல் அலகிடல், தூயசாணத்தை உபயோகித்தல், நந்தவன முண்டாக்கல், மாலைகள் புனைதல், சிவவேடத்து அடியார்கட்குத் தொண்டுபுரிதல் ஆகியனவாம்.²⁷

"உன்புகழே பாடி நானினி அன்புட னாசார பூசைசெய்

துய்ந்திட. வீணான்ப டாதருள்" (66)

என்கிறார் வழிபடும் முறைமை அறிந்து வழிபடுதலைப்பற்றி, அருணகிரியார்.

4.1.1.3. சரியையில் யோகம்:

மனத்தில் நினைக்கும் தியானம் சரியையில் யோகம். ஏழுகோடி மந்திர வடிவுகளைத் தன்னிதயத்திலே தியானிப்பது அல்லது நாடோறும் திருக்கோயில் நியதி செய்யும்போது சதாசிவ உருவைக் கீழாதார சத்தி முதல் மேல் சுத்த மாயையளவாக அக்கினி வடிவமான வித்தியா தேகமாகத் தியானித்து வலம் வருமிடத்து ஒருமுறை பாதவத்தில் வலம் வருகிறதாயும், ஒருமுறை பூமியில் வலம் வருவதாயும் ஒருமுறை ஆகாயத்தில் வலம் வருவதாயும் திருக்கோயில் முறைகளை நினைத்தும் செய்தும் வரும்நேரமெல்லாம் அந்தத் தழற்பிழம்பான ஒளியுடனே மனப்பற்றாகிச் செய்வது.²⁸

"பதமும் விரவுகுக் குடமயிலு முட் பரிவாலே

படிய மனதில் வைத் துறுதி சிவமிகுத்து" (675)

என்கிறார் மனத்தில் நினைக்கும் தியான முறையை அருணகிரிநாதர்.

4.1.1.4. சரியையில் ஞானம்:

இறைவனுக்கு ஞானபுட்பம் எட்டினைச் சார்த்தி ஓரனுபவ உணர்வைப் பெறுதல்; அகத்தியான பாவனையின் உறைப்பால் ஓரனுபவ உணர்வு நிகழ்தல்.²⁹ அஃதாவது, இறைவனைப் புறத்தே புன்னை, வெள்ளெருக்கு, செண்பகம். நந்தியாவட்டம், பாதிரி, குவளை, அலரி, செந்தாமரை ஆகிய எண்மலர்களைக் கொண்டு வழிபடுவது போல இறைவனை அகத்தே ஞானபுட்பங்களான கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு

ஆகிய குணங்களான மலர்களால் வழிபடுவது' சதாசிவ மூர்த்தியையும், அவன் வேடம்பூண்ட அடியவரையும், அந்த மூர்த்தி நிலைபெறும் கோயிலையும், அந்தப் பரம்பொருளாகவே நிச்சயித்துக் கொண்டு அதுவே பணியாகத் தியானஞ் செய்திருப்பதும்³⁰ மேலானதாகும்.

“நளினப் பதக்கழலு மொளிர்செச்சை பொற்புயமெ
எயனத்தி லுற்றுநடமிடும்வேலா” (928)

என்று அகத்தியான பாவனையால் அருணகிரியார் தனக்கு ஓர் அனுபவ உணர்வு நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பிடுவது சரியையில் ஞானமாகும்.

4.1.2. கிரியை:

சரியையைப் பின்பற்றுவதால் நிகழும் பக்குவ விசேடத்தால் நுண்ணுர்வுடையராய்ப் புறத்தொழிலானும் அகத் தொழிலானும் விதிமுறைப்படி இறைவனை வழிபடுவது.³¹ அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதியமலர், தூபதீபங்கள், திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, பூதசுத்தி முதலிய பஞ்சசுத்திகளைச் செய்து, ஆசனம்பூசித்து அதன்மேல் வித்தியா தேகமாகிய மூர்த்தியைக் கற்பித்து அதில் மூர்த்திமானாகிய சுத்தசிவத்தைத் தியானித்து ஆவாகித்துச் சுத்தமான பத்தியினால் ஏகமனத்துடன் உபசரித்து வழிபட்டுத் தோத்திரஞ் செய்து விருப்பத்தோடு அக்கினிகாரியம் இயற்றுதல் மேற்கூறிய வழிபாடாகும்.³²

அருணகிரிநாதர் கிரியை பற்றி, “சரியை கிரியை” (913), “சரியை கிரியை யோகம்” (911) எனச்சில இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.

“கந்த வர்க்க முங்கினர் மணப்புகையுங்

கவின்கொ டபமும் புனிதமஞ் சனமுங்

கொந்த விழ்ந்த நன்மலரு மற்றுள வுங்கொண்டு

மாயை யின்குணத் திலொன்றி லராய்

ஐந்து சுத்தி செய்தகம் புறமிறைஞ்சி

யங்கி யின்கடன் கழித்தருள் வழிநின்

றிந்த நற்பெருங் கிரியை யன்புடனே

யியற்ற வல்லவ ரெம்மருங் கிருப்பார்”³³

என்று வரும் பாடலால் கிரியையின் பலன் அறியப்பெறுகிறது.

4.1.2.1. கிரியையில் சரியை:

சலசுத்தி முகசுத்தி செய்து பீஜமந்திபத்தோடு கூடிய மந்திராசனம், விபூதிதாரணம், உருத்திராட்சதாரணம், அக்கினிகாரியம், அங்கநியாசம், கரநியாசம், மார்ச்சனம், அருமருடனம், சிவகாயத்திரி ஜெபம், பஞ்சாட்சரஜெபம் என்பவைகளை³⁴ உணர்தல்

“நீற திட்டுநி னைப்பவர் புத்தியில்

நேச மெத்தஅ ளித்தருள்சற்குரு” (278);

“நீறுநுதல் மீதிடலி லாமுடன்” (122)

“... நீறிடு, சாஸ்திர வழிக்கதி தூ ரணை” (291)

எனத் திருநீற்றின் சிறப்பினையும்; திருநீற்றை அணியும்போது கூறவேண்டிய மந்திரத்தையும் அருணகிரிநாதர் கூறத்தவறவில்லை.

“ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி

ஆகமணி மாதவர்கள்” (161)

என்பதது.

உருத்திராக்க தாரணம் பற்றி அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகையில் இறைவன் அதனை அணிந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இறைவன் செய்யும் தொழிலெல்லாம் உயிர்கட்காகவே. அவன் அணியும் அணிகலன்களும் உயிர்களுக்காகவே. உருத்திராக்கம் உயிர்கள் அணிய வேண்டிய சிவசின்னங்களுள் ஒன்று. அதனை அவர், “அக்ஷ மாலா தரா” (338) என்று குறிப்பிடுகிறார். ஈண்டு, அக்ஷமென்பது உருத்திராட்சம்.

உருத்திராட்சத்தைத் தரிக்குமுன் அதனைச் சிவலிங்கப் பெருமானாக நினைத்து அபிடேகங்கள் செய்து, புட்பமாலைகள் சாத்திப் பூஜை புரிய வேண்டும். உருத்திராட்சத்தைப் பட்டுத்துணியில் இட்டு மாத்ருகா மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து,

“ருத்ராக்ஷ விருக்ஷ பீசாயாம் பூத சம்பூதயேதவே!

நேத்ரத் திரயாய ருத்திராய நமோலோக ஹிதாத்மநே!”

என்னும் மந்திரத்தால் வந்தித்து, அபிடேக முதலியன செய்து பின்னர் எடுத்துத் தரிக்க வேண்டும்.³⁵ இதனால் இறைவன் உருத்திராட்சத்திடம் உறைகின்றான் என்பது உணரப்பெறும்.

இனி, உருத்திராட்சம் என்னும் பெயர் சிறந்த தமிழ்ப் பெயரென்றும், வடமொழிப்பதம் அன்றென்றும் கூறி; உரு+திரம்+ஆக்கம் = உடல் உறுதி+ நன்மை = உடலுக்கு உறுதியாகிய நன்மையைத் தருவது என்று விளக்கம் தருவர் அறிஞர்.³⁶ உருத்திராக்கம் தமிழ் மொழியாயிருந்தால் அருணகிரிநாதர் அவ்வாறே கூறியிருப்பார். உள்ள சொல்லை அப்படியே பயன்படுத்தும் பழக்கமே அவரிடம் உண்டு. சலாம் (207), சபாஷ் (812) என்ற சொற்கள் அப்படியே அவர் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.³⁷ அப்படிப்பட்டவர் சொல்லைத் திரித்துக் கூறமாட்டார். இதனால், அக்ஷம் என்பது ஆக்கம் ஆவதன்று; அக்ஷம் ஆக்கம் ஆக இலக்கணத்தில் எவ்வித விதியும் இல்லை. ருத்ரஸ்ய + அக்ஷிண + பவம் = ருத்ராக்ஷம்; ருத்திரனுடைய கண்களிலிருந்து உண்டானது என்பது அதன் இயல்பான பொருள்.³⁸ அதற்காக உடலுக்கு உறுதி பயக்கும் நன்மையைச் செய்வது என்ற பொருள் ஈண்டு மறுக்கப்படவில்லை. உண்மையில் உருத்திராக்கம் ஓர் உயரிய பொருளே.

கூறிய விபூதி தாரணமும் உருத்திராக்க தாரணமும் காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து அணிகலன் முதலாயின காழுகரை வசிகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு போல,³⁹ மெய்யுணர்வுடையாரைக் காட்சியளவானே வசிகரித்து இன்பஞ் செய்தல் பற்றி,

“மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயந் தானும் அரனெனத் தொழுமே”⁴⁰

என்று கூறப்பெறுகிறது.

“சேலுங் கயலுந் திளைக்குங் கண்ணாரிளங் கொங்கையிற்
செங்குங்குமம்

போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர்
போற்றிசைப்ப”⁴¹

என்று சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

அக்கிவி காரியம் இயற்றுதலை அருணகிரிநாதர்,

“ஓமத் தீவமு வார்கட் கூர்சிவ லோகத் தேதரு மங்கைபாலா” (68)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால், அக்கினிகாரியம் இயற்றினார்க்குப் பதமுத்தி நிச்சயம் என்பதையும் உணர்த்துகின்றார்.

4.1.2.2. கிரியையில் கிரியை:

சூரிய பூஜைக்குப்பின் ஐவகைச் சத்தியுடன் சிவபூஜை செய்தல். “புஷ்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள் கொண்டு ஆன்மசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்ச சுத்திகளுஞ்செய்து சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்திபரியந்த பதுமமாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்தில் வித்தியா தேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து (தொட்டு) அவ்வித்தியா தேகத்திற்கு உயிராயுள்ள நிஷ்கள ரூபம் சர்வகருத்தாவும் சருவவியாபகருமாகும் பரமசிவனாகிய மூர்த்திமாணைத் துவாதசாந்தத்தின் மேலே தியானித்து முன்னே நியாசஞ் செய்த வித்தியா தேகத்திலே ஆவாகித்து (கொணர்ந்து) சுவாமீ பூசையின் முடிவு எது வரையுமோ அதுவரையும் நீர் அன்புடன் அவ்விலிங்கத்தினிடத்தே சாந்தித்தியராயிரும் என விண்ணப்பஞ் செய்து பூசித்துத் தோத்திரம் பிரதட்சணம் நமஸ்காரம் முதலிய பண்ணிச் சூரிய பூசையுடன் சிவபூசையை முடித்தல்.”⁴²

“போது கங்கையி னீர்சொ ரிந்திரு

பாத பங்கய மேவ ணங்கியெ

பூசையுஞ்சில வேபுரிந்திட” (104)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறும் பாடற்பகுதி கிரியையில் கிரியை.

4.1.2.3. கிரியையில் யோகம்:

அந்தரியாக (மன) வழிபாடு கிரியையில் யோகமாகும்.

“மேதாகலைமுதல் உன்மனாகலை யீறாகவுள்ள பதினாறு

கலைகளுள்ளே மேதாகலை, அர்க்கீசகலை, விடகலை, விந்துகலை, அர்த்தசந்திரகலை, நிரோதிகலை, நாதகலை, நாதாந்தகலை, சத்திகலை, வியாபினிகலை, வியோமரூபினிகலை, அகந்தைகலை, அனாதிகலை, அனாசிருதை கலை, சமனாகலை என்னும் கலைகளிலே தனித்தனியமைந்து கிடந்த தத்துவம் முதலியவைகளை எல்லாம் இதயமுதல் சமனாந்தம் வரையும் படிமுறையால் அவ்வக்கால மாத்திரையினுள்ளே நடந்து கடந்து சென்று பஞ்சாக்கரத்தின் பெயர்களிலே வைத்துச் சமனாந்தம் வரை பாசசாலம் என்றறிந்து அவற்றைக் கழித்துவிட்டு உன்மனாந்தம் பரமசிவமெனக்கொண்டு சிவத்தைத் தியானித்துப் பின்பு தியானிப்போனாகிய தானும் தியானமும் தோன்றாது தியானப் பொருளாகிய சிவமொன்றே விளங்கப் பெறுவது அந்தரியாகம் எனப்படும்.”⁴³ இத்தகைய நிலையை அருணகிரிநாதர் தற்பழிப்பு உத்தியால்,

“... ..அந்தர்யாமி

யோக மற்றுமூல் ஆசா பாசனை” (996.1)

என்கிறார்.

4.1.2.4. கிரியையில் ஞானம்:

“எல்லாவுயிர்க்கும் அந்தக் கரணங்கட்கும் ஆதாரமாவது சூக்கும வெழுத்தெனக் கண்டு சூக்குமத்தாலே இதயத்திலே பூசித்து மூலாதாரத்தில் பிரணவத்திலே அக்கினியையெழுப்பி ஓமஞ்செய்து புருவமத்தியிலே விந்துத்தானமாகிய கோதண்டத்தே தியானமுற்றுப் பொருந்தல். அல்லது மூலாதாரம் தொடங்கிப் பன்னிரண்டங் குலத்திலே நாளமாய் அது முப்பத்தொரு தத்துவமான மாயையளவாய் மலோபதானம் மூன்றும் சுத்ததத்துவ மைந்துமாக எட்டும் மலராக்கி அதற்குட் சிவன்வடிவு வித்தியாதேகமுாக்கி இந்த வடிவுடையவன் சிவனாகக் கண்டு அருச்சிப்பது. அல்லது பிரபஞ்சமாகக் காணப்பட்ட வடிவுகளுங் காணப்படாத நிட்கள வடிவமாகிய எல்லாவற்றையுஞ் சத்திவடிவமாகக் கண்டு இதற்குப் பிராணனாகச் சிவனைத் தியானித்துத் தரிசித்துக் கைக்கொண்டு எவ்விடத்தினுமாக அறிவு இரவும் பகலும் விடாமற் கொள்வது ஆக இவற்றைக் குறித்துணர்த்துவது”.⁴⁴

சுருங்கக்கூறின் அந்தரியாக வுறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரனுபவ உணர்வே கிரியையில் ஞானம். இதனை அருணகிரிநாதர்,

“கல்லார் மனத்துட னில்லா மனத்துவ

கண்ணா டியிற்றடம்

கண்டவேலா” (908)

என்கிறார். இத்தொடருக்கு உரையெழுதிய செங்கல்வராய பிள்ளை யவர்கள், “திருமுருகன் பூண்டி யென்னுந் தலத்தில் முருகபிரான் வேல்கொண்டு தடம் (தீர்த்தம்) கண்டதைத் திருமுருகன் பூண்டிப் புராணம் உபதேசச் சருக்கம் 33ஆம் பாடலிலும், தீர்த்தச் சருக்.ம் 45ஆம் பாடலிலும் காண்க.

• 'தோட்டு நாண்மலர்க் கடுக்கையந் தொங்கலார்க்கன்பா
யாட்ட நீர்த்தட மண்மையி லின்றிய லதனால்
நீட்டு பொற்றிருக் கைத்திரு வேலையந் நிலத்தில்
நாட்டி னானிலங் கிண்டது நாகமுண் ணடுங்க' 33
'பழுத்த கொற்றவேற் படைமிகு விரைவினாற் பாய்ந்த
விழித்த லத்திடை வந்ததோர் மாசறு தீர்த்தம்' 45

இவ்வண்ணம் வயலூரிலும் முருகவேள் தீர்த்தங் கண்டதாக ஐதிகம் இருப்பதால் இப்பாடலிற் குறிக்கப்படுவது வயலூர்த் தடாகமே. 'சத்திதீர்த்தம்' எனப்படும் இந்தத் தீர்த்தத்தின் பெயரே வேலால் தோன்றியது என்பதை விளக்கும்; இதனநீர் பளிங்குபோன்றது. அதனால், 'கண்ணாடியில் தடம்' என இந்தப் பாடலிலும்; 'ஓத்த நிலாவீசு நித்தில நீராவி ... வயலூரா' என்ற திருப்புக்கொளியூர்த் திருப்புகழிலும் (950) அருணகிரியார் இந்தத் தீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்துள்ளார்.⁴⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ் வரலாறு உண்மையோ அன்றோ; ஈண்டுத்தொடர்புடையதன்று. "மனத்தவ கண்ணாடியிற் றடம்கண்ட வேலா" என்ற சொற்றொடருக்குப் பொருள்; மனத்தவமாகிய அந்தர்யாகத்தினால் மனம் கண்ணாடி போன்று பளிச்சிடும். இறைவன் தனக்குரிய இடமாக (தடமாக) அதனை நாடிச் செல்வான்; அங்கே இருப்பான் என்பதாகும்.

4.1.3. யோகம்:

"ஐந்திந்திரியங்களை யொடுக்கிப் பிராணவாயுவைத் தடுத்துக் கும்பித்திருந்து அதனைச் சுழுமுனையில் நிறுத்தித் தனது சரீரத்துள்ளே ஆறாதாரங்களையறிந்து அவற்றில் பத்ம தளம், அதிதேவதை அக்கரங்களாகிய பொருளையறிந்து தியானித்து மூலாதாரத்தில் அக்கினியைச் சுடர்விடச் செய்வது. நாபித்தானத்திற் குண்டலினி சத்தி சொருபமாயிருக்கும் அமுதத்தை யுருகப்பண்ணி, மற்றையவாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக் கொண்டு பேதித்து மேலே சென்று விந்துத்தானத்தின் வழியே யிறங்கி பெருகுகின்ற அமுததாரையைத் தனதுடல் முற்றும் நிறையச் செய்து முழுச் சோதியான சிவத்தியானத் தியானம் செய்தல் யோகமாகும்".⁴⁶

சுருங்கக்கூறின், பக்குவச் சிறப்பினால் மிகுநுண்ணுணர் வுடையவராய், சகளநிட்களமாகிய அதிசூக்கும் வடிவமே பொருள் சகளமுஞ் சகளநிட்களமும் அதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனி என்பதை உணர்ந்து அகத்தொழில் அளவானே மேற்கூறியவாறு வழிபடுவது.⁴⁷

முருகவேளிடம் யோக மார்க்கங்கள் எல்லாவற்றையும் உபதேச வழியாக அருணகிரியார் பெற்றார். அதனை,

"யோகத் தாறுபதேசத் தேசிக" (68);

“சிவயோகம் என்னும் குருத்தை யறிந்து
முகமாறுடைக் குருநாதன் சொன்ன கருத்தை”⁴⁸

என அவர் கூறுகின்றனவற்றால் அறியப் பெறுகிறது.

மந்திரயோகம், இலயயோகம், ஹடயோகம், இராசயோகம், சிவயோகமென யோகம் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. “இலயயோகமாவது; மனத்தைப் பிராண வாயுவுடன் கூட்டித் தன் உடம்பிலுள்ள ஒளியிலேனும், ஒளியிலேனும் புக்கிருக்குமாறு ஒடுக்குதல். மந்திரயோகமாவது; மந்திரத்தைக் கணிக்கும் முறையறிந்து இறைவனை வழிபடுதல். ஹடயோகமாவது; சூரியன் (பிராணவாயு) சந்திரன் (அபானவாயு) இரண்டின் ஐக்கியமாகிய பிராணாயாமமே ஹடயோகம்; ஹசூரியன், டசந்திரன். இராசயோகமாவது; அறம், பொருள், இன்பத்திலேனும் பதி, பசு, பாசத்திலேனும் மேவும் மனவிருத்தி விரிந்து கருதிநின்ற உண்மைப் பொருளைக் காண்பது. சிவயோகமாவது; சிவஞானமும், சிவப்பதியும், சிவத்தியானமும், சிவவிரதமும், சிவபூசையும் மேற்கொண்டு நெறிப்படி ஒழுகல்.”⁴⁹

அனைவரும் பொதுவாக யோகம் என்று குறிப்பிடுவது ஹடயோகத்தையே. இதனில் எட்டு அங்கங்கள் உள்ளன. இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அவை.⁵⁰ அருணகிரிநாதரும், “யோக பேதவகையெட்டும்” (613) என்றே குறிப்பிடுகின்றார். ஹடயோகம் நான்கு வகையாகவும் கூறப்பெறும். அவற்றுள் யோகத்தில் சரியை இயமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் என்பன; யோகத்தில் கிரியை பிரத்தியாகாரம் தாரணை என்பன; யோக யோகம் தியானம்; யோகஞானம் சமாதி.⁵¹

4.1.3.1. யோகத்தில் சரியை:

“கண்டமளவும் விரல்செலுத்திப் பித்தம் வாங்கலும், நீரை உள்ளே கொள்ளுதலும் செய்து பிரணவ மந்திரத்தாலே பூரித்துக் கும்பித்து ரேசித்து அஞ்ஞானம் நீக்கத்தக்கதாக மூன்று காலமும் திருநீறிட்டுத் தாழைச் சாற்றால் உப்பும் புளியஞ்சிராய்ச் சாம்பனீராற் புளியும் கடுக்காயாற் கைப்புமறுத்து அன்னங்குறைத்துக் கறிகள் நீக்கி, சத்திரயோகம் தூலகன்மமாகிய மெய்யிறொழில் உடற்கன்மமாகிய சங்காரயோகமுதல் செய்து வருவதாகிய இயமநியமங்களை முன்செய்து சங்கிதா மூலமந்திரத்தாலே சிவனை மனத்தில் தியானித்து வணங்கி அன்புகொள்வது”.⁵²

மேற்கூறியன அருணகிரியார்க்கு உடன்பாடாயினும் சிலர்,

“அனித்த மான லுனாளு மிருப்ப தாக வேநாசி

யடைத்து வாயு வோடாத

வகைசாதித்

தவத்தி லேகு வால்மூலி புசித்து வாடு மாயாச

அசட்டு யோகி யா” (497)

கின்றதை அவர் வெறுக்கின்றார்.

4.1.3.2. யோகத்திற் கிரியை:

பிரத்யாகாரமும் தாரணையும் இதிலடங்கும். “பதினாறு மாத்திரையளவிற்கு வாயுவைப் பூரித்து அறுபத்துநான்கு மாத்திரையளவிற்குக் கும்பித்து முப்பத்திரண்டு மாத்திரையளவிற்கு ரேசித்துப் பிரணவத்தினை உச்சரித்து வாயுவை உள்வாங்குதல்;⁵³ இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு வாயுக்களைத் தினவழியிலே குறைத்தல், இரண்டு நாசியினாலும் வாயுவைப் பலகாலுள் வாங்குதல், புருவமத்தியில் தியானித்தல், வாயுவைக் கபாலத்தினின்றுத் தோன்றி ஒடுங்கினதாகத் தியானித்தல், வாயுவையடக்கிக் கன்னமூலத்தால் விடுதல், உடம்மைப் பூரிப்பித்தல், வாயுவை எப்போதும் மேனோக்கிச் செலுத்துதல், உபத்தத்தால் வாயுவை ஏற்றல், பிரமரந்திரத் திறப்பித்தல், பிராசாத வழியிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், நீர் உதிரம் முதலிய தாதுக்களை அடக்குதல்” முதலியவை இப்பகுதியில் அடங்குவன.⁵⁴

கூறியநெறி, இறையருளைப்பெற வழியேதவிர இவற்றால்மட்டும் இறையருளைப் பெறமுடியாது. ⁵⁵ அதனால், இவற்றை மட்டும் கொண்டு சிலர் உழல்வதைக் கண்டித்துக் கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர். அதுமட்டுமன்றி அவர்கள் இத்தகைய யோகத்தில் எண்ணற்ற பலன் அடையலாம் என்று கற்பனை செய்வதையும் கூறுகிறார்.

“கறைபடுமு டம்பி ராதெனக்

கருதுதலொ ழிந்து வாயுவைக்

கருமவச னங்க ளால்மறித் தனலூதிக்

கவலைபடு கின்ற யோககற்

பனைமருவு சிந்தை போய்விடக்

கலகமிடு மஞ்சம் வேரறச் செயல்மாள்” (212)

என்ற பாடற்பகுதி அதனை உணர்த்தும். மற்றும் ஐம்பொறியடக்கிச் சும்மா இருத்தலே நேரிய வழி என்பதையும் இத்தொடர் நுட்பமாய்க் குறிக்கிறது. மேலும் அவர், ‘கருமயோகியாகாமல்’ (1047) என்றும், ‘பவனத்தையொடுக்கு மனக்கவலை’ (340) என்றும் குறிப்பிடுவன மேற்கருத்தை நோக்கியே.

4.1.3.3. யோகத்தில் யோகம்:

யோகத்தில் யோகம் தியானமாகும். “ஞானேந்திரியங்களையும் கன்மேந்திரியங்ககளையும் உள்ளே யடங்க ஒடுங்கி இருந்து, மூர்ச்சிக்கும் பிராணவாயுமுதற் பத்து வாயுவுமியங்காமற் பிராணவாயுவையுங் கபாலத்திலே யடக்கிச் சற்றுநேரம் மனத்தினை மாறுபடச்செய்யாது, மூலாதாரம் நாற்சதுரமும் சுவாதிட்டானம் முச்சதுரமுமாக இப்படி ஆறாதாரத்தையும் மூன்று மண்டலத்தையும்

அசபா மந்திரத்தைக் கீழ்மேலாகவுச் சரித்து வாயுவை ஏற்றி மேலேசென்று ஆகாயத்தின் சந்திரகலையிலே அக்கினியோடே யுறைத்தலினாலே உருகி விழும் அமுதைக் கொண்டு உடலமெங்கும் நிறைத்து அகார அக்கரத்தினால் திருக்கூத்தைத் தியானித்துத் திருக்கூத்தோ டொன்று பட்டவனாகி அந்த நடனத்தின் வழியிலே தியானமென்றுந் தானமென்று மிரண்டு படாமலிருந்து தூங்கி அல்லது சோம்பி இருத்தல்”⁵⁶

ஆறாதாரத்தாலே ஆண்டவனை அடையும் தியானத்தை,

“ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று

மீதானத் தேசெல வந்தீபற

விமலந் கிடமதென் றுந்தீபற”⁵⁷

என்று திருவுந்தியார் கூறுகிறது.

தன்னைப் பழிக்கும் உத்தியால் அருணகிரிநாதர் மேற்கூறிய தியானத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தில்,

“சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிஷ நேரமட்டில்

தவமுறை தியானம் வைக்க

அறியாத” (214)

என்கிறார். மேற்கூறிய மும்மண்டலம், ஆறாதாரம் பற்றி, ‘மும்மண்டலமும் ஆறாதாரமும் இவைகளைத் தாண்டி அவற்றின் மேல்சென்று எல்லாத் தத்துவங்களும் ஒடுங்கும் பரவெளிப் பீடமாம் இலலாடத்தான மண்டபத்தில் முடிவிலாத திரண்ட ஒளியாய் விளங்கும் ஆயிரம் கிரணங்கள்வீசும் மூன்றாம்பிறை நிலவின் வடிவைக் கொண்ட ஆக்ஞை ஆதாரத்தில் சந்திர ஒளியுடன்கூடி மேல்நிலையில் பளிங்குபோல் விளங்கும் விந்து சம்பந்த நாதஒலி அபயம் இட்டு அழைத்தல் போன்ற பலவகைய தாளங்கள் சத்தங்கள் கலக்கும் நடன தரிசனத்தைக் கண்டு அமுதம்பருகி பதினான்கு உலகங்களையும் அங்கே விளக்கமுறத் தரிசித்து அனுபவித்து மூன்று நாடிகளின் வழியே ஒடுகின்ற வாயு ஒடுங்க ஞான வளப்பம் பொருந்திய சுழுமுனை நாடி மீதணைந்து சிவப்பேரொளியைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்கிடும்’ (766) என்று. அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார்.

4.1.3.4. யோகஞானம்:

சமாதி நிலையே யோகத்தில் ஞானமாகும். ‘மண்முதலாகக் கருதிக்குறிக்கும்’ வடிவால் அதாவது மண்ணைக் குறித்த தியானம் வச்சிரகாயம் சாதித்தல், நீரைக்குறித்த தியானம் வாயுவுள்ளடக்கி மூச்சை ஒடுக்கி ஒன்பது துவாரங்களிலும் நீர் செல்லாது அடக்கி நீரில்நடத்தல், கிடத்தல், அகமருடணம் செய்தல்; ஆயிரமுகமிருத்தல் முதலிய இயற்றுவது. தீயாவது மூலாக்கினியை எழுப்பிக் கபாலத்தை வெடிக்கச் செய்து உடலை வெந்தபுரி போல ஆக்கி நெருப்புள் போகவரச் செய்வது. காற்றாவது. காற்றினை உடலெங்கும் ஓட்டி

உடலோடு அடங்கச் செய்து ஆகாயத்தில் பறத்தல் முதலிய செய்தல். ஆகாயமாவது, உடலைச்சூனியமாக்கல், உயிரைச் சூனியமாக்கல், அறிவைச் சூனியமாக்கல் முதலியவையாம். இதுவே அணிமா, மகிமா எனப்படும். ஒளியாவது; நாசிநுனி, புருவமத்தியில் விளக்கொளி மின்னொளி, விந்துவொளி, உள்ளொளி முதலான ஒளிகளைத் தியானித்தல். சூனியமாவது எல்லாம் தன்னிடமாகத் தான் எங்குஞ் செல்ல இயற்றுதல். வாயுவை நிறைவாகக் கண்டு அந்நிறைவோடு அறிவு நிறைதலாம்படி நிற்பல். அக்கரங்களாவது ஒள்காரம் முதலிய எழுத்துகளைத் தனித்தனியே தியானித்தல், விந்துவாவது குறித்தபொருளிலே உரைப்பதும் அதிலே யடங்க சங்கு, கடல், பாம்பு போல ஓசை எழுவதும் இவை முதலியவற்றின் நிலையிலே நிலையாக இவற்றின் வடிவாய் அந்த நிலையிலே மனமும் வாயுவு மடங்கவவைதானே அறிவுமாய் வேறுசற்றும் ஊண் உறக்கங்களிலும் பேதியாமல் அவ்வுண்மையின் மனக்கவலையிற்றொன்று பட்டதாகக் கண்டு கொண்டு நின்றவத்தன்மைகள் பெறுவதும் ஆகிய இவற்றை உணர்த்துவது⁵⁸.

சுருங்கக்கூறின், சித்திகள் பெற்று நாத வழியே சென்று இறைவனுடன் இரண்டற்று நிற்கும் உண்மைநிலை சார்தல் இஃதாகும். இந்நிலையே நிட்டை கூடல். இந்நிலையைத் திருவுந்தியார்,

“திருச்சிலம் போசை ஒலிவழி யேசென்று

நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற

நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற”⁵⁹

என்று கூறுகிறது.

“ஞானங்கொள் பொறிகள் கூடி வானிந்து கதிரி லாத

நாடண்டி நமசி வாய

வரையேறி

நாவின்ப ரசம தான ஆநந்த அருவி பாய

நாதங்க ளொடுகு லாவி

விளையாடி;

ஊனங்க ஞாயிர்கள் மோக நானென்ப தறிவி லாம

லோமங்கி யுருவ மாகி

யிருவோரும்

ஓரந்த மருவி ஞான மாவிஞ்சை முதுகி னேறி

லோகங்கள் வலம தாட” (179)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். ஈண்டு, லோகங்கள் வலம தாடுவதும்; ஆநந்த அருவி பாய்வதும்; இறையின்பில் திளைத்தலும்; நாதங்களொடு குலாவுதலும்; சங்கு, கடல், பாம்பு, முதலியவற்றின் ஓசைகள் எழுதலும்; மற்ற அனைத்து நிலைகளும் சமாதியில் நிகழும் அனுபவ உணர்வுகளுடன் ஒட்டியதாகவும் இருக்கின்றன. இந்நிலையையே மேலும் அவர்,

“நாகமணி கின்ற நாதநிலை கண்டு

நாடியதில் நின்ற

தொழுகேனே” (444)

என்கிறார். ஈண்டு, குண்டலினி சத்தியே நாகமாகவும், அஃது அணிகின்ற அணி நாதநிலை என்றும், அங்கே இறைவன் காட்சியளிக்கின்றான் என்றும் உணர்த்துகிறார்.

கூறிய தியான நிலைகளை அருணகிரிநாதர் மேலும் பல இடங்களில் கூறுகிறார்.⁶⁰ அவர் கூறிய செய்திகளையெல்லாம் விரிவாகக் கூறின் இது யோக ஆய்வுக் கட்டுரையாக அமைவதஞ்சி விடுக்கப்பெறுகிறது. சித்தாந்த நூல்களிலும் இந்தநிலை குறிப்பிடப் பெறுகிறதே தவிர இவற்றைப் பற்றிய விளக்கம் அங்கு இல்லை. அவற்றின் வழிச்செல்கிறது இவ்வாய்வும்.

4.1.4. ஞானம்:

இறைவனை அறிவாலறிந்து வழிபடும் நிலை ஞானமாகும். இந்நிலையில் உயிரை இறைவனிடம் அர்ப்பணித்தல் நிகழும். புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத்தொழில் மாத்திரையே உருவம் அருவுருவம் அருவம் என்னும் மூன்றுவகைத் திருமேனி கடந்த முழுமுதற்பொருளாய் நின்ற இறைவனிடத்துச் செய்யும் வழிபாடு.⁶¹

சிவஞானசித்தியாரும், 'வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கலைஞானங்கள், சமயசாத்திரங்கள் இவை யாவும் கற்றுணர்ந்து புறச்சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவையும் பிறர்கருத்தாகக் கொண்டு மேலான பதி பக பாசமாகிய ஞானத்தால் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்கள் பொருந்தாத வண்ணம் பதியோடு இரண்டறக்கலக்கத் தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது'⁶² என்று கூறுகிறது.

மேற்கூறிய சரியை, கிரியை, யோகங்கள் இதற்குப் புறம்பாகமாட்டா; அவை படிநிலைகளே. இந்நிலை முற்றியநிலை, இவை நான்கும் அரும்பு மலர் காய் கனி போன்றநிலை என முன்னே கூறப்பட்டன. கீழ்நிலை மூன்றாலும் முத்தி கிடைக்கும். ஆனாலும், 'இதனால் கிடைக்கும் முத்தி முடிவாகிய முத்தியாகும்'⁶³ எனவே, இதனை எல்லோரும் விரும்புவர்.

இக்கருத்தினையே சித்தியாரும், 'ஞானநூலை ஓதுதலும் ஓதுவித்தலும் அதன் பொருளைக் கேட்பித்தலும் தான் கேட்டலும் அப்பொருளைச் சிந்தித்தலும் இறைவனடியை அடைவிக்கும். இது ஞானபூசை, மற்ற குற்றமற்ற செயல்களான தபம், செபம், தியானம் முதலியவை படிப்படியளவாகப் போகத்தை ஊட்டுவன. இதனால் வீடெய்த அறிந்தவர்களெல்லாம் இத்தகைய உயர்ந்த ஞானநெறியையே பின்பற்றுவர்'⁶⁴ என்றும்; மேலும், 'கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் பெற்று நிட்டை கூடினோர் வீட்டினைத் தலைப்படுவர் என்றும்; இவ்வாறின்றி தீக்கையில் அத்துவாகுத்தி பண்ணப்பட்டு ஓதல் ஓதுவித்தல் கேட்பித்தல் மாத்திரையினின்று தப்பினவர் பதமுத்திகளின்

வைகி நீங்கிய துணையானே ஆசிரி பரிடத்துக் கேட்டல் முதலிய நெறியால் நிட்டையினைத் தலைப்பட்டு வீடுபேறு எய்துவர்⁶⁵ என்றும்; 'மேலே மேலே போயும் மீள்வதற்குக் காரணமாகிய பசுபுண்ணியம் போலன்றி மேம்பட்ட சரியை முதலிய சிவபுண்ணியங்களை விதிவழி அனுட்டித்தோரும் மேவாது தப்பினவரோடு ஒப்பத் தத்தமக்குரிய பதமுத்திகளின் நெடுங்காலம் தங்கி முடிவில் எவ்வாறேனும் ஞானநெறியைத் தலைப்பட்டே வீடெய்துவர்⁶⁶ என்றும் கூறுகிறது.

மேலைய கருத்தான அறிவை அறிவதே பொருளென எண்ணிய அருணகிரிநாதர், "அறிவை அறிவது பொருள்" (509) என்கிறார்; அதனைத் தனக்கு இறைவன் அளித்தான் என்பதை,

"அறிவை அறிவது பொருள் என அருளிய பெருமானே" (509)

என்கிறார். இந்நிலையையே எல்லா அருளாளர்களும் விரும்பினர். இவை,

"அறிவை அறிவதுவே யாகும் பொருளென்

றுறுதிசொன்ன உண்மையினை ஒருநாள் எந்நாளோ"⁶⁷;

"திருவான்மி யூருறையும் அறிவே உன்னையல்லால்

அடையாதென தாதரவே"⁶⁸;

"அறிவே நினை யல்லால் இனியாரை நினைக்கேன்"⁶⁹;

"அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை

அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி

அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே

அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே"⁷⁰

என வருவனவற்றால் உணரப்பெறுகின்றன.

தானம், தவம், மந்திரம், சாத்திரம், யோகம், ஒழுக்கம் இவையாவும் தன்னைத்தான் அறிகின்ற ஞானத்துக்கு ஒப்பாகா. ஆனால், அவை ஞானத்தின் படிநிலைகளே. எனவே, அருணகிரிநாதர் ஞானமே உயர்ந்தது என்று கூறுமிடத்து, "மிகுபர மதான நெறிதனை" (1268) என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனாலேயே உலகவழக்கிலுள்ள, "புத்திமான் பலவான் ஆவாட்-" என்ற பழமொழி ஞானத்தையே சிறப்பிக்கிறது. அருணகிரிநாதரும் இதனைக் கருதியே 'ஞானவேழம்' என்ற விருத்த வகுப்பைப் பாடியுள்ளார்.⁷¹

ஞானத்தை அடைய ஒரேவழிநேரியவழி-மனத்தைத் தடுத்தலே, அதனை அருணகிரிநாதரும் அடைவது அரிதாயிருந்தது. எனவே,

"மனோலயம் என்று சேர்வேன்" (506)

என்று அவர் கூறுகிறார். இக்கருத்தினையே தணிகைப்புராணமும்,

"உள்ளம் அடங்குறி னல்லால் தெள்ளரிய சிவஞானம் சிவணாது"⁷²

என்று கூறுகிறது. மனோலயம் பெறவேண்டுமெனில் இடைவிடாத அறிவாராய்ச்சி வேண்டுவதாகும். அறிவாராய்ச்சியானது மனம் முதலான உட்கருவிகளைக் கொண்ட உடலில் நான் என்பது எது, உயிர் என்பது எது எனவும்; சடம் எது, பந்தம் எது, வீடு எது எனவும் வினா எழுப்பி விடை காண்பதாகும்.⁷³

இனி ஞானமும் நால்வகைப்படும். ஞானத்தில் சரியை கேட்டல், ஞானத்தில் கிரியை சிந்தித்தல், ஞானத்தில் யோகம் தெளிதல், ஞானத்தில் ஞானம் நிட்டை என்பன அவை.⁷⁴ ஞானத்தைக் கைக்கொள்வோர் நயிட்டிகர், சாதகர் என இருவகையர். அவருள் நயிட்டிகர் எப்பொழுதும் நிட்டையில் இருப்பவர், அவர்க்கு இப்பிரிவு ஒத்து வராது; சாதகர்க்கே இப்பிரிவு கூறப்படும்.⁷⁵

4.1.4.1. ஞானத்தில் சரியை:

யான் எனதென்னும் தன்மையுடன் இராக்கால மெல்லாம் சூக்கும் உடலிலே அநுபவித்த முறைமையும், மீளவும் தூல உடம்பில் கூடியிருக்கும் முறைமையும் அறிந்து தூய நீரால் புறந்தூய்மை செய்து பஞ்சாக்கரங்கூடிய ஈசானம் முதலிய மந்திரங்களால் திருநீறு அணிந்து தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் சுத்தமாவதாகக் கண்டு ஆசமனம் பண்ணி நியாசம் செய்து தர்ப்பித்துவிடுதல்.⁷⁶

“நீறதிட்டு நினைபவர் புத்தியில்

நேச மெத்த அளித்தருள் சற்குரு” (278)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். ஈண்டுத் திருநீறு அணிதலையும் நினைத்தல் என்ற சொல்லால் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் நீங்குவதாகக் காண்பதையும் கூறுகிறார். இத்தகைய அறிவு ஞானாசிரியனிடம் மெய்ப்பொருள் கேட்டவிடத்து உண்டாகும்.⁷⁷

4.1.4.2. ஞானத்தில் கிரியை:

பஞ்ச சுத்தியுடன் இறைவனை வழிபடல். அஃதாவது; மண் முதலிய தத்துவங்களைச் சடமெனக் காண்டல் பூதசுத்தி, திருவருளாலன்றி அங்ஙனம் உயிர் அறியாதெனக் காண்பது ஆன்மசுத்தி, கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றனவெல்லாம் திருவருள் எனக் காண்டல் திரவியசுத்தி, திரு ஐந்தெழுத்தைச் சிவமுன்னாகக் கணித்தல் மந்திரசுத்தி, யாண்டும் நீக்கமற இருக்கும் முதல்வன் இவ்விலிங்கத்தினு முளன் எனக்காண்பது இலிங்கசுத்தி; இவையே ஐந்துசுத்திகள்.⁷⁸

“சேவ னொடுக்கம் பூத வொடுக்கம்

தேற வுதிக்கும்

பரஞான

தீப விளக்கங் காண எனக்குள்

சேன பத்மந்

தருவாயே” (638)

என்று கூறுமிடத்தில் அருணகிரிநாதர், ‘சேவனொடுக்கம்’ என்ற சொல்லால் ஆன்ம சுத்தியையும், ‘பூதவொடுக்கம்’ என்ற சொல்லால்

பூதசுத்தியையும் குறிப்பிட்டு இவையுண்டான இடத்திலே தாமே அடுத்தடுத்து நிகழ்வன திரவியசுத்தியும், மந்திரசுத்தியும், விங்கசுத்தியுமாகையால் அவற்றைப் 'பரஞான தீபவிளக்கம்' என்றும் கூறுகிறார். சீவனொடுக்கமும் பூதவொடுக்கமும் உண்டானவிடத்திலே அவை உண்டாகும் என்பதற்காகத் 'தேற வுதிக்கும்' என்கிறார். இத்தகைய ஞானம் அவனருளன்றிக் கிட்டாதாகையால், 'சேளபத்மந் தருவாய்' என்றும் வேண்டுகிறார்.

சித்தியாரும், ஞானக்கிரியை நிலையை ஞானாசாரியனைச் சார்ந்து கேட்டுச் சிந்திப்பதனால் பெறலாம் என்றும்; சிந்திப்பதால் பதி, பசு பாச அறிவு தனித்தனியே விளங்கித்தோன்றும், அப்பொழுது சிவத்தோற்றமே காணப்பெற்றுத் தாம் உளராக உணரமாட்டார் என்றும் கூறுகிறது.⁷⁹

“உரைதரு பரசம யங்க ளோதுவ

துருவென அருவென வொன்றி லாததொ

ரொளியென வெளியென வும்ப ராமென இம்பராநின்

றுலகுகள் நிலைபெறு தம்ப மாமென

வுரைசெய அதுபொருள் கண்டு மோனமொ

டுணர்வுற” (1014)

என்ற பாடலில் திருப்புகழும் பதிபற்றி மற்றவர்கள் கூறுவதை 'உரைசெய' என்பதாலும்; 'அதுபொருள் கண்டு' என்பதால் சிந்திப்பதையும் 'உணர்வுற' என்பதால் சிவ உணர்வே மேலோங்குவதையும் குறிப்பிடுகிறது.

4.1.4.3. ஞானத்தில் யோகம்:

பஞ்சாக்கர ஜெபமுறை அறிந்து ஜெபித்தல். “எழுத்துகளைந்தும் சத்தி; அவற்றின் பொருள் சிவம். இவ்வாறன்றி சிறப்புவுகையால் சிவனெழுத்து முதலும் சத்தியெழுத் திரண்டாவதும் உயிரெழுத்து முன்றாவதும் திரோதான வெழுத்து நாலாவதும் மலவெழுத் தைந்தாவதும் அடைவுபெற்று நிற்கும். உச்சரிக்கும்போது திரோதானவெழுத்து முதலாகக் கொள்ளின் போக வழியாய்க் கொண்டுபோய்விடும். அதனால், அவ்வெழுத்துகளை ஞான வழியாக நினைக்கவேண்டும். சிவனாலே சத்தியும் சத்தியாலே ஆன்மாவும் ஆன்மாவைப் பற்றிப் போகம் ஊட்டும் திரோதாயியும் திரோதானத்தால் நடக்கும் மலமும் என அவற்றை உணரவேண்டும். உணர்ந்து உயிர் எழுத்து நடுவிலும் சிவஎழுத்து முன்னும் மலஎழுத்து ஈற்றிலும் வர உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பது”⁸⁰

பஞ்சாக்கரத்தில் உள்ள 'சி' என்னும் மஹாமநுவை உச்சரிப்பதனால் உண்டாவது சிவஞானம். அத்தகைய உச்சரிப்பால் சிதறுண்டு அலைந்து அழிந்து போவது மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளின் செயலும் ஆசைகளும், அதனால் மோனம், ஞானம்,

நிராசை உண்டாகும். மலஎழுத்து, சிவ எழுத்தை நெருங்குவதால் வந்து கூடுவது மகாமாயை. இதனை அருணகிரிநாதர்,

“சிகர மருந்த வாழ்வது	சிவஞானம்
சிதறி யலைந்து போவது	செயலாசை
மகர நெருங்க வீழ்வது	மகமாய
மருவி நினைந்தி டாவருள்	புரிவாயே” (658)

என்கிறார். இதனால் மாயை தன்னுடன் கலந்திருக்கின்றதென்றும், இருப்பினும் அதனை நினையக்கூடாது என்றும், அதற்கு அவன் அருளே வேண்டுமென்பதை ‘அருள் புரிவாய்’ என்றும் கூறுகிறார்.

இறைவன் அருள்புரிந்தாலும் அதன் பொருளைத் தெளிந்தவிடத்தன்றி பயன் ஏற்படாது. எனவேதான் சித்தியாரும், ‘ஆசிரியன் திருவருளால் இருவகைப் பாசங்களும் நீங்கிக் கேட்கும் முறைமையிற் கேட்டுச் சிந்திக்கும் முறைமையில் சிந்தித்துப் பின்பு அன்புசெய்து அடங்கி நிற்கப் பெறுபவர்கட்கு, முதல்வன் இயல்பு கேட்டற்காலத்துப் பொருள் தன்மை பற்றிப் பேதமாய்த் தோன்றித் தெளிந்தபின் இவ்விரண்டுமின்றி ஒன்றிலும் பற்றிலாது உடனாய்த் தோன்றும்’⁸¹ என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு தெளிந்தவர்கள் இறையருளாளர்களே. இதனை,

“அகல் முடிவை யாதியைத்தெ ளிந்து
இரவுபக லாக நெக்க விழந்த, அடியவர்கள்” (1135)

என்று அருணகிரியார் குறிப்பிடுகிறார்.

4.1.4.4. ஞானத்தில் ஞானம்:

உலக நிலையில் பெத்தர் செயல்போல அருள்நிலையில் முத்தர் விளங்கல். ‘உலகவயப்பட்டவர்கள் மருள் மேலீட்டினால் சிவம் முற்றும் தோன்றாது உலகவாசனையோடு நிற்பது போல முத்தர்கள் அருள்மேலீட்டினால் உலகவாசனை முற்றும் தோன்றாது சிவத்தோடு இரண்டற நிற்கும் நிலை’⁸²

மேலையநிலையை அருணகிரிநாதர், “முருகு லாவிய மைப்பாவு வார்குழல்” (1191) என்ற பாடலில், ‘வாசனை வீசி உலாவும் மைபரந்த நீண்ட கூந்தலின் மீதும் தாமரை போன்ற வாயின்மீதும், அசைகின்ற விரிந்த வேலனைய கண்களின் மீதும் விரைந்து செல்லும் உள்ளத்தினர்களின் மனத்தைக் குலைப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமையும் நகில்களாலும் ஒழுக்கம் தவறக் கறுத்துக் கடற்பயணம் செல்பவர்போல இளைப்புடனே ஓடி வாழ்நாளைச் செலுத்தி உடலும் பேச்சும் மாறுதல் அடையும்படி பித்து ஏறினார் என்று சொல்லுமாறு உலகநெறியிலே உள்ளம் உருகுவார்கள் சில அற்ப ஆன்மாக்கள்’ என்று பெத்தர் செயலைக் கூறியதோடு; அப் பாடலில், ‘மனம் ஒடுக்கம் உற்று உயிரும் உடலும் ஒருவழிப்பட்டு

உண்மை ஆடையுடனே உள்ளம் உருகித்தயிலிடப்பட்ட மெழுகோ என்று சொல்லும்படி அன்பு மொழிகளைக் கொண்டு இறைவனைப் புகழ்ந்துரைத்து உலக ஆசைகளாம் மண் பெண் பொன் எனும் மூவாசைகளையும் நீக்கினவர்கள், மனம் ஒடுங்கின ஞான உணர்ச்சி உடையவர்கள்' என்று முத்தர் செயலையும் கூறுகின்றார்.

“எண்ணும்இக லோகத்தே முத்திபெறும் இவன்தான்
எங்கெழில்என் ஞாயிறெமக் கென்றுகுறை வின்றிக்
கண்ணுதல்தன் நிறைவதனிற் கலந்து காயங்
கழிந்தக்கால் எங்குமாய்க் கருதரன்போல் நிற்பன்”²³

என்று சித்தியார் முத்தர் செயலைக் கூறுகிறது. இஃதே போன்று ஞானிகளின் நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருப்பது திருவாதவூரர் புராணப்பாடல்.

“அன்புடன் நோக்கி நிற்பர் அழுவர்கை தொழுவர் வீழ்வர்
இன்புற வெழுவர் பின்பால் ஏகுவர் இறங்கி மீள்வர்
நன்பகல் கங்குல் காணார் ஞானநல் வடிவே கண்டு
கொன்புனை பித்தர் பாலர் பிசாசுர்தங் கொள்கை யானார்”²⁴

என்பது அது.

கூறியவற்றால், ஏனையவெல்லாம் ஞானத்தைக் கொடுக்கும், ஞானம் ஒன்றே வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த காரணமாவது என்பது வேதம் முதலியபிரமாண நூல்கட்கெல்லாம் துணிபாகும். அவற்றோடு முரண்பட்டு வீடுபேற்றிற்குத் தீக்கை மட்டுமே போதும்; ஐவகை வேள்வி முதலிய செயல்களே போதும், பத்திநெறி மட்டும் போதும் என்று கூறுதல் அமையாது. ஞானம் ஒன்றே முத்திக்குச் சிறந்த காரணம்²⁵ பத்திவழியில் நின்று பதமுத்தியைப் பெற்றோரும் முடிவில் ஞானவழி நின்றே வீடடைவர். இந்நிலையிலேயே இரண்டற்ற நிலையை இறைவனுடன் எய்தமுடியும். இவற்றையெல்லாம் உட்கொண்டே அருணகிரிநாதர் இறைவனை, “அறுமுகவ ஞான தத்துவ நெறிவாழ்வே” (1102) என்கிறார்.

4.1.5. செந்நெறி:

சைவவழியில் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பவையே சிறந்தவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பிறசமய வழியில் கடைப்பிடிக்கப்பெற்றால் பலன் தாராதென்பதும்; பிறசமயங்கள் யாவை என்பதும்; ஆறு சமயம் என்பன பிறசமயமா என்பதும், சைவநெறியே செந்நெறி என்பதும் இப்பகுதியில் கூறப்படுகின்றன.

4.1.5.1. பிறசமய வழி:

உலகில் எத்தனையோ தத்துவங்கள், கோட்பாடுகள் உள்ளன. அவை ஒன்றுரைத்தவற்றை ஒன்று உரைக்கமாட்டாதவை. தாம் கூறக்கூடியவற்றையும் நிச்சயமாக உரைக்கமாட்டாதவை. அவற்றின்

வழியே செல்வது குளிக்கச் சென்று சேறுபூசி வந்த தன்மையாகும்.

“ஒன்றுரைத்த தொன்றுரையாச் சாத்திரங்கள் ஒன்றாக
நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவால் இன்றுரைக்க
என்னால் இயன்றிடுமோ என்போல்வார் ஏதேனும்
சொன்னால்தான் ஏறுமோ சொல்”⁸⁰

“எத்தனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவர் கோட் பாடுடைய
அத்தனையும் சென்றங்கு அளவாதே”⁸¹

எனக் கூறுகிறது திருக்களிறும்.

“உரைதரு பரசம யங்க ளோதுவ

துருவென அருவென வொன்றி லாததொ

ரொளியென வெளியென வும்ப ராமென இம்பராநின்

றுலகுகள் நிலைபெறு தம்ப மாமென, வுரைசெய” (1014)

எனப் பரசமயநிலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார் அருணகிரியாரும்.

“ஆர வார மாறாத நூல்கற்

றடிநாயேன்

ஆவி சாவி யாகாமல் நீசற்

றருள்வாயே” (1033)

என்பதால், ஆரவார நூல்களால் ஆவிசாவியாகும் அதனைக் கடப்பது நம்கையில் இல்லை, ஆண்டவன் வசமே உள்ளது எனக் குறிப்பிடுகிறார் அவர்

4.1.5.2. பிறசமயங்கள்:

உலகில் எத்தனையோ மதங்கள் உள்ளன. அவையெல்லாம் சித்தாந்த நூல்களில் குறிப்பிடப்பெறாமல் குறிப்பிடத்தக்க இருபத்துநான்கு சமயங்களே பிறசமயங்களாகக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. அவையும் நான்கு பிரிவில் அடங்குவன. 1. புறப்புறச் சமயம்: உலகாயதம், மாத்தியமிகம் யோகாசாரம், சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம், ஆருகதம் என்பன. 2. புறச்சமயம்: தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என்பன. 3. அகப்புறச்சமயம்: பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாத சைவம் என்பன. 4. அகச்சமயம்: பாடாணவாதம். பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிராந்தவாதம், ஈசுவரவனிகாரம், சிவாத்துவிதம் என்பன.⁸²

‘முதல் வகையினர், வேதம் சிவாகமங்கள் இவற்றை இகழ்வர். இரண்டாம் வகையினர், சிவாகமநிந்தகர்கள். இவர்கட்கு வேதத்தில் ஒருவாறு தொடர்புண்டு. மூன்றாம் வகையினர், வேத சிவாகமங்களைப் பொதுவகையால் உடன்பட்டுச் சிறப்பு வகையால் உடன்படாதவர்கள். நான்காம் வகையினர், சித்தாந்த சைவத்தோடு பொருண்மை கொண்டு தன்னியல்பு, பொதுவியல்புகளில் முரண்படுவர்’⁸³

சிவஞான சித்தியார் பரபக்கமும் சங்கற்ப நிராகரணமும் பரமதமறுப்பாக எழுந்த நூல்கள். அவற்றில் ஈண்டுக் கூறப்பட்ட மதங்கள் பல மறுக்கப்படுகின்றன. சித்தியார் பரமதங்களைப் பற்றி,

“சிறையுலவும் புனல்நிலவித் தோன்றும் பேய்த்தேர்ச்

செய்கைபோ லுண்டாய பொய்கொள் மார்க்கத்துறைபலவும்”⁹⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது. இத்தொடரில் அவை கானல்நீரைத் தேடி ஓடுவன என்று குறிப்பிடப்படுவதால் உண்மைநிலையை என்றும் அடையமாட்டா என்பதும் பெறப்படுகிறது. இவ்வுண்மை,

“பதறிய, சமயி களெட்டாப் பேரொளி” (1152);

“சகர சங்க சாகர மெனமு ழங்கு வாதிகள்

சமய பஞ்ச பாதக

ரறியாத

தனிமை கண்ட தான” (674);

“கலைகொடு பவுத்தர் காம கருமிகள் துருக்கர் மாய

கபிலர்பக ரக்க ணாதர்

உலகாயர்

கலகமிடு தர்க்கர் வாம பயிரவர் விருத்தரோடு

கலகலென மிக்க நூல்க

ளதனாலே” (174)

எனவரும் திருப்புகழ்ப் பாடற்பகுதிகளால் விளங்கும். குறிப்பிடப்பட்ட பலமதங்களுள் பெளத்தம் மாத்தியமிகம், யோகாசாரம், செளத்திராந்திகம், வைபாடிகம் என நான்கு பிரிவுகளை உடையது.

4.1.5.2.1. மாத்தியமிகம்: 1. இந்திரியம் பத்தும் பொருள்களாகத் தோன்றும். 2. இந்திரியங்கள் கெட்டால் பொருளும் கெடும். 3. பொருள் இல்லையேல் அதைப்பற்றிய அறிவும் இல்லை. (ஈண்டுப் பொருள் என்றது உயிரை)-என்பன இம்மதக்கொள்கைகள்.⁹¹

4.1.5.2.2. செளத்திராந்திகம்: 1. பொருள்களை உள்ளபடி நம்மால் அறியமுடியாது. 2. அவை நம் அறிவில் தோன்றிய அளவே அறியமுடியும். 3. பொருளைப்பற்றி அறிவு உண்டு. எனவே பொருளும் உண்டு. 4. பொருளை நேருக்குநேர் காணமுடியாது. 5. அறிவுவேறு அறியப்படும் பொருள்கள் வேறு. 6. உலகை ஆக்கும் அணுக்களும் ஸ்கந்தங்களும் (வாசனை) அழியாதவை.- என்பன இதன் கொள்கைகள்.⁹²

4.1.5.2.3. வைபாடிகம்: 1. புற உலகப் பொருட்கள் உண்மையானவை. 2. நமது அறிவில் அவை உள்ளன உள்ளவாறு தோன்றுகின்றன. 3. அப்பொருளை இவ்வாறு நேராக அறியும் ஆற்றல் அறிவிற்குயிற்செய்யாகவே அமைந்துள்ளது. 4. உள்ளதை உள்ளபடி உணர்வதே மெய்யறிவு. 5. உலகை ஆக்கும் அணுக்களும் ஸ்கந்தங்களும் அழியாதவை. 6. மஞ்சளும் சுண்ணாம்பும் கூட ஒரு சிவப்பு நிறம் தோன்றும். அதைப்போலக் காணப்பட்ட பொருட்களும் இந்திரிய விடயமான அறிவும் கூடினபோது பிரபஞ்சப்பொருட்கள் பொருந்தித் தோன்றும். இதுவே ஞானதரிசனம்.- என்பன இதன் கொள்கைகள்.⁹³

4.1.5.2.4. யோகாசாரம்: 1.அறிவும் அதன் பொருளும் சேர்ந்தே தோன்றுகின்றன. 2. பொருள் அறிவைத் தவிர வேறில்லை. அறிவே உள்பொருள். 3.இது கனவில் கண்கூடாகத் தெரிகிறது. 4. அகத்து ஞானமே புறத்துலகமாகத் தோன்றுவது. -என்பன இதன் கொள்கைகள்.⁹⁴

4.1.5.2.5. காமகருமிகள்: இவர்களைப்பற்றி வேதாந்தகுத்திரம், 'தன்சாதி கருமமே பற்றி முத்தனாமவன் கருமி' என்று கூறுகிறது.⁹⁵

4.1.5.2.6. துருக்கர்: முகமது நபியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம் இஸ்லாம். "இஸ்லாம் என்னுஞ்சொல் பணிந்தடங்குதல் என்று பொருள்தரும். இறைவனின் திருவுளக் கருத்திற்கு அமைந்தடங்கும் மத ஒழுக்கத்தை இது குறிக்கிறது. இஸ்லாத்தை ஏற்றவன் முஸ்லீம் (பணிந்தடங்குதல் நெறியை ஏற்றவன்) எனப்படுகிறான்."⁹⁶ சைவ சித்தாந்தம் காமகருமிகள், துருக்கர்இவர்களைப்பற்றி யாதொன்றும் கூறவில்லை.

4.1.5.2.7. மாயாவாதம்: ஏகான்மவாதம் நான்கு பிரிவுகளை உடையது. அவற்றுள் மாயாவாதமும் ஒன்று. ஏனைய பாற்கரிய வாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதம் என்பன. 1.உபநிடதங்களில் கூறப்படும் பிரம்மம் ஒன்றே மெய். 2. பலவகையாகக் காணப்படும் உலகாகிய பிறஎல்லாம் வெறும்தோற்றமே. 3. உயிரெனப்படுவது பிரம்மமே, பிழிதன்று. 4. பிரம்மம் உள்ளதாக, அறிவாக, இன்பமாக இருப்பது. 5. அது நீ ஆகிறாய் (தத்துவமசி) போன்ற வேதப் பெருமொழிகள் உயிரும் பிரம்மமும் ஒன்றேயாதலைத் தெரிவிக்கின்றன. -என்பன இதன் கொள்கைகள்.⁹⁷

4.1.5.2.8. கபிலம்: கபிலமுனிவரின் கொள்கைகளைக் கொண்டது இம்மதம். இதன் பெயர் சாங்கியம் என்பதாகும். இதனைச் சித்தியார் நிரீச்சுரசாங்கியம் என்று கூறுகிறது. சேச்சுர சாங்கியம் என்பது யோக மதமாகும். 1. மாயை புருடன் என இரண்டு உள. 2. மாயை (அ) பிரகிருதி மூலமென்றும் புரியட்டகம் என்றும் விகிருதி என்றும் கூறப்பெறும். 3. அப்பிரகிருதி தூலமாய், குக்குமமாய், பரமாய் நிற்கும். 4. சுத்த புருடன் (அ) புமான் பிரகிருதியின் எதிரில் அறியாமையைப் பொருந்துவன். 5. புருடன் பிரபஞ்சத்தையும், யோனிபேதங்களையும் நான் என்று விரிந்து நிற்பன். 6. பிரபஞ்சத்தையும் யோனி பேதங்களையும் நான் எனக் காணாமையே ஞானதரிசனம். 7. இவர்கள் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களான ஆன்ம தத்துவங்களுடன் புருடனையும் சேர்த்து இருபத்தைந்து தத்துவங்களை மட்டும் கொள்வர். இவையே சாங்கிய மதக்கொள்கைகள்.⁹⁸

4.1.5.2.9. கணாதமதம்: வைதிக மதங்கள் ஆறு. அவை ஆறுதரிசனம் எனக் கூறப்பெறும். வைசேடிகம், நியாயம், சாங்கியம், பாதஞ்சலம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் என்பன. இவற்றுள் வேதாந்தம் அத்துவிதநூல்; மற்ற ஐந்தும் பேதநூல்கள்.⁹⁹ இவற்றுள் வைசேடிக நூலை எழுதியவர்

கணாதமுனிவர்; அவர் பெயரால் அம்மதம் வழங்கப்பெறுகிறது. 1. பொருட்களின் பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை உணர்வதால் கன்மம் நசிக்கும். 2. கன்மம் நசிப்பதால் மனத்துடன் கூடும் ஞானம் இல்லை. 3. ஞானம் இன்றி கல்போல் கிடப்பதே முத்தி. இவையே இதன் முக்கிய கொள்கைகளாகும்.¹⁰⁰

4.1.5.2.10. உலகாயதம்: இன்று நாத்திகம் என்று கூறுவது இதனையே. 1. காட்சி ஒன்றே மெய். 2. நான்கு பூதமே மெய்ப்பொருள். 3. நான்கு பூதக் கூட்டமே ஆன்மா. 4. உடல் வளர அறிவு வளரும், உடல் தேய அறிவு குறையும். 5. இறைவன் இல்லை. 6. வினை இல்லை. 7. உடம்பிற்கு வேறாக ஆன்மா-உயிர்-இல்லை. என்பன இதன் கொள்கைகள்.¹⁰¹ இதனை இயற்றியவர் பிரகஸ்பதி. உலகாயத மதத்தினை மாணிக்கவாசகர், 'உலோகாய தனெனும் ஒண்திறற்பாம்பு'¹⁰² என்று கூறுகின்றார். அருணகிரிநாதர் இவர்களைப் 'பயனற்ற சொற்கள் பேசி, செல்வச் செருக்கில் மூழ்கி ஈடேறாது இருக்கின்றனர்' (1139) என்கிறார்.

4.1.5.2.11. வாமம்: காமிகாகமம் தந்திரங்களை ஆறுவகையாகப் பிரித்து அவை லௌகிகம், வைதிகம், அத்யாத்மிகம், அதிமார்க்கம், மந்திரம் எனக் கூறுகிறது.¹⁰³ அவற்றுள் மாந்திரம் என்ற பகுதியில் எல்லாவற்றையும் வசீகரணம் செய்யும் வாமம் அடங்கும்.¹⁰⁴ வாம தந்திரத்தில் வாமதேவமே பிரமரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கத்தக்கது என்று கூறப்படும். இதனுள் இரசவாதம் முதலியனவும் குறிப்பிடப்பெறும்.¹⁰⁵

4.1.5.2.12. பைரவம்: இறைவனின் அகோரமுகத்தினின்று தோன்றியது. பகைவரையழிக்கும் சத்திவாய்ந்தது.¹⁰⁶ வாமமதத்தினரும் பைரவ மதத்தினரும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒப்புக்கொண்டவர்கள். எனினும், கடவுளுக்குப் பரிணாமங் கூறுவதாலும் கடவுள் உருவில் ஒடுங்குதலே முத்தியென்பதாலும் இவை சித்தாந்த நூல்களுடன் முரண்படுகின்றன.¹⁰⁷

4.1.5.2.13. தருக்கம்: இதனைச் செய்தவர் கௌதமர்; நியாய சூத்திரங்களும் தருக்கமே. இவர்களின் கொள்கையாவது,¹⁰⁸ 1. ஐம்பூதம், காலம், திசை, மனம், உயிர், கடவுள் இவை உண்டு. 2. கடவுள் எல்லாம் செயல்வல்லன். அவன் நினைவால் உலகம்தோன்றி நின்று ஒடுங்கும். 3. இறைவன் வாக்கு வேதம். 4. உயிர்கள் வினைக்கீடாகப் பிறப்புடையன. 5. மனம் அணுவளவினதாய் உயிர்தோறும் வெவ்வேறாய் நிற்கும். 6. மனத்தோடு கூடுவதால் உயிர்க்கு அறிவுண்டு. 7. மனமற்றவிடத்தே உயிர் கல்போல் கிடக்கும்; அதுவே முத்தி என்பனவாம்.

4.1.5.2.14. சமணம் (அ) அருகதம்: சமணங்களில் திகம்பரர், சுவேதாம்பரர் என இருவகையர் உளர். திகம்பரர் நிகண்டவாதிகள் எனவும், சுவேதாம்பரர் ஆசீவகவாதிகள் எனவும் கூறப்பெறுவர்.¹⁰⁹

திகம்பரர் காலம், உயிர், தன்மம், அதன்மம், அறம், பாவம், ஆகாயம், புற்கலம், பந்தம், வீடு என்னும் பத்தினையும் உணர்ந்து தெளிதலே வீடென்பர்.¹¹⁰ ஆசீவக மதத்தின் முக்கிய கொள்கை, 'என் உயிர்க்கு யான் இதம் செய்பவனாக இருப்பது போலவே பிற உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இதம் செய்வேன்' என்பதாகும்.¹¹¹ ஆசீவகமதத்தின் அறிவுரையைக் கேலி செய்து அதனை மறுக்குமிடத்து,

"என்உயி ரதற்குப் போல எவர்க்கும்ஓத் திருப்பன் என்று தன்னுயிர் வருந்தத் தானும் தலையினைப் பறித்துப் பார்மேல் மன்உயிர் எவற்றி னுக்கும் வருந்தவே அறங்கள் சொல்லும் அன்னதோர் வாய்மை ஆசீ வகன்அம ணர்களிற் கூறும்"¹¹²

என்று சித்தியாரும்;

"கருதுசட் சமயிகட் கமைவுறக் கிறியுடைப்

பறிதலைச் சமணர்" (672); "பறிதலை குண்டர்" (172)

என்று திருப்புகழும் கூறுகின்றன. மேற்கூறிய கொள்கைகளெல்லாம் இறை இன்பத்தைத் தடுப்பன. தடுக்கும் வழிகளாவன; வேத தந்திரங்களில் பற்று; குதர்க்கமாகப் பேச எண்ணுதல்; உலகம், பிள்ளைகள், உறவினர், மனைவி, பொருள் இவர்கள்மீது ஆசை; உடல், கருவி, மனம், புத்தி, உயிர் இவற்றின் மீது பற்றுதல்; கல்வி மீது பெரும்பற்று; சுகபோக எண்ணம்; இறைநெறியில் ஈடுபாடினமை முதலியவையாகும்.¹¹³

"தலைவலய போகமுஞ் சலனமிகு மோகமுந்

தவறுதரு காமமுங்

கனல்போலும்

**

**

**

அதிமதபு ராணமுஞ் சுருதிகளு மாகிநின்

றபரிமித மாய்வினம்

புவதோதான்" (1245)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். இவ்விடத்து, ஞானிகளின் அனுபவமொழிகளைக் கொண்டு மூலப் பொருளை உணரவேண்டும்; அதைவிட்டு புராணங்கள் என்றபெயரையும் வேதசாரம் என்ற பொருளையும் கொண்டு வெளிவந்த அதிகமான நூல்களைப் பற்றிப் பேசுவது பெரிதாகாது என உணர்த்துகின்றார்.

"கத்துஞ் சமயக் கணக்கின் விறற் கட்டறுத்து"¹¹⁴

"பல்லோருங்கத்துஞ் சமயக் கணக்கிற் படுவரோ"¹¹⁵

எனக் கூறுகிறது நெஞ்சுவிடுதூதும். கத்துஞ் சமயக் கணக்கரை அருணகிரிநாதரும் குறிப்பிடுமிடத்து,

"நாதமோ டுட்கருத் தோடவே தர்க்கமிட்

டோயுநா யொப்பவர்க்

கிளையாதே" (1109)

என்று கூறி நெஞ்சுவிடு தூதைவிட ஒருபடி மேலே சென்று குரைக்கும்

விலங்கை அவர்க்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றார். காரணம், வேதங்களைத் தொகுத்தோர் தாம் கடவுளைக் கண்டதாக எங்கும் கூறவில்லை. கௌதம புத்தரும் அதற்கருகதை தனக்கில்லை எனக்கண்டு தாம் உணர்ந்த அறக்கருத்துகளையே அறிவுறுத்தினார்.¹¹⁶ ஏசுகிறிஸ்து 'மேலுலகத்துள்ள என் தந்தை' என்று கடவுளைக் குறித்துப் பலகாலும் பல இடங்களில் பேசினாராயினும் தாம் அதனைக் கண்டதாக எங்கும் கூறவில்லை, இந்திரனும் வருணனும் கடவுளைக் கண்டதில்லை.¹¹⁷

மேற்கூறிய சாத்திரங்களைப்பற்றிப் பேசுவதும் தவறு. வெய்யில் அல்லது மழை தம்மைத் தாக்காதிருக்க ஆகாய முழுவதும் குடைபரப்பி எவரும் செல்லமாட்டார்; தமக்குமட்டும் நன்மை பயக்குமாறு குடைபிடித்துச் செல்வர்; சாத்திரங்களை மிகவும் கற்பதால் தருக்கமும் திறனாய்வும் விரியும்.¹¹⁸

"உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
சவலைக் கடலுள்ளாய்க் கிடந்து தடுமாறும்"¹¹⁹

என்கிறார் மாணிக்கவாசகரும். மற்றவர்களும், "குடுமியங்கிரி ஒப்பக் குவித்தபுல் சுடுதல் கொண்டு பிறவி சுடப்படாது புலன்கள் அறிவென்னும் அங்கியில் சுடப்படுவதால் சுடப்படும்"¹²⁰ என்றும்; "உண்ணி பசுவின் மடியில் பாலை உண்ணாது இரத்தம் உண்ணுவதை ஒப்பது மேலது; உண்ணவேண்டியது ஞானமாகிய பால்"¹²¹ என்றும் உணர்த்தினர்.

கூறியவற்றால் பரசமயங்கள் ஞானவழிக்கு ஏற்றவை அல்ல. எனவே, அருணகிரிநாதர், பரசமயஞ் செல்லும் நிலையை மக்கள் எய்தக்கூடாது¹²² என்பதற்காகத் திருப்புகழில் பல இடங்களில்¹²³ சமயப்புன்மையைச் சாடுகின்றார்.

4.1.5.3. ஆறுசமயங்கள்:

ஆறு சமயங்களைப்பற்றி சைவசாத்திரங்களின் ஆசிரியர்களும் அருணகிரிநாதரும் கூறுகின்றனர். எனினும், அவை யாவை என எந்த ஆசிரியரும் கூறவில்லை. வைதிக சமயங்களான மீமாஞ்சை, வைசேடிகம், நியாயம், சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தம் என்னும் ஆறுதரிசனங்களே நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், திருவாசகம், தேவாரங்களில் கொள்ளப்படுகின்றன என்பர்.¹²⁴ இவ்வாறுள் வேதாந்தம் ஒன்றுமே அத்துவிதநூல்; ஏனை ஐந்தும் பேதநூல்கள்.¹²⁵ பேதநூல்களைப்பற்றி தேவார திருவாசகங்கள் கூறியிருக்க வழியில்லை. தேவாரம், 'ஆறு ஒன்றிய சமயங்கள்'¹²⁶ என்றும்; நாலாயிரம், 'பிணக்கற சமயமும் நெறியுள்ளி உரைத்த, கணக்கறு நலத்தன்'¹²⁷ என்றும் கூறுவதால் ஆறு சமயங்கள் என்பன ஆறு தரிசனங்கள் ஆகமாட்டா. ஆறுசமயங்களும் ஆண்டவனை அறியாமையைத் திருமூலர்,

“ஆயத்துள் நின்ற அறுசம யங்கனும்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கிலா”¹²⁸;
“ஆறு சமயமுங் கண்டவர் கண்டிலர்
ஆறுசமயப் பொருளும் அவனலன்”¹²⁹

எனக் கூறுகின்றார்.

வைணவ சமயம் ஆறு சமயங்களை யோகம், சாங்கியம், கணாதம் (வைசேடிகம்), பௌத்தம், ஜைனம், பாசுபதம் எனக்கொள்கிறது.¹³⁰ மணிமேகலை உலகாயதம், பௌத்தம், சாங்கியம், நையாயிகம், வைசேடிகம், மீமாம்சம் எனக்கொள்கிறது.¹³¹ வித்யாரண்யர் புராண சாரம் என்னும் நூலில் சூரியன், விஷ்ணு, கணபதி, முருகன், சத்தி, சிவம், இவற்றைத் தெய்வங்களாகக் கொண்ட சௌரம், வைணவம், கணாபத்யம், கௌமாரம், சாக்தம், சைவம் என்னும் பக்திமார்க்கம் ஆறினைக் கூறுகிறார்.¹³²

சைவ சித்தாந்த நூல்களிலோ சமயங்கள் நான்கு வகைப் பிரிவுகளாகவும் ஒவ்வொன்றும் ஆறு உட்பிரிவுகளாகவும் கூறப்பெறுகின்றன.

“அறுசமய சாத்திரப் பொருளோனே

அறிவுளறி வார்க்குணக்

கடலோனே” (1298)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றதால். திருமூலரின் கருத்திற்கு மாறாகவும் தேவார திருவாசகங்களின் கருத்திற்கு உடன்பாடாகவும் அவர் விளங்குகின்றார். கூறியதனால், திருமூலர் கூறுவது ஆறுதரிசனங்களை என்பதும், மற்றவை கூறுவது சௌரம் முதலிய ஆறினையும் என்பதும் விளங்கும்.

‘ஆறு சமய சாத்திரப் பொருளும் ஒன்றே. கணபதி, முருகன், சத்தி, சிவம், திருமால், சூரியன் என்னும் பெயர்கள் எல்லாம் சிவனையே குறித்தன. வேதத்தில் அனைத்தும் சிவனையே குறிப்பதாகக் கொள்வர். ஏனெனில், கவிஞன் ஒருபொருளைக் குறிக்க ஒருசொல்லை மட்டும் உபயோகிக்கமாட்டான், பல சொற்களை உபயோகிக்க விரும்புவான். வேதமும் அவ்வாறே ஒரே இறைவனைக் குறிக்க, பல சொற்களை ஆண்டுள்ளது’.¹³³

இறைவனைத் தரிசிப்பவர்கள் யோகமுறையினையோ, ஞான வழியினையோ, தியானமுறையினையோ கைக்கொள்வர். அப்பொழுது சிற்சிலருக்குச் சிற்சில அனுபவங்கள் ஏற்படும். அவ்வனுபவங்கள் ஆறாதாரங்களிலும் தனித்தனியே கிடைக்கப்பெறும். பின் அவை யனைத்தும் ஒன்றிய ஏழாம் இடத்தில் மிகப் பேரின்பம் கிடைக்கும். இறை தரிசனத்துக்குக் காத்துக்கிடப்போர் படைவீட்டில் படைவீரர்கள்

தங்கியிருப்பது போல இருப்பவர்கள், ஆறு ஆதாரங்களும் அவர்களுக்கு ஆறுபடைவீடுகள்; இதனைப் பூமியிலும் ஆறுபடை வீடுகளாக இறைவனுக்கு அமைத்தனர்.

கூறியவற்றால் காலம் ஒன்றே ஆறுபெரும்பொழுது, ஆறு சிறுபொழுதுகளாக வெளிப்படுவதைப் போன்று இறைவெளிப்பாடு ஒன்றே இறைக்காட்சியின்போது ஆறு சமய தெய்வங்களாக வெளிப்படுகிறது. எனவேதான் திருமுலரும்,

“ஆயத்துள் நின்ற ஆறுசம யங்களும்

காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கிலா”¹³⁴

என்று கூறுகின்றவிடத்து ஆறுசமயம் என்பன ஆறுதரிசனங்கள் என்பதை உணர்த்தி அவற்றை ஒதுக்கி இறைவன் காயத்துள் ஆறு இடங்களில் காட்சி கொடுப்பதைக் குறிப்பதற்குக் ‘காயத்துள் நின்ற’ என்று உணர்த்துகின்றார். இவ்வாறினையும் தெளிந்தால் ஏழாவது இடமாகிய பரவெளியை அடையலாம்.

“ஆறுசமயமும்

... ..

தேறுமின் தேறித் தெளிமின் தெளிந்தபின்

மாறுதலின்றி மனைபுக லாமே”¹³⁵

என்கிறார் திருமுலர். அருணகிரிநாதரும் இவற்றை உட்கொண்டே,

“ஆதியொடு மந்த மாகிய நலங்கள்

ஆறுமுக மென்று தெரியேனே” (444);

“ஆறுமுக மொடுகலந்து பேதமிலையென உணர்ந்து” (205)

எனக் கூறுகிறார். மேலும், கபில தேவ நாயனார்,

“தாமேய ஆறு சமய முதற்பரமும்

தாமேய வாறு தழைக்கின்றார்”¹³⁶

என்றும்; பட்டினத்தார்,

“அன்றென்றும் ஆமென்றும் ஆறு சமயங்கள்

ஒன்றொடான் றொவ்வா துரைத்தாலும் - என்றும்

ஒருதனையே நோக்குவார் உள்ளத் திருக்கும்”¹³⁷

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றால் ஆறுசமயப்பொருளும் சிவனே என்பதும், காட்சியின் தன்மைக்கேற்ப இறைக்காட்சி மாறுபடுகின்ற தென்பதும், ஆறுசமயம் என அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுவது அறுவகைப்பட்ட பக்திமார்க்கங்களே என்பதும், அப்பக்தி மார்க்கங்களும் தேவார திருவாசகங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றன என்பதும் இப்பகுதியினால் வெளிப்படுகின்றன.

4.1.5.4. சைவநெறியே செந்நெறி:

மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது; அதனினும் உத்தம சமயத்தில் பிறத்தல் அரிது; அதனினும் உத்தம நாட்டில் பிறத்தல் அரிது;

அதனினும் உத்தமசாதியில் பிறத்தல் அரிது.¹³⁸ உயர்ந்த சாதியிலும் உயர்ந்த குடிப்பிறப்புச் சிறந்தது; அதனினும் சைவவழியில் சித்தாந்தம் உணர்ந்து சிவனை வழிபடலே செந்நெறியாகும்.¹³⁹

அருணகிரிநாதரும் மேற்கூறியவாறு நல்ல குடியில் பிறந்து சைவசித்தாந்தம் உணர்ந்தவரே. அதனால் அவர் இந்நிலை எய்த இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ என்பதால் மனம் துடித்தார்; இறைவனையும் வேண்டினார். வேண்டுமிடத்தில்,

“பொடிவன பரசம யத்துத் தப்பிப் போந்தேன்தலைமேலே

பொருளது பெறாடி நட்புச் சற்றுப்பூண்டாண்டருள்வாயே” (1081)

என்கிறார். அப்படித் தவறிப் பிறந்தாலும் பரசமய வழியில் மனம் பாயக்கூடாது என வேண்டுமிடத்தில்,

“சமய சங்கத்தைத் தப்பி யிருக்குங்

குணமடைந் துட்பட் டொக்கஇ ருக்கும் படிபாராய்” (453)

என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு அருணகிரிநாதர் கூறுதலின் சைவசமயமே செந்நெறி என்பது புலனாகும்.

4.1.5.5. சைவத்தின் தலையாயநெறி:

இறைவழிபாட்டில் தன்னையறிவதே சிறந்தவழி. இதுவே சரியை, கிரியை, யோக, ஞானங்களின் பயன். தன்னைத்தான் அறிந்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஆய்ந்துகண்டு எவற்றோடும் பற்றின்றி நிற்பார்கள்.

“தன்னைத்தான் பெறுவதன்மேற் பேறில்லைத் தானென்றும்

தன்னைத்தான் பெற்றவன்தான் ஆரென்னில் தன்னாலே

எல்லாந்தன் னுட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே

எல்லாமாய் நிற்கு மிவன்”¹⁴⁰

என்று திருக்களிறு கூறுகிறது.

தன்னைத்தான் பெறுதற்குரியவழியை மாணிக்கவாசகர் கூறுமாறு:

“யானே பொய்யென் னெஞ்சும் பொய்யென் அன்பும்பொய்

ஆனால் வினையென் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே”¹⁴¹

என்று உள்ளம் உருகுவதே ஆகும். அழுதால் தான் தன்னைத்தான் பெறமுடியும். எப்படி அழவேண்டுமெனில், நெக்கு நெக்குள் உருகி அழவேண்டும், அப்பொழுது தொழ வேண்டும், வாழ்த்த வேண்டும்.

“அழுதுமா வாவெனத் தொழுதுமு டுடுநெக்

கவசமா யாதரக்

கடலூடுந்

றமைனில்கோ லாகலச் சமயமா பாதகர்க்

கறியொணா மோனமுத் திரைநாடிப்

பிழைபடா ஞானமெய்ப் பொருள் பெறாதே” (536)

தாமிருப்பதாக அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றவிடத்து அழவேண்டிய

முறையும், அப்பொழுது அன்புக் கடலில் திளைக்கவேண்டிய முறையும், அதனால் மோனநிலை கிடைக்கும் என்பதையும், அதனால் ஞானம் கைவரப்பெறும் என்பதையும் உணர்த்துகிறார்.

“அன்பேயென் அன்பேயென் றன்பால் அமுதரற்றி
அன்பேஅன் பாக அறிவழியும் - அன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச் சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்”¹⁴²

என்று சித்தாந்த நூலிலும் அருணகிரிநாதர் கருத்துக்கேற்ப அன்பால் அறிவழிதல் வலியுறுத்தப்பெறுகிறது. காரணம், இறைவனுக்கு அபிடேகம் அன்புக் கண்ணீரே.

“நீராளக நீர்மஞ் சனத்த நீராக வேதண்ட மத்த” (1130)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். பிறரும் அவ்வாறே கூறுகின்றனர்.¹⁴³ எல்லா இறையருளாளர்களும் இறைவனை அடைந்தவிதம் இவ்வழியே.¹⁴⁴ நூல்களும் இதனையே கூறுகின்றன. சைவசித்தாந்தத்தின் தலையாய செந்நெறியும் இதுவே.

“எல்லா அறிவுகளின் தாற்பரியம் என்னறிவு
செல்லு மிடத்தளவும் சென்றறிந்தேன் - வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்றுள்
ஏதமறக் கண்ட விதம்”¹⁴⁵

என்று திருக்களிற்றாசிரியரும் அதனை வலியுறுத்துகிறார். அழுது அழுது ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தால் அவன் சிரிப்பான். அவன்சிரிப்பினால் - சிரிப்புத் தீயினால்-மும்மலங்களும் பற்றி எரியும். உயிர் சுடச்சுடப் பொன்போல் ஒளிரும்.

4.2. பெறுதல்

4.2.0 உயிர்கள் இறையருளைப் பெறும் வழிகளான சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் நான்கில் உரிய முறையைக் கொண்ட விடத்து இறையருளைப் பெறும் பக்குவமுறுகின்றன. உயிர்கள் பக்குவம் பெறும்போது இருவினை ஒப்பு ஏற்படும்; உடனே மலபரிபாகம் ஏற்படும்; அதனால் சத்திநிபாதம் ஏற்படும்; அடுத்து, தீட்சை நிகழும்; கடைசியில் உபதேசம் நிகழும். ஒளிவர இருள் விலகுவதைப் போன்று மலபரிபாகமும் இரு வினை ஒப்பும் சத்திநிபாதமும் ஏற்படும். முன்பின் இவற்றுள் கூறமுடியாது.

“தமியேன் மலங்களிரு வினைநோயி டிந்தலற

ததிநாளும் வந்ததென்முன்

வரவேணும்” (1240)

ஈண்டு, ‘மலங்கள், இருவினைநோய் இடிந்தலற’ என்பதனால் மலபரிபாகமும் இருவினை ஒப்பும் ஏற்பட்டதையும் ‘ததிநாளும் வந்தது’ என்பதால் சத்திநிபாத நேரம் வந்துவிட்டதையும் குறிக்கின்றன.

4.2.1. இருவினை ஒப்பு:

இருவினை ஒப்பாவது இருவினையையும் சமமாகக் காண்டல். அஃதாவது, அவைகளைச் செய்ய நினையாதிருத்தல்;¹⁴⁶ நல்வினையும் தீவினையும் பொன்விலங்கு இரும்பு விலங்கு போல்வதாகலின். அருணகிரியார்க்கு இருவினை ஒப்பு அவரின் மனத்தில் நிகழ்ந்தமையைத் திருப்புகழால் அறியலாம். 'பலவிதமான சாத்திர ஞானச் சண்டைக்கு வேண்டிய கேள்வி அறிவும்போதும் போதும்; தேவர்களுக்கென்று பூஜைசெய்பவர்களுடைய செல்வமாம் கேள்வி அறிவும் போதும் போதும்; இமயராஜனது பெண்ணாம் பார்வதிக்குப் பாகர் என்றும் இருடிகள் எல்லாம் எங்களுக்குச் சுவாமி என்றும் தமது திருவடிபையைத் துதிக்க ஓதி விளக்கியுள்ள சிவநூல்களிற் கூறப்பட்ட மந்திரங்களின் கணக்குப் பிரமாணக் காட்சியை விளக்கும் மந்திர சக்கரங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அறிவும் போதும்போதும்' (945) எனவரும் திருப்புகழின் கருத்து புண்ணியச் செயல்களைச் செய்ய விரும்பாமையாகும்.

“அருவ மிடையென வருபவர் துவரிதழ்
அமுது பருகியு முருகியு ம்ருகமத
அளக மலையவு மணிதுகி லகலவு மதிபார
அசல முலைபுள கிதமெழ அமளியில்
அமளி படஅந வரதமு மவசமொ
டணையு மழகிய கலவியு மலமலம்” (510)

என வருவது பரத்தையர் விழைவான பாவச் செயல்களைச் செய்ய விரும்பாமையாகும். “இறைவா எதுதா வதுதா” (834) என்று அவர் கேட்பது நல்லது கெட்டது இரண்டும் வேண்டாதநிலை. இவ்விதம் வருவனவெல்லாம் இருவினைஒப்பாகும்.

4.2.2. மலபரிபாகம்:

உடல்முதலிய பிரபஞ்சமெல்லாமே பொய்யென்று கண்டு ஞானாசாரியர் முன்னிலையிலே மெய் ஞானத்தை விருப்பமுடன் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைப் பொருந்தி இருப்பது.¹⁴⁷ மலம் தனது சத்தி தேய்வதற்குரிய துணைக் காரணங்கள் எல்லாவற்றோடும் ஆண்டா கூடுதலுமாம்.¹⁴⁸ சத்தி தேய்வதற்குரிய துணைக்காரணங்களான; ஆணவம் பக்குவப் படுதலும், இருவினை ஒப்பும், மாயாகாரியங்கள் எல்லாம் தத்தம் வினைவழிச் செல்லாது கருத்தாவின்வழி கட்டுப்பட்டு நின்றலும், திரோதானமும் மாயேயமும் தத்தம் இயல்புமாறி உயிர்க்கு உறுதுணையாக நின்றலும் ஆகும்.

“இன்பங்கொ டுத்தல்இறை இத்தைவினை வித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொள்அப் பா”¹⁴⁹

என்கிறது உண்மை விளக்கம். இதனைப் போற்றிப் பஹோடை

“மட்டாய் மலராய் வருநாளில் முன்னைநாள்
மொட்டாய் உருவாம் முறைபோலக் - கிட்டியதோர்

நல்ல பிறப்பிற் பிறப்பித்து நாடும்வினை

எல்லை யீரண்டும் இடையொப்பில்"¹⁵⁰

என்றவிடத்து மொட்டாய் உருவாம் முறைபோல என்பதற்கு
“மொட்டாயிருக்கிற மலர் போல மலம் பரிபாகம் பிறந்த தன்மை
சமீபத்திற்கண்டு”¹⁵¹ என்பதும் பழையவுரை.

“தமியேன் மலங்களிரு வினைநோயி டிந்தலற

ததிநாளும் வந்ததென்முன் வரவேணும்” (1240)

என்கிறார் தனக்கு மலபரிபாகம் ஏற்பட்டதைப்பற்றி அருணகிரிநாதர்.
இத்தொடரில் ‘மலங்கள் இடிந்தலற’ என்பது மலபரிபாகத்தைக்
குறிக்கிறது. எனவேதான் திருமூலரும், “முப்புரமாவது
மும்மலகாரியம்”¹⁵² என்கிறார். அருணகிரியாரும் சிவன் முப்புரம்
எரித்த கதையைத் “திரிபுர மெரியத் தீயினகை மேவி” (238) என்கிறார்.
புராணக் கதையைச் சுட்டக்காரணம் மலபரிபாகத்தை
உணர்த்துவதற்காகவே. உயிருக்கு மலபரிபாகம் நிகழ்ந்தவிடத்து
ஆதாரமாக இருப்பவன் இறைவனே. ஓர் ஊஞ்சலின் ஆதாரத்தானமாக
இருப்பது தரை, தரையில் ஊஞ்சல் நிற்கிறது. ஊஞ்சல் கயிறு மலங்கள்,
ஊஞ்சல் பலகை உயிர், தரை இறைவன். ஊஞ்சல்கயிறு அறுந்தபோது
பலகைக்கு ஆதாரமாக இருப்பது தரையே. அவ்வாறே உயிருக்கு
இறைவனும் உளன். ஈண்டுக் கயிறு அறுதல் மலபரிபாகம் எய்துதல்.
“அறுகயிறு ஊசலானேன்”¹⁵³ என்கிறார் அப்பரும். இதனையே மாற்றி,

“ஆசா நிகளம் துகளாயினபின், பேசா அது பூதிபிறந்ததுவே”¹⁵⁴

என்கிறார் அருணகிரிநாதர் கந்தரநுபூதியில்.

4.2.3. சத்திநிபாதம்:

சத்திநிபாதம்சத்தியினது பதிவு, நிர்ஹம் என்ற பொருளை உடையது.¹⁵⁵
அவையின் நடுவே ஒரு கல் வந்து வீழ்ந்தால் அவ்வீழ்ச்சி
அவ்விடத்துள்ளாரை அகற்றும் என்பர்.¹⁵⁶ அது பொருந்தாது. சத்தி
எங்கும் பொருந்தியிருப்பதால் அது நழுவி விழுதல் முடியாது.
மற்றெப்படியெனில் உலகில் இவனுடையகண் இம்மடந்தைமேல் விழுந்தது
என்று சொன்னால், அக்கண் புருடனிடமிருந்து நழுவி அம்மடந்தையிடம்
விழுந்தது காணப்படவில்லை. பார்க்கப் படுகிறவனுக்கும்
பார்ப்பவனுக்கும் ஏற்படும் சம்பந்தந்தான் கண் விழுந்தது என்ற ஒருதன்மை
நோக்கிக் கூறப்படுகிறது; அந்நிலைதான் அவ்விடத்தும் ஏற்படுகிறது.
மற்றவரும், “பொருளைக் கொள்வான் மதிப்பும், விற்பான் மதிப்பும்
ஒத்தஇடம் அப்பொருளின் விலையாதல்போல, தலைவன் தலைவி
இருவருடைய கண்களும் ஒத்த இடம் அகவின்பமாதல் போல
சிவனோக்கும் சீவனோக்கும் ஒத்த இடம் சத்திநிபாதமாயிற்று”¹⁵⁷ என்றும்;

“இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி

குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்

குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி-
மருட்டி யவனை மணம்புரிந் தானே”¹⁵⁸

இருட்டு-ஆணவம்: ஆணவத்துடன் இருந்த திரோதான சத்தியை ஆணவ மறைப்புண்ட ஆன்மா சேரநினைத்து; ஆணவம் அகற்றி மலபரிபாகம், இருவினைஒப்பு இயற்றி சத்திநிபாதம் கூட்டிச் சிவபோகம் நுகர வைத்தல்” என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்தவுடன் அஃது உயிரை மனைவி மக்கள் முதலிய உலகச் சுற்றத்திடத்து அச்சம் நிகழ்வித்து வெறுப்பு ஏற்பட்டு உண்மை ஆசானை நாடிச் செல்லுமாறு செய்விக்கும்.¹⁵⁹

“மனைமாண் சுதரான... ..
** **

இனவாம்பரி தான்ய தனம்பதி, விட” (724)

என்ற திருப்புகழ்ப் பாடற்பகுதியில் மனைவி மக்கள் முதலிய உலகச் சுற்றத்திடத்தும் மற்ற பற்றிடத்தும் பற்றுவிட்டு அருணகிரிநாதர் உண்மை ஆசானாகிய முருகனை நாடுவதை உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு உயிர்களின் மலம் பக்குவமாகும் பொருட்டு அம்மலத்துடன் இருந்த திரோதான சத்தி மலம் பரிபாகமெய்தியவழி அக்கருணை மறமாகிய செய்கை மாறி கருணை எனப்படும் தன் முன்னைய வடிவமாக உயிர்களிடத்துப் பதிவது சத்திநிபாதமாகும்.

“சினமருவு திரோதாயி கருணையாகித்
திருந்திய சத்திநிபாதந் திகழு மன்றே”¹⁶⁰

“நல்ல பிறப்பிற் பிறப்பித்து நாடும்வினை
எல்லை யிரண்டும் இடையொப்பிற் . பல்பிறவி
அத்தமதி லன்றோ அளவென்று பார்த்திருந்து
சத்திபதிக் கும்தரம் போற்றி”¹⁶¹

“இருவினைச் செயல்க ளொப்பின் ஈசன்தன் சத்தி தோய”¹⁶²

எனச் சித்தாந்த நூல்களும் சத்திநிபாத நிலையைக் கூறுகின்றன. இந்நிலை சுத்தநிலை, உயிர்கள் அடைய வேண்டிய நிலையும் இஃதே. இந்நிலையை அடைந்த உயிர்களுக்குத் திருவருள் விளங்கித் தோன்றும்.¹⁶³

அருணகிரிநாதர், “தலைநா ளிற்பத மேத்தி யன்புற”(814) என்றவாறு தனக்குச் சத்திநிபாதம் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக அவர் இறைவனிடம் வேண்டுவன திருப்புகழில் பல இடங்களில் உள.¹⁶⁴

தவமும் சரியைமுதல் நால்வகைப்பட்டு அவற்றுள் பலவகை நிகழ்ந்ததைப்போன்று, திரோதான சத்தியும் மலபரிபாகமெய்திய வழி நிகழும் சத்திநிபாதமும் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென நால்வகையாகவும் அவற்றுள்ளும் பலவேறு வகையாகவும் நிகழும்.¹⁶⁵

4.2.3.1. மந்தம்:

நமக்கு ஆதாரமாக ஒரு தலைவன் உண்டென்றிருத்தல். 'இந்நிலை பொய்வாழ்வில் விரக்தி வருவதால் வரக்கூடியது. விசேட தீக்கையால் இது நிகழும். இந்நிலையில் வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீத கலைகளைச் சோதித்து சுத்தவித்தையில் இருத்துவர். இது வாழைத்தண்டில் நெருப்பேற்றிய தன்மை போன்றது'.¹⁶⁸

பொறுமை இலாத ஒழுங்கினர்களும் நிரம்பத் தருக்கம் பேசும் ஆடம்பரவாதிகளுமான மனிதர்களால் நான் களைப்பு உற்று மடியாமலும் மந்திரவாதம் செய்யும் மிக இழிவுள்ள தாழ்மை வாய்ந்த சித்திரப் பேச்சு அலங்காரப்பேச்சு பொய்ப்பேச்சு பேசிக் கொண்டாட்டம் போடுபவர்களின் செய்கைகளிற் சிக்கி மடியாமலும் மேற்கொண்டு ஒழுகும் அவ்வச் சமயங்களுக்குரிய ஆசார நியமங்களின் கட்டுப்பாட்டில் மடியாமலும் உருவ வழிபாடு வைத்து நாள்தோறும் (போலியாக) அன்பு வைத்துள்ளோர்கள் புரியும் சரியை கிரியை யோகம் எனப்படும் ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டு மடியாமலும் நேரே எவ்விதச் சஞ்சலங்களுக்கும் உட்படாத ஞானத்தைத் தருமாறு இறைவனை அருணகிரிநாதர் வேண்டுவது¹⁶⁷ பொய்வாழ்வால் விரக்தி தோன்றியமையேயாகும். அதனால் அவர் மந்தநிலை சத்திநிபாதம் பெற்றவர் என்பது கருத்தன்று. இத்தகைய கருத்து இதற்குப் பொருந்தும் என்பது காட்டப்பெறுகிறது. வருவனவும் இவ்வாறே.

4.2.3.2. மந்ததரம்:

இறைவனைப் பெறுவதற்கு வழியெய்ப்படி என்று சிந்தித்தல். பொய்வாழ்வில் விரக்தி வந்ததை நிலைக்கச் செய்தலினால் இந்நிலை கைகூடும். இந்நிலை சமயதீக்கையால் கூடுவது. அப்பொழுது நிவிர்த்தி, பிரதிட்டாகலை வினைகளைச் சோதனை செய்து பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள தலங்களில் நிறுத்தப்படும். இந்நிலை பச்சை விறகிலே தீ மூட்டினதைப் போன்றது'.¹⁶⁸

“இளமகளிர் கலவிதனி லேழுழ்கி யாழுகினு மிமையாதே
இரவினிடே துயிலுகினும் யாரோடு பேசுகினும்
இளமையுமு னழகுபுனை யீராறு தோள்திரையும்
இருபதமு மறுமுகமு யானோத ஞானத்தை யருள்வாயே” (874)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்து இருபதத்தையும் ஆறுமுகத்தையும் சொல்லிக்கொண்டே இருத்தல் பொய்வாழ்வில் விரக்தி வந்ததை நிலைக்கச் செய்யும் உபாயமாகும்.

4.2.3.3. தீவிரம்:

இறைவனைப் பெறவேண்டுமென்று உலகை வெறுத்துப் புரியம்பழமும் அதன் ஓடும் போல நிற்பது. இந்நிலையில் விஞ்ஞானம்

விளங்கும். இந்நிலை அசத்தியோ நிர்வாணதீக்கையால் கூடுவது. அப்பொழுது சிவசமமுத்தியை உயிர் எய்தும். இஃது உலர்ந்த விறகிலே தீ மூட்டினது போன்றநிலை.¹⁶⁹

“காரணி குழற்கற்றை மேல்மகர மொப்பித்த

காதில்முக வட்டத்தி

லதிமோக

காமுக னகப்பட்ட வாசையை மப்பித்த

கால்களை மறக்கைக்கும்

வருமோதான்” (426)

என்று அருணகிரிநாதர்¹ கூறுமிடத்துக் கால்களை மறக்கைக்கு எண்ணம் வராது என்பதால் விஞ்ஞானம் விளங்கி நிற்பது உணரப்பெறும்.

4.2.3.4. தீவிரதரம்:

உலகை முற்றத்துறந்து ஆசானே பொருளென்று கொண்டு தானறநின்று வழிபடுதல். இந்நிலையில் மிக்க அமைதி சேர்ந்து சிவஞானம் மிகுதியாகும். இந்நிலை சத்தியோ நிர்வாணத்தால் சிவமுத்தி தரும். இது கரியில் தீ மூட்டுவதைப் போன்றதாகும்.¹⁷⁰

“ஆசைதரும் உலகமெலாம் அலகைத் தேராமென்

றறிந்தகல அந்நிலையே யாகும்”¹⁷¹

என்று அதனைச் சித்தியாரும் கூறுகிறது.

“குருதி கிருமிகள் சலசல மயிர்தசை

மருவு முருவமு மலமல மழகொடு

குலவு பலபணி பரிமள மறுகவை

மடைபாயல்

குளிரி லறையக மிவைகளு மலமல

மனைவி மகவனை யறுசர்கள் முறைமுறை

குனகு இளைஞர்க ளிவர்களு மலமல

மொருநாலு

சுருதி வழிமொழி சிவகலை யலதனி

யுலக கலைகளு மலமல மிலகிய

தொலைவி லுனைநினை பவருற வல்தினி யயலார்பால்

சுழல்வ தினிதென வசமுடன் வழிபடு

முறவு மலமல மருளலை கடல்கழி

துறைசெ லறிவினை யெனதுள மகிழ்வுற

அருள்வாயே” (912)

என்ற பாடற்பகுதி உலகினை அருணகிரிநாதர் வெறுக்கும் நிலையும், ‘சிவகலையலதனி’ என்பதனால் சிவஞானம் மிகுதலையும், ‘அலம்அலம்’ என முடிவன வெல்லாம்’ ஆசைதரும் உலகமெல்லாம் அலகைத் தேராமென்று அறிந்தகலு’ வதையும் குறிக்கின்றன. எனவே, அருணகிரிநாதர் தீவிர சத்திநிபாதத்தைப் பெற்றவராகக் கருதப்படுகிறார். ‘சத்திநிபாத மெய்தியவர் சிவன்பாலும் அன்பர்பாலும் தளராத பக்தி செய்வர், பொருள்களின் வழியே புலன்களைச் செல்லவிடார். உலக வாழ்வைச் சிறிதாக எண்ணுவர். சித்திகளைக் கருதார். அருளையே

சிந்திப்பர், பாசத்தை நீக்குபவர் யார் என்று முயல்வர். தலையில் தீப்பற்றினவன் தண்ணீரை நோக்கி ஓடுவது போலவும் வெய்யிலில் வழிநடந்தவன் வெப்பம் ஆற்றாமல் நிழலைத்தேடி ஓடுதல் போலவும் பிறவித் துன்பத்திற்காக வருந்துவர். குருவினது திருவடி நிழல் தேடி ஓடுவர்¹⁷² மேலைய பாடல் கூறிய கருத்திற்கேற்ப அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு உடைய அன்பர்க்கு உயிர்க்குயிராய் நின்ற இறைவன் கருணையினால் நம்மைப்போல் ஓர் உடலெடுத்து, தீட்சைகள் செய்து வீடு தருவான். இவ்வாறு அருணகிரிநாதர் அருள்பெற்றதைச் சில திருப்புகழ்ப் பாடல்களால் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.¹⁷³

“மன்னவன்தன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்(து) அவனை அறியாது மயங்கி நிற்ப்ப்
பின்னவனும் என்மகன்நீ என்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடும் தானாக்கிப் பேணு மாபோல்
துன்னியஐம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையும் அறியாது துயருறும்தொல் லுயிரை
மன்னும்அருட் குருவாகி வந்த(து) அவரின் நீக்கி
மலம்அகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்”¹⁷⁴

என்னுமிடத்து; மன்னவன் மகன் வேடரிடத்தே தன் அருமை தெரியாது வளர்ந்து வருங்காலத்தில் மன்னவன் எதிர்ப்பட்டு ‘நீ என் மகன்’ என்று கூறி அழைத்துச்சென்று தன்னைப்போல அரசபோகங்களை அனுபவிக்கச் செய்வதுபோல ஐம்புலமாகிய வேடர்களிடத்தில் அகப்பட்டுச் சுழலும் அந்திக் காலந்தொட்டு உழல்கின்ற உயிர்க்கு அருளும்பொருட்டு அருட்குரவனாக இறைவன் வந்து ஆணவத்தை நீக்கித் தன்சிவபோகத்தை அனுபவிக்கும்படி வைப்பன் என்று கூறுகிறது சித்தியார்.

“சிறுகு லந்த னக்கு னறிவு வந்துதித்த

சிறுமி தந்த னத்தை

அணைமார்பா” (1235)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார். ஈண்டுச் சிறுகுலம்ஐம்புலவேடர், அறிவு வந்துதித்தல்தவத்தினில் நிறுத்தல், தனம்இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம் போன்ற பக்குவநிலைகள். அணைதல்தீட்சைபெறுதல், இன்பஉணர்வுசிவபோக உணர்வு எனப்பொருள். இதுவரை கூறிய சத்திநிபாத நிலை சகலர்க்கு நிகழுகின்றநிலை. இறைவன் குருவடிவாகிய மானுடப் போர்வையில் மறைந்து நின்று உபதேசமுகத்தால் உணர்த்தும் நிலை.¹⁷⁵ இறைவன் இவ்வாறு உணர்த்தியதைத் திருப்புகழிலும் காணலாம்.¹⁷⁶ ஆனால் அருணகிரி நாதருக்கு உணர்த்த இறைவன் மானுட வடிவில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. முருகன் என்ற இறைவடிவிலே வந்துள்ளான். இப்படியும் வருதல் உண்டென்பதைச் சித்தியார்,

“யாதொரு தெய்வங் கொண்மர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்”¹⁷⁷

என்று குறிப்பிடுகிறது.

அருணகிரிநாதர் தம் வாழ்நாளில் முருகனையே வழிபட்டு வந்தார். எனவே, இறைவன் அருளும்போதும் சத்திநிபாதம் நிகழ்த்தியபோதும் அவ்வடிவத்திலே வந்ததால், “வித்தகா ஞானசத் திநிபாதா” (349) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதுவரை கூறிய நிலைகளெல்லாம் உயிர்களில் மனிதப் பிறவியாக உள்ளவர்கட்காகும். இருமலம் உடைய பிரளயாகலருக்கு இறைவன் தானே குருவாக உணர்த்துவான். அவ்விடத்து நான்கு தோளும் முக்கண்ணுங் கறைமிடறும் முதலிய உறுப்புகளைக் கொண்டு முத்தொழில் நடத்துகின்ற தனதியற்கை வடிவே குருவடிவமாகக் காட்டி முன்னின்று உபதேசத்தால் உணர்த்துவான்.¹⁷⁸ விஞ்ஞான கலர்க்கு இறைவன் உள்நின்று உணர்த்துவான்.¹⁷⁹ இதனைச் சிவஞான போத உதாரண வெண்பா,

“மெய்ஞ் ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய் - மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்”¹⁸⁰

என்று கூறுகிறது. “சத்திநிபாதத்தைச் சிவப்பிரசாதம் எனவும் கூறுவர். சிவப்பிரசாதம் உண்டானால் புழு, விட்டில், நரர், சுரர், அசுரர் யாவர்களுக்கும் ஞானம் உண்டாகும். அவ்வாற்று ஞானத்தை அளிப்பவன் சிவனே. அவன் ஒருவனே உயிர்களின் பிறப்பை ஒழிக்கவல்லவன்”¹⁸¹.

4.2.4. தீட்சை:

சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்த உயிர்கட்குக் குருதீட்சையும் குருஉபதேசமும் கிடைக்கும். தீட்சைகள் வழிகளே தவிர சென்று சேரும் இடம் அவையல்ல. தீட்சையினைப்பற்றி சித்தியார் சுருக்கமாகவே கூறுகின்றது.¹⁸² சிவப்பிரகாசம் சரியை, கிரியை, யோகங்கள் சமய விசேட தீக்கைகளுக்கும்; நிருவாணதீக்கை ஆறத்துவாக்களையும் விட்டுநீங்கி மனத்தினால் நினைத்தற்கரிதாகிய மேலான சிவபதமாகிய சாயுச்சியத்திலே உயிரைப் பொருந்தும்படிச் செய்வித்தலுக்கும் என்று கூறுகிறது.¹⁸³

தீட்சை சிறந்ததாகக் கருதப்படக்காரணம், ‘குருவானவர் தீட்சையினால் உணர்த்திக் கூறுகின்ற உரைகளே முழுமையான அளவை’.¹⁸⁴ ‘புறந்தாய்மை நீராலும், மந்திரசித்தி மந்திர ஐபத்தாலும்,

அமைதி பூஜையாலும், குறித்தபயன் ஹோமத்தாலும், இறைவனைக் காணல் தியானத்தாலும், யோகத்தன்மை யோகத்தாலும், உடல்சுத்தம் விரதத்தாலும் எய்துவதைப்போன்று தீக்கையால் முத்தி சித்திக்கும்.¹⁸⁵

சைவசித்தாந்தம் கூறும் தீட்சைகள்பற்றிய கருத்தில் அருணகிரி நாதர்க்குடன்பாடு. ஆதலால், தனக்கு மலபரிபாகம் ஏற்பட்டதைப்பற்றி அருணகிரிநாதர், “தலையறிவி லேனைநெறி நிற்கநீ தீக்ஷை தரவேணும்” (827) என்கிறார். இதிலிருந்து ஒருவரை நெறிப்படுத்துவதும் தலையறிவான ஞானத்தைக் கொடுப்பதும் தீட்சை என்பது தெளிவாகுகிறது.¹⁸⁶ தீட்சையை அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமானிடம் விரும்பக் காரணம் முருகனும் சிவனும் ஒருவரே; அவனே உயிர்கட்குக் குருவாக வந்து உபதேசம் செய்பவன்; உபதேசம் செய்தவன்;¹⁸⁷ அவனே உபதேச குரு; தீட்சையின் தன்மைகளை முழுவதும் உணர்ந்தவன். எனவேதான்,

“தேவி பார்ப்பதி சேர்ப்பர பாவ னார்க்கொரு சாக்ரஅ
தீத தீட்சைப ரீக்ஷைக ளறவோதும், தேவ” (998)

என்று முருகனை அருணகிரிநாதர் போற்றுகின்றார். தீட்சைதர இறைவன் ஆசானாகி வருதலுமுண்டு¹⁸⁸ என்று சித்தியாரும் கூறுகிறது.

4.2.4.1. சிவதீட்சை:

சிவ (சமய) தீட்சை, விசேட தீட்சை, நிர்வாணதீட்சை என மூவகைப்படும் தீட்சை¹⁸⁹ வகைகளுள் சிவதீட்சை மட்டும் ஏழு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. அவை நயனதீட்சை, பரிசுதீட்சை, வாசகதீட்சை, பாவனாதீட்சை, சாத்திரதீட்சை, யோகதீட்சை, ஔத்திரிதீட்சை என்பன.

“திருநோக்கால் பரிசுத்தால் திகழும் வாக்கால்
பாவனையால் மிகுநூலால் யோகப் பண்பால்
பரவிவரும் அவுத்திரியாற் பாச நாசம்
மேவஅரு ணுதவும்”.¹⁹⁰

என்று அவற்றைச் சிவப்பிரகாசமும் கூறுகிறது.

4.2.4.1.1. நயனதீட்சை: ஆசிரியர் ‘சிவோகம்’ (நானேசிவன்) எனப் பாவனை செய்து கொண்டு தன்னுடைய கண்களைச் சிறிது திறந்து மாந்திரிகன் கருடபாவனையால் பார்த்துப் ‘பாசநீக்கம்’ செய்வது.¹⁹¹ நயன தீட்சையை இறைவனிடம் பெற்ற அருணகிரிநாதர்,

“கனகத்தினு நோக்கினி தாயடி
யவர்முத்தமி ழாற்புக வேபர
கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வையு மறவேனே” (751)

என்ற தொடராலும் மற்றும் பல இடங்களிலும்¹⁹² குறிப்பிடுகின்றார். பார்வை எல்லோராலும் பார்க்கப்படுவதே. குருவாய் வந்த இறைவனும் பார்த்தான். இதில் வியப்பொன்று மில்லையே என்னுமாறு ஈண்டுப்

பொருள் கொள்ளமுடியாத வண்ணம் 'கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வை' என்கிறார். கதியற்ற உயிரைக் கதிபெற்றிட வைத்தது அப்பார்வை; அதனால் மறவேன் என்கிறார்.

இனி, சாம்பலி என்னும் உற்சவமும் நயனதீட்சையிலே அடங்கும்.¹⁹³ மேற்கூறிய செய்கையால் ஒருவருக்கே தீட்சை அளிக்கப் பெறும். இதனாலோ எல்லா உயிர்க்கூட்டங்களும் நன்மை பெறமுடியும். உற்சவங்கள் ஆலயங்களில் கொண்டாடப்படும் காரணமும் இஃதே.¹⁹⁴

4.2.4.1.2. பரிசுதீட்சை: ஆசிரியர் தன்னுடைய வலக்கரத்தைச் சிவனுடைய கரமாக எண்ணி அவ்வாறே அர்ச்சித்துப் பின்னர் மாணவனுடைய தலை முதலாகிய எல்லா அங்கங்களையும் தொடுவது.¹⁹⁵ பரிசம் என்பது தொடுவனார்ச்சியைக் குறிக்கும். காலோ கையோ கொண்டு தொடுவதும் பரிசுதீட்சையாகும். காலால் தொடுவதைத் திருவடி தீட்சை என்றாலும் அஃது இதனில் அடங்கும். அருணகிரிநாதர், இறைவனால் திருவடிகொண்டு தீண்டப்பட்டதைக்

“காமுக எகப்பட்ட வாசையை மறப்பித்த

கால்களைம் றக்கைக்கும் வருமோதான்” (426)

என்றும் மற்றும் சில இடங்களிலும் கூறியிருக்கிறார்.¹⁹⁶

4.2.4.1.3. வாசக தீட்சை: ஆசிரியர் 'சிவோகம்' என்று தியானித்துப் பாவனை செய்து கொண்டு மாணவனைச் சிவனுடைய திருநாமங்களைக் கூறச் செய்து மனனம் பண்ணுமாறு செய்வதாகும். மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்து இராஜகுமாரத்தியின் ஊமைத் தன்மையைப் போக்கியது போல்வதிது.¹⁹⁷ இஃதே போன்று அருணகிரிநாதரை முருகன்; 'மயில், கடம்பு, வேல், சேவல், திருவடி, பன்னிருதோள், வயலூர் இவைதமைச் சிறப்பித்துத் திருப்புகழ் செப்பு'¹⁹⁸ எனப் பணித்தமை இதன்பாற்படும்.

4.2.4.1.4. பாவனாதீட்சை: ஆமை, முட்டையை நினைத்துக் குட்டியை வெளிப்படுத்துவது போல,¹⁹⁹ ஆசிரியன் தன்னுடைய 'சிவோகம்' பாவனையால் மனத்தில் மாணவனை நினைத்துப் பாச நீக்கம் செய்வதாகும். இது சிந்தனா தீட்சை எனவும் பேசப்படும்.²⁰⁰

“இடைஞ்சற் பொடிபட முன்புற் றருளயில்

தொடுத்து மிளநகை பரப்பி மயில்மிசை

நடித்து அழல்கிரி பதிக்குள் மருவிய பெருமானே” (585)

என்பதனால் அருணகிரிநாதர், இறைவன் இளநகை பரப்பிய பாவனையால் பாசநீக்கம் செய்தான் என்பதை உணர்த்துகிறார்.

4.2.4.1.5. சாத்திர தீட்சை: சைவ சாத்திரங்களைப் பிழையற மாணவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தல்.²⁰¹ இத்தகைய நிலை அருணகிரிநாதர்க்கு அடிநாளிலே கிடைத்திருக்கிறது. அதனை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை.

“அமுத மொழிகொடு தவநிலை யருளிய

பெரிய குணதர ருரைசெய்த மொழிவகை

அடைவு நடைபடி பயிலவு முயலவு மறியாத” (1006)

என்ற தொடரால் அதனைக் குறிப்பிடுகிறார். இதனால், அருணகிரிநாதரின் ஆரம்பநாளில் இறைவன் குருவடிவாக வந்து பெரியகுணதரனாக உபதேசித்த சாத்திரதீட்சையை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை என்பது புலனாகிறது.

4.2.4.1.6. யோக தீட்சை: ஆசிரியர் நாலிதழ்த் தாமரையான மூலாதாரம், ஆறிதழ்த் தாமரையான சுவாதிட்டானம், பத்திதழ்த் தாமரையான மணிபூரகம், பன்னிரண்டிதழ்த் தாமரையான அநாகதம் பதினாறிதழ்த் தாமரையான விசத்தி, இரண்டிதழ்த் தாமரையான ஆக்கினை என்னும் ஆறாதாரங்களையும் மாணவனுக்குப் படிமுறையாகத் தரிசிக்கச் செய்வதாகும்.²⁰²

“ஆசை நாலு சதுரக் கமல

“ “ “

யோக பேதவகை யெட்டுமிதி லொட்டும்வகை
யின்றுதாராய்” (439)

என யோக தீட்சையை இறைவனிடம் அருணகிரிநாதரும் வேண்டுகிறார்.

4.2.4.1.7. ஓளத்திரி தீட்சை: குண்ட மண்டல வேதிகைகளுடனே கூடியது. மேலைய ஆறும் இதற்கு அங்கமாகவும் செய்யப்படும். அன்றித் தனியேயும் செய்யப்படும்.²⁰³ இவற்றைப்பற்றி நிர்வாண தீட்சை என்ற பகுதியில் கூறப்பெறுகின்றன.

4.2.4.2. விசேட தீட்சை:

சமய தீட்சை செய்து குண்டத்தில் வாசீசுரனையும் வாசீசுவரியையும் கொணர்ந்து மாணவனின் ஆன்மாவை வாங்கி வாசீசுரனால் வாசீசுவரி கருப்பநாடியிற் செலுத்திக் கருப்பதான முதலிய கிரியைகளை மும்மூன்று ஆகுதியால் நிரப்பிக் கருமுதிர்ந்து பயந்ததாகப் பாவனை செய்து குண்டத்தினின்றும் ஆன்மாவை மீளவாங்கி மாணவன் இதயத்தில் பொருந்தச் செய்து அவனைச் சிவ மகனாக்குவது. இதனாலவன் சிவபூசை முதலியவற்றிற்கும் யோகநெறிக்கும் சிவாகமம் ஒதுவதற்கும் தகுதியுடையவன் ஆவான்.²⁰⁴ சித்தியாரில் விசேடதீட்சைபற்றி விளக்கமாக இல்லை.²⁰⁵ இவ்வழி சிரமமான வழி அருணகிரிநாதரோ. வம்பில் சுற்றாது பரகதி அடையவிரும்புபவர். எனவே அவற்றைப்பற்றிச் சிறிதும் கூறவில்லை.

4.2.4.2.1. சைவமுத்திரா தீட்சை: செம்பு முதலியவற்றோடு செய்யப்பட்ட உருத்திராக்கங்களால் ஆக்கிய திருவேடமாகிய சிவமுத்திரையைச் சமயதீட்சையிலாவது அதற்கு முன்னராவது மாணவனுடைய காதுகளில் மந்திர முறைப்படி அணியச்செய்வது.

இஃதே முதலில் செய்யும் சிவமுத்திராதீட்சை எனப்படும். பொன் முதலியவற்றோடு செய்யப்பட்ட உருத்திராக்கங்களுடன் கூடிய ஆறுகுண்டலமென்னும் அழகிய தோற்றமாகிய சிவமுத்திரையை விசேட தீட்சையில் அணிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறின்றி அன்பர்களுடைய அன்பிற்குத் தக்கவாறு சிவனது அடிமை என்பதைத் தெரிவிக்கும் முத்திரையை அணிவித்தலும் சைவமுத்திரா தீட்சையாகும்.²⁰⁶ உணவு உண்டேன் என்றவிடத்து நீரும் பருகினேன் என்று கூறுவது இல்லை. அதைப்போல் நூல்களில் ஆரம்ப அவசிய நிலையான இத்தீட்சை பற்றிக் கூறவில்லை. தமக்கு இத்தகைய தீட்சைகளை இறைவன் அளித்தமையை, “வேல்மயில் அருள்வோனே” (850) என்று அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார்.

4.2.4.3. நிர்வாண தீட்சை:

சமயம் விசேடம் இரண்டும் செய்து ஆன்மாக்கள் மனம் மொழி மெய்யால் செய்யும் செயல்கட்கு இடமாகிய அறுவகை அத்துவாக்களின் தன்மைகளும் அவை ஒன்றினொன்று அடங்குமுறைமையும் அறிந்து மந்திரமுதல் ஐந்தினையும் கலை ஐந்தினும் பகுத்து அடக்கி நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றாகச் சோதித்து அவற்றினின்றும் நீங்கிய மாணவன் ஆன்மாவை வாங்கிப் பிராசாத நெறியில் பரமசிவனிடத்தில் ஒடுக்கி, ஒடுக்கியவழி மாணிக்கத்தைச் சார்ந்த படிசுவொளி போலத் தன்னறிவு அடங்கிப் பரமசிவனுடைய அறுவகைக் குணங்களும் தன்குணமாகத் தன்னிடத்து மிகுதியாக விளங்கிச் சிவ இன்பம் மேலிடும்படி ஒவ்வொரு குணங்களை மும்முன்று ஆகுதியினால் தோற்றுவித்து முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு உணர்த்தும் வழியில் மலத்தை நீக்கி உண்மைஞானம் விளங்கச் செய்வது.²⁰⁷ சிவஞானசித்தியாரும் நிர்வாண தீட்சையைக்²⁰⁸ குறிப்பிடுகிறது.

“வரும்பொருளில் நிர்வாண மந்திரங்கள் பதங்கள்

வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள்

இரங்கடைவில் தொகைபதினொன் றெண்பத் தொன்றைப்பத்தொன்

றிருநூற்றோ டிருபத்து நாலாறா றைந்திற்

பரந்தநெறி அறுவகையும் ஒருவிதினை வரிதாம்

பரபதத்துள் உயிர்விரவப் பயிற்று மற்றே”²⁰⁹

என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுகிறது. நிர்வாணதீட்சை பற்றியும் அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடவில்லை. இவை சுற்றுவழிகள்; ஞானம் உதிப்பதற்கு ஏதுவாவன; எனவேதான், “உபதேசிகப் பதமு மருள்வாய்” (1218) என்று நேரடியாக ஞானத்தை அடைய விரும்பினார் அவர். மேலும், நிர்வாணதீட்சை உலோகதர்மிணி, சிவதர்மிணி, சத்தியோ நிர்வாணம் அசத்தியோநிர்வாணம் என நால்வகைத்து.²¹⁰

4.2.4.3.1. உலோகதர்மிணி: பாவச்செயல் எவ்வளவு உண்டோ அவை

அனைத்தையும் சோதித்துப் புண்ணியச் செயல்களைச் சோதியாமல் இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவனுக்குச் செய்வது. பெளதிக தீட்சை என்பதும் இது.²¹¹ அருணகிரிநாதர் மேற்கூறிய தீட்சைக்குச் சமமான செயலை வேல் ஒன்றே செய்யும் என்பதைக் கூறுமிடத்தில்,

“தீவினை யெலாமடிய நீடுதனி வேல்விடும்” (161)

என்கிற அவர்க்குக் கூறிய தீட்சைபற்றி குறிப்பிட வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை.

4.2.4.3.2. சிவதர்மிணி: அறம் பாவம் ஆகிய எல்லாக் கன்மங்களையும் சத்தி செய்யும் தீட்சை. நைட்டிகம் என்பது இதன் மறுபெயர்.²¹² இறைவன் கழலே அறம் பாவத்தைப் போக்கும் என்று நம்பிக்கை கொண்டவர் அருணகிரிநாதர்; அதனால் அவர், “இருவினை யஞ்சு *** கழல்தாராய்” (855) என்கிறார்.

4.2.4.3.3. சத்தியோ நிருவாண தீட்சை: அதிதீவிர சத்திநிபாத முடையார்க்குத் தீட்சை செய்த உடனே பொருளின் சிறப்பியல்பு புலப்பட உணர்த்திக் கண்ணுக்குப் பகல் வெளிச்சம்போல உடம்போடற்று நீங்கச் செய்வது.²¹³ அருணகிரிநாதர் பாடும் பணி ஒன்றே விரும்பியதால் இத்தகைய தீட்சை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அவர் அதனை விரும்பவில்லை.

4.2.4.3.4. அசத்தியோ நிருவாண தீட்சை: மந்த முதலிய சத்திநிபாத முடையார்க்குத் தீட்சைசெய்தபின் உடம்பு முகந்துகொண்ட வினைப்பயன் நீங்குமளவும் உடம்போடு நின்று உடம்பு நீங்கிய பின்னாதல் பதமுத்திகளில் தங்கிக் காலமுடிவினாதல் முத்தியடையச் செய்வது.²¹⁴ அருணகிரிநாதர் இத்தகைய நிலையை எய்தவில்லை. அவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே முத்தி எய்தினார்.

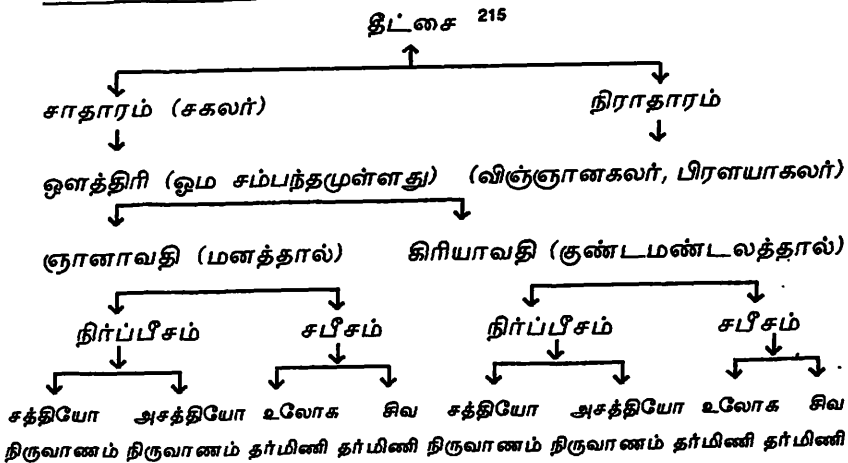
“மயக்க மாய்ப்பொருள் வரும்வகை க்ருஷிபனு

தடத்து மோகம தருளிய பலமலர்

மணத்த வார்க்கழல் களவிலு நளவிலுமறவேனே” (344)

என்று கூறுமிடத்து அவர் முத்தியடைந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அட்டவணை:

(சமய விசேட நிருவாண அபிடேக மென்னும் வேறுபாடெல்லாம் நிர்ப்பீசம் சபீசமென்னும் இவ்விரண்டனுள் அடங்கும்.)²¹⁶

4.2.5. உபதேசம் பெறுதல்:

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறை கற்றகேள்வி வல்லார்க்கு அளித்த உபதேசம் மவுன உபதேசம். இதனையே தட்சிணாமூர்த்தி வடிவம் என்பர். இறைவன் மாணிக்கவாசகர்க்குக் குருந்தமரத்தின் கீழ்ப் பெருந்துறையில் உபதேசித்தார்.²¹⁷ இவ்வித உபதேசத்திற்கு ஏங்கிநின்றோர் பலர். போற்றிப்பஃறொடை யாசிரியர் தாம்தம் குருவிடம் பெற்ற உபதேசத்தைக் கூறுமிடத்தில்,

"கைத்தலத்தை வைத்தருளிக் கல்லாய நெஞ்சருக்கி

மெய்த்தகைமை யெல்லாம் விரித்தோதி"²¹⁸

என்றும்; நெஞ்சுவிடுதாது ஆசிரியர்,

"- - நாடரிய, அஞ்செழுத்தின் உள்ளீ டறிவித்தான் அஞ்செழுத்தை

நெஞ்சழுத்தி நேய மயலாக்கி அஞ்செழுத்தை"²¹⁹

என்றும் கூறுகின்றார். இவற்றால் உபதேசத்தில் முக்கிய இடம் பெறுவது அஞ்செழுத்தின் உட்பொருள் என்பதை அறியலாம். அஃதே இறைவனை அடையச் செய்வது.

அருணகிரிநாதர் உபதேசத்தின் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்ததால்,

"குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே"²²⁰

"உபதேசிகப் பதமும் அருள்வாய்" (1218);

"கதிபெற ஈடறாதன பதிபசுபாச மானவை

கசுடற வேறுவேறுசெய் தருள்வாயே" (1217)

என்கிறார். மற்றும் சில இடங்களிலும் இவ்வாறே வேண்டுகின்றார்.²²¹ எனவே, இப்பகுதியில் உபதேசச்சிறப்பும், உபதேச நன்மையும், உபதேசம் பெற்றவர்கள் யாவர் என்பதும், உபதேசம் அருளும் முறையும் பற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

4.2.5.1. உபதேசப் பெருமை:

உபதேசத்தின் பெருமை சிறப்புடையது. இவ்வுபதேசப்பொருள், 'ஆறுசமயமும் கூறுதற்கும் பற்றுதற்கும் அரியபொருள்'(1170).

"ஆறு சமயப்பொருளும்அறி வித்தவற்றிற்

பேறினமை எங்களுக்கே பேறாக்கி"²²²

என்று போற்றிப்பஃறொடையும் கூறுகிறது. உபதேசப் பொருளில் முக்கிய இடம் பெறுவது பிரணவமும் பஞ்சாக்கரமும். இதனை, "ஓம்பெறும் பிரணவாதி உரைத்து" (936) என்கிறார் அருணகிரிநாதர். நெஞ்சுவிடுதாதும், "அஞ்செழுத்தின் உள்ளீ டறிவித்தான்"²²³ என்று கூறுகிறது.

வேதத்தையும் கடந்த கலை இவ்வுபதேச கலை(739) நெஞ்சுவிடுதூதும் இதனை வேதமும் வேத முடிவின்விளை விந்துவுடன் நாதமுங் காணா நலமுடையதாகவே கருதுகிறது.²²⁴ உபதேசப்பொருளே உண்மையான பொருள். அஃதே உணர வேண்டியது. அஃதே எல்லா நூல்களின் உட்பொருளும் ஆகும்.

“அருள் நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் ஐந்தின்

பொருள்தூல் தெரியப் புகின்”²²⁵

என்கிறது திருவருட்பயன்.

அஞ்செழுத்தான அவ்வுபதேசப்பொருளைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்து அருணகிரிநாதரும்; ‘அருமந்தபொருள்’ (1248), ‘சத்த, சத்ய வாசகம்’ (1252), ‘நீதிப்பொருள்’ (1109,1053), ‘தத்துவச் சொற்கள்’, (1265); ‘பலம்’ (1274), ‘உபதேச மந்திரப்பொருள்கள்’ (106), ‘அமுதமந்திரம்’ (856), ‘வேதஉபநிடம் விளக்கும் பொருள்’ (749), ‘அருமறையில் பெறுவதற்கு அரிதாகிய அனிதய வார்த்தை’ (1287) எனக் கூறுகிறார்.

மேலும், ‘அகரமுதலான ஐம்பத்தோரட்சரமும், சகல கலைகளும், பலவித தத்துவங்களும், எல்லாவிதச் சுருதியின் பொருளையும் தனக்குள் அடக்குவதாயும், எல்லாப் பொருளையும் தனக்குள் அடக்குவதாயும், எல்லாப் பொருட்களாக விளங்குவதாயும், ஞானநிலையை அடைந்தவர்கள் அறியும் இன்பப் பொருளாயும், யோகியர் அடையும் கடைசி நிலையாயும், அணுவிற்கு அணுவானதும் மும்மலங்களும் அகக்கரணங்களும் நீங்கின காலத்தில் விளக்கம் பெறுவதாயும் முடிவுக்காலத்தில் ஒன்றாய் நிலைத்து நிற்பதாயும், நிறைவு குறைவின்றி எங்கும் நிறைந்து நிற்பதாயும், தனக்குத்தானே நிகராக இருப்பதாயும் இருப்பது; இதுவே மவுன மந்திரம்’ (1127) எனவும் கூறுகின்றார்.

“அஞ்செழுத்தே ஆகமும் அண்ணல் அருமறையும்

அஞ்செழுத்தே ஆதிபுரா ணம்மனைத்தும் - அஞ்செழுத்தே

ஆனந்தத் தாண்டவமும் ஆறாறுக் கப்பாலாம்

மோனந்த மாமுத்தி யும்”²²⁶

என்று உண்மை விளக்கமும்;

“வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது

நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே”²²⁷

என்று தேவாரமும் மேற்கருத்துக்கே அரணாயின. யான், எனது என்ற ஆணவத்தின் இருபக்கங்களிலும் செம்மையுறுவதே முத்தி. அதனை இறைவனது உபதேசம் தரவல்லது.

“யானெனதற் றிடுபோதம் யானறிதற் கருள்வாயே” (1291)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும். உபதேசத்தினால் அத்தகைய நிலையைத்

தாம் அடைந்தமையைப் போற்றிப் பஹொடை ஆசிரியரும்,

“... .. ஆணவத்தின்

ஆதி குறையாமல் என்பால் அணுகாமல்

நீதி நிறுத்தும் நிலைபோற்றி”²²⁸

என்றே கூறுகின்றார்.

உபதேசப்பொருள் நல்வினை தீவினைகளை நீக்கக் கூடியது. அதனால் உயிர் சுத்தநிலையை அடைகிறது. அது மும் மலங்களையும் நீக்கக்கூடியது. எனது என்றும், நினது என்றும் பேசக்கூடிய இரண்டற்ற நிலையை அஃது அளிக்கக் கூடியது. அருணகிரிநாதரும்,

“இசைய இதுபொரு ளெனஅறி வுறவொரு

வசன முறஇரு வினையற மலமற

இரவு பகலற எனதற நினதற அறுபூதி

** ** *

இருமை யொருமையில் பெருமையை வெளிப்பட

மொழிவாய்” (1007)

என்கிறார்.

இருபா இருபஃது ஆசிரியரும் தமக்கு இறைவன் குருவாகவந்து நல்வினை தீவினைகளை நீக்கியதைத்

“தருமா தருமத் தலைநின்று ஆழ்வேனை *** வந்தெடுத்தான்”²²⁹

என்று கூறுகிறார். உபதேசத்தால் சகல கேவல நிலைகள் நீங்குவதையும், நினது எனது என்பன அறுவதையும் அவரே,

“இருள்வெளி யாகும் அருளினை யறுத்து

வந்து புகுதலும் சென்று நீங்கலும்

இன்றி யொன்றாய் நின்ற அந்நிலையில்

ஒன்றா காமல் இரண்டா காமல்

ஒன்றும் இரண்டும் இன்றா காமல்”²³⁰

என்றும் கூறுகிறார்.

மேற்காட்டப்பட்ட, ‘இருமை யொருமையில் பெருமை’ (1007)யாவது, ‘சத்தி சிவம் என்பது இருமை; ஒன்றாக இருப்பது ஒருமை’ என்றும் ‘இதனால், இறைவனைக் குறித்தார்’ என்றும்; ‘இறைவனும் உயிரும் கூடில் மும்மலம் கெடும்; மும்மலத்தையே இருமை ஒருமை என்று கூறினார்’ என்றும்; ‘சிவம்ஐந்துமுகம், சத்தி ஒருமுகம் இவை இருமை, இவ்விருமையுங் கூடி ஆறுமுகம் ஆனது ஒருமை’²³¹ என்றும் கூறுவர் அறிஞர்.

இருமை ஒருமை சத்தி, சிவத்தைக்குறிப்பதாயின் அப்பாட்டில் இருவினையற மலமற’ என்று பிரித்துக் கூறியிருக்கத் தேவையில்லை.

அத்தொடரை இருமை ஒருமையில் பெருமையெனவே கொள்ள வேண்டும். இருமை ஒருமையில் பெருமை சைவசித்தாந்தத்திற்கே உரிய பெருமை; அது சுத்தாத்வைதநிலை. ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் இருக்கும் நிலை. இதனாலேயே மற்றெல்லா மதக்கொள்களைவிட சைவசித்தாந்தம் உயர்ந்து நிற்கிறது. இதன் வழியில் அத்தொடருக்குப் பொருள் இருமை ஒருமை இல்லாத பெருமை உடையநிலை அதுவே ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் இருக்கும்நிலை. அதுவே இங்குச் சுட்டப்பெறும் பெருமை. இதனை உணர்தலே இறையணர்வு. இதுவே உபதேசப் பொருளின் உள்ளீடு. இதனை உணர்த்துவதே பஞ்சாக்கரம்.

இருமையில் ஒருமை நிலையைப் போற்றிப் பஹொடையாசிரியர் தம் குருவிடம் பெற்றதைப்

"... .. பேராளன்

தந்த பொருள் ஏதேன்னில் தான்வேறு நான்வேறாய்

வந்து புணரா வழக்காக்கி"²³²

என்கிறார். திருக்களிறும்,

"... .. வேறாய்

உடனாய் இருக்கும் உருவுடைமை என்றுங்

கடனாய் இருக்கின்றான் காண்"²³³

என்று இறைவன் அத்துவிதநிலையாய் இருப்பதைக் கூறுகிறது. அப்பாடலில், 'அநுபூதி, இனிமை தருமொரு தனிமையை' என்று கூறுவதால் உபதேசப்பொருள் அனுபவ உண்மையைத் தரும் பெருமையை உடையதென உணரப்பெறும். எல்லா அறிவையும்விட அனுபவம் அளிக்கும் அறிவே அறிவாகலின் அவ்வாறு ஆன அநுபூதியையே அவர் இறைவனிடம் வேண்டினார் (1292). அவ்வநுபூதியின் சிறப்பை உணர்ந்தே தனி ஒருநூலாகக் 'கந்தர் அநுபூதி' என்ற பெயரில் பாடினார்.

மேற்கூறிய உபதேசப் பொருளின் பெருமை அளவிடற்கரியது. சுக உதய அறிவை அளிக்கவல்லது. பிரமனுக்கும் அறிய வாராது (1163), நான் எனது என்று தொடர்ந்து வரும் பிறப்பிற்கு ஆதாரமாகிய ஆணவ முத்திரையை அழிக்கக்கூடியது (1146), உள்ளதும் இல்லாததும் என்றும் இவை இரண்டும் அல்லாததும் விரோதம் இல்லாததும் உள்ளக் களிப்பைத் தருவதும் ஆகும் (667), எம்பயத்தைப் போக்குவது (828), அகரமுதலுள பொருள் (132), சிவஞான சித்தி (582), உட்குளிப்புத்தி (182), பதிகுருவெனத் தெளிபோதரகசியம் (339), சலனப்படாத ஞானம் (911), நித்திய சித்து (294), பெலத்தின் கூர்மை (378), கலைப்போதகம் (534) எனவெல்லாம் பலவாறு அதன் சிறப்பைக் கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

4.2.5.2. உபதேசத்தின் நன்மை:

உபதேசம் தரும் நன்மை பெரும் நன்மையாகும். அந்நன்மை தன்னைப் பெறும் நன்மையாகும். இதனைப் போற்றிப்பஃஹொடை,

"தந்தபொருள் ஏதென்னில் தான்வேறு நான்வேறாய்
வந்துபுணரா வழக்காக்கி - முந்தினன்றன்
உள்ளம்என்றும் நீங்கா தொளித்திருந்து தோன்றிநிற்குங்
கள்ளம்இன்று காட்டும் கழல்போற்றி"²³⁴

என்கிறது.

உபதேசத்தில் தன்னைத்தான் பெறும்போது உயிர்வேறு இறைமை வேறாகக் காட்சியளிக்காது; அப்பொழுது, 'பலவித சாத்திரப் பரப்பின் உணர்ச்சியெல்லாம் நீங்கும், பஞ்சபூதங்களின் செயல்களும் அடங்கி நீங்கும். அந்தக்கரணங்கள் அடங்கி ஒடுங்கும்'(960). மேலும், வாசித்துக் காணொணாததும், பூசித்துக் கூடொணாததும், வாய்விட்டுப் பேசொணாததும், மனத்தால் மாசுற்றவர்க்குத் தோணொணாததும், மாயைக்குச் சூழொணாததும், விந்துநாத ஓசைக்குத் தூரமானதும் ஆகிய பொருளைக் காணவைக்கும், ஞானம் தரும்(343). சுருதிகளால் கூறப்படாததும், சரியை யாளரால் காணப்படாததும், எவராலும் தொடர்வதற்கு அரியதாக இருப்பதும், சுத்தமாயையுடன் கலவாததும், இன்பக் கடலாக இருப்பதும், சூரியனாலும் ஐம்பூதங்களாலும் மாய்க்கப் படாததும் ஆகிய பரமஞான வீட்டைத் தரக்கூடியதும் (1052) உபதேசமாகும்.

4.2.5.3. உபதேசம் பெற்றவர்:

சித்தாந்த ஞானம், சதாசிவ மூர்த்தியால் அனந்ததேவர்க்கும், அனந்த தேவரால் ஸ்ரீகண்டருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டன.²³⁵ ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வரரிடமிருந்து நந்திதேவர் கணங்களும் அவர்களிடமிருந்து முறையே சனக்குமாரர் சத்தியஞான தரிசினி பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியவர்களுக்கும், பின்பு பரஞ்சோதி முனிவரிடமிருந்து மெய்கண்டாருக்கும், மெய்கண்டார் அருள்நந்தி சிவத்திற்கும், அருள்நந்திசிவம் மறைஞான சம்பந்தருக்கும், மறைஞான சம்பந்தர் உமாபதி சிவத்திற்கும் உபதேசித்தனர்.²³⁶

"தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல்பூண்ட

.....

.....

....

.....

.....

.....

சந்தானத் தெமையாளும் தன்மை யோரே"²³⁷

என்று உபதேசம் பெற்றவர் மரபைச் சிவப்பிரகாசம், கூறுகிறது.

அருணகிரிநாதர் அத்தகைய பட்டியலைத் தரவில்லை. பதிலாக இன்னாருக்கு இன்னார் உபதேசம் செய்தார் அதுபோன்று எனக்குத்தா என்னுமிடத்துச் சிலரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“தழைத்த சாத்திர மறைபொரு ளறிவுள
குருக்கள் போற்சிவ நெறிதனை யடைவொடு
தகப்பனார்க் கொருசெவி தனிலுரை செய்த முருக”(963)
என்றும், மற்றும் பல இடங்களிலும் சிவனையும்;²³⁸

“வானவ ருக்கருளுற்ற அக்ஷர
வாய்மை யெனக்குமி னித்த னித்தருள்” (1150);

“... .. மறையோர்முன்
வேதமொழி வித்தை யோதியறி வித்த” (1028)

என வானவர் உபதேசம் பெற்றமையையும்;

“குடமுனி கற்க அன்று தமிழ்செவி யிற்ப கர்ந்த”(1084)

என்று இங்கும், மற்றும் சில இடங்களிலும் அகத்தியரையும் குறிப்பிடுகின்றார்.²³⁹

அருணகிரிநாதர் தான் முருகனிடம் உபதேசம் பெற்றமையைக் கூறுமிடத்துக்

“கன்னா ருரித்தஎன் மன்னா எனக்குநல்
கர்ணாமிர் தப்பதம் தந்தகோவே”
(908)

“கரணமு மொழியத் தந்த ஞானமி ருந்தவாறென்”(960)

“எட்டி ரண்டுமறி யாத என்செவியி
லெட்டி ரண்டுமிது வாமி லிங்கமென
எட்டி ரண்டும்வெளி யாமொ ழிந்தகுரு முருகோனே” (612)

என்றும் கூறுகின்றனவற்றால் உணரப் பெறுகிறது.

மேற்கூறிய, ‘சிவபெருமான், அகத்தியர், அருணகிரிநாதர் இவர்களைத் தவிர முருகனிடம் நேரடி உபதேசம் பெற்றவர் வேறு ஒருவரும் இல்ர். நக்கீரர், கபிலர், இடைக்காடர், பொய்யாமொழிப்புலவர், ஔவையார், சிகண்டி, சிதம்பரசுவாமிகள், கச்சியப்பர், வசிட்டர் இவர்களெல்லாம் முருகனின் அருள் பெற்றவர்களே தவிர உபதேசம் பெற்றவர்கள் அல்லர்’²⁴⁰ என்பர் அறிஞர்.

4.2.5.4. உபதேசம் அருளும்முறை:

உபதேசத்தைப் பெற்ற அருணகிரிநாதர் அதனைப் பெறுவதற்கு முன் ஆண்டவனிடம் வேண்டுகிடத்து அவன் எவ்வாறு வந்து உபதேசிக்க வேண்டும் என்பதையும் கூறுகிறார். இந்நிலை ஒன்றன்மீது

வேட்கைகொண்டவர் அதனை எய்தாத விடத்துக் கற்பனை செய்து பார்ப்பதைப் போன்று இருக்கின்றது. 'பேதையே வருக! சொல்வதைக் கேட்பாயாக! மாதர்கள் மீது கொண்ட மோகத்துடன் காம ஆசை என்கின்ற குற்றத்தினுட்பட்டு அலையாது உனக்குள்ளே ஆய்ந்து பார்ப்பாயாக. மாறாத ஞானஒளியில் நிலைத்துநின்று மற்ற பொருட்களை ஆராய்வது போல ஆராயாது அறிவால் ஆராய்ச்சி செய்வாயாக. அழிவற்ற வேதப்பொருளைக் கண்டுகொள் என்று எனக்கு உணர்த்தி என்னை ஆள்வாயாக. உன்னையன்றி என்னை ஆள்வதற்கு யார் உளர்'²⁴¹;

"இங்கு வாவெனப் பணி னால்அழைத்தெங்கு மானமெய்பொருள் தாராய்" (888);

"சிவஞான போதகம் வந்து தாராய்" (865);

"மங்கா நற்பொருள் இந்தா அற்புதம்
என்றே யிப்படி அருள்" (861)

எனக் கேட்குமிடங்கள் அவ்வாறு வருவன.

உபதேசம் உடனே கிடைக்காததால் அவர் ஆத்திரம் அடைந்து சினந்ததும் உண்டு. அக்கோபத்தை முருகனிடம் காட்டுமிடத்தில்,

"செயல்மாண்டு சித்த மவிழ நித்தத்

தவம்பெ ரப்ப கர்ந்த

சிறியேன்த னக்கு முரைசெயிற்சற்

றுங்கு ருத்து வங்கு

வுபதேசஞ்

றையுமோதான்" (723)

என்று கேட்கிறார்.

4.3. காத்தல்

4.3.0. உயிர்கள் சரியை, கிரியை, யோசம், ஞானம் என்ற நிலைகளைக் கடைப்பிடித்தபின்; அவைகட்கு மலபரிபாகம், இருவினை ஒப்பு சத்திநிபாதம் முதலிய நிகழ்கின்றன. அடுத்து, தீக்கையும் உபதேசமும் பெறுகின்றன. பெரும்பாலும் உடனே அவை முத்தி பெறுவதில்லை. பிராரத்தவினை கழியுமளவும் உடலுடன் இருக்கின்றன. முத்தி எய்தினாலும் உடல் கழிவதில்லை. அக்காலங்களில் அவை எப்பொழுதும் இறைவனையே நினைத்திருக்கும். குரு, லிங்கம், சங்கமம், மந்திரம் இவற்றை இறைவனாக நினைத்து வழிபடுவதே அவற்றின் தொழிலும் கடமையுமாகும். மேலும் 'செல்வப் பெருக்க முடையார்க்கு உணவாகிய பசவின்பால் உடம்பை நோயின்றி வளரச் செய்யும் மருந்துமாகும். அவ்வாறு, கூறிய வழிபாடுகள் மலவாசனை சிறிதும் தாக்காது சிவாநந்தம் மேன்மேல் வளரச் செய்யும் கருவிகளாகவும் அமைகின்றன'²⁴² பாசியுள்ள குளத்தில் கல்லினை விட்டெறிந்தால் அப்போதைக்குப் பாசி நீங்கி, அடுத்தபொழுது மூடிக்கொள்ளும். மும்மலங்களும் இறையடியை

உணரும்போது அகலும், பின்பு கூடும். அன்புடன் இறையடியைத் தொடர்ந்து துதிக்க விரும்புவோர் அந்நிலையைத் தொடர்ந்து செய்வர். முத்தியடையாதோரும் அந்நிலையினையே மேற்கொள்வர். முத்தியின்பத்தினைவிட இவ்வின்பத்தினையே அவர்கள் மேற்கொள்வர்.

“இக்கணமே முத்தியினை யெய்திடினும் யான்நினைத்த
அக்கணமே ஆனந்தந் தந்திடினும் - நற்கணத்தார்
நாயகர்க்கும் நாயகிக்கும் நந்திக்கும் யானடிமை
ஆயிருத்த லன்றியிலேன் நான்”²⁴³

என்று திருக்களிறும் கூறுகிறது.

4.3.1. குரு வழிபாடு:

தன்னை உய்விக்க வந்த இறைவனின் அம்சமான ஞானகுருவை வழிபடுதலே குருவழிபாடாகும். ‘தொட்டுக் காட்டா வித்தை சுட்டுப் போட்டாலும் வராதது’ என்பது பழமொழி. அத்தகைய அறிவை உணர்த்துபவர் குருவே.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”²⁴⁴

ஆகலின், குருவழிபாடு நன்றியறிதலே. காணஇயலாத நிலையிலிருந்த இறைவடிவம் அருள்புரியத் தானாக வந்தமையே குருவடிவம்; அவ்வாறு வந்து உயிர்க்குறுதியான வழியைக் காட்டு வித்த குருவின் நன்றியை மறத்தலாகாது.²⁴⁵ ‘சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய எந்த இறைவழியைப் பின்பற்றினாலும் அனைவர்க்கும் குருவாக அமைபவர் ஞானகுருவே. இவரையே ஈசனாகவும் கருதி வழிபடவேண்டும்’²⁴⁶ ‘சாதாரண அறிவுமுதல் இறையடிசேரும் அறிவுவரை ஒருவர்க்குக் குரு அருளாலேயே பயன் கிடைக்கும்’.²⁴⁷

“பரம மாயையி னேர்மையை யாவரு
மறியொ ணாததை நீகுரு வாயிது
பகருமாறு செய்தாய்” (841)

என்று கூறுகிறார் அருணகிரிநாதரும்.

குழந்தையினிடத்துளதாகிய அன்பினை வெளிப்படுத்துதற்கு அவ்வன்பின் வடிவாகிய முலைப்பாலும் கண்ணீரும் குழந்தையைக் கண்டவிடத்து வெளிப்படும். அதுபோல, ஆன்மாவில் மறைந்து வெளிப்படுதலில்லாத அருவமாய் நின்ற இறைவனை அவளே குருவடிவாய் வரவில்லை எனில் அறிய முடியாது. இதனால், குருவழிபாடு நன்றியறிதல் செய்கையேயாகும்.

4.3.1.1. இறைவனே குரு :

இறைவனே குருவாக வருகின்றான் என்பதை உணர்ந்த அருணகிரிநாதர் அதன் உண்மைப்பொருளை நன்கு விளங்கிக்

கொள்ளவேண்டி, “பதிசுரு வெனத்தெளி போத ரகசியத்” (339) தினை இறைவனிடம் அருளுமாறு கேட்கிறார். அதனால், தம் பாடல்களில் சத்தி, சிவன், கணபதி, திருமால், வள்ளி, தெய்வானை, இராமன் இவர்களைப் புகழ்ந்தாலும் பாட்டுடைத் தலைமையைத் தனக்குக் குருவாகவந்து அருள் செய்த முருகப்பெருமானையே கொள்ளவைக்கின்றார். இதற்குரிய காரணத்தினைப்

“பரப்பிரமம் இவனென்றும் பரசிவன் தானென்றும்
பரஞானம் இவனென்றும் பராபரந்தா னென்றும்
அரந்தருஞ்சீர் நிலையெல்லாம் இவனே யென்றும்
அருட்குருவை வழிபடவே அவனிவன்தா னாயே
** **

... .. சிவமே யாக்கும்

பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் தானே”²⁴⁸

என்று சித்தியாரும் கூறுகின்றது.

“குருவே சிவனென்று கூறினன் நந்தி”²⁴⁹

என்கிறார் திருமூலரும்.

4.3.1.2. குருவடிபவம்:

பிரளயாகலருக்கு இறைவன் நாற்றோளும் முக்கண்ணும் கறைமிடறும் முதலிய உறுப்புகளை உடையவனாய் முத்தொழில் நடத்தித்தின்ற தனதியற்கை வடிவே குருவடிவாகக் காட்டி முன்னின்று உபதேசத்தால் உணர்த்துவான்.²⁵⁰ சகலருக்கு அவர் வடிவுபோல வடிவுகொண்டு குருவாக வந்து மானிடப் போர்வையில் மறைந்துநின்று உபதேசத்தினால் உணர்த்துவான்.²⁵¹

மேற்கூறியவாறு நூல்கள் கூறியிருக்க அருணகிரிநாதருக்கோ இறைவன் முருகப்பெருமானாக வந்து உணர்த்தினான். இவ்வடிவத்தைத்

“திருமக னுலாவு மிருபுய முராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள்காண்
ஜெகதலமும் வானு மிகுதிபெறு பாடல்
தெரிதரு குமாரப் பெருமாள்காண்;
மருவுமடி யார்கள் மனதில்வினை யாடு
மரகதம யூரப் பெருமாள்காண்
மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெருமாள்காண்” (418)

எனவும், மற்றும் பலவாறும்²⁵² கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர். போற்றிப் பஹொடை தன்குருவை எவ்வளவோ புகழ்ந்து முடிவில் ‘என்கொண்டு போற்றிசைப்பேன் யான்’²⁵³ என்றும்; நெஞ்சுவிடுதூது, ‘அந்தங் கடந்தப்பா லாய்நின்றோன்’²⁵⁴ என்றும் கூறுகின்றன. இவ்வாறு குருவின் வடிவைக் கருதுவதனால் பயன் உண்டு. எவ்வாறெனில், கருடனின் உருவம் கருதினால் பருவிடம் தீர்ந்து பயம்கெடும். குருவின்

வடிவம் கருதினாலும் மும்மலவிடமும் தீர்ந்து யிர் தனது ஜீவத்தன்மை கெட்டுச் சிவத்தன்மையாகும்.²⁵⁵

4.3.1.3. குருவின் நன்றியறிதல்:

குருவின் நன்றியறிதலை ஞானிகளும் அருணகிரிநாதரும்,

“வெம்பந்த வாழ்க்கைவிட வேறாய்வந் துண்ணின்ற
சம்பந்த மாமுனி”²⁵⁶;

“வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடனித்த
சம்பந்த மாமுனிவன்”²⁵⁷;

“நீ குருவாயிது பகருமாறு செய்தாய்” (84);

“ஞான முதலனித்த வாரமினி நித்த மறவேனே” (915)

எனவும் மற்றும் பலவிடத்தும் ²⁵⁸ கூறுகிறார்கள். காரணம்; “கவி இன்பவெறி ஒவ்வொரு புலவரின் ஈடுபாட்டிற்கும் கொள்கைக்கும் ஏற்ப அகத்தினின்றும் குமிழியிட்டுப் பொங்குகின்ற வேகம். உண்மைப் புலவர் வெறிகொண்டு பாடும்போது அவராலேயே அதைத் தடுத்தல் முடியாது. அவ்வாறு பாடுவதை நிறுத்தவும் முடியாது. தம்மை அறியாமலே பாடிக் கொண்டிருப்பர். அவரால் வேறு எதையும் பாடமுடியாது”²⁵⁹ இக்கூற்றிற்கேற்ப குரு உணர்வு என்ற வெறிகவிதையில் புகுந்து குரு வழிபாடாக அமைந்துள்ளதே திருப்புகழ்; குருவே சிவனெனத் தேறி அக்கருத்துகள் முதிர்ந்த கவிவெள்ளமே திருப்புகழ்; குருவிற்குத்தன் நன்றியைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது திருப்புகழ். அதனால், நூல் முழுவதுமே நன்றி பாராட்டும் வகையில் அமைந்ததுள்ளது. பொதுவாயுள்ள பரம்பொருளே குருவடிவம் என்பது சமயாதீத இயல்பாகலின்²⁶⁰ ஈண்டுக் குருவைச் சிறப்பிக்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

4.3.1.4. குருவழிபாடு நிலைத்தல்:

இறைவனை வழிபட வேண்டுமெனில் அவன் அருளின்றி ஆருயிர்களுக்கு அமையாது. குருவாக இருப்பவனும் இறைவனே; அத்தகைய குருவை வழிபடவும் அக்குருவின் அருள் வேண்டும்.

“குற்றமறுத் தென்னையாட் கொண்டருளித் தொண்டனேன்
உற்ற தியானத் துடனுறைவன்”²⁶¹

என்று திருக்களிறு கூறுகின்றவிடத்து நிலைக்கும்போதும் உடனாகக் குருவின் அருள் இருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. கூறியவாறே குருவடிவம் கொண்ட முருகன் தமக்கும் உடனாய் இருக்கவேண்டு மென்பதை அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்து,

“.....உனாசை மிஞ்சி சிவ

சேவை கண்டுனது பாத தொண்டனென அன்புதாராய்” (902);

“தவக்கடல் குளித்திங் குனக்கடி மையுற்று

தலத்தினி லிருக்கும் படிபாராய்” (262)- என்கிறார்.

4.3.1.5. குருவாகாதார்:

எல்லோருமே ஞானகுருவாக ஆகமாட்டார்கள். காலம் பல கடந்தாலும், யோகம் தியானம் இவற்றால்மட்டும் கடவுளின் அருள் கிட்டாது. ஞானநூல்களைக் கற்று, கேட்டு வல்லவர்களும் உண்மையான ஞான குருவாக ஆக முடியாது. அந்நிலை 'குருடும் குருடும் குருட்டாட்டமாடி சூழிவிழும்'²⁶² செயல் போன்றதே.

"... .. செஞ்சொல்புனை

ஆதிமறை ஒதி அதன்பயன் ஒன்றும் அறியா

வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே"²⁶³

என்று கூறுகிறது நெஞ்சவிடுதூது.

சிறந்த நிலையைத் தர இறைவனாலன்றி முடியாது என்பதனால்,

"வரந்தராவிடில் பிறரெவர் தருவார்" (957)

என்று அருணகிரியார் கூறுகிறார். மேலும், 'உருப்போடுகின்ற எண்ணிக்கை நிரம்ப ஆகும்படி செபம்செய்து, ஒப்பற்ற கோடிக்கணக்கான வேள்வியால் வரும் சித்தி உடனாக சிவாகம விதிகளை மகிழ்வுடன் கடைப்பிடித்து விரும்பி அறிதலும், ஆசை காட்டுதலும் யாரிடத்தும் பொருந்தவைக்காமல் ஒரெழுத்தாகிய பிரணவத்தை எப்போதும் ஒதி முறைப்படி வாயுவை விடுத்திருந்து நாள்தோறும் நிலைத்த ஞானம் இல்லாத அறிவினர் குரு என்னும் தானத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர் சிலர்; அவர்கள் ஞானோபதேசத்தையும் செய்கிறார்கள்; அப்படித் தருகின்றவர்களின் ஞானோபதேசம் பற்றுக்கோடாகாது' என்றும் இயம்புகிறார் (355).

4.3.2. ஆலய வழிபாடு:

உயிர்களின் மனம் ஒருமைப்பாடெய்தி இலயிக்குமிடமாக விளங்கத்தக்கவைகளுள் ஆலயங்களும் அடங்கும். அவற்றை வழிபட வேண்டியது இறையருளாளர்கட்கும் முக்கியமானதாகும். ஆலயவழிபாடு தூலலிங்க வழிபாடாகும். ஆனாலும், உள்ளிருக்கும் மூலலிங்கத்தையும் அது குறிக்கும். 'திருக்கோயி லுள்ளிருக்கும் திருமேனிகளைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபடுபவர்க்குச் சிவன் அங்கே உறைவான். எல்லாவகையான வழிபாடு உடையார்க்கும் இறைவன் வெளிப்படுமிடம் அஃதே. விறகில் தீ வெளிப்படுவதைப் போலவும் பசுவின்மடியிடத்தே மட்டும் பால் வெளிப்படுவது போலவும் அன்பர்க்கு அவன் வெளிப்படுவான்'.²⁶⁴ 'அவ்விறைவன் எங்கணும் வியாபித்து நிற்பினும் இவ்விடத்தில் தயிரின் நெய்போல் விளங்கிநின்று அல்லாத இடங்களில் பாலின் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்பன்'²⁶⁵ இஃதுணர்ந்தே சைவசமய ஆசிரியர்கள் நால்வரும் தலப்பயணங்களை மேற்கொண்டு இறையருளைப் பரப்பினர். அவர்கள் வழிவந்த அருணகிரிநாதரும் தலங்கள்தோறும் சென்றார்;

இறைவனைப் பாடினார். நால்வரும் தமக்குக் குரு வாக வந்த செஞ்சடை விரிசடைக்கடவுளையே மையமாக வைத்துச் சிந்தை நெகிழப் பாடினர். இவரும் தமக்குக் குருவாக வந்த குமரப்பெருமானையே பதிகுருவெனத் தெளிந்து அத் தலங்கட்கெல்லாம் சென்று பாடினார். ஆனால், அவ்வாறு அருணகிரிநாதர் சென்று பாடவில்லை; ஓரிடத்திருந்தே 'பேசா அநுபூதி' பிறந்தபின் பாடினார் என்பர் அறிஞர்.²⁶⁶ நால்வர் வழிச்சென்ற அருணகிரிநாதரும் பல இடங்கட்குச் சென்று நேரில் பாடினார். திருப்புகழைத் தேடித்தந்த சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களும் நேரில் சென்று பாடியதாகவே கூறுகிறார்.²⁶⁷ முருகன் தலங்கள் இருபது²⁶⁸ என்று தொகை கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அருணகிரிநாதர் சிலனையும் முருகனையும் ஒன்றாகவே கருதியதால் எல்லாச் சிவத்தலங்கட்கும் அவர் சென்றார். அவற்றின் சிறப்பினைப் பாடல்களில் வடித்தார். அவற்றுள் சிலவற்றின் பெருமைகள் மட்டும் இங்கு இடம்பெறுகின்றன.

4.3.2.1. திருவானைக்கா:

இத்தல இறைவன் எவருக்கும் மனத்தில் நினைப்பவற்றை அளிப்பவன். இஃது ஏழிசைத் தமிழால் பயனுற்றது; அஃதாவது தேவாரப்பாக்கள் பலபெற்றதலமாகும். இங்குள்ள வெண்ணாவலின் கீழ் ஈசன் வைகுகின்றான் (499). பாரதத்தில் முற்காலத்திலிருந்தே கோயில்கள் தோன்றின. சைவாகமப்படி அவை தைவிகம், ஆர்ஷம், ஆசுரம், மானுஷம் என நான்கு வகைகளைச் சாரும். அவற்றில் தைவிகம் என்பது தெய்வத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அல்லது தெய்வமே தன்னைத்தான் காட்டிக்கொண்ட இடங்களிலுள்ள கோயில்களாகும். மற்றவை முறையே முனிவர்கள் அசுரர்கள் மானிடர் ஆகியோர்களால் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டன ஆகும்.²⁶⁹ இக்கருத்திற்கேற்ப தெய்வம் தன்னைத்தானே காட்டிக்கொண்ட இடங்களுள் திருவானைக்கா வெண்ணாவலும் ஒன்றாகும்.

4.3.2.2. செந்தில்:

கயிலை மலைக்கு ஒப்பாகச் செந்தில் கருதப்படுகிறது(51). முனித்திரட்பரவு செய்யப்பதியை (762) மனிதப்பிறவியில் உரைசெய்து போற்றினாலே உய்தி கிடைக்கும் (71).

4.3.2.3. பழனி:

'அதிசய மநேக முற்றது பழனிமலை' (21) யாகும் ஒன்பது பாஷாணங்களைக் கொண்டு முனிவர்களால் முற்காலத்தில் சிலைகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றில் இரண்டு மட்டுமே திருப்பதியில் ஒன்றும் பழனியில் ஒன்றும் இருக்கின்றன. அச்சிலைகளின்மீது சற்றுநேரம் ஊறிய பொருளை உண்டால் எத்தகைய வியாதியும் அப்போதே தீர்ந்துவிடும்.²⁷⁰ பழனிக்குப் பலபெயர்கள் உள. அவை; பழனாபுரி,

வயலூர், ஆவிநன்குடி, திருவாவிநன்குடி, சித்தன்வாழ்வு, பொதினி, வைகாலூர், சிவகிரி, பண்ணி, விசையகிரி, சிவாசலம், சந்திரசைலம், வராககிரி என்பன.²⁷¹ இவற்றுள் திருவாவிநன்குடி என்பதற்குக் காரணம்; திருமகள், காம தேனு, சூரியன், பூமி, அக்னி, ஆகியோர் இங்குள்ள இறைவனைப் பூஜித்துப் பேறு பெற்றனர்.²⁷² என்பதால் (திரு.- திருமகள்; ஆ-காமதேனு, இனல்.-சூரியன், பூமி, 1.- அக்னி)அப்பெயர் பெற்றது. இதனாலும் அதிசயம் பெற்றதாக அம்மலை கருதப்படலாம். அது மட்டுமல்லாமல், நித்திய கற்பத்தில் வாழும் சித்தர்கள், எட்டுத்திசுக்கிலும் இருக்கும் அட்டவசுக்கள், நிஷ்டையிலே இருக்கும் பக்தர்கள், தேவர்கள் இவர்களெல்லாம் புட்பம் கொண்டு அவ்விறைவனை அர்ச்சிக்கின்றனர்(155). மேற்கூறிய காரணங்களாலும் பிறவற்றாலும், 'பதினான்கு உலகோரால் இப்பதி புகழ்' (170) ப்படுகிறது.

4.3.2.4. கருவூர்:

கெட்டவருக்குற்றதுணையென விளங்கி நட்பு பூண்டிருக்கும் பசுபதி இங்கிருக்கின்றான் (931).

4.3.2.5. கதிர்காமம்:

பல பதிகளிலும், பலமலைகளிலும் இறைவனுடைய காட்சியைக் கண்ட பேற்றை இவ்வொரு தலத்திலேயே பெறலாம் (430).

4.3.2.6. திருத்தணி:

திரைக்கடல் சூழும் புவிக்குயிராகும் இத்தலம் (258), தூரத்திலிருந்து தொழுவார் வினை சிந்திடும் தன்மையது (311). தூரத்தொழுதலாவது, தூலலிங்கமாக விளங்கும் கோபுர தரிசனமாகும். எனவேதான் முற்காலத்தில் கோபுரங்கள் உயரமாகக் கட்டப்பட்டன; அவ்வாறு தூரத்திலிருந்தே அவற்றைக் காணும்போது இறை நினைவு வரும். அதனால் உளப்பகை மாறும், உளம் செம்மையுறும். புறப்பகையைக் கண்டுபிடிக்கவும் அக்கோபுரங்கள் பயன்பட்டன. ஆனால், புறப்பகையைக் கண்டு பிடிக்கவே அவை கட்டப்பட்டன என்பர் அறிஞர்.²⁷³ அப்படியென்றால் கலைநுட்பமும் தெய்வ விளக்கமும் அதில் நுழைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அவை இறைநினைப்பை உண்டாக்கவே கட்டப்பட்டன. அருணகிரிநாதரும், 'தூரத் தொழுவார் வினை சிந்திடும்'²⁷⁴ என்கிறார்.

"தங்கம் கனமே ருவரைதா னம்கொடுத்தல் சதகோடி

மங்குல் அளகக் கன்னியரை வளர்த்தளித்த லொருகோடி

துங்கம் தருகோடுடைத் தீம்பாற் சுரபிவழங்கல் துலங்குசிவ

லிங்கந் தனைதரிசித் தோர்க்கெய்தும் பலத்துக் கிணையாமல்"²⁷⁵

என்ற பாடலின் மூலம் சிவலிங்க வழிபாடே இவ்வளவு தரும்போது தூலலிங்க வழிபாடு ஓரளவாவது பயன்தருமென்பதறியப்பெறும்.

4.3.2.7. சிதம்பரம்:

இவ்வூர் ஞானபூமி (627), தென்புலியூர்(647), சிவஞானப்பூமி' (639), என அருணகிரிநாதரால் அழைக்கப்பெறுகிறது. தேவகீதமும் ஏழிசையும் பாட ஐந்தெழுத்து முழங்கும்படியாக சோதி வடிவாக ஆதிநாதன் இவ்வம்பலத்தே ஆடுகின்றான் (610) என்கிறார். அருணகிரிநாதர். காரணம், 'இங்குள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபம் சஹஸ்ராரத்தையும் நடராஜ சன்னதியின் ஐந்து படிகள் பஞ்சாக்ரத்தையும், சபையின் பலகணிகள் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும், நடுவிலிருக்கும் நான்கு பொன் தம்பங்கள் நான்கு வேதங்களையும், இருபத்தெட்டு மரத்தம்பங்கள் ஆகமங்களையும் குறிக்கின்றன. இரகசியம் நிட்கள் சிவத்தையும், வியாத்தாவியத்த இலிங்கம் சகளநிட்களத்தையும் நடராச வடிவம் சகள வடிவத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன. விமானத்தின் மேலேயுள்ள ஒன்பது கலசங்கள் நவசத்திகள், கைமரங்கள் 64ம் 64கலைகள், செப்பேடுகள் (தங்கஓடுகள்) 21600ம் நாம் விடுகின்ற ஒருநாளைய மூச்சுகள், ஆணிகள் 72000 மும் 72000 நாடிகள், இங்குள்ள ஐந்து சபைகளும் இராசசபை, தேவசபை, நிருத்தசபை, கனகசபை, சிற்சபைஐந்து கோசங்களை (உடல்களை)க் குறிக்கும்'.²⁷⁶ அம்பலம் என்பது வெளிப்படடை என்பதையும் குறிக்கும்.

4.3.2.8. திருவக்கரை:

அடியவர் இச்சையுற்றன எவையெவையோ அவற்றைத் தந்தருள்பவன் இத்தலத்திறைவன்(727). அன்று அருணகிரிநாதர் கூறியவை இன்றும் மெய்யாதல் கண்கூடு. அதற்காகவே அநேக பக்தர்கள் இன்றும் பெளர்ணமி பூஜைக்கு இங்கு வருகை தருகின்றார்கள்.

4.3.2.9. திருவருணை:

இத்தலத்துக்கோபுரம் 'எழுதரிய கோபுரம்' (522). இறைவன் அருணகிரிநாதருக்குத் தெளிந்த போதம் அருளிய இடம் இஃது; இதனை அவர், "அருணையிற்சித் தித்தெ னக்குத் தெளிவருள் பெருமாளே"(550) என்கிறார்.

4.3.3. அடியார் வழிபாடு:

"மனநலம் நன்குடைய ராயினும் சான்றோர்க்கு

இனநலம் ஏமாப் புடைத்து"²⁷⁷

ஆகலின், இறையருளாளரான சான்றோர்க்குத் தம்மொத்த அடியார் இணக்கம் தேவை. அல்லாதவர்கள் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவார்கள். சிவபக்தியில்லாதவர்கள் உயிரைப் பிணித்திருக்கும் மலங்களிலும் கொடியவர்கள். அவரை அவற்றினும் அஞ்சி விட்டொழிதலே அறிவுடைமை.²⁷⁸ பசுவினிடத்துப் பால்வருமிடம் மடியாயிருந்தாலும் மடியிடத்தே புல்லைக் கொடுத்தால் பயன்கிட்டாது. வாயிடத்தே

கொடுக்க வேண்டும். வாய் போன்று இருப்பவர்கள் அடியார்கள். அடியவர்களிடத்தில் சேர்த்த பொருள் இறைவனுக்குப் போய்ச் சேரும்; 'நடமாடுங்கோயில் நம்பற்கொன்று ஈயின் படுமாடுங்கோயில் பகவற்கஃதாகும்.'²⁷⁹ மேலும், சிறந்த பரமசிவ சொருபத்தையுணர்ந்த ஞானி யெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்திற்குக் கோடி விற்கிடையளவும், சிவாலயமிருக்கு மெல்லைக்கு முப்பதினாயிரம் விற்கிடையளவும், நிறைவுடைய கங்காநதி விளங்கு மெல்லைக்கு அறுபதினாயிரம் விற்கிடையளவும், பாவம் நெருங்காது என்று சிவதருமோத்தராகமம் கூறுகிறது.²⁸⁰

அடியார் வழிபாட்டிற்கான முக்கிய காரணம் வேறொன்றும் உண்டு. 'ஈசனுக்கு அன்பில்லாதவர் அடியவரிடத்து அன்புடையவராக மாட்டார். அப்படிப்பட்டவர் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பு பூண்டவராகார். அவர் தம்மாட்டும் அன்பிலராவார். இப்படிப்பட்டவர்கள் பிறப்புச் சுழற்சியில் அகப்படுவர். அதனால், ஆசையோடும் இறையடியவரைச் சேர்ந்து அவருக்கு வேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் செய்வதும் மிகப்பெரிய இறைவழிபாடேயாகும்.'²⁸¹ இவற்றை உட்கொண்டே அருணகிரிநாதரும் அடியாரிணக்கத்தை வேண்டி இறைவனைப் பல இடங்களில் இரந்து நின்றார்.²⁸²

4.3.3.1. அருணகிரி போற்றும் அடியார்கள்:

அடியாருள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் மாணிக்கவாசகர்,²⁸³ ஞானசம்பந்தர்,²⁸⁴ சுந்தரர்,²⁸⁵ கண்ணப்பர் (1210, 668) கூன்பாண்டியன் (236, 355), கலிசைச்சேவகன் (119, 122) சோமநாதன்(828); மற்றும் சேரமான் பெருமாள்(100), சிவகோசரியார் (651), சிறுத்தொண்டன் (817), திலகவதியார்(744), திருமழிசையாழ்வார் (3), நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் (496), மங்கையர்க்கரசியார்(712), மனுநீதிச் சோழன் (825), அகத்தியர் (1298) முதலானோர் ஆவர்.

மற்ற அடியார்களைவிட அருணகிரிநாதர் சம்பந்தரிடம் அதிக அன்பும் பக்தியும் செலுத்துகின்றார். காரணம், முருகனின் சாருபம் பெற்றவருள் முக்கியமானவர் என்பதே அவரின் உறுதியான நம்பிக்கையாகும். இஃதை உணராதார் முருகனே ஞானசம்பந்தராய் வந்தததாகக் கூறுவர்; அது பொருந்தாது. என்னை, "சாருபம் பெற்ற அபர சுப்ரமணிய மூர்த்திகளில் ஒன்றே ஞான சம்பந்தராக வந்தது. இதைக் கூர்த்த மதிகொண்டுணராதார் மூவர்க்கு முதல்வனும் மூவரும் பணிகேட்க முத்தொழிலைத் தந்த முழுமுதற்கடவுளும், தாரகப்பொருளாய் நின்ற தனிப்பெருந் தலைவனுமாகிய பதிப்பொருட் பரஞ்சுடர் வடிவேலண்ணலே சம்பந்தராகவும் உருக்கிரகுமாரராகவும் பிறந்ததாரென எண்ணுகின்றனர். ஆனால், முருகனோ பிறப்பிலி. எனவேதான் அருணகிரிநாதரும், 'பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்' என்று கூறினார்"²⁸⁶. இத்தகு சிறப்பினாலே அருணகிரியார்,

ஞானசம்பந்தரை மிகவும் விரும்பினார். அவரைப்போலவே தாமும் பாட விரும்பி இறைவனைப்

“பூமியதனிற் ப்ரபுவான புகலியில்வித் தகர்போல
அமிர்தகவித் தொடைபாட அடிமைதனக் கருள்வாயே” (242)

என்று வேண்டினார்.

4.3.3.2. அடியார் பெருமை:

அடியவர்கள் மீக்கறுகளைப் பெற்றவர்களாக விளங்குவதால் இறையருளாளர்கள் அவர்களுடன் இணக்கம் கொள்ள விழைகின்றனர். அத்தகைய மீக்கறுகளில் ஒன்று இறைவனை அறிவுள் அறியும் தன்மையாகும்.

“அறிவுளறி வார்க்குணக் கடலோனே”(1298)

என்று அருணகிரிநாதரும் கூறுகிறார்.

“அறிவில் அறிவை அறியு மவர்கள்
குறியுள் புகுதுங் குணவன்”²⁸⁷

என்று நெஞ்சுவிடுதூது அடியார்கள் அறிவுள் அறிவதைக் கூறுகிறது.

அடியார்கள் சாந்தியாதீத நிலையை உணர்ந்தவர்கள் (1239). இறைவன் எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் காட்சிதந்தாலும் உயிர்கள் துரியம் துரியங்கடந்த துரியாதீதமெனும் சாந்தியாதீத நிலையான உயிர்ப்படக்க நிலை இவற்றிலேயே அவனைப் பார்க்கமுடியும். இந்நிலையே அறிவுள் அறியும் நிலையாகும். இதனால், அடியவர் மனத்தில் இறைவன் மிகவும் விரும்பிக் குடியிருத்தல் உண்மை.

அருணகிரிநாதரும் அடியார் பெருமையைக் கூறுமுகத்தான்,

“துரியநிலை யேகண்ட முத்தரித யாகமல
மதனில்விளை யாநின்ற அற்புதசு போதசு
சுயபடிகு மாவின்ப பத்மபதம்” (148)

என்று இயம்புகின்றார்.

4.3.3.3. அடியாரிணக்கத்தை வேண்டல்:

அடியவர்கள் மேற்கூறியவாறு பெருமைக்குரியவர்களாயிருத்தலால் இறையருளை நெருங்கியுள்ளவர்கள், இறையருளில் திளைப்பவர்கள், தம்மொத்த அடியாருடன் கூடுவர்.

“... .. அன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
... .. அரனெனத் தொழுமே”²⁸⁸

என்று சிவஞான போதமும் கூறுகிறது.

இறைவனின் அருளில்லையேல் அவ்வாய்ப்பைப் பெறுவது அரிது. அதற்காக அவர் அதனை வேண்டுமிடத்து, 'அருள்பெருகும் பரம சுகக்கடலில் மூழ்கும் கருணையடியவர்களுடன் கூடி மகிழவேண்டும்' (1159), மாதவங்கள் இயற்றும் அடியார்களைக்களுடன் அருளுணர்ச்சி கொண்டு மகிழ்வெய்தி விளையாட வேண்டும் (1240), இனிமையுடையவர் எவரோ அவர் கூட்டத்தினைத் தரவேண்டும் (258), இறையடியவரின் சபையில் சேர்த்துவிடவேண்டும் (1168), இறைவனைத் தினந்தோறும் திருப்புகழால் உரைத்திடுபவர்களுடன் மேவவேண்டும் (256), நல்ல தொண்டருக்கு இணையாக வைக்க வேண்டும் (324), மாதவர்களின் இருபாதங்களையும் தலையினால் வணங்க வேண்டும். (659), என இவ்வாறெல்லாம் இறைவனிடம் கேட்கிறார். காரணம், 'வேடத்தாலும், பாவனையாலும், செயலாலும், தன்மையாலும், திருவேடமுடைய சிவமெய்யன்பர் சிவமேயாதல் தெள்ளிதாய்க் காணப்பெறுதலால் அதுபற்றி அவரை அரன் எனவே உணர்ந்து வழிபடவேண்டும். அஃது ஏனெனில் பாசப்பற்றுடையாரது பற்று விடுதற்பொருட்டாகும்'.²⁸⁹

4.3.3.4. இணக்கம் இல்லையே என வருந்துதல்:

அடியவரின் பெருமையும் இணக்கமும் சிறப்பு வாய்ந்திருப்பினும் சிலர் அவர்களோடு கூடிமகிழாதிருக்கின்றனரே என்று உளம் வருந்தித் தன்மேலேற்றிக் கூறுமிடத்தில்,

"... .. குணசீலர்

குமுவி லொமுகதல் தொமுகதல் விமுகதல்

அமுக தலுமிலி நலமிலி பொறையிலி" (934);

"ஆமுனது நேயஅடி யாரொடு கூடுகிலன்"(122);

"எத்தரொடு கூடிக் கலவாதே" (1280)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் அருணகிரிநாதர். மேலும், அடியவர் செய்ய வேண்டிய செயலை ஏற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று சித்தியார் கூறுவதற்கிணங்க,²⁹⁰

"உனக்கடிமை படுமவர் தொண்டுபுரிவேனோ" (245)

என்று அந்நிலைக்கு ஏங்கி நின்றார் அவர்.

4.3.4. மந்திர வழிபாடு:

மந்திரம் என்பதன் பொருள், அறிய வேண்டிய உண்மைப் பொருளை உணர்த்திபிறவிக் கடலைத் தாண்டச் செய்வது 'மந்திரம்'²⁹¹ என்றும்; மந்திரினைத்தல்; த்ரா-காப்பாற்றுதல் நினைப்பவனைக் காப்பாற்றுதல் என்றும் கொள்ளப்பெறுகிறது.²⁹² ஈண்டு, நினைத்தலாவது; பறவை விலங்கு மரம் முதலிய எல்லாப் பொருள் களுக்கும் அதிதெய்வ மந்திரம் உள. படிசும் போல அதுவதுவாம்

இயல்புடைய உயிரும் அவற்றுள் எவ்வெவற்றைக் கணிக்கின்றதோ அவ்வவ்வடிவ மாகிவிடும். நினைப்பு உறுதியாய் இருந்தால் அதனால் கிடைக்கும் பலனும் உறுதியாகும்.²⁹³ இந்நிலை கருடபாவனைபோல எனலாம். கருட பாவனையாவது; 'ஆதிபௌதிக கருடன் ஆதிதைவிக கருடன் ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடன் மூன்று வகைப்படும். உலகில் கண்ணால் காணப்படுவது ஆதிபௌதிக கருடன். மாந்திரிகள் மனத்தால் தியானிக்கும் கருடன் ஆதிதைவிக கருடன். மாந்திரிகள் தன் மனத்தில் மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிக கருடனைத் தியானித்தால் அவன் அதன் தன்மையை அடைவான். அப்பொழுது அவன் அம்மந்திரக்கண் கொண்டு விடவேகத்தைப் பார்க்கும்போது விடம் நீங்குகிறது. இஃதே கருட பாவனையாகும்.²⁹⁴

மல்லிகை மணம் வீசியதும் அதன் உருவத்தை மனம் கருதுகிறது. அந்நினைப்பினைத் தூண்டக்கூடிய ஊடகமாகி விளங்கியது காற்றே. அதுபோன்று, மந்திரத்தைக் கணிக்கும்போது உயிர் அவ்வடிவமாக ஆதல் எப்படியெனில், மந்திரக்கணிப்பின் வாயுச்சத்தியே அவ்வாறு மாற்றி விடுகிறது. "மந்திரங்கள் ஆவது மதர்த்தெழுந்த வாயுவே"²⁹⁵ என்கிறார் சிவவாக்கியரும்.

"நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப" ²⁹⁶

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. 'நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயச்சுச் சொல்லும் ஆற்றலுடையவராவார். ஆணையாற்றிகள்கூப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க்"²⁹⁷ என்பர் பேராசிரியர். இக்கூற்றால் மந்திரமென்பது மறைத்துச் சொல்லப்படுவது என்று விளங்குகிறது. இவற்றால், மம்மர் அறுப்பதும், நினைந்தவரைக் காப்பதும், நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழியும் மந்திரம் ஆகும் என்பது பெறப்படுகிறது.

மந்திரங்களைப்பற்றிச் சைவசித்தாந்த நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்படவில்லை. சில குறிப்புகளே உள்ளன. அவையும் பஞ்சாக்கர நடனம் பற்றியும் அஞ்செழுத்துப் பொருள் பற்றியுமே உள்ளன.²⁹⁸ ஒலிக்கும்முறை, காலஅளவு, மற்றமற்ற செய்திகள் கூறப்படவில்லை, திருப்புகழிலும் மந்திரம் பற்றிய செய்திகள் மறைமொழியாகவே உள்ளன. எனினும், அவற்றைத் திருப்புகழில் தேடுவது மந்திர ஆராய்ச்சி உடையார்க்கன்றி மற்றவர்க்கு முடியாத செயலாகலின் மந்திரங்களைப் பற்றிய மேற்போக்கான செய்திகளே இவ்விடத்து இடம் பெறுகின்றன.

அருணகிரிநாதர் மந்திரம் என்ற சொல்லை, "அந்தித்த மந்திரமென"(157) என்ற தொடரில் எடுத்தாள்கிறார். இது மந்திரங்களின் முடிபான 'ஓம்' என்ற பிரணவ வடிவமாக இறைவன்

இருக்கின்றான் என்பதை உணர்த்துகிறது. ஆனால், “அந்திமுடிவு எனப்பட்டு ஏழுகோடிமந்திரங்களான நம, ஸ்வதா, ஸ்வாகா, பட், ஹும்பட், வஷட், வெளஷட் என்பவற்றைக் குறிக்கும்”²⁹⁹ என்பர் அறிஞர். மதங்கபரமேசுவராகமம்,

“ருத்ராணவோ மஹாபாகோ மந்த்ராணாம் ஸப்தகோடய:
(சிவபெருமானுடைய மந்திரங்கள் ஏழு கோடிகளாகும்)”³⁰⁰

என்று கூறுகின்றவிடத்துக் கோடி என்பது நம, ஸ்வதா இவற்றைக் குறிக்காமல் எண்ணளவையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால், அந்தித்த மந்திரம் என்பது பிரணவத்தையே குறிக்கிறது.

மேலும், அருணகிரிநாதர் சில மந்திரங்களை வெளிப்படையாகவே கூறுகின்றார். அவற்றுள் பிரணவமந்திரம், ஐந்தெழுத்துமந்திரம், எட்டக்கரமந்திரம், சடக்கரமந்திரம், காயத்திரிமந்திரம் என்பன சில.

4.3.4.1. பிரணவ மந்திரம்:

பிரணவமென்பது ‘ஓம்’ என்ற மந்திரமே. இதனை அருணகிரிநாதர், “ஓம்பெ றும்ப்ரண வாதி” (836) என்கிறார்.

4.3.4.1.1. பிரணவத்தின் மறுபெயர்கள்: ஓங்காரம், குடிலை, குண்டலி, பேரொளி, பிரமம், பரம், சிவம், மகாமாயை, சுத்தமாயை, மாயேயம், நாதம், விந்து, வைந்தவம்³⁰¹ என்பன ஒரு பொருளைக் குறிப்பன. அருணகிரிநாதரும் இதனை, ‘ஓம்பெறும் ப்ரணவம்’ (836), ‘முதுமாமறை’(199), ‘கொஞ்சித்தமிழ்’ (19) எனக்குறிப்பிடுகிறார்.

4.3.4.1.2. பிரணவத்தின் சிறப்பு: பிரணவத்தின் சிறப்பைக் கதோபனிதம், “எல்லா வேதங்களுக்கும் தபசுக்கும் மூல காரணமாக உள்ளது, மேலானது ‘ஓம்’ என்றே கூறுகிறது.”³⁰²

“முதுமாம றைக்கு னொருமாபொ ருட்குள், மொழி”(199)

என்கிறார் அருணகிரிநாதரும்.

“அஞ்செழுத்தே ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்
அஞ்செழுத்தே ஆதிபுரா ணம்மனைத்தம் – அஞ்செழுத்தே
ஆனந்தத் தாண்டவமும் ஆறாறுக் கப்பாலாம்
மோனந்த மாமுத்தி யும்”³⁰³

என்று உண்மை விளக்கம் கூறுகிறது. மேலும் எல்லா மதங்களும் பிரணவமே ‘கடவுள்’ எனக் கூறுகின்றன. கிருத்துவர் ‘ஆமென்’ என்றும் முகமதியர்கள் ‘ஆமீன்; என்றும் உச்சரிப்பர்.³⁰⁴

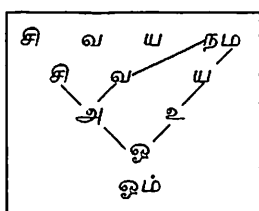
அப்பர் சுவாமிகளும், “ஓங்காரத் தொருவன்காண்”³⁰⁵ என்கிறார். திருமூலரும் இக்கருத்துடையவரே.³⁰⁶ திருவருட்பயன்,

“இறை சத்தி பாசம் எழில்மாயை ஆவி
உறநிற்கும் ஓங்காரத் துள்”³⁰⁷

என்று கூறுகிறது. உண்மைவிளக்கமோ,

“சிவனருள் ஆவி திரோதமலம் ஐந்தும்
அவனெழுத் தஞ்சின் அடைவாம்”³⁰⁸

என்று கூறுகின்றவிடத்து ஐந்தெழுத்தில் அவை அடங்குமென்கிறது. இரண்டும் பொருத்தம் உடையனவே; காரணம், “திருவைந்தெழுத்தில்; நகரம் வகாரத்துள்ளும், மகரம் யகரத்துள்ளும் அடங்க ‘சிவய’ என நிற்கும். இம்முன்றனுள் சிவத்தைக் குறிக்கும்சிகரமும், அருளைக் குறிக்கும் வகரமும் அகரத்துள் அடங்கும். உயிரைக்குறிக்கும் யகரம் உகரத்துள் அடங்கும். மலத்தைக் குறிக்கும் எழுத்தாய் மகரம் நிற்கும். இங்ஙனம் ஓங்காரத்துள் (அ + உ + ம்) திருவைந்தெழுத்து அடங்கி நின்றல் காண்க”³⁰⁹ என்பர் அறிஞர்.

சி - இறை
வ - சத்தி
யா - உயிர்
ந - திரோதானம்
ம - மலம்

(குறிப்பு:சிவயநம என்பது சிவாயநம என்றும் பாடம்).

இதனையே அருணகிரிநாதர் விரிவாக,

“அகர உகரதி மகரதி சிகரதி

யகர அருளதி தெருளதி வலவல

அரண முரணுறு மகரர்கள் கெடாயில் விடுவோனே” (695)

என்று கூறுகிறார்.

அகர உகரதி மகரதி என்பவற்றால் அ + உ + ம் என்பவற்றின் கூட்டுநிலையான ஓம் என்பதும்; ‘சிகரதி யகர அருளதி தெருளதி வலவல அரண’ என்ற தொடரில் ‘சிகரதி’ என்பதால் சிவத்தையும், ‘யகரதி’ என்பதால் உயிரையும், ‘அருளதி’ என்பதால் வகரமாகிய அருளையும், ‘தெருளதி’ என்பதால் தெளிவை உயிர்க்கு அருளும் திரோதானத்தையும், ‘வலவல அரண’ என்பதால் மலத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார். ஈண்டு, அரணம் என்பது மதில், கோட்டை என்னும் பொருளை உடையது; எனினும் அது மலத்தைக் குறிக்கின்றது. திருமுலரும் மும்மலத்தை முப்புரம் என்கிறார்.³¹⁰ வலவலஅரணம் என்ற தொடர், ‘வண்மைமிக்க வண்மைமிக்க’ என்று பொருள்பட்டு மிக்க வலிமையுடைய மும்மலங்களையும் குறிக்கிறது. உகரதி முதலியன உகரம் + அதி, மகரம் + அதி, சிகரம் + அதி எனப்பொருள்பட்டு உகரத்திற்கும் மிக்க, மகரத்திற்கும் மிக்க, சிகரத்திற்கும் மிக்க எனப் பொருள்படும். இவ்வாறு பொருள்படுவதற்கு உதாரணம்; திருப்புகழில்; ‘அகரமுமாகி யதிபனுமாகி அவர் மேலாய்’ (433) என்று

வருவதும் நோக்க வேண்டியதாகும். எனவே, இறைவன் அகர, உகர, மகர, சிகர, யகர (அருள்) வகர (தெருள்) நகர ஆகியவற்றிற்கு அதியாகி (அதிகப்படியாகி) இருக்கின்றான் என்பதும்; அவன் வலவல அரணமாகிய மகரமாகிய மலத்திற்கு முரண்பாடாக இருக்கும் அசுரர்களாகிய தீயசத்திகளைக் கெடுக்கும்படியாக வேல் என்ற ஞானம் விடுப்பவன் என்பதும் உணரப்பெறுகிறது. இதனால் அகர, உகர, மகர, யகர, அருள், தெருள், மலம் இவற்றைக் குறிக்கும் சொல் 'ஓம் சிவாயநம' என்பதாகும்.

“அகர உகர” என்று மேற்குறிப்பிட்ட திருப்புகழ்த் தொடருக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது வ.க.செ. அவர்கள்; “(அகர) அகரம் போல்வனே முதற்பொருளே! (உகர) தீசிவசத்தியாய் விளங்கும் நல்லறிவே! (மகர) தீ ஆணவமலத்தை (தீ) தகிப்பவனே! (சிகர) தீ சிவமாகிய அறிவே! (யகர) ஜீவான்மாவில் விளங்குபவனே! (அருளதி) அதிக அருளே! (தெருளதி) அதிக (தெருளே) ஞானமே! வலவலமிக்க வலிமை வாய்ந்த (அரணம்) காவற் கோட்டைகளிலிருந்து முரணுறு அசுரர்கள் (மாறு) பகைமை பூண்ட அசுரர்களும் அழியும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்தினவனே!” என்று பொருள் காண்கிறார்.³¹¹

4.3.4.1.3. பிரணவவடிவம்:

இனி, பிரணவ வடிவமேஓங்கார ரூபமே மயிலின் வடிவாகும்’.

“ஆனதனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட
தாடுமயி லென்ப தறியேனே”(444)

என்கிறார் அருணகிரிநாதர் மேலும், “ஓகார பரி” (145) என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு, ‘தனிமந்த்ரம்’ என்பது ஓகாரத்தைக் குறிக்கிறது. ஓகாரமே ஆடுகின்ற மயில் வாகனம் ஆகும்.

4.3.4.2. அஞ்செழுத்து:

பிரணவ மந்திரத்திற்கு அடுத்து முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது இம்மந்திரம். இதைப்பற்றி வேதகால முதலே சைவ நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளது. யசுர் வேதத்தில் நடுக்காண்டத்திலும் ‘நமசிவாய சிவதராய’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.³¹² திருஞான சம்பந்தர் இதன் சிறப்பைப் போற்றி இரண்டு பதிகங்கள் பாடியுள்ளார்.³¹³ அருணகிரிநாதர் ஐந்தெழுத்தைப் பல இடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

“சிவயநம நமசிவய கார ணன்கரந்
தமுதமதை யருளியெமை யாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழெனது தாய்ப யந்திடும் புதல்வோனே” (211)

என்று குறிப்பிடுகின்றவிடத்து அருள்நோக்கத்தைக் குறிக்கும் மந்திரமான ‘சிவயநம’ என்பதற்கும் பாசநோக்கத்திற்குக் காரணமான ‘நமசிவய’ என்பதற்கும் காரணமாக இருப்பவன் சிவனே என்கிறார் அவர்.

4.3.4.2.1. அஞ்செழுத்து விளக்கம்: உயிரில் இறைவன் அஞ்செழுத்தால் நடனமிடுகின்றான்.³¹⁴ நடனத்தில் திருவடி நகரம், மகரம் வயிறு, தோள் சிகரம், முகம் 'வா', முடி, 'ய'³¹⁵; மற்றோர் விதத்தில் துடி -சிகரம், வீசுகரம்-வா, யசுகரம்-அபயசுகரம், நகரம்-அங்கியங்கை, பாதம்-மகரம்³¹⁶. சிவனருள் ஆவி திரோத மலம் ஐந்தும் சிவயநம என்பவற்றைக் கொள்ளும்.³¹⁷

மேற்கூறியதை அருணகிரிநாதர்,

“நகரமிரு பாத மாகி மகரவயி றாகி மார்பு
நடுசிகர மாகி வாய்வ கரமாகி
நதிமுடிய சார மாகி உதயதிரு மேனி யாகி
நமசிவய மாமை யாகி எழுதான” (11651)

என்று கூறுகின்றவிடத்து உண்மைவிளக்கம் கூறுகின்ற,

“ஆடும் படிகேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரம் - கூடும்
மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாழுடியப் பார்”³¹⁸

என்ற கருத்தோடு ஒத்திருக்கின்றது.

4.3.4.2.2. அஞ்செழுத்தை ஒதும்முறை: அஞ்செழுத்தை ஒதும்போது நகரத்தை முதலாக வைத்து ஒதினால் இறையருள் கிடைக்காது. அருளை வேண்டின் சிகரத்தை முதலாகவைத்து ஒதவேண்டும்.³¹⁹ மல எழுத்துகளாகிய இரண்டு எழுத்துகளையும் முதலில் வைத்து ஒதினால் மும்மலங்களும் அறாது; இறையுணர்வை அடைய முடியாது; ஆனால் கேடின்றி இன்பநிலையில் வாழலாம். இதனையே அருணகிரிநாதர்,

“சிகர மருந்த வாழ்வது	சிவஞானம்
சிதறி யலைந்து போவது	செயலாசை
மகர நெருங்க வீழ்வது	மகமாய
மருவி நினைந்தி டாவருள்	புரிவாயே” (658)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஈண்டு, சிகரம் முதலாக ஒதினால் சிவஞானம் வாய்க்கும். இதனால் செயல், ஆசை இவற்றிற்குக் காரணமான கன்மம் ஆணவம் என்ற இருமலங்களும் தொலைந்து போகும்; ஆனால் மாறாக மகரம் சிகரத்தை நெருங்க ஒதினால் மாயையில் விழநேரும் என்பதையும் உணர்த்துகின்றார்.

சிவஞான போத உதாரண வெண்பா மேலும் சில விளக்கங்களைத் தருகிறது. “ஆன்மா சிவனுக்கு உடமையாதலை அஞ்செழுத்தை உச்சரிக்கும் முறையில் வைத்து நோக்கித் தன்னுடம்பினுள்ளே உந்தி, இதயம், புருவநடு, என்னும் மூன்றினையும் முறையே வேள்வித்தானம், பூசைத்தானம், தியானத்தானமாகக் கருதிக்கொண்டு, புறம்பே ஞானபூசை செய்யும்

முறைப்படி இதய தாமரையில் திருவைந்தெழுத்தாகிய திருமேனியில் அம்முதல்வனை யமைத்துக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு, என்னும் எண்மலர்களைச் சாத்தித் திருவைந் தெழுத்தால் அருச்சனை செய்து, ஐந்தெழுத்தாகிய மந்திரத்தாலே உந்தியில் ஓமஞ்செய்து ஞானஅனலை எழுப்பி அதன்கண் விந்துத்தானத்து அமிழ்தமாகிய நெய்யினைச் சுழுமுனை நாடி, இடைநாடியாகிய சுருக்குசுருவங்களால் ஓமித்து விந்துத்தானமாகிய புருவ நடுவிலே சிகர, யகர, வகரங்கள் மூன்றும் முறையே பரம்பொருளாகிய அது (தத்) என்னும் மகா வாக்கியப் பொருளாகும் முறைமை நோக்கி, அதனாற் சிவோகம் (சிவமே நான்) என்று பாவிப்பானாயின், அப்பாவனைக்கண் அம்முதல்வனாகிய சிவன் விளங்கித் தோன்றுவான். அங்ஙனம் தியானிக்கும் ஆன்மா அப்பரம் பொருளுக்கு அடிமையாவான்³²⁰. எனக் கூறுகிறது. இதனையே சிவஞான சித்தியாரும் கூறுகிறது.³²¹ மேலும், பல நுட்பங்கள் மந்திர ஆராய்ச்சி உடையாருக்கும், அதனோடு தொடர்புடையவருக்குமே விளங்குவன.

4.3.4.2.3. அஞ்செழுத்தை ஓதலின் பயன்: ஒன்றைச் சுவைத்த உணர்வு ஒருவருக்கு அடுத்தடுத்து நிகழும். அதைப்போல உலக வாதனையை விட்டு நீங்கிய உயிர் சிவஞானத்தால் மெய்ப்பொருளைத் தலைப்பட்டவிடத்தும் பழக்கத்தினால் முன்னைய சிற்றுணர்வையும் நோக்கி நிற்குமாகலின் அவ்வாறு செல்லாத வழிக்கு அகத்தே ஒரு குறியின்கண் நிறுத்தி நிட்டை கூடும்படி திருவைந்தெழுத்தை ஓதும் முறைமையின் வைத்துச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அச்சிந்தனை உலக வாதனையாகிய புறநோக்கத்தைப் பற்றறக் கெடுத்து ஞானத்திரளாகிய மெய்ப்பொருளை இனிது விளக்கித் தற்போதம்கெட, குறைவிலா நிறைவாகிய அப்பொருளில் உயிரை ஒன்றுபடுத்தும்.³²²

“அண்ணல் முதலா அழகார் அடிகள் எழுத்தைந்தும்

எண்ணில் இராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ணி

அருளா னதுசிவத்தே யாக்கும் அணுவை

இருளா னதுதீர இன்று”³²³

என்று உண்மை விளக்கமும் கூறுகிறது. ஆதலால், ஓதலின் பயன் வீண்போகாது.

“... சரண் சரணென்பது வீண் போம தொன்றல” (1187)

என்று ஓதலின் பயனைப் பொதுவாகக் கூறிய அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி 75ஆம் பாடலில் இப்பலனை விரித்துக்கூறுகிறார்.³²⁴

ஐந்தெழுத்து ஓதலின் பயனைப் பலரும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளனர்.

“சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க்

கபாய மொருநாளு மில்லை ~~யுபாய~~
 மிதுவே மதியாகு மல்லாத வெல்லாம்
 விதியே மதியாய் விடும்"

ஈண்டபாயமாவது யாது? ஐனனமரணங்கட்குட்பட்டுச் சொர்க்க நரகாதிகளிற் சென்று திரிதலாகிய அபாயம்; அதுதான் ஏகதேசப் படுதலும், பரதந்திரமாதலுமாகிய அபாயம். விரித்துரைக்கிற் காலத்திரயத்திற் கட்டுண்டு, கன்மத்திரயத்திற் கலக்குண்டு, தேகத்திரயத்திற் சிக்குண்டு, அவஸ்தாத்திரயத்தில் அலைப்புண்டு, ஈஷணாத்திரயத்தி லிழுப்புண்டு, தாபத்திரயத்திற் றாக்குண்டு, புவனத்திரயத்திற் புக்குண்டு சுழலு மபாயமாம்".³²⁵

ஐந்தெழுத்தின் பயன் கட்டாயம் நவின்றோர் வலிமைக்கேற்ப பலன் தருமென்பதைப் பட்டினத்தார்,

"வல்லான் ஒருவன் கைம்முயன்று எறியினும்
 மாட்டா ஒருவன் வாளா எறியினும்
 நிலத்தின் வழாஅக் கல்லே போல
 நலத்தின் வழார்நின் நாமம் நவின்றோரே"³²⁶

என்கிறார். சிவவாக்கியர் இதன் பயனைத்

"தீர்த்தம் ஆட வேணுமென்று தேடுகின்ற தீனர்கான்,
 தீர்த்தம் ஆடல் எவ்விடம் தெளிந்துநீர் இயம்புவீர்?
 தீர்த்த மாக உம்முளே தெளிந்துநீர் இருந்தபின்
 தீர்த்த மாக உள்ளதும் சிவாய அஞ்செழுத்துமே"³²⁷

"சிவாயம் என்ற அட்சரம் சிவன் இருக்கும் அட்சரம்;
 உபாயம் என்று நம்புதற்கு உண்மையான அட்சரம்
 கபாடமற்ற வாயிலைக் கடந்துபோன வாயுவை
 உபாயமிட்டு அழைக்குமே சிவாய அஞ்செழுத்துமே"³²⁸

எனக் கூறுமிடங்களில் தீர்த்தத்தினும் சிறந்தது ஐந்தெழுத்து ஒதல் என்றும், சென்ற உயிரையும் மீட்டுக்கொணரவல்லது அஃது என்றும் உணர்த்துகிறார்.

4.3.4.3. ஆறெழுத்து மந்திரம்:

அருணகிரிநாதர் ஆறெழுத்து மந்திரமான சடாஷரம்பற்றி அநேக இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார்.³²⁹ அவற்றுள்,

"இசை பயில்கு டாகு ரமதாலே
 இகபரசென பாக்ய மருள்வாயே" (191);
 "ஆறெழுத்தை நினைந்து குகாகுகா வென வகை வராதோ"(326);
 "சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர
 சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர

சரவண பவநிதி யறுமுக குருபர எனவோதி" (245.1)

என வருகின்றவிடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

சைவசித்தாந்த நூல்களில் ஆறெழுத்து பற்றிய விளக்கம் இல்லை. ஆறெழுத்து என்றால் அது பிரணவமும் அஞ்செழுத்தும் சேர்ந்ததாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

மேற்கூறியவாறு சரவணபவ என்பது ஆறெழுத்தாயின் அதற்கும் ஓம் சிவய நம என்பதற்கும் வேறுபாடில்லை என்பர் அறிஞர்.

"தாரகப் பிரம்மாகி முன்மொழி கின்ற நந்தம்
மூவிரண்டெழுத்தும் ஒன்றாய் உன்மகன் நாமத்
தோரா ரெழுத்தென உற்ற தன்றே"³³⁰

என்கிறார் கச்சியப்ப முனிவரும்.

தணிகைப்புராணமும் 'ஓம் நமசிவாய' என்பதையே ஆறெழுத்து என்று கூறுமிடத்தில்,

"பிரணவ முதலாய்ச் சிவாயவென் பதுபின்
பிணைந்துறக் கிளக்குமா ரெழுத்தும்
விரவுமந் நூலி னெவ்வகை மனுக்கு
மேலதா மவைதரு பொருள்கள்"³³¹

என்று குறிப்பிடுகிறது. திரு. போப் அவர்களும் இக் கருத்துடையவர்.³³²

4.3.4.4. எட்டக்கரம்:

ஆறெழுத்தே எட்டெழுத்தாகலும் உண்டு. பிரணவமும் ஐந்தெழுத்தும் பிரிந்து நிற்கும்போது எட்டெழுத்துகளாகின்றன.

"அ உ ம் சி வ ய ந ம"

என்பன அவை. இவற்றின் உட்பொருளை இறைவனிடம் உபதேசம் மூலமாக அருணகிரிநாதர் பெற்றார்.

"எட்டா மெழுத்தை ஏழையேற்குப் பகர்ந்த"(737)

என்கிறார் அதனை. இதன் பொருள் உணர்ந்து செபிப்பார்க்கும் சித்திகள் கிடைக்கும் என்பதை அவர்,

"பரவசங் கெட்டெட் டக்கர நித்தம்
பரவுமன் பர்க்குச் சித்தி யளிக்கும்" (453)

என்று கூறுகிறார்.

சூறியவற்றால் பிரணவமே ஒரெழுத்தாகவும், மூன்றெழுத்தாகவும், ஐந்தெழுத்தாகவும், ஆறெழுத்தாகவும், எட்டெழுத்தாகவும் பிரிந்து நிற்பது உணரப் பெறுகிறது. "இப்பிரணவ செபமே 'பிரணவ யோகம்'

அல்லது 'மந்திர யோகம்' எனப்படும். 'பிராசாத யோகம்' எனப்படுவதும் இஃதே (பிரா-சிவஞானம், ஸா-கதி, த-தருவது)"³³³ என்பர் அறிஞர்.

4.3.4.5. காயத்ரீ மந்திரம்:

அருணகிரிநாதர் காயத்ரீ மந்திரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"காலைக் கேழுமு கிக்குண திக்கினில்

ஆதித் யாயஎ னப்பகர் தர்ப்பண

காயத் ரீசெப மர்ச்சனை யைச்செயு முநிவோர்கள்" (508)

என்ற தொடரால் அது பெறப்படுகிறது.

காயத்ரீயில் பல வகையுண்டு. ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்றது சூரிய காயத்திரியாகும். சூரிய காயத்ரீ மந்திரமாவது,

"ஓம் பூர்பு வஸ்ஸுவ:

ஓம் தத் ஸவிதுர்வ ரேண்யம்

பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி!

தியோ யோந: ப்ரசோதயாத்!!

ய: யார்; ந:நம்முடைய; திய: அறிவை; ப்ரசோதயாத்: தூண்டுகிறாரோ; தத்-அந்த; தேவஸ்ய-கடருடைய; ஸவிது-கடவுளின்; வரேண்யம்-மேலான; பர்க்ஓனியை; தீமஹிதியானிப்போமாக.

யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகிறாரோ அந்தச் சுடர்க் கடவுளின் மேலான ஒளியைத் தியானிப்போமாக."³³⁴ இம்மந்திரம் இருக்கு வேதத்து மூன்றாவது மண்டலத்து 62வது சூக்தத்து பத்தாவது மந்திரமாகும்.³³⁵ இக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே எனப் பல அறிஞர்களும் கூறுகின்றனர்.³³⁶

"காயத்திரி யென்பது 'கயா' என்னும் பிராணனைக் காப்பது எனக் காரணப் பொருள்படும்" என்பார் பாம்பன் சுவாமிகள்.³³⁷ எனவே, சிவமந்திரம் போன்று இம்மந்திரம் கொள்ளப்படுவதால் இது முக்கியத்துவம் உடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

இதுவரை கூறியவற்றால், ஆசான் ஆலயம் அடியார் வழிபாட்டுடன் மந்திரவழிபாடு மேற்கொள்ளுமிடத்து பாசவாதனை தாக்காதிருக்கவும் சிவப்பேற்றினை எய்தவும் மந்திர வழிபாடும் முக்கியத்துவம் என்பது விளங்குகிறது. மந்திரவழிபாடு அகவழிபாடு, மற்றைய வழிபாடுகள் புற வழிபாடுகள். எனவே, அகவழிபாடு செம்மையாய் இருந்தால் புறவழிபாடு செம்மையுறுதல் எளிது. இதனாலும் மந்திரவழிபாட்டின் முக்கியத்துவம் விளங்கும்.

சாதன இயலின் அடிக்குறிப்புகள்

1. திருக்குறள், 619.
2. திருமுறைத் தெளிவே சிவஞான போதம், பக். 103-104.
3. இறைமையில் இசைந்த வாழ்வு, சண்முக சுப்ரமணியம், செந்தமிழ்ச் செல்வி, 45.7, ப.404. (கழக மாத இதழ்)
4. கந்தரலங்காரம்-உரை, ப.188.
5. தமிழர்மதம், பக். 295-296.
6. இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும், பக்.217-218.
7. திருக்குறள், 262.
8. ஷ 4.
9. சைவ சமய சாரம், ப.9.
10. ஒளவைக்குறள், ப.84.
11. கடவுள் தரிசனம், ப.148.
12. சித்தியார்-சுபக்கம், 270.
13. கட்டளைத்திரட்டு பக். 79,80.
14. சிவஞானமா பாடியம், பக். 404 - 405.
15. சைவத்தின் சமரசம், ப. 38.
16. தகராலய ரகசியம், ப.210.
17. சித்தாந்த வினாவிடை, ப.61
ii. சிவஞான மாபாடியம், ப.407.
18. சித்தியார் -சுபக்கம், 271.
19. ஷ
20. சித்தாந்த வினா விடை, ப.333.
21. சர்வமத சித்தாந்த விளக்க வினா விடை, ப.51.
22. ஞானபூமி, ஜனவரி 1984, ப. 30. (மாத இதழ்)
23. சிவஞான மாபாடியம், ப.404.
24. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.
- திருச்சாயக்காடு,
25. சித்தியார் -சுபக்கம், 271.
26. திருப்புகழ் விரிவுரை I, ப.58
27. கட்டளைத்திரட்டு, ப.71.
28. ஷ
29. ஷ பக். 72,79.
30. கட்டளைத்திரட்டு, ப. 72.
31. சிவஞான மாபாடியம், ப. 407.
32. சித்தியார்-சுபக்கம், 272.
33. திருவாதவூரார்ப் புராணச் செய்யுள்; பரிபூரணானந்த போதத்தில்கண்டது, ப.183.
34. கட்டளைத்திரட்டு, ப.72.
35. சைவபூஷண சந்திரிகை, ப.78.
36. உருத்திராக்கவிளக்கம், ப.17.
37. திருப்புகழ்: 207, 812
38. சுப்ரமணியம் அவர்கள் கூறியது (பிரெஞ்ச் இன்ஸ்டிடியூட்)
39. சிவஞானமாபாடியம், ப.489.
40. சிவஞான போதம், 12.
41. சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டு, 8. (திருமுறை, 9)
42. கட்டளைத்திரட்டு, பக்.72-73
43. ஷ
44. ஷ
45. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை, IV, பக்.650-651
46. சித்தியார்-சுபக்கம், 273.
47. சிவஞான மாபாடியம், ப.407.
48. கந்தரலங்காரம்.
49. சிவப்பிரகாச விகாசம், பக். 204 - 205.
50. i. திருமந்திரம், 552:

"இயம நியமமே என்னிலா ஆதனம்
நயமுறு பிராணாயாமம் பிரத்தி யாகாரஞ்
செயமுறு தாரணை நியாணஞ் சமாதி
அயமுறும் அட்டாங்க மாவது மாமே".

ii. சிவஞான மாபாடியம், ப.553.

iii. சித்தியார்-சுபக்கம், 273.

51. சிவஞான மாபாடியம், ப.405.

52. கட்டளைத்திரட்டு, ப.73.

53. ஓளவைக்குறள், பக்.178-179.

54. கட்டளைத் திரட்டு, ப.73.

55. Samathi, Mouni Sadhu, George Allen & unwin Ltd., Ruskin House, Museum Street, London, wCIA, ILU, 1976, Ed.3, P. 21.

"Actions are for the Purification of the heart, not for the attainment of the real substance. The substance can be attained by right discrimination. But not by any amount of Karma."

56. கட்டளைத்திரட்டு, ப.75.

57. திருவுந்தியார், 8.

58. கட்டளைத்திரட்டு, ப.76.

59. திருவுந்தியார், 17.

60. திருப்புகழ்: 8, 14, 84, 190, 205, 343, 363, 639, 647, 748, 793, 809, 896, 1001, 1217.

61. i. கட்டளைத் திரட்டு, ப.77.

ii. சிவஞான மாபாடியம், ப.407.

62. சித்தியார்-சுபக்கம், 174.

63. சிவஞானமாபாடியம் பக். 407-408

64. சித்தியார் சுபக்கம், 275

65. ஷ 276.

66. ஷ 277.

67. தாயுமான அடிகள் திருப் பாடல்கள், ப.14.

68. ஞானசம்பந்தர்தேவாரம், திருவான்மியூர்(3ஆம் திருமுறை) 9.

69. சுந்தரர்தேவாரம், திருமழபாடி9.

70. திருமந்திரம், 2357.

71. முருகவேள்பன்னிரு திருமுறை, VI; (ஞானவேழ வகுப்பு) பக்.410-414.

72. தணிகைப்புராணம், II இராமன் அருள்பெறு படலம், 42.

73. கைவல்ய நவநீதம், சந்தேகந்தெளிதற்படலம், 63.

74. i. சித்தியார்-சுபக்கம், 276.

ii. சிவஞான மாபாடியம், ப.405.

75. கட்டளைத்திரட்டு, ப.77.

76. ஷ

77. சித்தியார்-சுபக்கம், 280.

78. கட்டளைத்திரட்டு, ப.77.

79. சித்தியார்-சுபக்கம், 281.

80. உண்மை விளக்கம், 41.

81. சித்தியார்-சுபக்கம், 282.

82. கட்டளைத்திரட்டு, ப.78.

83. சித்தியார்-சுபக்கம், 283.

84. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும், ப.16.

85. சித்தியார்-சுபக்கம், 279.

86. திருக்களிறு, 81.

87. ஷ 39.

88. சிவஞான மாபாடியம், ப.40.

89. சிவஞான மாபாடியம், ப.41.

90. சித்தியார்-பரபக்கம், 11.

91. சித்தாந்த சாத்திரம் உரை, ப.288.

92. ம.கா. பாடவழிகாட்டி; 127 (78-79); பாடம்.4. பக். 30,31.
93. ஷ
94. ஷ ப.32.
95. திருப்புகழ் விரிவுரை-பழனி, ப.406.
96. ம.கா. பாடவழிகாட்டி; 135 (79-80); பாடம் 14, பக்.2.
97. ஷபாடம் 9, ப.1.
98. ஷபாடம் 7, ப.7.
99. கட்டளைத் திரட்டு, ப.99.
100. ஷபக்.96-97
101. ஷப. 100.
102. திருவாசகம், போற்றித்திருவகல், அடி.56.
103. சதரத்தின ஸங்கிரஹம், ப.29.
104. ஷ ப.30.
105. கட்டளைத்திரட்டு, ப.104.
106. சதரத்தின ஸங்கிரஹம், ப.30.
107. திருப்புகழ் விரிவுரை-பழனி, ப.410.
108. ஷ
109. ம.கா.பாடவழிகாட்டி; 135 (79-80), பாடம் 6, ப.1.
110. ஷப.2.
111. ஷப.5.
112. சித்தியார்-பரபக்கம், 147.
113. பிரமகீதை-உரை, ப.153.
114. நெஞ்சுவிடுதூது, 70.
115. ஷ124.
116. மாணிக்கவாசகர் வுரலாறும் காலமும், பக்.12 125.
117. ஷ பக்.129-130
118. ஒழிவிலொடுக்கம், ப.206.
119. திருவாசகம் திருத்தெள்ளேணம், 7.
120. பிரபுலிங்கலீலை, ப.326.
121. பரிபூரணானந்த போதம், ப.61.
122. சித்தியார்-சுபக்கம், 180.
123. திருப்புகழ்: 156, 174, 249, 318, 635, 674, 815, 1033, 1081.
124. பக்தி இலக்கியம், ப.60.
125. கட்டளைத்திரட்டு, ப.99.
126. திருஇன்னம்பர்-திருவிருத்தம்.4.
127. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், 2925.
128. திருமந்திரம், 1530.
129. ஷ1533.
130. பக்தி இலக்கியம், பக்.61-62
131. ஷ
132. சுப்ரமணியம் அவர்கள் கூறியது (பிரெஞ்ச் இன்ஸ்டிடியூட், புதுவை).
133. ஷ
134. திருமந்திரம், 1530.
135. ஷ, '1533.
136. கபிலதேவநாயனார் யாடல், 52 (பதினோராம் திருமுறை).
137. பட்டினத்தார் பாடல் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, 17
138. சித்தியார்-சுபக்கம், 180.
139. ஷ181.
140. திருக்களிறு, 45.
141. திருவாசகம், திருச்சதகம், 90.
142. திருக்களிறு, 55.
143. i. சேந்தனார் "அன்பர் வார்ந்த கண்ணருவி

- மஞ்சனமாலை"
திருவிசைப்பா, 15.2. (ஒன்பதாம்
திருமுறை)
ii. அருணகிரிநாதர்;
"அழுது தொழுதுருகு
மவர்விழி
யருவிமுழுகுவதும்.....
...மணநாறு சேறடியே"
சீர்பாதவகுப்பு.
144. தாயுமானஅடிகள் திருப்பாடல்கள்
"நீராள மாயுருக உள்ளன்பு
தந்தது நின்னதருள், 7.
145. திருக்களிறு, 56.
146. சிவஞான மாபாடியம், ப.411.
147. சைவசித்தாந்தஉரைநடை, ப.50.
148. சிவஞான மாபாடியம், ப. 410.
149. உண்மை விளக்கம், 50.
150. போற்றிப்பஃறொடை, 5758.
151. சித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கு,
மூலமும் உரையும், ப.1096.
152. திருமந்திரம், 343.
153. அப்பர் தேவாரம், திரு அதிகை
வீரட்டானம், "உறுகயிறு
ஊசல்" எனத் தொடங்கும்
பாடல்.
154. அருணகிரிநாதர்; கந்தர
நுபூதி, 43.
155. பரிபூரணானந்த போதம், ப.75.
156. சிவஞான மாபாடியம், ப.140.
157. பண்டார சாத்திரம்-உரை, பக்.
16-17.
158. திருமந்திரம், 1514.
159. சிவஞான மாபாடியம், ப.410.
160. சிவப்பிரகாசம், 48.
161. போற்றிப்பஃறொடை, 58-59.
162. சித்தியார்-சுபக்கம், 230.
163. சைவசித்தாந்தஉரைநடை, ப.51.
164. திருப்புகழ்: 47, 267, 277, 293,
295, 434, 536, 696, 687, 694,
695, 735, 814, 825, 826, 842,
847, 852, 864, 906, 1208, 1209,
1218.
165. சிவஞானமாபாடியம், . ப.409.
166. i. சித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கு
மூலமும் உரையும், பக். 882-883.
ii. சித்தாந்த ஞானரத்நாவளி,
கருத்தெண்கள்: 440-448.
167. திருப்புகழ்:
"சரியைக்கரி யாயோக நியமத்தின்
மாயாது
சலனப்ப டாஞானம்
வந்துதாராய்" (911).
168. i. சித்தாந்தசாத்திரம்
பதினான்கு மூலமும் உரையும்,
ப. 882-883.
ii. சித்தாந்த ஞானரத்நாவளி,
கருத்தெண்கள்: 440-448.
169. ஷ
170. ஷ
171. சித்தியார்-சுபக்கம், 292.
172. பண்டாரசாத்திரம், ப.20.
173. திருப்புகழ், 513, 515, 550.
174. i. சித்தியார்-சுபக்கம், 253.
ii. சிவஞானபோதம், 8.
175. சிவஞான மாபாடியம், ப.415.
176. திருப்புகழ்: 1111,
"அருணை நகர்மிசை
கருணையொ டருளிய
மவுன் வசனமு மிருபெரு
சரணமு மறவேனே" (515)
177. சித்தியார்-சுபக்கம், 115.
178. சிவஞான மாபாடியம், ப.415.
179. தணிகைப்புராணம் உரை, ப.327.

180. சிவஞான போத உதாரண வெண்பா, 47.
181. பிரமகிதை-உரை, பக்.130-131.
182. சித்தியார்-சுபக்கம், 255-262.
183. சிவப்பிரகாசம், 9.
184. வீரசைவம், ப.289.
185. நிசுவாச காரிகை-சதரத்தின ஸங்கிரஹம் என்ற நூலில் ஆளப்பட்டுள்ளது, ப.265.
186. சிவஞானமாபாடியம், பக்.28-29.
187. த ணி கை ப் பு ரா ண ம் , வீரட்டகாசப்படலம், 118:
"தனக்குத் தான் மகனாகிய தத்துவன்".
188. சித்தியார்-சுபக்கம், 254.
189. ஆகம தீஷா விதி, ப.6.
190. சிவப்பிரகாசம், 8.
191. i. ஆகம தீஷா விதி, ப.7.
ii. சித்தாந்தப்பட விளக்கம், ப.137.
192. அருணகிரிநாதர்;
i."ஆணவஅ முக்கடையும்
ஆவியை விளக்கியநு
பூதியடை வித்ததொரு
பார்வைக் காரணம்'
திருவேளைக்காரன் வகுப்பு.
ii. திருப்புகழ்:
"தழைந்த நயனமு மிருமலர்
சரணமுமறவேனே"(113);
"பரகதி பெற்றிட நோக்கிய
பார்வையும்மறவேனே"(751);
"வாழியருள் தந்த பேரருள்
கனவிலுமறவேனே" (773).
193. உற்சவ விளக்கம், ப.9.
194. நாதமெனும் கோயிலிலே, ப.70.
195. ஆகமதீஷாவிதி ப.7.
196. திருப்புகழ்: 114,289,394,426,814.
197. ஆகமதீஷாவிதி, ப.7.
198. திருப்புகழ், வாழ்த்துப்பாடல், 3.
199. தணிகைப் புராணம் - உரை ப.137.
200. ஆகமதீஷாவிதி, பக். 7-8.
201. ஷ ப.8.
202. ஷ
203. ஷ
204. சிவஞான மாபாடியம், 27.
205. சித்தியார்-சுபக்கம், 257.
206. ஆகமதீஷாவிதி, பக்.8-9.
207. சிவஞான மாபாடியம், ப.28.
208. சித்தியார்-சுபக்கம், 257.
209. சிவப்பிரகாசம், 9.
210. ஆகமதீஷாவிதி, பக். 9-10.
211. சிவஞானமாபாடியம், ப.30.
212. ஷ
213. ஷ
214. ஷ
215. சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு மூலமும் உரையும், ப.535.
- (சிவஞானசித்தியாரின் தத்துவப் பிரகாசர் உரை).
216. ஷ
217. திருவாசகம், கிர்த்தித் திருவகல், அடி.61:
"குருந்தின் கீழன் றிருந்த
கொள்கையும்"
218. போற்றிப்பஃறொடை, 76.
219. நெஞ்சுவிடுதூது, 93-94.
220. கந்தரநுபூதி, 51.
221. திருப்புகழ்: 1100,1102,1195,1196.
222. போற்றிப்பஃறொடை, 72.

223. நெஞ்சுவிடுதூது, 93.
224. ஷ 4.
225. திருவருட்பயன், 81.
226. உண்மை விளக்கம், 44.
227. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம், நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம், 1.
228. போற்றிப்பஹொடை, 78.
229. இருபா இருபஹ்து, 19.
230. ஷ20.
231. முருகவேள்பன்னிரு திருமுறை, V, ப.34.
232. போற்றிப்பஹொடை, 83.
233. திருக்களிறு, 86.
234. போற்றிப்பஹொடை, 83-84.
235. சதரத்தின ஸங்கிரஹம், ப.41.
236. மறை பொருள்விளக்கம், ப.76.
237. சிவப்பிரகாசம், 5.
238. திருப்புகழ்: 109, 110, 397, 723, 1090, 1127, 1251.
239. ஷ: 49, 882, 1155.
240. கந்தரநுபூதிஉரை, பக். 129-131.
241. திருப்புகழ்:
"வாராய் பேதாய் கேளாய்
நீதாய்
மானார் மோகத் துடனாசை
மாகு டாடா துடே பாராய்
மாறா ஞானச் சுடர்தானின்
றாரா யாதே யாராய் பேறாம்
ஆனா வேதப் பொருள்
காணென்
றாள்வாய் நீதா னாதா பார்மீ
தார்வே றாள்கைக் குரியார்
தாம்;" (1045)
242. சிவஞான மாபாடியம், ப.482.
243. திருக்களிறு, 98.
244. திருக்குறள், 110.
245. திருவுந்தியார், 1.
246. சித்தியார்சுபக்கம், 326.
247. ஷ
248. ஷ 328.
249. திருமந்திரம், 1581.
250. சிவஞானமாபாடியம், ப.415.
251. ஷ
252. திருப்புகழ்: 590, 591.
253. போற்றிப்பஹொடை, 95.
254. நெஞ்சுவிடுதூது, 120.
255. திருமந்திரம், 2659:
"கருடன் உருவம் கருது
மளவிற்
பருவிடம் தீர்ந்து பயங்கெடு
மாபோல்
குருவின் உருவங் குறித்த
அப்போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ
னாமே"
256. போற்றிப்பஹொடை, 2.
257. நெஞ்சுவிடுதூது, 84.
258. திருப்புகழ்:
"குருத்துவத்
தெனைப்பணித்து"(958);
"கனவிலாள்வாமிநின்
மயில்வாழ்வுங்
கருணைவாரி கூரேக முகமும்
வீர மாறாத
கழலுநீப வேல்வாகு
மறவேனே" (916);
"நிதியே நித்திலமே
யென்றினைவே"(92);
"இயல்புவி வாழ்த்தி யேத்த
எனதிடர் நோக்கிநோக்க
மிருவினை காட்டி மீட்ட
பெருமானே" (1198).
259. கவி இன்பம், பக்.52-53.
260. கௌமார விளக்கம், ப.112.

261. திருக்களிறு, 95.
262. திருமந்திரம், 1680:
 "குருட்டினை நீக்கும்
 குருவினைக் கொள்ளார்
 குருட்டினை நீக்காக்
 குருவினைக் கொள்வார்
 குருடுங் குருடுங்
 குருட்டாட்டம் ஆடிக்
 குருடுங் குருடுங் குழிவிழு
 மாறே".
263. நெஞ்சுவிடுதூது, 116.
264. சித்தியார்--சுபக்கம், 325.
265. சிவஞானமாபாடியம், ப. 489.
266. யோகி - சுத்தானந்த :
 பாரதியாருடன் 30.6.86 அன்று
 உரையாடியபோது கிடைத்த
 கருத்து.
267. திருப்புகழ்--முதற்பாகம், XVII.
268. அபிதான சிந்தாமணி, ப.1580:
 "சுப்ரமணிய தலங்கள், 20;
 திருவேரகம், எட்டுக்குடி,
 கதிர்காமம், திருச்சீரலைவாய்,
 திருவள்ளியூர்,
 திருவாவினன்குடி, பழநி,
 திருப்பரங்குன்றம், சோலை
 மலை, வெண்ணைய்மலை,
 சென்னி மலை, சிவமலை,
 மருதமலை,மயிலம், திருத்தணி,
 காட்டாவூர், திருப்போரூர்,
 இளையனார், வேலூர்,
 நெடியம், ஆண்டார் குப்பம்,
 திருச்சேய்ஞலூர்'' எனக்
 குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.
- அருணகிரிநாதர்,
 'பழநிச்சிவகிரி'(116)என்று
 கூறுவதால்சிவமலை என்பதும்
 பழநிமலைஎன்பதும் ஒன்றே
 எனலாம். ஆனால்
 திருவாவினன்குடியும் பழநியும்
 வேறுபட்டவை; பழநி மலை
 மீதுள்ளது. திருவாவினன் குடி
 அடிவாரத்துள்ளது.
269. ஆவினம் அடையாளம்
 காட்டும் ஆலயங்கள்,
 கிருஷ்ணசாமி,ஆர், ஞானபூமி
 சூலை. 84, ப.41. (மாதஇதழ்),
 சென்னை. 32.
270. சுப்ரமணியம் (பிரெஞ்சு
 இன்ஸ்டிடியூட்)
 அவர்களுடன் உரையாடிய
 போது கிடைத்த கருத்து.
271. மாணிக்கம், மு. செந்தமிழ்,
 தொகுதி-77, ப.103. (மாதஇதழ்),
 மதுரை, 1983.
272. சுப்ரமணியம் (பிரெஞ்சு
 இன்ஸ்டிடியூட்) அவர்கள்
 கூறியது.
273. Srinivasa Rao, P.G., Saiva Siddhanta,
 Vol.XV.I, 1980.
- The outer wall was at times surrounded
 by a widemoat as at Tanjore which
 was spanned by a drambridge, lead-
 ing into the main entrance beneath at
 all gopuram, The tower served as a
 look out during wars, from the top of
 which, the approaching enemy could
 be spotted at a great distance.- The
 Temple (Essay).
274. திருப்புகழ், 311.
275. சிவலிங்க வழிபாடு, ப.52.
276. மாசிலாமணி, சி. பி., சிதம்பர
 க்ஷேத்ரிரமகிமை, பக். 6-8.
277. திருக்குறள், 457.
278. சிவஞான மாபாடியம், ப., 486.
279. திருமந்திரம், 1857.
280. பரிபூரணானந்த போதம்,
 ப.282.
281. சித்தியார்சுபக்கம், 323.
282. திருப்புகழ்:
 "பதமல ருளத்தி னானு
 நினைவுறு கருத்தர் தாள்கள்
 பணியவு மெனக்கு ஞானம்

- அருள்வாயே" (659).
 "நாமம் புகழ்பவர் பாதந்
 தொழினி
 நாடும் படியருள் புரிவாயே"
 (1038)
 "உலகினொ ராசைப் பாடற
 நிலைபெறு ஞானத் தாலினி
 யுனதடி யாரைச் சேர்வது
 மொருநாளே" (1273)
283. திருப்புகழ்: 4, 439, 443, 653, 964.
284. ஷ 63, 68, 103, 115, 135, 140, 156, 236, 283, 332, 386, 423, 458, 650, 670, 827, 924.
285. திருப்புகழ்: 100, 140, 182, 443, 446, 545, 721, 951, 976.
286. திருப்புகழ் விரிவுரை-1 பக்.85 - 86.
287. நெஞ்சுவிடுதூது, 32.
288. சிவஞானபோதம், 12.
289. சித்தியார்சுபக்கம், 324.
290. ஷ 323.
291. வீரசைவம், ப.167.
292. சர்வஞானோத்ரம், சிவஞான யோகிகள் (எடுத்தாண்டது) சிவஞான மாபாடியம், ப.442.
293. தேசிகானந்தா;
 "If we constantly think and reflect upon an object our mind will naturally take that form and become that object itself." -Hints on Japam and Dhyanam P.19, Court press, Salem-1, 1956.
294. சிவஞானமாபாடியம், பக்.442-443.
295. சித்தர் பாடல்கள், ப.22.
296. தொ ல் கா ப் பி ய ம் பொருளதிகாரம், 490.
297. ஷ பேராசிரியர் உரை, ப.391.
298. உண்மை விளக்கம், 30-44.
299. திருப்புகழ் விரிவுரை பழனி, ப.309.
300. மதங்க பாரமேசுவராகமம், 7வது படலம் 3வது சுலோகம், ப.235. French Institute of Indology, Pondicherry, 1977.
301. தகராலய ரகசியம், ப.42.
302. மறைபொருள் விளக்கம், ப.12.
303. உண்மை விளக்கம், 44.
304. மறைபொருள் விளக்கம், ப.15.
305. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், திருவலிவலம், 3.
306. திருமந்திரம்:
 "ஒமெனும் ஒங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
 ஒமெனும் ஒங்காரத் துள்ளே யுருவரு
 ஒமெனும் ஒங்காரத் துள்ளே பவபேதம்
 ஒமெனும் ஒங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே"
 (2676).
 "ஒங்காரத் துள்ளே யுதித்தனும் பூதங்கள்
 ஒங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
 ஒங்காரா தீதத் துயர்மூன்றும் உற்றன
 ஒங்கார சீவ பரசிவ ருபமே" (2677).
307. திருவருட்பயன், 82.
308. உண்மை விளக்கம், 41.
309. திருவருட்பயன்- உரை, ப.52.
310. திருமந்திரம், 343.
311. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை, IV, ப. 103.
312. தேவாரம்வேதசாரம், ப.97.
313. ஞானசம்பந்தர் தேவாரம், பொது பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம், நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்.
314. உண்மை விளக்கம், 31.
315. ஷ32.
316. ஷ33.
317. ஷ41.

318. ஷ32.
319. i. ஷ41.
ii. திருவருட்பயன், 87:
"சிவம்முதலே ஆமாறு
சேருமேல் தீரும்பவம் இதுநீ
ஓதும் படி"
320. சிவஞான மாபாடியம், ப.444.
321. சித்தியார்சுபக்கம், 299.
322. திருக்களிறு, 25.
323. உண்மைவிளக்கம், 42.
324. திருப்புகழ் III,ல் கந்தரந்தாதி
75ன் உரை; ப57: "நெஞ்சமே!
உலகத்தார் நரகம் எய்தாமல்
இன்பத்தை அடையவும்,
ஆ ண் ண ப ன ன
ப ண் ப ன ன ய ா கி ப்
பழத் தைக் கொடுக்கவும்
சம்பந்தராய் அவதரித்துத்
தேவாரத்தை அருளிச்செய்த
கு ம ா ர க் க ட வு ளைத்
து தி ய ா ம லு ம் , அ வ ர து
ப ஞ் ச ா ட் ஷ ர த் தை
அ னு ஷ் டி டி க் க ா ம லு ம் ,
த வ த் தி ல் மு ய ல ா ம லு ம் ,
தீ வி னை த் தோ ட ர் ப ா ல்
மு ம் ம ல ப் பி ணி ப் பு ண் டு
அ வ த் தி ன் மு ய ன் று
அ ஞ்சுகின்றாய்".
325. சுப்ரமணியசர்மா, காமக்குளம்,
'திருவெண்பாப் பொருள்
விளக்கம்' (கட்டுரை),
செந்தமிழ்ச் செல்வி, 10., ப.375.
326. பட்டினத்தார் பாடல்கள்,
திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்
கோவை, 19.
327. சித்தர்பாடல்கள், சிவவாக்கியர்
பாடல், 59.
328. ஷ67.
329. திருப்புகழ் : 28, 116, 148, 191,
326, 490, 495, 654, 1064.
330. கந்தபுராணம், 1.14.18.
331. தணிகைப்புராணம், I, ப.465.
332. இ ர ா ம லி ங் க ம் பி ள் னை ,
தி ரு ப் பு க ழ் ச து ர ர் ,
அ மி ர் த வ ச னி 2.11, ப.28,,
(மாதஇதழ், தொகுதி II, பந்தர்
தெரு, சென்னை, I, 1953.
- "முப் பிரணவத் தையும்
கூட்டியுள்ளமூலப் பிரணவத்
தோடுசேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும்
ஆறெழுத்தாகும். இதனைத்
'திரணிரைஅறுபத முரல்வன'
என்ற திருவாசகத் திருப்பள்ளி
எழுச்சி அடிசுருக்கு உரை
எழுதுகையில் திரு.
போப்பையர் (Rev.G.U. Pope) 'This
passage is a curious double entendre.
It may also be rendered:- the vasta
ssembled host sing the six syllables
om-ci-va-ya-na-mah) ஒம் சிவாய
நம்), எனக் கூறி ஐந்தெழுத்து
(அறுபதம்) ஆறெழுத்தான
வகையைக் கூறுவது காண்க".
333. திருமந்திரம்--உரை, ப.674.
334. சிப்பவானந்தா, சுவாமி; இந்து
மதம் பதிலளிக்கிறது, ஞான
பூமி, சூன் 83., ப.இ.
335. சைவசமய ஆராய்ச்சித் திரட்டு
உரை, பக்.2931.
336. i. ஷ:
"காயத்திரிக்குரிய பொருள்
சிவபிரானே எனத்துணிதற்கு
ஆதித்தியோபநிடதமே
அமையுஞ் சான்றாம்.
காயத்திரி மந்திரப் பொருள்
சிவபிரானே"
- ii. மறைமலையடிகள்;
தமிழர்மதம், ப.169:
337. தகராலய ரகசியம், ப.283.

5. பயன்

5.0. உயிர் பலவகைச் சாதனங்களையும் கைக்கொள்வதன் பயன் முத்தி எய்துவதற்கே. அஃதே உயிரடையும் பயன்.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், இடைவிடா அன்பு ஆகிய நெறிகளைக் கைக்கொள்வதால் உயிருக்கு மலபரிபாகம், இருவினை ஒப்பு, சத்திநிபாதம் ஆகியவை நிகழ்ந்து தீட்சையும் உபதேசமும் இறைவனால் அருளப்பெறும். அருளப்பெற்ற உயிர் ஆசான், ஆலயம், அடியார், மந்திரம் ஆகியவற்றில் இடையறா அன்பு பூண்டொழுகும். இவற்றால் உயிர்க்குத் தளைநீக்கமும் தன்னுணர்தலும் முழுமையாக ஏற்படும். ஏற்பட்டுச் சிவ ஆக்கமாகிய முத்தி இன்பம் எய்தப்பெறும். இவ்விரண்டு பகுதிகளே உயிர் அடையும் பயன் ஆதலின் ஈண்டுக் கூறப்படுகின்றன. முத்தியைப் பற்றிய செய்திகள் பலவும் மூன்றாம் அங்கமாக இவ்வைந்தாம் இயலில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய படிமுறையின்றி சரியை முதலியவற்றாலும் மலபரிபாகத்தாலும் முத்தி எய்தமுடியாதா? திருவடிஞானம் மட்டும் முத்தியளிக்காதா? என வினவலாம். அவ்வாறு ஏற்படுதலும் கட்டாயம் உண்டு. அந்நிகழ்ச்சி முன்னைத்தவத்தான் முற்றெய் தப்படுவது; எய்தப்படுவதும் பதமுத்தியே. இங்குக் கூறுகின்றவை படி முறையாக நிகழ்ப்பெறுபவை.

ஒருவரின் வாழ்க்கையில் வசதி ஏற்பட வேண்டுமெனில்; தினந்தோறும் குறிப்பிட்ட நேரம் இடைவிடாது உழைத்து, உழைப்பினால் உடலையும் கெடுத்துக்கொள்ளாது கிடைத்த பொருளை அளவுடன் செலவிட்டு முறையான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளின் அவர்தம் வாழ்க்கை சிறப்பாக அமையும். அவர் வாழ்ந்ததன் பயன் அவருக்கு இறுதிக்காலத்தில் நன்மையாகவே முடியும்.

ஒருசிலருக்கோ; திடீர் என்று அதிட்டவசத்தாலோ முதாதையர் சொத்து வசத்தாலோ சலீகார நிலையினாலோ வாழ்க்கையில் வசதியும் சுகபோகமும் ஏற்படலாம்; இத்தகைய நிலையைப் போன்ற முத்தியின்பத்தை ஈண்டுக் கூறாமல் மேலைய வாழ்க்கை போன்ற படிமுறையிலுற்ற முத்தியின்பப் பயனையே இவ்வியல் கூறுகிறது.

நான்காம் இயலில் கூறிய வேண்டல், பெறுதல், காத்தல் ஆகிய நிலைகளில் இறையருளைத் தலைப்பட்ட உயிர் பாசத்தையும், தன்னையும், தன் தலைவனையும் அறியும். அறிந்தபின் தலைவனும் தானும் பிரிப்பின்றி ஒன்றுபட்டுத்திளைக்கும். இதனையே சுத்தாவத்தை என்பர்.

சுத்தாவத்தையில் சிவனையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் உணர்ந்து அருள்பெறும்நிலை எவ்வாறெனில் பூதங்களைத் தரிசிக்கவே தூலதேகம் இல்லையாம், இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்கள் நீங்கும், அந்தக் கரணங்களைத் தரிசித்தால் இந்திரியங்கள் நீங்கும், கலைமுதலியவற்றைத் தரிசித்தால் அந்தக்கரணங்கள் நீங்கும், சுத்த தத்துவங்களைத் தரிசித்தால் கலைமுதலிய நீங்கும், அருளைத் தரிசித்தால் சுத்ததத்துவங்கள் நீங்கும்.¹ இவற்றை ஐந்து பிரிவாகக் கூறுவர். அவை நின்மல சாக்கிரம், நின்மல சொப்பனம், நின்மல குழுத்தி, நின்மல துரியம், நின்மல துரியாதீதம் என்பன. இவ்வைந்தையும் தசகாரியம் என்று பத்துப் பிரிவாகவும் கூறுவர். அவை தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம், என்பன. இவற்றுள் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி என்பன நின்மல சாக்கிரம்; ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம் என்பன நின்மல சொப்பனம்; ஆன்ம சுத்தி, சிவதரிசனம் என்பன நின்மலசுழுத்தி; சிவயோகம் என்பது நின்மலதுரியம்; சிவபோகம் என்பது நின்மல துரியாதீதம்.² ஐந்து பிரிவுகளென்றும் பத்துப் பிரிவுகளென்றும் கூறுகின்ற வேறுபாடுகள் எல்லாம் கருத்து வகையால் நோக்கும்போது ஒன்றே. ஆதலால் இப்பத்துப்பிரிவுகளும் இங்கு இருபெரும் பிரிவுகளில் அடக்கிக் கூறப்படுகின்றன. தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகரும் தாமியற்றிய தசகாரியத்தில் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம் ஆகியவற்றைக் கீழாலவத்தை மத்தியாலவத்தை எனவும்; ஆன்மசுத்தி முதல் சிவபோகம் வரையில் உள்ள ஐந்தையும் மேலாலவத்தை எனவும் பிரிப்பார்.³

தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகர் மூன்றாய்ப் பிரித்திருக்க ஈண்டு இரண்டாய்ப் பிரிக்கப்பட்டது எவ்வாறெனில்; தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினையும் சுத்த தத்துவம் ஐந்து, கலப்புத் தத்துவம் ஏழு அசுத்த தத்துவம் இருபத்துநான்கு என்ற முப்பிரிவைச் சிவஞானபாடியம் சுத்தம் ஐந்து அசுத்தம் முப்பத்தொன்றெனப் பிரித்து இரண்டாகக் கொண்டதே போன்று⁴ ஈண்டும் இரண்டாகவே கொள்ளப் பெறுகின்றன.

இவ்வாய்வில் கீழாலவத்தை தளைநீக்கமும் தன்னுணர்தலும் என்ற பெயராலும், மேலாலவத்தை சிவஆக்கம் என்ற பெயராலும் குறிக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது பிரிவு முத்திக்கொள்கைகள் என்ற பெயரால் அமைந்துள்ளது. சிவபோகமே முத்தியாக இருந்தாலும் அதில் முத்தியைப் பற்றிய பலவேறு செய்திகள் இணைப்புரை போலக்கூறப்பட்டுள்ளன; முத்தியைப் பற்றிய பல செய்திகள் கூறுவதற்குத் தொடர்புடைய இடம் அஃதாகலின்.

5.1. தளைநீக்கமும் தன்னுணர்தலும்

5.1.0. உயிர் முத்தி அடையாமைக்குக் காரணம் தன்னை உணராமையும் தளைநீங்காமையும் ஆகும். தளைநீங்க தத்துவரூபம், தத்துவசுத்தி, தத்துவதரிசனமும், தன்னை உணர ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனமும் உயிரின்மாட்டு நிகழவேண்டும். இவை எவ்வாறு எப்போது நிகழும் என்பதைக் கூறுவதே இப்பகுதி.

5.1.1. தத்துவரூபம்:

பூமிமுதல் நாதம் ஈறான முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தனுவும், கரணமும், புவனமும், போகமும், செயலும், பிரேரகமுமாய் நின்ற பெருவடிவைத் தனக்கு வேறாகக் காணும்நிலை.⁵

“மண்முதற் சிவமதீறாம் வடிவுகாண் பதுவே ரூபம்”⁶

என்று உண்மை நெறி விளக்கமும் கூறுகிறது. இவற்றை வேறாகக் காணவேண்டுவ தேனென்னில் இவை சடமாகும். சடமானதால் தம்முடைய வடிவைத் தாமறியா. எப்படியெனில், சுத்தமாயிருக்கிற அறுவகைச்சுவையும் தம்முடைய நிலையைத் தாமறியா; அதுபோல, முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தம்முடைய வடிவைத் தாமறியா.⁷

இறைவன் தனு, கரண, புவன போகங்களைப் படைத்து அவற்றுள் வியாபக வியாப்பியமாக இருக்கின்றான்; பதி பச பாசம் ஆகியவை இறைவனைப் போன்று அனாதி; ஆறத்துவாக்களே அவனது திருமேனி என்றெல்லாம் மேல் கூறப்பட்டன. ஈண்டு, இவற்றை நீக்க வேண்டியதன் காரணம் ஏனென்னில்; நீர் உடலுக்குள் இருக்கலாம், நீருக்குள் உடல் இருத்தலாகாது; தீ உடலுக்குத் தேவையான ஒன்று, அதற்காகத் தீக்குள் உடலை விடலாகாது; அன்னம் உடலுக்குத் தேவை, அன்னத்திற்குள் உடல் புகுதலாகாது; உடல் வண்டியில் பயணம் செய்யலாம், வண்டி உடலில் பயணம் செய்யலாகாது என்பன போலக் கொள்ளவேண்டும்.

தத்துவங்கள் நீக்கப்பட வேண்டியவை என்பதைச் சித்தியார் கூறுமிடத்து; ‘சுட்டியறிப்பும் பொருள்களெல்லாம் ஆவதாகியும் அழிவதாகியும் இடத்தால் ஒருதலையாத்லும் , பலவேறு வகைப் படுதலும் மலத்தொடு விரவுதலும் வேறுபடுதலுமாகிய இவ்வியல்பு களுடைமையால் நிலையற்றனவாக இருக்கின்றன. இத்தகைய அறிவினால் அறியப்பட்டன அனைத்தும் இல் பொருளாவன அன்றி ஒன்றும் நிலைத்தல் ஆவது இல்லை’⁸ என்று கூறுகிறது. இறைவனோடு இவற்றைச் சமமாக ‘ஆகியவை ஆறாதியில்’⁹ என்று கூறியதேனெனில் ‘உலகம் உருவமாகவும், பிறப்பினங்கள் உறுப்புகளாகவும் இச்சை அறிவு தொழில் முதலிய உட்கருவிகளாகவும் கொண்டு உயிர்களுக்கு அறிவு புகட்ட நாடகமாக இறைவன் நடிக்கின்றான்’¹⁰

இனி, அருணகிரிநாதர் தனு, கரண, புவன, போகங்களை வேறாகக் காண்பதைத் தம் பாடல்களில் குறிப்பிடுவன தத்துவ ரூபத்தைக் குறிப்பதாகும். அவற்றுள் தனுவை வெறுக்குமிடத்து; அருணகிரிநாதர்,

“அனலப் பரிபுக் கருணத் ரயம்வைத்
தடர்பொய்க் குருதிக் குடில்பேணா”(796)

எனும் தொடரில் அனல், புனல், கனல், முக்குணம் வைத்த பொய்யான குருதியால் காக்கப்படுகின்ற இவ்வியாக்கையைப் பாதுகாத்து அலைச்சல் உறுவேனோ? என்று கேட்பதால் உடல் வெறுப்பைப் புலப்படுத்துகிறார்.

“ஊனே நெலும்பு சீசீ மலங்க ளோடே நரம்பு கசுமாலம்
ஊழ்நோ யடைந்து மாளான மண்டு முனோ முன்ற கடைநாயேன், (1220)

என்ற பாடற்பகுதியும் அவ்வாறு அமைவதே. அருணகிரிநாதர் கரணங்களையும் தமக்கு வேறாகக் காண்கின்றபோது,

“கலவிதனிற் சுழலுமனம்”(742); “வேற்றுப்புலன்களைந்து”(683)

என வெறுத்துக் கூறுகின்றார்.

“... .. பஞ்சபூத

“உடலதுசு மந்தலைந் துலகுதொறும் வந்துவந்

துழலுமது துன்புகண்டு” (1219)

என்று கூறுமிடத்தில் புவனத்தை வெறுத்து அதனைத் தமக்கு வேறாகக் காண்கின்றார்.

“மனைமாண்குத ரான கணங்கரு

மனம்பேந்தினை யான தனங்களு

மடிவேன்றனை யீன அணங்குறு

வம்பராதி

மயமாம்பல வான கணங்குல

மெனப்ராந்தியும் யானென தென்றுறு

வனவாம்பிர மாத குணங்குறி

யின்பசார

இனவாம்பரி தான்ய தனம்பதி

விடஏன்றெனை மோன தடம்பர

மிகுதாம்பதி காண கணங்கன

உம்பரேசா” (724)

என்னும் பகுதியில் போகம் அனைத்தையும் அவர் தமக்கு வேறாயறிகின்றார். மேலும், தத்துவச்செயல் எல்லாவற்றையும் மொத்தமாக,

“.....புழு, விருக்கும் வீடதி லெத்தனை தத்துவ சதிகாரர்”(268)

“அஞ்ச பூதமுண் டாகடிய காரரிவர்

தங்கள் வாணிபங் காரியம லாமல்” (183)

என அருணகிரிநாதர் தத்துவச் செயல்களை வெறுத்துக் கூறுவனவற்றால் அவற்றை அவர் வேறாகக் காண்பதறியப் பெறுகிறது.

5.1.2. தத்துவ தரிசனம்:

மண்முதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களைச் சுத்தமாயா அசுத்தமாயா மலங்களின் செயலென்றும், சடப்பொருள்களென்றும், தன்னால் அறியப்பட்டன என்றும் தன் அறிவிலே விளங்கக் காணும்நிலை.¹¹

“மண்முதல் சிவமதீறாம் மலம்சடம் என்றல்காட்சி”.¹²
என்று உண்மைநெறி விளக்கமும் கூறுகிறது.

“ஆறாறு தத்துவமும் ஆணவமும் வல்வினையும்
மாறா அருளால் வகுத்துரைத்தீர் -வேறாகா
என்னை எனக்கறியக் காட்டீர்”¹³

என்ற உண்மைவிளக்கப்பாடலும் ‘வேறாகாஎன்னை’ என்பதால் மண்முதல் சிவமீறாக வேறாகக் காணப்பட வேண்டும் என்கிறது.

“ஒருபது மிருபது மறுபது முடனறு
முணர்வுற இருபத முளநாடி” (244)

என்றவிடத்துத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும் ‘உணர்வுற’ என்றதனால் அவை சடம் என்ற உணர்வு பெற்ற பின்னே இருபத்திலும் உளம் நாடும் என்பதை உணர்த்துகிறார் அருணகிரியார். இத்தகு நிலையே தத்துவதரிசனம். மேலும், தத்துவங்கள் சடம் என்பதை உணரவும் இறைவனது இருபத்ததை நாடவேண்டும் என்று பொருள் கொள்ளுமாறு அத் தொடர் அமைந்துள்ளதை நோக்குமிடத்து இருபத்ததையும் நாடல் இடைவிடாது நிகழவேண்டிய செயல் என்பதும் புலனாகின்றது.

5.1.3. தத்துவசுத்தி:

மண்முதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் வேறுபாடாகிய சுட்டறிவுகளில் தான்நில்லாமல் தத்துவங்கள் தன்னைத் தாக்காமல் கானலைத் தண்ணீர் என்று கண்டவுடன் கானலென்றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாதது போலவும், கனவில் யானையேறி மாலைகுடக் கண்டவன் விழித்தபொழுது அது மெய்யாகக் காணாமல் பொய்யாகக் கண்டது போலவும் தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கித் தானசைவின்றி அன்னியனாய் எங்கும் நிறைவாய் நித்தமாய் அறிவாயுள்ள முறைமையை அறிந்து நிற்கின்ற நிலை.¹⁴

“மண்முதல் சீவமதீறாம் வரைநனில் தான்நிலாது

கண்ணுத லருளால் நீங்கல் சுத்தியாய்க் கருது மன்றே”¹⁵

என்று உண்மை நெறி விளக்கமும் அவ்வாறே கூறுகிறது. இதனைத் தத்துவாதீதம் என்றும் கூறுவர்.¹⁶ சுருங்கக்கூறின், இந்திரியங்களைப் பிரித்துத் தனக்கு அன்னியமாகக் காணும்நிலை தத்துவசுத்தியாகும். “அவத்தை தத்துவ மழிபட” (267) என்று அருணகிரிநாதர் கூறும் தொடர் தத்துவசுத்தியாகும்.

5.1.4. ஆன்மரூபம்:

ஆசான் அருளினால் தன்னையும் தன்னிடத்தில் தளைத்துநின்ற தத்துவ வேறுபாடுகளையும் எவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் உடனாய் மறைத்துநின்ற ஆணவமலத்தினையு நீங்கித் தானறியு முறைமையும் அவனுடைய அறிவுக்கறிவாகி நின்று பாதுகாக்கிற நிலையையும் தன்னறிவிலே விளங்கக் காணும்நிலை.¹⁷ உண்மை விளக்கமும், 'அறுவகைச்சுவையும் புசித்து அதனை உணர்ந்து ஒருவன் சொல்லுகிற முறைமைபோல முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒன்றொன்றாக விசாரித்தறிந்து அம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலும் பொருந்தி அறிந்து வருகிற அறிவுகாண் நீயாகிய ஆன்மா'¹⁸ என்று கூறுகிறது.

"... .. பாயிருள் நீங்கிஞானந், தனைக்காண்டல் ஆன்ம ரூபம்"¹⁹ என்று உண்மை நெறி விளக்கமும் அவ்வாறே கூறுகின்றது. போற்றிப் பஃறொடையாகிரியரும் தம் ஞானகுரு தமக்கு இந்நிலையைத் தந்தமையைப் போற்றிக்கூறுமிடத்து,

"... .. ஆணவத்தின்,

ஆதி குறையாமல் என்பால் அணுகாமல்

நீதி நிறுத்தும் நிலைபோற்றி"²⁰

என்று கூறுகிறார்.

"அகில பூதவு டம்புமு டம்பினில்

மருவு மாருமி ருங்க ணங்களு

மவிழ யானுமி ழந்தஇ டந்தனில்" (1176)

என்று அருணகிரிநாதர் மேலையநிலையை குறிப்பிடுகின்றார். யானும் இழந்த இடம் என்பதால், தத்துவங்கள் நீங்கியபின் ஆணவம் இருக்கும். ஆணவம் அடங்குவதே ஆன்மரூபம் என்று உணரவைக்கிறார். (ஆன்மா- உயிர், ரூபம்வடிவம்; ஆணவச் சட்டை-முகமூடிஉயிரினை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். அதுகழன்றவுடன் உயிரின் வடிவம் புலப்படும் என்பது பொருள்) மற்றுமோரிடத்து,

"முக்குண மதுகெட நானா வெனவரு முத்திரை யழிதர" (1146)

என்பதனாலும் ஆன்மரூபத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனை உணரவேண்டுமெனில் இறைவனின் உபதேசப் பொருளை உணர வேண்டும். அதற்கு ஆன்மரூபத்தைக்காண வேண்டும்; அதற்கு எனது, யான் என்பன போகவேண்டும்; நான்போனால் எனதும் போகும்.

நான்போயொ டுங்கஅ டங்கலு

மாய்ந்தால் விளங்கும் தொன்றினை யருளாயேல்" (1187)

என்கின்றார் அருணகிரிநாதரும். சித்தியாரும், 'யான் செய்தேன் பிறர்செய்தார் எனதுயான் என்ற நிலைகளை அறிவால் அறிந்து நீக்கிட வேண்டும். அப்போது வினை ஓடி ஒளிந்துகொள்ளும் தத்துவங்களும் தம்மை விட்டு நீங்கி ஆன்மரூபத்தை வெளிப்படுத்தும்'²¹ என்கிறது.

5.1.5. ஆன்மதரிசனம்:

ஆன்மசெய்தி எவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் தத்துவம் முதலியவைகளை எனதென்றும், பசுஞானத்தினை யானென்றும் நின்ற பொய்யறிவு நீங்கிப் பழைய சிற்றறிவாகிய சுட்டறிவு கழன்று நின்றநிலை.²² சுட்டறிவாவது, “கடவுள் ஒருவர் உண்டு என நம்புமிடத்துப் பொதுவான ஒரு மெய்யறிவு விளங்கும். கடவுளின் பேரறிவு விளக்கத்தினை ஏறும்புமுதல் யானை ஈறாகக் கண்டுகளித்தால் ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்படும். இறைவன் கல்லினுட் சிறுதேரைக்கும் கருப்பை அண்டத்து உயிர்க்கும் புல்லுணவு அளித்துக்காக்கும் செயலை நினையுந்தோறும் உள்ளக்கிவும் உள்ளக்களிப்பும் தோன்றும். இன்னும் இறைவனின் அருட்பெருங் குணங்களையெல்லாம் ஊன்றி உணர்ந்தால் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்படும். இவற்றாலெல்லாம் இறைவனை அடையமுடியாது. இத்தகைய அறிவு நிலைகளான சிற்றறிவு நிலைகளே சுட்டறிவாகும். இந்நிலை நீத்து சிவனே துணையென்று தன்னையும் இழந்து நிற்பார்க்கே இறைமை தன்னைத் தோற்றுவித்துத் தன் முழுமுதல் இன்பவிளக்கத்தை அவருளத்தில் ஏற்றி வைத்துத் தன்னை நன்கினிது புலப்படுத்தும்”.²³

“நீயும்நின் செயலொன் றின்றி நின்றலே தெரிச னந்தான்”²⁴
என்கிறது உண்மைநெறிவிளக்கமும். சிவப்பிரகாசம், ‘ஆன்மா பெத்தத் தன்மையிலே உலகத்தோடுங்கூடி வாழ்ந்தபொழுது தனக்கென ஒரு செயலில்லாமல் இருக்கச் செய்தேயும் தன்செயலாகச் செய்கிறோமென்று நின்ற முறைமையும் முத்தித் தன்மையிலே சிவனுடைய அருளாலே தற்காட்சி வந்தவிடத்து அந்த அருளொடுங்கூடி அறிகிற தொழிந்து நமக்கென்றொரு செயலில்லையென்று தன்னுடைய செயலற்ற நிலையையும் அறியும்முறை’²⁵,

“நானா ரொடுங்க நானார் வணங்க, நானார் மகிழ்ந்து உனையோத நானா ரிரங்க நானா ருணங்க, நானார் நடந்து விழநானார்” (1220)
என்பது அருணகிரிநாதர் தத்துவம் முதலியவை எனதென்றும் பாச அறிவினை யானென்றும் நின்றநிலை நீங்கிச் சுட்டறிவு கழன்ற நிலை.

“என்னால் சுதிக்கவும் என்னால் முதிக்கவும்
என்னால் சலிக்கவும் தொந்தநோயை
என்னா லெரிக்கவும் என்னால் நினைக்கவும்
என்னால் தரிக்கவும் இங்குநானார்” (908)

என்று அவர் கூறுகின்றது ஆன்மதரிசன நிலையையே குறிக்கிறது.

“வெய்யவினை என்னிச்சை யோஅருண ஈசா
படைத்தனிக்கும் உன்னிச்சை யன்றோ உரை”²⁶

“ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே...”²⁷

“காட்டுவிப் பானும் இருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
யாட்டுவிப் பானும் ஒருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே”²⁸

என மற்றவர்கள் கூறுமிடங்களெல்லாம் ஆன்மதரிசனநிலை அவர்கட்கு வாய்த்த நிலையைச் சுட்டுகின்றன.

5.2. உயிராக்கமும் சிவநோக்கமும்:

520. ஆன்மதரிசனத்தைத் தலைப்பட்ட உயிர் தனக்கு அந்நிய மின்மையின் அரங்கமில் செலும். இந்நிலையில் ஆன்மா தத்துவக் கூட்டினின்றும் விடுதலையான சுதந்திரப் பறவையாக அது கருதப்படுகிறது. ஆன்மதரிசனத்திற்குப் பின் ஆன்மாவுக்கு அடுத்து ஊர்வது அதனைப் போன்றது வேறு இல்லை; இந்நிலையே சிவநோக்கம் எனப்பெறுகிறது.

நொய்யும் நொறுங்கும் களைந்து அரிசி ஆக்கினார் என்பது போல, உயிரிடத்திலிருந்த குற்றங்களைக் களைந்து மலத்தைப் பக்குவப்படுத்திச் சிவபோகத்தை அனுபவிக்கும் நிலையைக் கூறுவதால் உயிராக்கம் என்ற தலைப்பும் சிவநோக்கம் என்பதனுடன் இணைத்துக் கூறப்பெறுகிறது. இவை இரண்டும் ஒன்றையொன்று உயிரும் உடலும்போல பின்னிப்பிணைந்து நின்றவின் ஒன்றாகவே கூறப்பெறுகின்றன. எனைத்துணை வலிமை பெற்றாலும் உயிர்க்கு இறையருளில் திளைத்தலான முத்தியைவிடச் சிறந்தவொருநிலை யாண்டும் எப்பொழுதும் நித்தியமானது இல்லையாதலின் முத்தி ஈண்டு உயிராக்கம் என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறது. எனவே, உயிராக்கம் கிளவியாக்கம் போலவும், சிவஆக்கம் சிவச்செல்வம் போலவும் பொருள் கொள்ளப்பெறுகின்றன.

5.2.1. ஆன்ம சுத்தி:

தனக்கெனச் செயலில்லாத உயிர் தன்னுடைய சுட்டறிவு எவ் விடத்திலும் தோன்றாமல் கெட்டுத் தன்னிடத்திலே விளங்கப்பட்ட அருளினாலே தற்பூரணம் எல்லாமடங்கித் தன்னுடைய செயலெல்லாம் அருளின் செயலாய்த் தன்னை அந்த ஞானம் அடக்கின முறைமையும், தானந்த ஞானத்தில் அடங்கின முறைமையும் எவ்விடத்திலும் தோன்றாமல்கலப்பில் உடலேதானாயும் தானே உடலாயும் நின்ற முறைமைபோல முதல்வனே தானாய் நின்றநிலை.²⁹

“.....தான், போய்இவன் தன்மைகெட்டுப் பொருளிற் போய் அங்குத் தோன்றா தாய்விடில் ஆன்ம சுத்தி”³⁰

என்று அந்நிலையை உண்மை நெறி விளக்கமும் கூறுகிறது.

ஆன்மசுத்தி நிலையை அடைய வேண்டும் என்று அருணகிரிநாதர் இறைவனிடத்து வேண்டுமிடத்தில்,

“எனது யானும் வேறாக எவரும் யாதும் யானாகும்
இதயப் பாவ னாகீத மருள்” (1048)

என்கிறார். அத்தகையநிலை செயலளவில் மட்டும் முடியாது, இதயபாவனையும் சேர்ந்தவிடத்தே ஏற்படக்கூடியது என்பதையும் உணரவைக்கின்றார். இதனையே ஞானிகள் கூறுமாறு;

“யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்”³¹.

“உலகத் தொரு நீயாகித் தோன்ற
விழுமிய பெறலரும் பரிசில்”³².

‘அனைத்தும் பிரம்மமேயென்று உணர்ந்தவன் அடைவதும்
பிரம்மத்தையேயாகும். அவ்வாறின்றி இடையில் ஒரு மாயை
இருக்கிறதென்று கருதுவானாயின் அவன் அப்பியாசித்த வித்தை
யெல்லாம் இழிந்ததேயாகும்.’³³ என்பன அவை.

தன்னை யந்த ஞானம் அடக்கினமுறைமையை அருணகிரிநாதர்
கூறுமிடத்துத் ‘தாமரை மலர்போன்ற இறைவனின் திருவடி
நினைப்பில்லாத தன்னை விராலிமலையில் இறைவன் தான்
வீற்றிருப்பதாகக்கூறி அத்தலத்தை மனத்தில் நினைக்கவைத்து அங்கே
வரவழைத்துத் தன்னுடைய மனத்தில் உள்ள ஆசைகள் குற்றங்கள்
இவைகளை ஒழித்து ஞான அமுதப்பிரசாதத்தைத் தந்த அன்பை
மறக்கமாட்டேன்’ (915) என்கிறார். அருணகிரிநாதர் தானந்த
ஞானத்தில் அடங்கியதைக்

“காமுக னகப்பட்ட வாசையைம றப்பித்த
கால்களை மறக்கைக்கும் வருமோதான்” (426)

என்கிறார். தன்னுடைய செய்தியெல்லாம் அனுக்கிரகத்தினது செய்தியாய்
ஆனதை,

“ஆனாத ஞான புத்தி யைக்கொ டுத்ததும்
ஆராயு நுல்க ளிற்க ருத்த ளித்ததும்
ஆதேச வாழ்வி னிற்பர மித்தி னைத்துயி ரழியாதே
ஆசாப யோதி யைக்க டக்க விட்டதும்
வாசாம கோச ரத்தி ருத்து வித்ததும்
ஆபாத னேன்மி கப்ர சித்தி பெற்றினி துலகேமும்
யானாக நாம அற்பு தத்திருப்புகழ்
தேனூற வோதி யெத்தி சைப்பு றத்தினும்
ஏடேயு ராஜ தத்தி னைப்ப ணித்ததும் இடராழி
ஏறாத மாம லத்ர யக்கு ணத்ரய
நானாவி கார புற்பு தப்பி றப்பற
ஏதேம மாயெ னக்க நுகர் சித்ததும் மறவேனே” (1132)

என்று அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடற்பகுதியில் தான்
சிறந்த அறிவைப்பெற்றதும், சிறந்த நூல்களை ஆராய வைத்ததும்,
திருப்புகழ் பாடவைத்ததும், மற்றும் பலவற்றிற்கும் இறையருளின்
செயலே காரணம் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

5.2.2. சிவருபம்:

சடசித்துகளாகிய தாபரசங்கமங்களுள் எல்லாம் தான் வேறறநின்று பெருமை பொருந்தின அருட்சத்தியே தனக்கு உடலாகி ஆணவமலம் உடனாயிருக்கப்பட்ட உயிர்கள் பாவ பேதங்களை மனத்தில் கொண்டு தனது ஆசை அறிவு செயல்களின் செய்தியாகிய மாயா தத்துவங்களினால் படைத்தும் வணங்கியும் அழித்தும் மலபாக முடிவிலே யிந்தத் தத்துவங்கள் வேறாகுமாறு சத்திநிபாதத்தை விளைவித்துச் சத்திநிபாதத்தின் வழியிலே புறத்தே கண்ணுக்குத் தோன்ற மானிட சட்டைசாத்தி. எழுந்தருளி வந்து தான் வேறற நிற்கிற முறைமையைத் தருகின்றவன் ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அறிவிற்கு அறிவாயிருக்கிற முதல்வனே என்று உறுதி, காரணம், மெய்ம்மை ஆகியவற்றால் மயக்க வேறுபாடின்றித் தன்னறிவிலே விளங்கக் கண்டு நிற்கின்றநிலை.

சுருங்கக் கூறின் இறைவன் ஐந்தொழிலால் உயிரை உய்விப்பான் என்பதைத் திடமாக அறிதல். இக்கருத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாக,

“எவ்வடி வுளும் தானாம் எழிற்பரை வடிவ தாகிக்
கவ்விய மலத்தான் மாவைக் கருதியே ஒடுக்கி ஆக்கிப்
பவ்வம்ண் டகலப் பண்ணிப் பாரிப்பான் ஒருவ னென்றே
செவ்வையே உயிருட் காண்டல் சிவருப மாகு மன்றே”³⁴

என்று உண்மை விளக்கமும் கூறுகிறது. எனவேதான், டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணனும், “இந்தப் பிரபஞ்சத்தை மட்டும் வழிபடுபவர்கள் காரிருளில் உழல்கின்றனர். பிரமத்தை மட்டுமே வழிபடக் கூடியவர்கள் இன்னும் அதிகமான இருளில் புகுகின்றவர்களைப் போன்றவர்களாவார்கள். யார் இவ்விரண்டனையும் ஒன்றாகக்கூட்டி அவற்றினை ஒன்றாக அறிகின்றார்களோ அவர்கள் முன்னதை அறிவதன்மூலம் :: கடந்து, இரண்டாவதனை அறிவதால் அமரத்துவம் எய்துகின்றனர்”³⁵ என்ற உபநிடதக்கருத்தினை எடுத்துக் கூறுகின்றார். இந்நிலையைச் சமரச சன்மார்க்கம்³⁶ என்பர் மறைமலையடிகள்.

இறைவன் தனக்கு அருளுவான் என்பதைத் திடமாக அறிந்து,

“களிகூரு முனைத்துணை தேடு
மடியேனை சுகப்பட வேவை
கடனாகு மிதுக்கன மாகு முருகோனே” (293)

என்ற தொடரால் சுகப்பட வைப்பவன் இறைவன் என்பதையும் இஃது அவன் கடமையாகும் என்பதையும் பிரதிக்கனையால் விளங்கக்கண்டார் அருணகிரிநாதர்.

இறைவன் தனக்குக் கட்டாயம் அருளுவான்; மோட்சம் தருவான் என்பதை ஏதுவாலும் கூறுகின்றார்.

“எயினர்கு லோத்தமை யுடன்மயில்மேற்கடி
தெனுதுயிர் காத்திட வரவேணும்
மடுவிடை போய்ப்பரு முதலையின் வாய்ப்படு
மதகரி கூப்பிட வளையூதி
மழைமுகில் போற்கக பதிமிசை தோற்றிய
மகபதி போற்றிடு மருகோனே” (1204)

என்பதனால் அதனை உணர்த்துகின்றார். ஈண்டுக் கசேந்திர மோட்சம் அளித்தவன் திருமால்; அத்திருமாலே போற்றக் கூடியவன் முருகன்; அவனைவிட அருளிலும் மேம்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா! அதுமட்டுமின்றி எயினர் குலத்திலே பிறந்தவன் வள்ளி, அவளையும் தனக்குச் சமமாக ஆக்கிக்கொண்டான் முருகன். இத்தகைய காரணங்கள் அத்தொடரில் புலனாவதால் இறைவன் உதவுவான் என்பதை ஏதுமுலமாகக் கூறுகிறார். திருட்டாந்தமாகவும் இறைவன் தனக்கு உதவினான் என்று அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகின்ற போது,

“பாத பங்கய முற்றிட வுட்கொண்
டோது கின்றதி ருப்புசும் நித்தம்
பாடு மன்பது செய்ப்பதி யிற்றந் தவனியே” (105)

என்கிறார். பாதபங்கயம் உறவேண்டு மென்றால் இறைவன்புகழை ஓதவேண்டும். அதனைப்பாடலில் வடிப்பது கடினம். அதனையே தனக்குத் தந்தவன் இறைவன். இத்தகைய அருட்குணம் உடையவன் மோட்சம் மட்டும் தராமலா விடுவான் என்று மனத்தில் உறுதிகொண்டார்.

“தமியேன் மலங்குறிநு வினைநோயி டிந்தலற
ததிநாளும் வந்ததென்முன் வரவேணும்
.. ..

அவமேபி றந்தஎனை லன்பர்ப்பு
மமுதாலயம்பதவி யருள்வோனே” (1240)

என்று அருணகிரிநாதர் கூறுமிடத்து, வீணாகப் பிறந்தவனையே காத்தவன் இல்லையா; இப்போது மலங்களும் வினைநோயும் இடிந்தலறும் நேரம் வரும் சமயத்தில் அருள் தராமலா விட்டு விடுவான் என்ற நம்பிக்கைமூலமும் திருட்டாந்தத்தால் உறுதிசெய்து கூறுகின்றார். சிவருப நிலையினையே தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகர்,

“திரிவிதமா மறிவுதனிற் றேர்ந்திரண்டுங் கீழிடவே
தேசுதாய் மேலதுவாய் நிற்பதுவே சிவருபம்”³⁷

என்பதால் பாசஞானமும் பசுஞானமும் கீழ்ப்பட பரஞானம் மேலாகப் பிரகாசித்து நிற்பது என்று கூறுகிறார். சிவஞான நிலை அல்லது பரஞான நிலை சிவருபம் என்று குறிப்பிடப்பெறும் என்றும் இதனால் விளங்குகிறது. இத்தகைய பரமஞான நிலையை அருணகிரியார் இறைவனிடம் கேட்குமிடத்து,

“மிகுபர மதான ஞான நெறிதனை விசார மாக

மிகுமுன துருப தான மருள்வாய்” (1268)

என்று வேண்டுகிறார். இதற்கு வ.சு.செ. அவர்கள், “மிகுபரமதான, மிகு சிரேஷ்டமான மேலான ஞானமார்க்கத்தை விசாரமாக ஆராய்ச்சி செய்ய; மிகும்மிக்கு விளங்கும் உன்னுடைய ரூபதானம், ரூபபரிசை சாரூபம் என்னும் நன்கொடையை அடியேனுக்குத் தந்தருளுக”³⁸ என்று உரை கூறி, “இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் சாயுஜ்ய நிலையினும் அருணகிரியார்க்குச் ‘சாரூப பதவியே’ விருப்பம் போலும் அது பற்றியோ(யே) கிளிருபம் வாய்த்தது! சாரூபம் சன்மார்க் கத்தாற்கைகூடுவது” என்று கூறி அடிக்குறிப்பும் கொடுத்தார்.

முத்தியில் 32 நிலைகள் கூறப்படும்.³⁹ சில இடங்களில் 20 ம் கூறப்படுகிறது.⁴⁰ எப்படியாயினும் சுகரூபத்துக்கடுத்தே சிவரூபம் அல்லது சுகரூபம் சிவரூபத்துக்குள் அடக்கம் என்றே அவை கூறுகின்றன. இதற்குமேல் சிவபோகத்தை - பரமுத்தியைக் கூறுகின்றன.

அருணகிரிநாதர் சாரூப பதவிவரை விரும்பவில்லை. அதற்கு மேலான சாயுச்சிய நிலையையும் அதற்கு மேலான பரமுத்தியையும் விரும்பினார். அவ்வாறு அவற்றை அடைவதற்கு இடையில் நிற்கும் உயர்ந்த நிலைகளுள் சிறந்தது சாரூப பதவியான சுகரூபம், எனவேதான்,

“துகளில்சா யுச்சியக் கதியையீ றற்றசொற்

சுகசொரு பத்தையுற் றடைவேனோ”(425)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும்; “தச காரியத்திலே சாலோக சாமீப சாரூப மென்பதில்லை. அந்தத் தகசாரியம் என்பது பதிபசுபாச இலட்சணம் என்றறியவும்”⁴¹ என்று கூறப்படுவதாலும் சிவரூபம் என்பதும் சுகரூபம் என்பதும் சாரூப பதவியைக் குறிக்கவில்லை என்பதும் புலனாம்.

சுகரூபம் முத்திநிலையாகாது. இதற்குக் காரணம், “உடலில் சிரசின் சத்திசிவ சொரூபமான அபான பிராண சேர்க்கையைத் திருமணமாக்கினர். அங்கு உதிக்கும் இன்பநிலையை ஆனந்தம் என்கொண்டனர். இந்த ஆனந்த நிலையில் மனம் அசையாது நிற்பதை(ப்) பிர்மானந்தம் என்று கூறினர். இதைச் சுகரூபம் என்றும் கூறுவர். இந்தநிலை முத்தியாகா விடினும் இந்திரியங்களை(ச்) ஜெயித்து நிற்கும் ஒரு சுகநிலையே ஆகும்”⁴² என்று அறிஞர் கூறுவர்.

5.2.3. சிவதரிசனம்:

உயிர் என்பது எவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் எனதென்றும் யானென்றும் நின்ற அசித்திய அறிவு நீங்கித் தேசிக முர்த்தியினுடைய அருள் அறிவு பிரகாசித்து நின்றநிலை.

முதல்வனுடைய திருவடி தன்னை உணர்ந்தும் பகுதியாகத் தாக்குவதான உணர்வின்பங்களை அவன் அவள் அதுவாய் நோக்கும் இடமெல்லாம் அவனுடைய அருளையே கண்டனுபவிக்கும் நிலை.

முதல்வனுடைய அருட்காட்சியிலே முன் உயிர்க்குயிராக நின்று அறிவித்த திருவடிஞானமாகிய பரையானது யானென தென்பதற நின்றது திருவடியென்றும்; சோகம் தோன்றிச் சுகத்திற் பட்டுப் பார்க்கப்பட்ட பாசப்பரப்பெங்கும் சோதிக்குட் சோதியாம் சிவமாய்த் தோன்றுவது முகமென்றும்; தரிசித்த அந்தச் சிவப்பேற்றில் வாக்கு மனம்கடந்த ஓர் இன்பமுண்டாம். அதுவே முடியென்றும்; சிவனடிக்குத் திருவடி என்றும் திருமுகமென்றும் சொல்லப் படுபவைகளின் உண்மையை மிகவும் தெளிந்து அதுவே பொருளாய் மண்முதலான தத்துவங்களின் மீண்டும் மனத்தைச் செலுத்தவிடாது துறந்துநின்ற நான் பிரமமென்னும் உயிரறிவான தன்னிலையிலேயும் நில்லாமல் மேலான பரையிலேயும் நின்றமுந்தாது, சிவப்பேற்றிலாகும் அறிதற்கரிய பரமானந்தத்தே சேர்தல்சிவனை உள்ளபடி தரிசிப்பதாகும் சிவதரிசனமென்று சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன.⁴³

“வருமிதனுக் கதிபதியாய் வாட்டிமல முணல் காட்டல்

வாழ்சத்தி யெனத்தோன்றக் காட்டிநிற்றல் காட்சியதாம்”⁴⁴

என்ற தொடரால் பரஞானம் கைவரப்பெறுகின்ற நிலைக்குத் தலைவனாகி மலமறுத்து மலநாசம் செய்வது நிலைத்துநிற்கின்ற திருவருளே என்பது உணரப்பெறுகிறது. இவற்றால்; எல்லாம் இறையருள் எனவும், எல்லாம் இறைசெயல் எனவும் உணரக்கூடிய மனோலயநிலையே சிவதரிசனம் என்பதும் பெறப்படுகிறது முத்திநிலைகளுள் இஃதும் ஒன்று. இதில் சுகாதீதம், சுகப்பேறு, பரமானந்த தரிசனம் ஆகியவை அடங்கும்.⁴⁵ எனவே, அத்தகைய மனோலய நிலையான சிவதரிசனத்தைத் தரக் கூடியவன் இறைவன் என்பதை உணர்ந்த அருணகிரிநாதர்,

‘மாயா தீதம, னோல யந்தரு நாதா’ (705) என்று இறைவனைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், இந்நிலையை அவர், ‘மவுனசுகமகோததி’ (795), ‘சமாதி மனோலயம்’ (235, 352), ‘மனோலயம்’ (506), ‘மவுன சுகசலதி’ (512), ‘மவுன வெல்லை’ (660) எனவெல்லாம் குறிப்பிடுகின்றார்..

5.2.4. சிவயோகம்:

மனத்தில் எப்போதும் பேரின்ப நிலை தலை தூக்கி நிற்க வேண்டும். அந்தப் பேரின்பநிலை குலைந்து, உலகநினைவு வந்து பொருந்தினாலும் அந்த உலகப் பொருள்களை அறிவில்லதாய்ச் சடமாய் அழிந்துபோகிற பாசமெனக் கண்டு, இந்தப் பாசத்துள் பொருந்தியுள்ள உயிருக்குச் சுதந்திரமாய் ஒரு செய்தியும் இல்லையெனக் கண்டு, இவ்வுயிர்க்கு மேலாம் ஒப்பில்லாத அருள் கண்ணாக நிற்பதனைக் கண்டு, அவ்வருளினுட் பரையை அடியாகவும் சுகத்தை முகமாகவும் இன்பத்தை முடியாகவும் கொண்டு நின்ற சிவத்தினது உண்மையைக் கண்டு, உலகில் அவன் அவள் அது எனப் பொருந்திநின்ற சடசித்துகள் எல்லாவற்றையும் அந்தச் சிவத்தினாலே பற்றிப் பார்த்து, மறப்பினைச் செய்வதும் நினைப் பினைச் செய்வதும் அறிவிக்க அறியும் உயிரறிவும் வினைப் போகமும் சிவன்தானே யென அறிந்து, அவனைத்தவிர வேறோரு பொருளும் (திரணம்) அசை வில்லை எனக்கண்டு, அகமும் புறமும் அந்தச் சிவத்துடனே கூடிநின்றலே சிவயோகமாகும்.⁴⁶

சுருங்கக் கூறின், மீளவும் பாசஞானம் காணாமைப் பொருட்டு திருவருளிடத்தில் செயலறநின்ற இன்பமும் ஒடுங்க அவ்வின்பத்துள் புகுந்து அழுந்தி அனுபவிக்கும்படி நின்றல் சிவயோகமாகும். அஃதாவது சிவஇன்பத்தில் திளைக்காது அதில் ஒன்றாதல் (சிவம் + யோகம் = சிவத்துடன் சேர்தல்).

“அந்திபோல் உருவும் அந்தியிற் பிறைசேர் அழகிய சடையும்
வெண்ணீறும்

சிந்தையால் நினையிற் சிந்தையுங் காணேன் செய்வதென்”⁴⁷

என்று இந்நிலையைச் சேந்தனார் கூறுகிறார். இதனையே சுவாமிநாத தேசிகரும், “திருவருளோடு அழுந்தாது சேர்ந்து அருளாய் நின்றல்”⁴⁸ என்கிறார்.

“யானுனைப்பொல் சிந்தை யாகவேக னித்து” (786);

“நீயேநானாய்” (1041, 220, 862, 1053, 1130, 93);

“நீவேறெனா திருக்க நான்வேறெ னாதி ருக்க” (220);

“சிவயோக பதந்தனின் வாழ்வுபெறும்படி” (794);

“சிவஞான பரயோகம்” (927);

எனச் சிவயோகநிலையை அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார்.

சைவசித்தாந்த உரைநடை ஆசிரியர் சிவயோகம் என்பது ஞான பூசை செய்வது என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனை அருணகிரிநாதர்,

“பல வாசைகள், கழித்தி டுஞ்சிவ யோகமு ஞானமு மருள்வாய்” (873);

“சிகரம் அருந்த வாழ்வது சிவஞானம்

சிதறி யலைந்து போவது செயலாசை” (658)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவயோகநிலை எப்படி இருக்கும் என்பதை அருணகிரியார், 'ஐந்து பூதங்களும், ஆறுசமயங்களும், வேதமும், புராணங்களும், கலைகளும், ஐம்பத்தொரு விதமான எழுத்துகளும், பல உருவங்களையுடைய தேவர்கள் முதலானவர்களும், இயங்கும்பொருள் இயங்காதபொருள் ஆனவையும், உயர்ச்சியுள்ள பிரமனும், மேக நிறத்துத் திருமாலும், அந்திவண்ணனாம் உருத்திரனும், நிலவு, வெயில் என்பவற்றை வீசுகின்ற சந்திரனும், சூரியனும், அசுபை என்னும் அம்ச மந்திரமும், விந்துவும், நாதமும் இவையெல்லாம் கலந்த ஒன்றாய வடிவமே அந்தப்பரம் பொருளின் சொரூபம் எனப்பாவித்து இருத்தலே சிவயோகம் (357)' என்கிறார். மற்றோரிடத்தில்,

“தூங்கிய பார்வையொடு தாங்கிய வாயுவொடு
தோன்றிய சோதியொடு சிவயோகந்
தூண்டிய சீவனொடு வேண்டிய காலமொடு
சோம்பினில் வாழும்வகை அருளாதோ” (1239)

என்பதால் சோம்பல் நிலையில் இருப்பதும் சிவயோகமே.

“சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பதுஞ் சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
சோம்பர்கண் டாரச் சுருதிக்கண் தூக்கமே”⁴⁹

என்று சிவயோகத்தைத் திருமூலர் கூறுகிறார்.

“ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத்
தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம்பெறுவ தெக்காலம்”⁵⁰

என்று பத்ரகிரியாரும் கூறுகிறார்.

5.2.5. சிவபோகம்:

இறையின்பத்தைப் புசித்தலும், இறைவனுடன் இரண்டற நின்றலும், எச்செயலும் இறைசெயலாகவே நிகழ்ந்ததென்று கருதித் தன்னை அவை பாதிக்காத தன்மை பெறுதலும் முதலிய உயர்ந்த தன்மைகளைப் பெற்ற நிலையே சிவபோகம் என்பதாகும்.

“பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலைகளவு கள்ளுப்
பயின்றிடினும் நெறியல்லா நெறிபயிற்றி வரினும்
சாதிநெறி தப்பிடினும் தவறுகள்வந் திடினும்
தனக்கென ஓர் செயலற்றுத் தான்அதுவாய். நிற்கில்
நாதன்இவன் உடல்உயிராய் உண்டுநங்கி நடந்து
நானா போகங்களையுந் தானாகச் செய்து
பேதமற நின்றிவனைத் தானாக்கி விடுவன்
பெருகுசிவ போகமெனப் பேசுநெறி இதுவே”⁵¹

என்று உண்மை நெறிவிளக்கம் சிவபோகநிலையைக் கூறுகிறது. இந்நிலையே சீவன் முத்திநிலை; இதனை அருணகிரிநாதர்,

“மாயாதீத மனோ லயம்” (705); “மவுனபஞ் சரமனோ லயசுகம்” (III0)

எனக் கூறுகிறார். இவற்றால் ஒருண்மை புலனாகிறது; ‘சும்மாயிரு சொல்லற என்றலுமே அம்மா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே’⁵² என்று அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகின்ற தொடரின் பொருள் இந்நிலையே என்பது அவ்வுண்மை. என்னை? எல்லாம் இறையருள் இறைசெயல் என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் சும்மாயிருக்க வேண்டிவரும்; அப்போது சொல்லறும்; அப்போது மவுனம் ஏற்படும், பின் ஞானம் ஏற்படும். ஞானம் என்பது மோன வரம்பாகவின் மவுனத்தில் அமைதியும் சுகமும் ஏற்படும். இதனையே மவுன பரமசுக மகோததி (795) என்று அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகிறார். இந்நிலை மற்றவர்க்குக் கூறொணாதது என்பதனை,

“ஞானா கரனே நவிலத்தகுமோயானாகிய வென்னை விழுங்கிவெறுந் தானாய் நிலைநின் நதுதற் பரமே”⁵³;

“ஒவ்வா தெனவே யுணர்வித் ததுதான்

அவ்வா றறிவா ரறிகின் நதலால்

எவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே”⁵⁴

எனவரும் அருணகிரிநாதர் வாக்காலும் உணரப்பெறுகிறது. சும்மா இருத்தல் நிலைசீவன்முத்தி நிலையாகும். “மனம் பொறிகள் வாயிலாகப் புலன்கள்பால் செல்லாது தடுத்து, பின் மனம் ஆழிய ஜீவன் பரமான்மாவில் ஐக்கியமாவதற்கு வேண்டி யோக நித்திரை செய்யும் நிலை. இதனை வேதாந்திகள் ‘விருத்தி சூனியநிலை’; ‘நளவிற் சுக சுமாதி,’ ‘நடுவுநிலை’ என்று கூறுகின்றனர்”⁵⁵ இச்சும்மா இருக்கும் நிலையையே எல்லா நூல்களும் வற்புறுத்துகின்றன.

“சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெல்லாம்

அம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவும் கேட்கும் அறிவின்றியே

பெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பிஎன் பேதைமையால்

வெம்மாயக் காட்டில் அலைந்தேன் அந்தோ! என்விதிவசமே”⁵⁶

என்கிறார் தாயுமானவரும். இந்தச் சுகத்தைப் பெறவே எல்லா அருளாளர்களும் ஏங்கி நின்றனர். வள்ளலாரும் இதனை,

“இன்று வருமோ நாளைக் கேவருமோ! அல்லதுமற்

றென்று வருமோ அறியேன் எங்கோவேதுன்றுமல

வெம்மாயை யற்று வெளிக்குள் வெளிகடந்து

சும்மா இருக்கும் சுகம்”⁵⁷

என்கிறார்.

5.3. முத்திக்கொள்கைகள்

5.3.0. உயிர்க்கு இரண்டு நிலைகள் உள. ஒன்று கட்டுற்ற நிலை; இரண்டாவது கட்டற்றநிலை. கட்டுற்றநிலையே கேவல சகலங்கள். கட்டற்ற நிலையே சுத்தநிலை. இந்நிலையில் உயிர் இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கின்றது; உயிர் இன்புறும்நிலை இஃதே; இஃதே முத்தி. இம்முத்தியில் பதமுத்தி, பரமுத்தி என்ற வகைகள் உள்ளன. இவற்றில் சிறந்தது பரமுத்தி.

மதங்காகமம் முத்தியைப்பற்றி, “மோக்ஷம் எழுவகையானது. ஒன்று பரம்; அது ஸைக்ஷமம் என்று சொல்லப்படும். ஏனைய அபரமானது காரிய கோசரம், காரண கோசரம், ஆதீதம், பரிபூரணம், ஸ்வதந்திரம் ஸர்வதோமுகம் என்று அறுவகைப்படும். தடைபடாத ஞான கிரியா சத்தியோடு தனக்குமேல் தலைவன் இல்லாது பரனாகவே பேதமற நின்றல் பரமுத்தி. மற்ற ஆறும் தடைபட்ட ஞான கிரியா சத்தியோடு ஜீவனாகி நின்று சிவானுபவ மேலீட்டால் பாசத்தையிட்டுச் சமமாக இருத்தல். பின் சொல்லிய ஆறு பேதங்களும் ஸ்தூலங்கள் எனப்படும்”.⁵⁸ என்று கூறுகின்றவிடத்துப் பரமுத்தியே சிறந்த தென்கிறது.

இவ்வியலில் பதமுத்தியும் பரமுத்தியும் முத்தியில் உயிரின் நிலையும் பிறமத முத்திக்கொள்கைகளும் அருணகிரிநாதரின் முத்திக்கொள்கைகளும் இடம் பெறுகின்றன.

5.3.1. பதமுத்தி:

பதமுத்தி மணம் செய்து கொண்டவரைப் போன்றது. மணம் முடிந்தவர் தாமும் சிற்றின்பம் மருவி பின்வரும் சந்ததியினருக்குக் காப்பாகவும் அமைவது போல் பதமுத்தி எய்தினோர் பேரின்ப நிலையை அடைந்து தாமும் கேவல நிலைப்பட்ட உயிர்களைப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் உழல்வித்து அவ்வுயிர்களை முன்னேற்றும் இறைவனின் ஐந்தொழிலுக்கும் அவன் ஏவல்வழி உடனின்றல். சாலோக, சாமீப, சாரூப பதவிகள் மூன்றும் பதமுத்திகளாகும்.

“சன்மார்க்க முத்திகள்கா லோக்கியசா மீபய

சாரூப்பிய சாயுச்சிய மென்றுசதுர் விதமாம்

முன்மார்க்க ஞானத்தால் எய்துமுத்தி

முடிவென்பர் முன்றினுக்கும் முத்திபத மென்பர்”⁵⁹

என்று பதமுத்தியைச் சிவஞானசித்தியார் குறிப்பிடுகிறது.

முத்திகளைப்பற்றி ஒழிவிலொடுக்கம், “முப்புத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதிகளைவது சரியை; அவற்றை அறிந்து நீக்கிய தன்னை

அருளால் அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோகபதம்; ஆங்குத் தனக்கு அறிவித்த அவ்வருளைத் தரிசித்துப்பின் அருள் என்றும் தான் என்றும் பிரித்து நோக்காது தற்போதத்தை அடக்குவது கிரியை; அவ்வருளே வடிவாயிருப்பது சாமீபபதம். அங்ஙனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்றாது ஒழிப்பது யோகம்; ஆங்குப் பரைதானாயிருப்பது சாரூப பதம்”⁶⁰ என்று கூறுகின்றதனால் சரியை கிரியை யோக மார்க்கங்களுக்கு முறையே கிடைக்கும் முத்திநிலைகள் சாலோக சாமீப சாரூப பதவிகள் என்பன புலனாகும்.

“சாலோக தொண்டர் சாமீப தொண்டர்
சாரூப தொண்டர் பெருமானே” (1220)

எனப் பதமுத்திகளை அருணகிரிநாதர் கூறுகிறார்.

பதமுத்திகளில் சாலோகமுத்தி சுகளச் சிவனிருக்கும் உலகத்திலே இடம் பெறுதலையும்; சாமீபமுத்தி சுகளச் சிவனிடத்தின் பக்கத்தில் இடம் பெறுதலையும்; சாரூபமுத்தி சுகளச்சிவன் தன்னுடைய சொரூபத்தைக் கொடுத்துச் சர்வசங்கார காலமட்டும் தன் பக்கத்தில் வைத்திருத்தலையும் ஆகிய நிலைகளை உடையன.⁶¹

5.3.2. பரமுத்தி:

துறவறத்திலே நின்றவன் ஒன்றையே மேற்கொண்டு கம்மாயிருத்தலே சுகமென்றிருப்பான். அதனைப் போன்று உயிர் தான் என்றும் இறை என்றும் பிரிவின்றி எல்லாம் இறைமயம் என்று சிவஇன்பத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருத்தலாகும். இஃதே சாயுச்சிய முத்தி. இதற்குக் கீழ்ப்பட்டன அனைத்தும் பதமுத்திகளே.

பரமுத்தியை ஞானம் ஒன்றினாலேயே பெற முடியும். இதனை,

“ஊனமிலாக் கன்மங்கள் தபம்செயங்கள் தியானம்
ஒன்றுக்கொன் றுயருமிவை ஊட்டுவது போகம்
ஆனமையான் மேலான ஞானத்தால் அரனை
அருச்சிப்பர் வீடெய்த அறிந்தோ ரெல்லாம்”⁶²

என்று சித்தியாரும் கூறுகிறது.

பரமுத்திநிலையையே அருணகிரிநாதர் வேண்டினார். இதனை,

“அண்டர் மாலயன் தேடியறி யாதவொளி
சந்த்ர சேகரன் பாவைவினை யாடுபடி
சந்த் நாடுடன் கூடிவினை யாடஅருள் புரிவாய்” (183)

என்ற திருப்புகழ்த் தொடர் உணர்த்தும். இப்பரமுத்தி சிறப்புடையது. அருணகிரிநாதரும் இதனைப் பேரின்பக் கடல் என்று கூறுமிடத்துப்

“பரம சுகசிந்து” (501)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

5.3.3. முத்தியில் உயிர்:

முத்தி என்பது இறையின்பில் கட்டுற்ற நிலை. முதலில் பாசத்துடன் கட்டுற்ற உயிர் பின்பு இறை இன்பில் கட்டுறுவது சுதந்திரமாகுமா எனில், சுதந்தரம் என்பதே உயிருக்குக் கிடையாது. எனவேதான் என்ஸ்டீனும், "மெய்ஞ்ஞானக்கண் கொண்டு பார்த்தால் நமக்குச் சுதந்திரம் எதுவுமே இருப்பதில்லை. புறநிலைக் கட்டாயங்களுக்கும் அகநிலை அவசியங்களுக்கும் உட்பட்டே நாம் செயல்படுகிறோம்"⁶³ என்கிறார். இதனால் உயிர்க்குச் சுதந்திரம் இல்லை என்பதும் அப்படியிருப்பின் அஃது இறையருளில் திளைத்தலே என்பதும் புலனாகின்றன. உயிர் இறையருளில் திளைக்கும் போது அதன் முழுத்தன்மையும் அதனால் அறியப்படுவதில்லை. ஆனால், உயிர் அனுபவிக்கும் ஒரு சிறுபகுதியே அம்முழுத் தன்மையையும் உணர்த்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. இஃது ஒருபாணைச் சோற்றில் ஒருசோறு பதம் பார்த்தல் போன்றதாகும். அல்லது பெரும் பரப்புடைய கடல்நீரில் ஒரு துளி நீரைச் சுவைத்தால் ஏற்படுகின்ற உணர்வையே அவ்வளவு நீரிலும் பெறமுடியும்; அதனைப் போன்றும் எனலாம்.⁶⁴ முத்தியில் உயிரிருக்கும் நிலையை அருணகிரிநாதர்,

"சிவமா துடனே அநுபோ கமதாய் சிவஞா னமுதே பசியாறித்
திசுழ்வோ டிருவோ ரொருரு பமதமாய் திகைலோ கமெலா மநுபோகி
இவனே யெனமா லயனோ டமரோ ரிளையோ னெனவே மறையோத
இறைபோ னிடாய் விளையா ருசுவே யியல்வே லுடனாய் அருள்வாயி" ⁶⁵

என்கின்றார். இதனால், சிவசத்தியுடன் கூடுதலும், சிவஞான அமுதை உண்ணுதலும், எல்லாம் புகழ்ந்து போற்றும் நிலை அடைதலும், இறையருவை அடைதலும் இறை வனிடத்தில் விளையாடுதலும் ஆகிய சிவானுபவ நிலைகளை உயிர் அடையும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவஞானசித்தியாரும் முத்தியில் உயிர் சிவானுபவம் ஒன்றையே பெறுவதைக் குறிப்பிடுகின்றவிடத்து,

"உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே"⁶⁵

என்று கூறுகிறது. சிவானுபவநிலை சொல்லமுடியாத நிலை.

"அவ்வா றறிவார் அறிகின்ற தலால்

எவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே"⁶⁶

'மனையணைந்து மலரணைமே லெனையணைந்த போது

மணவாளர் வடிவென்றும் எனது வடிவென்றும்

தனைநினைந்து பிரித்தறிந்த தில்லையடி யெனைத்தான்

சற்றுமறி யேனெனில்யான் மற்றறிவதென்னே,

தினையள வாயினும் விகற்ப வுணர்ச்சி யென்பதிலையே

திருவாளர் கலந்தபடி செப்பு வ தெப்படியோ

உனையணைந்தா லிவ்வாறு நான் கேட்பே னப்போ,

துன்னறிவு மென்னறிவு மோரறி வாங்கானே"⁶⁷

கூறியவற்றால், சைவசித்ததாந்தத்தின் முத்திக் கொள்கைப்படி முத்தியில் உயிர் இறைவனுடன் ஒன்றாய்க்கலந்து இறையின்பில் திளைத்தலேயாகும்.⁶⁸

5.3.4. முத்திபேதங்கள்:

பேரின்பம் என்னும் முத்திநிலையைப்பற்றி; 1. உலகாயதம், மகளிரிடத்துண்டான போகமே முத்தியென்றும்; 2. சௌத்திராந்திகம், உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்கிற ஐந்து கூட்டங்களும் கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; 3. நிகண்டவாதம், முக்குணங்களும் கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; 4. பிரபாகரம் கன்மங்கள் கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; 5. சிவசமவாதி சைவம் இந்த உடல் முத்தியிலும் அழியாது என்றும்; 6. மாயாவாதம் விவேகஞானம் உண்டவாதே முத்தியென்றும்; 7. பாற்கர வாதம் ஆன்மா கெடுகிறதே முத்தி என்றும்; 8. சங்கிராந்திவாதசைவம் பசுரணம் சிவகரணமாதலே முத்தியென்றும்; மற்றும் பல்வேறு சமயங்கள் பலவாறாகவும் கூறுகின்றன. இவை குற்றமுடைய கொள்கையன. இவற்றைச் சிவப்பிரகாசம்,

“அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்தும்
அறுமுத்தி திரிகுணமும் அடங்கு முத்தி
விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போம் முத்தி
விக்ரிக நத்தமுத்தி விவேக முத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்திஇவை பழிசேர்முத்தி
திரிமலமும் அகலஉயிர் அருள்சேர் முத்தி
திகழ் முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே”⁶⁹

என்று கூறுகிறது. மேற்கூறிய முத்திநிலைகளைப்பற்றி மற்ற நூல்கள் கூறுவதைக் கற்றும் கேட்டும் தெளிவதற்கு இவ்வொரு பிறப்புப் போதாது. எனவே, அருணகிரிநாதர் அவற்றைப் பழிக்குமிடத்து,

“ஆரவார மாறாத நூல்கற் றடிநாயேன்
ஆவி சாவி யாகாமல் நீசற் றருள்வாயே” (1033)

என்கிறார். இதனால் அந்நூற்கொள்கையால் வெளிப்படுத்தப்படும் முத்திக் கொள்கைகள் ஆரவாரத்தன்மையுடையன என்றும், அதனால் ஆவிசாவி யாகும் என்றும் உணர்த்துகின்றார். மேலும்,

“பொடிவன பரசம யத்துத் தப்பிப், போந்தேன்” (1081)

என்கின்றதனால் பரசமயக் கொள்கைகளைப் பாராமல் இருப்பதற்கே பூர்வபுண்ணியம் வேண்டுமென்பதை உணர்த்துகிறார். இவற்றால் அருணகிரிநாதர் முத்திபேதங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சை யிடுவதும் பேசுவதும் தப்பு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“எத்தனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவர்கோட் பாடுடைய
அத்தனையும் சென்றங் களவாதே”⁷⁰

என்று திருக்களிற்றுப் படியாரும் கூறுகிறது.

5.3.5. அருணகிரிநாதரின் முத்திக்கொள்கைகள்:

இவ்வாய்வில் திருப்புகழைச் சைவ சித்தாந்தத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டி நிறுவிய கொள்கைகளிலிருந்து அருணகிரிநாதரின் முத்திக் கொள்கையும், சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்த முத்திக்கொள்கையே யாகும் என்பதும்; அருணகிரிநாதர் ஒரு சுத்தாத்வைத சைவ சித்தாந்தியே என்பதும் தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சுத்தாத்வைத கொள்கையாவது, சைவசித்தாந்த முதற்பொருளான பரம்பொருள் உயிர்களுடன் கலப்பினால் உடலும் உயிரும்போல் ஒன்றாகவும் பொருளினால் கண்ணும் கதிரவனும்போல் வேறாகவும் உயிருக்கு உயிராதலினால் கண்ணொளியும் உயிரறிவும்கூட உடனாய் நின்று அருள் புரியும். இவ்வாறு மூவிதச் சேர்க்கையால் நீக்கமின்றி நின்றருளும் தன்மையே அத்துவிதமென்று கூறப்படும். சிவஞான பாடியும, "அத்துவிதத்திற்குச் சிறந்தெடுத்துக்காட்டப்படும் உவமையாவது ஆன்ம போதமுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் அத்துவிதமாய் நின்றலாமென்க"⁷¹ என்று கூறுகிறது. மறைமலை அடிகளும், "சிவம் ஒன்றாயே ஒழியாமலும், சிவத்தின் வேறாத் தனித்து நில்லாமலும் பாலோடு அளாயநீர் தன்முதல் கெடாமல் அப்பாலின் தன்மையாய் அதனுடன் பிரிவறக் கலந்துநின்றல்போல், தூய்தான உயிரும் தன்முதல் கெடாமல் அச்சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றலையே 'அத்துவித முத்தி' என்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் புகலா நிற்கும். இஃது,

'ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராதாரம் நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த முத்தியே'

என்று தெய்வத் திருமூலர் அருளிச் செய்தமையால் நன்குணரப்படும்.⁷² என்று கூறுகிறார். "கலப்பால் ஒற்றுமையும் பொருட்டன்மையால் வேற்றுமையு முடைய ஒருநிலையையே சைவ சித்தாந்தம் அத்துவிதம் என்று சொல்கிறது. 'உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய்' என்று மெய்கண்ட சாத்திரம் முழங்குகிறது."⁷³ என்று திரு.வி.க. அவர்களும் கூறுகின்றார்.

மேற்கூறியதற்கு மாறாக அத்துவிதமென்ற சொற்குப் பலரும் பலவாறு பொருள் காண்பர். அது பொருந்தாது என்பதனைப் பாம்பன் சுவாமிகள் கூறுகின்ற, "உண்மைப் பதமாய் சோற்றினைக் காணாதார் துவித அரிசியினையும், ஏகக்குழைகூழினையுமே காண்கின்றனர். உண்மை ஞானமே வியவகார நெருப்பாற்றின் மயிர்ப்பாலமாகவும், ஏகமுந் துவிதமுமே அப்பாலத்தின் இருமருங்குமாகவும் நிச்சயிக்கப்படுஉ மாற்றானே அப்பாலத்தினடந்து முத்திக்கரை சேரச் சாமார்த்திய மிலார் அப்பால மறும்படி

நடந்தேனும், மருங்கிரண்டனாள் ஒன்றிற் காலிடுதலாற் றவறுண்டேனும் அவ்வாற்றில் வீழ்குநராவார். அன்னோர் எம்முடைய சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த நூலுரைகளினுட்ப மறிதற்குத் தகுதியுடையரல்லர்”⁷⁴ என்று கூறுகின்ற உரையினாலும் அறியப் பெறுகிறது. இனி, அருணகிரிநாதரும் சைவசித்தாந்த முத்திக் கொள்கையான அத்துவித முத்திக்கொள்கையே உடையவர். இது பாம்பன் சுவாமிகள் கூறும், “திருப்புகழில் அருணகிரிநாதப் பெருமான் ‘... அத்துவித மானபர சுடரொளிய தாய்நின்ற நிட்கள சொருபமுதல் ஒருவாழ்வே’ எனக் கூறி யருளியது பாயிரத்து 4ன் உரைக்கட் காட்டினாமாகலின் அப்பெருமான் நின்றநிலையும் வேதாகமங்களிற் போதரும் அத்துவித மென்பது கண்டாமன்றோ. இதனால் அப்பெருமானருளிய திருப்புகழும் வேதமே யாயிற்றென்க”⁷⁵ என்ற உரையான் உறுதி பெறுகிறது.

அத்துவித நெறியைக் கடைப்பிடித்த அருணகிரிநாதர் கடுமையான நோன்புகளையோ உடலை ஒறுத்தலையோ தவமுறை களையோ கைக்கொண்டதாக அவர் பாடல்களில் புலனாகவில்லை. கடுமையான யோக மார்க்கங்களையும் அவர் கைக்கொண்டதாகப் புலப்படவில்லை. அவர் சென்றநெறி நால்வர் சென்ற நெறியே என்பது நன்கு புலனாகும். நால்வர் சென்ற நெறிகளும் எளிய நெறியே. இதனை, “மாணிக்கவாசகரையும் சேர்த்து நால்வர் என்ற தொகுப்புப் பெயரால் தமிழர்களால் பெருமையுடன் அழைக்கப்படும் நாயன் மார்களாகிய திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோரின் வாழ்க்கைகளைப்பற்றி நாம் ஆழ்ந்து சிந்திப்போமானால் அவர்களுள் எவரும் ஆன்மாவைச் சுட்டெரிக்கும் கடுமையான யோக சாதனங்கள் எவற்றையும் பின்பற்றவில்லை. யென்பது வியப்பிற்குரிய ஓர் அரிய உண்மையாகப் புலப்படும்”⁷⁶ என்று வான்மீகநாதன் கூறுகின்ற வாக்காலும் அறியப்படுகிறது.

உலகில் பொதுவாக ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்யச்சொல்லும்போது ‘நாலுபேர்சென்ற வழியில் போ’ என்று கூறுவது வழக்கு; அது போன்று அருணகிரிநாதரும் நாலு பேரும் சென்ற வழியிலே சென்றிருக்கின்றார். எனவேதான்,

“வம்பிற்குற் றாது பரகதி யருள்வாயே” (945)

என்று அருணகிரிநாதர் இறைவனிடம் வேண்டுகின்றார். இதனால், அருணகிரிநாதருக்கு உலகினர் நிகழ்த்தும் ஆடம்பர பூசை புனஸ்காரங்களோ விழாக்களோ மந்திரயந்திர உபாசனை வழிபாடுகளோ அவரால் வேண்டப்பட்டதில்லை என்பன இத்தொடரால் புலனாகின்றன. அவருடைய நேரிய முத்திக்கொள்கை ஞானவழியே. அதற்காக அவர் எதனையும் பழித்துக் கூறவில்லை; போலித்தனத்தைக் கேலி செய்யத்

தவறியதும் இல்லை. ஞான வழியிலும் எளிய முறையையே அவர் வேண்டினார்.

ஞானத்தில் 'கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் முதலிய படிநிலைகள் உள்ளன; இந்த நான்கு நிலைகளையும் அடைந்தால் பரமுத்தி நிச்சயம் என்பதை உணர்ந்தவர் அவர். இறை, உயிர், தளை ஆகியனபற்றிக் கேட்க வேண்டும், இறை உயிர் தளை ஆகியவற்றிற்குள்ள தொடர்பைச் சிந்திக்க வேண்டும்; சிந்தனையின் முடிவில் பல விடைகட்கும் தெளிவான ஒரு விடையைக் காண வேண்டும்; கண்டபின் ஒன்றில் மனத்தை ஒன்றவிட வேண்டும். இஃதே பரகதி பெற்றிட சுருங்கிய வழி. எவ்வழியைப் பின்பற்றினாலும் இந்நிலையை எய்தாமல் முத்தி எய்த முடியாது. இதனை உணர்த்துவதே வள்ளி திருமணம். இதனையே அருணகிரிநாதர் "வள்ளி சன்மார்க்கம்" (317) என்கிறார். இதனுட்பொருள் தன்னை இழந்தால் தலைவனைக் காணலாம் என்பதே ஆகும்.

கடலில் அலை ஓயாமல் வீசிக்கொண்டே இருக்கிறது. கடலும் அலையும் வேறன்று. அலை தன் தாயாகிய கடலின் வேறன்று 'என்று உணர்ந்தவிடத்துக் கடல் என்றும் அலை என்றும் பிரித்தறிய வாராதநிலையை எய்துகிறது. உயிரும் அவ்வாறே தனக்கு அன்னியமாகப் பரம்பொருளைக் கருதுமிடத்து உணர்வதில்லை; பரம்பொருள் தனக்கு அன்னியமின்றி ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் நிலையை உணருமிடத்துப் பரம்பொருளும் உயிரும் பிரிப்பின்றி நிற்பது உணரப் பெறும்.

அருணகிரிநாதரும் தன்னை இழந்தால் தலைவனைப் பெறலாம் என்ற முத்திக்கொள்கையினரே. அவ்வாறு தாம் அடைய விரும்பிய பரமுத்தியையும் தான் கண்முன் கண்ட இந்த உடலிலேயே பெற விரும்பினார். அந்நிலை ஜீவன்முத்தி. ஜீவன்முத்தியையும் கிழப்பருவத்தில் அருணகிரிநாதர் அடைய விரும்பவில்லை. ஜீவன்முத்தியைப் பெற்று நெடுநாள் இவ்வுலகில் வாழ நினைத்தார். எங்கே இளமை போய்விடுமோ என்று ஏங்கித் தவித்தார். யாவரும் அறம், பொருள், இன்பத்தை இளம்வயதிலே அநுபவிப்பதைத்தான் விரும்புவர். அருணகிரிநாதர்க்கு அவற்றில் ஆசையில்லை, முத்திச் சுகத்தின் முதிர் இன்பச்சுவையை அநுபவிக்க ஆசை கொண்டவர் அவர்.

"இளமை கிழம்படுமுன் பதம்பெற வுணர்வேனோ" (358)

என்று அவர் மொழிந்ததன் காரணமும் அதுவே ஆகும்.

பயன் இயலின் அடிக்குறிப்புகள்

1. கட்டளைத்திரட்டு, ப.14.
2. ஷ, ப.15.
3. சைவ சித்தாந்த உரைநடை, ப.57.
4. சிவஞானமாபாடியம், பக். 159,166.
5. i. கட்டளைத்திரட்டு, ப.81.
ii. தணிகைப்புராணம்-உரை, ப.368.
6. உண்மைநெறி விளக்கம், 1.
7. சித்தாந்தசாத்திரம்--உரை, ப.644.
8. சித்தியார்-சுபக்கம், 241.
9. திருவருட்பயன், 52.
10. சித்தியார்-சுபக்கம், 237.
11. கட்டளைத்திரட்டு, ப.81.
12. உண்மைநெறி விளக்கம், 1.
13. உண்மைவிளக்கம், 23.
14. கட்டளைத்திரட்டு, ப.82.
15. உண்மைநெறிவிளக்கம், 1.
16. துகளறுபோதம், 20,
17. கட்டளைத்திரட்டு, ப.82.
18. உண்மை விளக்கம், 26.
19. உண்மைநெறி விளக்கம், 2.
20. போற்றிப் பஹொடை, 78.
21. சித்தியார்-சுபக்கம், 305.
22. கட்டளைத்திரட்டு, ப.82.
23. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும்
- காலமும், ப.39,
24. உண்மைநெறி விளக்கம், 2.
25. சித்தாந்த சாத்திரம்....உரை, பக். 972-973.
26. அருணகிரியந்தாதி, 99.
27. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், பொதுதனித்திருத்தாண்டகம், 3.
28. பட்டினத்தார் பாடல்கள், திருத்தில்லை, 11.
29. கட்டளைத்திரட்டு, பக்.82-83.
30. உண்மைநெறி விளக்கம். 2.
31. திருக்குறள், 346.
32. திருமுருகாற்றுப்படை, 293/295.
33. பிரமகிதை--உரை, பக். 416--417.
34. உண்மைநெறிவிளக்கம், 3.
35. இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும், ப.243.
36. சைவசித்தாந்த ஞானபோதம், ப.62.
37. தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகர் தசகாரியம், 8. (பண்டார சாத்திரம்)
38. முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை, V- உரை, ப.621.
39. சிவானந்த ஆசிரியப்பா திருநெறி விளக்கத்தில்கண்டது, பக்.115-116.
40. சித்தாந்தப்பட விளக்கம், படம்.

41. சைவசித்தாந்த உரைநடை, ப.40.
 42. காயசித்தி, ப.42.
 43. உண்மை நெறி விளக்கம், 4.
 44. பண்டார சாத்திரம், 8.
 45. சித்தாந்த ஞான ரத்நாவளி, கருத்தெண்537.
 46. உண்மை நெறி விளக்கம், 5.
 47. சேந்தனார் திருவிசைப்பா, 110. ஒன்பதாம் திருமுறை
 48. பண்டாரசாத்திரம், ப.92.
 49. திருமந்திரம், 128.
 50. பத்தரகிரியார் பாடல், எக்காலக்கண்ணி, 3.
 51. உண்மைநெறி விளக்கம், 6.
 52. சுந்தரநுபூதி, 12.
 53. ஷ28.
 54. ஷ30.
 55. சுந்தரநுபூதி-உரை, ப.28.
 56. வாரியார் விரிவுரை விருந்து, பக் 4:2-4:3.
 57. ஷ
 58. சதரத்தின ஸங்கிரஹம், ப.114.
 59. சித்தியார்சுபக்கம், 270.
 60. ஒழிவிலொடுக்கம்-உரை, ப.115.
 61. சைவசித்தாந்த உரைநடை, ப.40.
 62. சித்தியார்-சுபக்கம், 275.
 63. ஞானச்சுடர், ப.126.
- "I do not believe we can have any freedom at all in the philosophical
- sense, for we act not only under external compulsion but also by inner necessity."
- Albert Einstein, in "I believe"
64. Saiva Siddhanta. Vol.2, 3 & 4, pp. 122-123,, 1967, (மாத இதழ், சென்னை.)
 - "Each time I visit the coast, I fall in love with the sea all over again. I don't know all of the sea's areas of it will always be unknown to me but it has a near range. I can sit beside it, bath in it; sail over it, and be sung to sleep by the music of it. God is like that. He is so great in He is like that. He is so great in his vastness that we can think of him only in symbolic terms. but he has a near range" -Dr. Fosdick.
 65. சித்தியார்சுபக்கம், 319.
 66. சுந்தரநுபூதி, 30.
 67. திருவருட்பா, 6.82.16 (ஞானா மிர்தம் ப.453ல் கண்டது).
 68. i. சித்தியார் சுபக்கம், 321.
ii. உண்மை விளக்கம், 50.
iii. திருவருட்பயன், 91, 93.
 69. சிவப்பிரகாசம், 50.
 70. திருக்களிறு, 38.
 71. சிவஞான மாபாடியம், ப.374.
 72. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும், பக்.313-314
 73. சைவத்தின் சமரசம். ப.56.
 74. தகராலய ரகசியம், ப.194.
 75. ஷபக்.154-155.
 76. மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும், பக்.43-44.

முடிவுரை

நூலில் கூறிய கருத்துகள் யாவும் விரிவாகப் பெரும்பாலும் ஒப்பீட்டு முறையில் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு ஒப்பிட்டுக் காட்டியது போலத் திருப்புகழை எந்த ஆசிரியரும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியதில்லை அவ்வாறு முழுக்க முழுக்க திருப்புகழைச் சைவசித்தாந்தத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியதனால் அருணகிரிநாதர் சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தியே என்பது வெளிப்படை.

மேலும், அருணகிரிநாதர் பெண் மோகத்தில் வாழ்ந்தவர், நோயுற்றவர் என்று மற்றவர்கள் அவருடைய திருப்புகழைக் காட்டிக் கூறும் செய்திகள் ஆதாரமற்றன என்பனவற்றை இவ்வாய்வின் மூலம் அறியலாம். அஃதாயின் அவர் இறைவனிடம் கொண்ட தொடர்பும் பொய் எனலாம். எனின், மற்றைய இறையருளாளர்கள் இறைவனிடம் பெற்ற அருளும் பொய்யென்றே கூறப்படும்; அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. காரணம், இறையருளாளர்கள் அவ்வாறு பாடுவது மரபு. மனைவாழ்வு வாழாது பெண்மை நலம் நுகராத திருத்தக்கதேவர் சீவகசிந்தாமணியில் உச்சநிலையைத் தாண்டி, காமத்தைக் கட்டுரைக் கின்றாரே! அஃது ஏன்? சிந்தையில் என்றும் சிவனடி மறவாத மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் கூறுகின்றாரே அஃது ஏன்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சென்ற தலைமுறையினர் நேரில் கண்ட இராமலிங்க வள்ளல் அருணகிரிநாதரைப் போல் பாடியிருக்கிறாரே! இதற்கு எங்குபோய் முறையிடுவது? அவர் பாடியவாறு அவர் வாழ்ந்தாரா? என்ற இத்தகைய வாதங்கள் எல்லாம் ஈண்டுப் பிசுபிசுத்துப் போய்விடும். அதனால், அவர்கள் சமுதாய ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் நல்லொழுக்கப் பயிரை வளர்க்கவுமே அத்தகைய உத்தியைப் பின்பற்றினர் எனில் மறுக்கும் மதியினர் எவருமில்ர்.

இவ்வாய்வில் கற்பனையாகவும் ஆதாரமற்றனவாகவும் எச்செய்தியும் இடம் பெறவில்லை. சிற்சில இடங்களில் வ.சு.செ. அவர்களின் உரையைவிடச் சிறந்த பொருள் நுட்பங்கள் திருப்புகழ்த் தொடர்களுக்குக் கூறப்பட்டுள்ளன; அதனால் அவர் கூறிய உரை பொருத்தமற்றதன்று. இந்நூலில் கூறப்படும் சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகள் பல ஆசிரியர்களின் உரைகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கிச் சிறந்தவை மட்டும் சுட்டப் பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கே திருப்புகழ்த் தொடர்களும் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. காட்டுமிடத்துச் சில இடங்களில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகள் விரிவுபெற்றும் சில இடங்களில் திருப்புகழ்க் கருத்துகள் விரிவுபெற்றும் இருக்கும்; காரணம் கருத்தை விளக்கு வதற்காகவே அவ்வாறு கூறப்பட்டன.

நூலின் சாரம்

1. இறை : 1.1 இறை உண்டு; இதனைச் சைவசித்தாந்த நூல்கள் அளவை முறையினால் நிலைநிறுத்துகின்றன. எவ்வகை அளவையும் காண்டல், கருதல், உரை என்ற மூவகையுள் அடங்கும். காண்டல்; வாயில்காட்சி, மானதக் காட்சி, தன்வேதனைக் காட்சி, யோகக்காட்சி, என நான்கு வகைப்படும். கருதல் தன் பொருட்டனு மானம், பிறர் பொருட்டனு மானம் என இரண்டு. உரை; தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை என மூவகைப்படும். உபதேச கலையின் பிரிவான சிவாகமங்களே இறைவனை முழுமையாக உணர்த்தக்கூடியன. 1.2 இறைவனின் இலக்கணத்தை முற்றிலும் உணரமுடியாது. ஒருசில பண்புகளை மட்டும் உணரமுடியும். இறைவன் தன்னிலையில் ஏகனாகவும்; பிரபஞ்சம் இயங்குதற் பொருட்டு அனேகனாகவும்; அனேகனானாலும் தன்னிடத்தே எவ்வித விகாரமும் ஏற்படாமலும்; உயிர்கட்கு உற்றதுணையாகவும்; தனக்குத்தானே நிகருள்ளவனாகவும்; பொருள், இடம்; காலம், குணம், தொழில் ஆகிய நிலைகளில் விளங்குகின்றான். 1.3 இறைவன் சொரூபம், தடத்தம் என்ற நிலைகளில் விளங்குகின்றான். சொரூபம் அறிய வாராத. உணரமுடியாத நிலை. தடத்தம் பிரபஞ்சத்தைத் தொழிற்படுத்த வெளிப்பட்ட நிலை. தடத்த நிலையில் சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் ஆகிய மூன்று நிலைகள் உண்டு. இவை முறையே இலய போக அதிகார நிலைகள் எனக் கூறப்பெறும். அருணகிரிநாதர் கூறும் பெரும்பாலான இறைவனின் செயல்கள் பிரவிருத்தர் நிலையிலுள்ள இறைவனின் செயல்களே. இறைவனின் நவந்தருபேதம் பிரவிருத்தர் நிலையிலையே ஏற்படுகின்றன. எத்திறம் சிவம் நிற்கிறதோ அத்திறமாகச் சத்தியும் நிற்கும்.

2. உயிர்: 2.1 உயிரென்ற ஒன்று உண்டு. உயிருண்மை அளவையால் சாதிக்கப் படுகிறது. எல்லாத் தத்துவங்களையும் நீக்கி நின்றவிடத்து நிற்கும் சூன்யநிலை உயிரன்று. உடலும் உயிரன்று. நளவு நிலையினைத் தவிர்த்த கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் ஆகிய நிலைகளில் தொழிற்படும் கருவிகளும் உயிராகக் கருதப்படா. எல்லாவற்றையும் இயக்கும் இறைவனும் உயிராகமாட்டான். அவன்உயிருக்கு வேறானவன். 2.2 உயிரின் இலக்கணம் வரையறைக்குட்பட்ட தன்று. எனினும், அவத்தைப்படல், பிரபஞ்சத்தில் போக்குவரவு புரிதல், ஆசைவயப்படுதல், இறையைச்சார விரும்புதல் அல்லது உலக ஆசையிலே உழலுதல் ஆகிய இலக்கணங்களை அது கொண்டுள்ளது. 2.3 உயிரின் வினைக்கேற்ப வகையும் வடிவமும் மாறுபடுகின்றன; உருவத்திற்கேற்பத் தொழிலும் மாறுபடுகின்றன. உயிர் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைத்து. விஞ்ஞானகலர், ஆணவம் மட்டும் உடையோர். இவர்கள் சுத்த தத்துவவாசிகள். பிரளயாகலர் மாயாமலம் நீங்கியவர்கள். இவர்கள் நிவர்த்தி கலையில் இருப்பர். சகலர் மும்மலமுடையவர்கள். இவர்கட்குரிய இடங்கள் அசுத்த மாயாபுவனங்கள்.

எறும்புமுதல் யானையீறாக உள்ள உயிர்களைப் படைத்த பிரமனளவும் உள்ளவர்கள் சகலர் எனப்படுவர். எனினும், இவர்கள் வாழும் இடங்கள் பிறவிக்கேற்ப மாறுபடும். பிறவியும் வினைக்கேற்ப மாறுபடும்.

3. தளை : 3.1 1. உயிரைத் தன்பால் தளைத்துக் கொண்டிருப்பதே தளை. 2 தளை மூவகைப்படும். அவை; ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனவாம். மூன்றை ஐந்தாகவும் விரித்துக் கூறுவர். 3. உயிரைப் போன்று தளையும் அநாதி. 4. தளை உண்மையினாலே உலகில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. 5. தளையின் உண்மை நிலையை உள்ளவாறு உணர்வதற்கு ஞானகுருவின் உபதேசமே உறுதுணையாக அமையும். 3.2 ஆணவம் உயிருடன் தோன்றியது. மற்ற கன்ம மாயைகள் பின் வந்து சேர்ந்தவை. ஆணவம் அறிவை முழுதும் மறைக்கும். இது பக்குவம் அடைந்தபின் உயிரும் பக்குவம் அடையும். கன்மம் உயிர்களால் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவைகளாகும். நல்வினையும் தீவினையும் பொன்விலங்கு இரும்பு விலங்கு போல்வன. இவற்றை விடுத்து இறைநெறி செல்ல வழிகோலும் வினையைச் செய்வது நல்லது. 3.3 ஆணவம் செயற்படுமிடத்து; மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என இயலும். கன்மம் செயற்படுமிடத்து; ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் என்று பிரிவு வேறுபடும். பிராரத்தம் ஆதியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் எனச் செயற்படும். இவ்வினைகள் நன்மை தீமை என்ற இரண்டில் அடங்கும். நன்மையும் தீமையும் அறிவால் அறிந்து செய்வதும், அறியாமல் செய்வதுமென இருவகையாகப் பிரியும். மற்றும் பலவாகவும் வினையின் வகைகள் கூறப்படுகின்றன. மாயையின் பிரிவான. சுத்தமாயை செயற்படுமிடத்து; நாதம், விந்து, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என ஐவகையாகப் பிரியும். இவற்றிற்குத் தலைவர்கள் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேசரம், உருத்திரன் என்பவர்கள் ஆவர். இந்நிலை சிவதத்துவம் எனப்பெறும். அசுத்தமாயை செயற்படுமிடத்து; காலம், நியதி, கலை வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனப்பிரியும் பிரிந்தவை வித்தியாதத்துவங்கள் எனப்பெறும். வித்தியாதத்துவத்தின் பிரிவான மாயையில் முக்குணம் பிரிந்துதோன்றும். முக்குணங்களிலிருந்தும் ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும் தோன்றும். கூறிய சிவதத்துவங்கள், வித்தியாதத்துவங்கள், ஆன்ம தத்துவங்கள் ஆகிய மூன்று பிரிவும் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் எனப்பெறும். முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அக்கருவிகள். இவற்றைச் சார்ந்து புறக்கருவிகள் தோன்றும். அவை அறுபது என எண்ணிக்கை கொடுத்துக் கூறப்பெறும். உயிர்களின் நன்மைக்காகவே மலங்கள் இறைவனால் அருளப்பெற்றன. உயிர்கள் இறைவழியில் செல்லும்போது மலங்கள் நன்மை பயப்பனவாகவே அமைகின்றன.

4. சாதனம் : 4.1 இறையருளைப் பெறச் சாதனமாக அமைவன சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன இவை, நந்நான்கு பதினாறு பிரிவாகவும் கூறப்பெறும். இவற்றையும் அன்பின் அடிப்படையில் சித்தாந்த நெறியில் இயற்றினால்தான் பயனுண்டு. கிரமதானம் முதலிய சரியை எனப்படும்.

பூஜை முதலிய கிரியை எனப்படும். ஒடுங்கி ஓரிடத்தமர்ந்து உளக்கண்ணால் இறைவனை வழிபடல் முதலிய யோகமாகும். அறிவு வடிவமான இறைவனை அறிவால் அறிந்து வழிபடுவதே ஞானமாகும். இப் படிநிலைகளைச் சைவசித்தாந்த நெறியில் அன்பின் அடிப்படையில் இயற்றினால்தான் பயனுண்டு. 4.2 இறைவனிடம் வேண்டிய நிலையை அடையுமிடத்து இருவினை ஒப்பு, மலபரி பாகம், சத்திநிபாதம், ஆகியன நிகழும்; பின்பு தீட்சையும் உபதேசமும் நிகழும். இருவினைகளையும் சமமாகக் கண்டு அவற்றைச் செய்யநினையாதிருத்தல் இருவினை ஒப்பாகும். மும்மலமும் பக்குவப் பட்டு நின்றல் மலபரிபாகமாகும். பக்குவமுற்ற உயிர்களிடத்தில் திருவருட்சத்தி பதிதல் சத்திநிபாதமாகும். தீட்சைகள் பல திறத்தன. தீட்சையின்றி முத்திபெறுதல் முடியாது. இறைவன் ஆசான்வடிவில் தீட்சையளிப்பவனாக விளங்குவான். அருணகிரி நாதருக்கோ இறைவனே நேரில் வந்து தீட்சையளித்தான். தீட்சையின் போதோ பிறகோ உபதேசம் கிடைக்கும். உபதேசத்தில் பிரணவத்தின் உட்பொருள் உணர்த்தப்பெறும். 4.3 இறையருளைப் பெற்ற உயிர் பெற்றதனை இடைவிடாது பிராரத்தவினை கழியுமளவும் காக்கவேண்டும். காக்க வேண்டுமேல் ஆசான், ஆலயம், அடியார், மந்திரம் முதலான வழிபாடுகளை எப்போதும் இயற்றவேண்டும். அருணகிரிநாதரின் திருப்புக் கழ ஆசான் வழிபாடாகவும், அடியார் வழிபாடாகவும், ஆலய வழிபாடாகவும், மந்திர வழிபாடாகவும் விளங்குவதை ஆய்வின் அவ்வப் பகுதியில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

5. பயன் : 5.1 உயிர் இறைச்சார்பினால் முத்திப்பயனை அடைகின்றது. முத்தியை அடையுமிடத்துப் பத்துப் படிநிலைகள் நிகழும்; அவை தசகாரியங்கள் என்பனவாம். தத்துவங்களைத் தனக்கு வேறாகக் காணுதல் தத்துவருபம். தத்துவச் செயல்களை உணர்தல் தத்துவதரிசனம். தத்துவச் சேட்சைகளின்றும் நீங்கி நின்றல் தத்துவ சுத்தி. ஆணவம் நீங்கி ஆண்டவன் அருளை அறிவிற்பாணல் ஆன்மருபம். சுட்டறிவு என்னும் சிற்றறிவு கழன்றுநின்ற நிலை ஆன்மதரிசனம். தான் என்றும் இறையென்றும் பேதமற்ற உணர்வை அடைதல் ஆன்மசுத்தி. உயிரை உய்விப்பவன் இறைவன் என்றுணர்தல் சிவருபம். சினை உள்ளபடி தரிசிப்பது சிவதரிசனம். சிவ இன்பில் திளைக்காது அதில் ஒன்றாதல் சிவயோகம். உயிர் தன் தன்மை சிறிதும் தோன்றாமல் இறைமயமாகவே ஆதல் சிவபோகம். 5.2 சாலோக, சாரீர, சாரூப நிலைகளை அடைதல் பத்முத்தியாகும். சாயுச்சிய கதி பரமுத்தியாகும்; இது ஞானத்தால் மட்டுமே கிடைப்பது. முத்தியில் உயிர் தனக்கெனச் செயலின்றி இறையின்பில் திளைக்கும். முத்தியில் பலரின் கொள்கைகள் பேசப்படும்; அவை முடிந்த முடிபாகக் கருதப்பட்டா. உயிரும் இறையும் ஒன்றாய் வேண்டிய உடனாய் இருக்கும் அத்துவிதநிலையே அருணகிரிநாதரின் முத்திக்கொள்கையும் சுத்தாத்வைத சைவ சித்தாந்தத்தின் முத்திக்கொள்கையும் ஒன்றே ஆகும். அருணகிரிநாதர் இளமையிலேயே ஜீவன்முத்தி எய்தியவர் என்பது அவரின் பாடல்களில் புலனாகின்றது.

அகரநிரல்

- அக்கினி காரியம்-127
 அகங்காரம்-116
 அகத்தியான பாவனை-127
 அகவின்பம்-153
 அகாமம்-109
 அகிதம்-109
 அகோரமுகம்-145
 அசத்தியோ நிர்வாணம்-163
 அசுத்தமாயை-112
 அசுத்தமாயையின் இலக்கணம்-92
 அசுவினிகேவார்-77
 அஞ்செழுத்து-184
 அட்டவித்தியேசுரர்-76
 அடியார் பெருமை-179
 அடியார் இணக்கம்-180
 அடியார் வழிபாடு-177
 அண்டங்கள்-77
 அணுக்கூட்டம்-32
 அணுசதாசிவர்-76
 அத்தி-115
 அத்தியான்மிகம்-108
 அத்துவிதநூல்-144
 அத்துவிதமுத்தி-220
 அதிட்டம்-89
 அதிதெய்வமந்திரம்-180
 அதிமார்க்கம்-108
 அதிருட்டம்-108
 அந்தக்கரணங்கள்-95
 அந்தரியாக...அனுபவம் 130
 அப்பு-113
 அபானன்-115
 அபுத்தி பூர்வம்-109
 அம்பலம்-177
 அரக்குடன் சேர்ந்தகல்-15
 அரணம்-183
 அரன்-17
 அராகம்-93, 102, 111.
 அருள்முறை-120
 அருணகிரிபோற்றும் அடியார்கள்
 -178
 அருணகிரிஉபதேசம் பெற்றது-170
 அலம்புடை-115
 அவத்தை-52
 அவைராக்கியம்-93
 அளவைவகை-10
 அறச்சார்பு-71
 அறப்பயிற்சிமுறை-121
 அறமற்றசார்பு-72
 அறிகருவிகள்-96
 அறியாமை ஆணவம்-89
 அறிவாராய்ச்சி-138
 அறுசமயப்பொருள்சிவன்-149
 அறுவகைபக்திமார்க்கம்-148
 அன்பேஇறைவனுக்கு ஆராதனை-7;
 அன்னமயகோசம்-79
 அனந்தர்-76
 அனந்ததேவர்-168
 அனல்-97
 அனேகன்-16
 அக்ஷம்-128
 ஆகாமியம்-107
 ஆகாயம்-96, 114
 ஆங்காரம்-112
 ஆங்காரதத்துவம்-95
 ஆசாரபூஜை-126
 ஆணவம்-97
 ஆணவத்தின் இலக்கணம்-88
 ஆணவத்தின் உண்மை-87
 ஆணவத்தின் நிறம்-89
 ஆணவத்தின் மறுபெயர்கள்-88
 ஆணவத்தின் பிரிவுகள்-98
 ஆதிநாதன்-177
 ஆதிதைவிகம்-107
 ஆதிபௌதிகம்-107
 ஆதியான்மிகம்-107
 ஆரவாரநூல்கள்-142
 ஆலயவழிபாடு-174
 ஆறத்துவா-91
 ஆறாதாரத்தால் ஆண்டவனை
 அடைதல் -133, 148
 அறுசமயதெய்வம்-149
 அறுசமயங்கள் ஆறுதரிசனங்களா-147
 ஆறுதரிசனம்-148
 ஆறுபடைவீடு-149
 ஆறெழுத்து எட்டெழுத்தாதல்-188
 ஆறெழுத்து மந்திரம்-187
 ஆன்மசுத்தி-138, 206.
 ஆன்மதத்துவங்கள்-94, 112.
 ஆன்ம தரிசனம்-205
 ஆன்மரூபம்-204

இடகலை-115
 இதம்-108
 இந்திரன்-80
 இராட்சசம்-115
 இராசத ஆங்காரம்-96
 இராசதத்தில் இராசதம்-112
 இராசதத்தில் தாமதம்-112
 இராசதத்தில் சாத்வீகம்-112
 இராசயோகம்-132
 இருப்புவிவங்கு-152
 இருமையில் ஒருமை-167
 இருவினைஒப்பு-152
 இருள்மலம்-89.
 இலயயோகம்-132
 இலிங்ககத்தி-138
 இலிங்கத்தின்வடிவம்-40
 இறை-9
 இறைஇன்பத்தைத்துப்பன-14 6
 இறைச்சார்பு-67
 இறைமை எளிது-71
 இறைவன் உயிர்த்துணை-22
 இறையருள் கிடைக்கும்முறை-123
 இறையருள் பெறுதலின் பயன்-69
 இறையிலக்கணம்-14
 இறையுண்மை-10
 இறைவடிவம்-30
 இறைவழிபாட்டில் எளியமுறை -125
 இறுதி-62
 இன்பம்-74
 இன்பச்சார்பு-73
 இஸ்லாம்-144
 ஈந்துண்டல்-72
 ஈசரம்-40
 உருக்கிரகுமாரர்-178
 உடல்வாதை-68
 உண்ணிலைக்கருவிகள்-96
 உண்மைஆசான்முருகன்-154
 உத்தியுத்தர்-36
 உதானன்-115
 உபதேசம் அருளும் முறை-169
 உபதேசகலை-13
 உபதேசத்தின் உள்ளீடு-164
 உபதேசத்தின் பெருமை-164
 உபதேசத்தின் நன்மை-168
 உபதேசம் பெறுதல்-164
 உபதேசம் பெற்றவர்-168
 உயிர்-45
 உயிர் இறையை விரும்புதல்-67

உயிர் உணர்த்த உணரும்-50
 உயிர் வகை-75
 உயிர்களின் பிறப்பு-59
 உயிர்சார்ந்ததன் வண்ணமாதல்-67
 உயிர் தண்டனைக்குள்ளாதல்-74
 உயிர்ப்பகை-97
 உயிர் பாசத்தை விடுதல்-69
 உயிர்பாசத்தைவெறுத்தல்-68
 உயிர் பூமிக்கு வருதல்-59
 உயிராக்கம்-206
 உயிர் இலக்கணம்-51
 உயிரின் இயல்பானநிலை-69
 உயிரின் பிறவிக்குக்காரணம்-121
 உயிரின் வாதைகள்-64
 உயிருண்மை-46
 உருத்திராக்கம்-128
 உரை-13
 உலகச்சார்பு-72
 உலகவினை-108
 உலகில் உயிரின் பயணம்-61
 உலகாயதம்-145
 உலர்ந்தவிறகில் தீ-156
 உலோகதர்மிணி-16 2
 உள்பொருள்-121
 உற்சவங்கள்-160
 உறவினர் செய்கை-63
 உறவுச்சார்பு-74
 ஊஞ்சல்-153
 ஊமையன் சைகை-33
 எட்டக்கரம்-188
 எண்மலர்-126
 எழுவகைப்பிறப்பு-60
 ஏகன்-14
 ஏகான்மவாதம்-144
 ஐம்பூதம்-96
 ஒருமைப்பாடு-94
 ஒலிப்பிரபஞ்சம்-111
 ஒலியனுபவங்கள்-27
 ஒளியின்விலை-32
 ஓம்-17
 ஒளத்திரி தீட்சை-161
 கஞ்சக சரீரம்-51
 கடவுள் வழிபாடு-123
 கணாதமதம்-144
 கத்துஞ்சமயக்கணக்கர்-146
 கதிர் காமம்-176
 கபிலம்-144
 கரணம்-202

கரியில் தீழுட்டுதல்-156
 கருடபாவனை-159,181
 கருடனின் உருவம்-173
 கருதல் அளவை-12
 கருவூர்-176
 கலை-93
 கவலை-103
 கன்மம்-104
 கன்மஇலக்கணம்-89
 கன்மஉண்மை-87
 கன்மேந்திரியங்கள்-113
 கனவு உண்மை-57
 காண்டல்-10
 காத்தல்-170
 காந்தாரி-115
 காமகருமிகள்-144
 காமக்கிழத்தியர்-129
 காமலோகம்-65
 காமம் -98,110
 காமிகாகமம்-145
 காயத்ரீ மந்திரம்-189
 காரணசரீரம்-51
 காரணாவத்தை-53
 காரியாவத்தை-51,56
 காலம்-93
 காலன்-63
 காற்று-96
 கானல்நீர்-88,143
 கிரிகரன்-115
 கிரியை-127,216
 கிரியையில் கிரியை-129
 கிரியையில் சரியை-127
 கிரியையில் ஞானம்-130
 கிரியையில் யோகம்-129
 கீழாலவத்தை-57
 குகு-115
 குண்டலினி சத்தி-40
 குணங்கள்-112
 குணத்தவம்-94,112
 குணசரீரம்-51
 குருவடிவம்-172
 குருவாகாதார்-174
 குருவழிபாடு நன்றியறிதல்-171
 குருவழிபாடு நிலைத்தல்-173
 குருவின்கிறப்பு-174
 கூர்மன்-115
 கேவல சாக்கிரம்-57
 கேவல சுழுத்தி-57

கேவல சொப்பனம்-57
 கேவல துரியம்-58
 கேவல துரியாதீதம்-58
 கேவலத்தில் உயிர்-54
 கேவலாவத்தை-53
 கேவலம்-53
 கோயில்களின் வகை-175
 கோசம்-78
 சகலம்-53
 சகலர்-78
 சகலாவத்தை-54
 சகலாவத்தையில் உயிர்-54
 சகளாகளர்-36
 சங்குனி-115
 சங்கிராந்திவாத சைவம்-218
 சஞ்சிதம்-106
 சத்தி-39
 சத்தகோடி மகாமந்திரர்-77
 சத்தர்-33
 சத்தி தேய்தற்குரிய துணைக் காரணம்-153
 சத்திபேதங்கள்-39
 சத்திநிபாதம்-153
 சத்தியஞானதரிசினி-168
 சத்தியலோகம்-80
 சத்தியோநிர்வாண தீட்சை-163
 சத்துவம்-115
 சமனம்-145
 சமயாதீத இயல்பு-173
 சமரச சன்மார்க்கம்-208
 சமாதா நிலை-134
 சமானன்-116
 சர்வன்-70
 சரியை-124,216
 சரியையில் கிரியை-126
 சரியையில் சரியை-124
 சரியையில் ஞானம்-126
 சரியையில் யோகம்-126
 சவிகற்பக்காட்சி-10
 சனத்குமாரர்-168
 சாக்கிரம்-56
 சாங்கியம்-144
 சாத்திரதீட்சை-161
 சாத்வீக ஆங்காரம்-96
 சாத்துவிகத்தில் இராசதம்-112
 சாத்துவிகத்தில் சாத்துவிகம்-112
 சாத்துவிகத்தில் தாமதம்-112
 சாதகர்-138

சாதனம்-121,122
 சாந்தியாதீத நிலை-179
 சாந்தோக்ய உபநிடதம்-14
 சாம்பவி-160
 சாம்பம்-215
 சாயுச்சியமுத்-215
 சாயுச்சியம்-216
 சாருபம்-215
 சாலோகம்-216
 செளத்திராந்திகம்-218
 சிகுவை-115
 சித்தம்-95
 சித்திகள்-94
 சிதம்பரம்-177
 சிந்தனாதீட்சை-160
 சிவ ஆக்கம்-200
 சிவ கலை-13
 சிவசத்தி-91
 சிவசமமுத்-156
 சிவசமவாதி-218
 சிவஞானம் என்பது ஞானபூஜை-212
 சிவத்தியானத்தானம்-131
 சிவத்தோற்றம்-139
 சிவதர்மிணி-163
 சிவதரிசனம்-211
 சிவதீட்சை-159
 சிவப்பிரசாத-158
 சிவநோக்கம்-206
 சிவபுண்ணியம்-109
 சிவபுண்ணியர்கள்-124
 சிவபூஜை-129
 சிவபூஜைக்குரிய மலர்-125
 சிவபேதம்-39
 சிவபோகம்-213
 சிவம்-15,38
 சிவமெய்யன்பர் சிவமேயாதல்-180
 சிவயோகம்-132,212
 சிவருபம்-208
 சிவனுக்குத் துணைச்சத்தி-92
 சிவாகமங்கள்-13
 சிவாகமநிந்தர்-142
 சிவானுபவ நிலைகள்-217
 சீகண்டருத்திரர்-78
 சீவன்முத்திநிலை-214
 சுகதுக்கக் காரணம் வினை-90
 சுருபம்-210
 சுட்டறி-205
 சுத்தசிவம்-33

சுத்தநிலை-154
 சுத்தம்-53
 சுத்தமாயை-110
 சுத்தமாயையின் இலக்கணம்-91
 சுத்தமாயையின் பெயர்கள்-91
 சுத்தாவத்தையில் உயிர்பெறும்
 நன்மை-55
 சுத்தவித்தியா தத்துவம்-77
 சுத்தவித்தை-40
 சுத்தாவைவதை சைவசித்தாந்தம்-219
 சுத்தாவைவதநிலை-167
 சுத்தாவத்தை-55
 சுதந்திரம் உயிருக்கு இல்லை-217
 சுப்தம்-109
 சுப்ரபேதாகமம்-109
 சும்மாஇருத்தல்-214
 சுவர்லோகம்-79
 சுவேதாம்பரர்-145
 சுமுத்தி-57
 சுமுமுனை-116
 சூக்குமை-113
 சூரியபூஜை-129
 சூரியர்-77
 சூரியன்-21
 சூனியான்மவாதி-47
 செந்தில்-175
 செந்நெறி-141
 சேறு-142
 சைவசித்தாந்தம்--9
 சைவத்தின்தலையாயநெறி-150
 சைவநெறியே செந்நெறி-149
 சைவமுத்திராதீட்சை-162
 சொப்பனம்--58
 சொர்க்கம்--64
 சொருபர்--31
 சோம்பி இருத்தல்-134
 சோமன்-70
 செளத்திராந்திகம்-143
 ஞானசம்பந்தர்-178
 ஞானத்தில் கிரியை-138
 ஞானத்தில் சரியை-138
 ஞானத்தில் ஞானம்-140
 ஞானத்தில் யோகம்-139
 ஞானத்தின் படிநிலைகள்-136
 ஞானத்தை அடையவழி-137
 ஞானத்தொழில்-16
 ஞானபுட்பம்-126
 ஞானபூஜை-212

- ஞானம்-136
 ஞானம் அளிப்பவன் சிவனே-158
 ஞானவகை-138
 ஞானவழி-221
 ஞானவேழம்-137
 ஞானிகளின்நிலை-141
 ஞானேந்திரியங்கள்-114
 தசகாரியம்-200
 தட்சிணாமூர்த்தி வடிவம்-164
 தடத்தம்-31
 தத்துவங்கள்-116
 தத்துவச்செயல்-63
 தத்துவசுத்தி-203
 தத்துவதரிசனம்-203
 தத்துவரூபம்-201
 தபோலோகம்-80
 தருக்கம்-145
 தளை-86
 தளை இலக்கணம்-88
 தளை உண்மை-86
 தளைவகை-97
 தன்மாத்திரைகள்-96,113
 தன்வேதனைக் காட்சி-11
 தன்னிகரில்லாத் தலைமை-26
 தனஞ்செயன்-115
 தனிமந்திரம்-184
 தனு-202
 தாசமார்க்கம்-124
 தாபத்திரயம்-105
 தாபம்-103
 தாமசம்-115
 தாமத ஆங்காரம்-96
 தாமதத்தில் தாமதம்-112
 தாமதத்தில் இராசதம்-112
 தாமதத்தில் சாத்வீகம்-112
 தாரகம்-89
 திகம்பர-145
 திரிவியசுத்தி-138
 திரிலோக சஞ்சாரி-65
 திருட்டம்-108
 திருட்டா திருட்டம்-107
 திருத்தணி-176
 திருப்புகழ் வேதம்-220
 திருவக்கரை-177
 திருவடிதீட்சை-160
 திருவருணை-177
 திருவானைக்கா 75
 திருவாவிநன்குடி-176
 திரோதாயி-55,86
 தீட்சையில் முத்தி-159
 தீட்சை-159
 தீவிரதரம்-156
 தீவிரம்-156
 தீவினை-109
 துரியம்-57
 துரியாதீதம்-57
 துருக்கர்-144
 துன்பம்-74
 தூல உடல்-78
 தூலலிங்க வழிபாடு-176
 தேயு-114
 தேவதத்தன்-115
 தேவயானம்-64
 தொழில்கள்-116
 தைசத ஆங்காரம்-95
 நந்திதேவர்-168
 நயனதீட்சை-159
 நயிட்டிகர்-138
 நரகம்-64
 நல்வினை-108
 நாகன்-115
 நாடகவேடம்-110
 நாடிகள்-115
 நாத்திகம்-114
 நால்வகைத் தோற்றம்-60
 நால்வரின் நெறி-220
 நிகண்டவாதம்-218
 நிட்கள சிவம்-34
 நிட்டைகூடல்-135
 நியதி-93,112
 நியாயசூத்திரங்கள்-145
 நிர்வாணதீட்சை-162
 நிர்விகற்பக்காட்சி-10
 நிர்விகாரம்-18
 நிவர்த்திகலை-77
 நிறைமொழிமாந்தர்-181
 நின்மலாவத்தை-58
 நினைப்பவனைக்காப்பாற்றுதல்-180
 நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்-77
 பகவான்-17
 பச்சை விறகில் தீழுட்டுதல்-156
 பசியாற்றல்-110
 பசுபதி-17
 பசுபண்ணியம்-110
 பஞ்சகஞ்சுகம்-78
 பஞ்சகிருத்தியம்-33

- பஞ்சசுத்தி-129
 பஞ்சமந்திரம்-36
 பஞ்சாக்கரம்-164,167
 பஞ்சாக்கர ஜெபமுறை அறிதல்-139
 பஞ்சாக்கினி வித்தை-66
 பதமுத்தி-215
 பதிருகு-175
 பரஞ்சோதி-168
 பரசரீரம்-78
 பரமார்த்திகம்-33
 பரமாயை-91
 பரமுத்தி-216
 பரமுத்தி சிறந்தது-216
 பரிசுத்தி-160
 பவன்-17
 பழனி-175
 பழனியின் பெயர்கள்-176
 பாசம்-86
 பாசியுள்ள குளம்-170
 பாவம்-64
 பாவகம்-94
 பாவனாதி-160
 பாற்கரவாதம்-218
 பிங்கலை-115
 பிதிர்யானம்-65
 பிதிர்லோகம்-65
 பிரகஸ்பதி-145
 பிரணவத்தின் சிறப்பு-182
 பிரணவத்தின் பெயர்கள்-182
 பிரணவம்-182
 பிரணவயோகம்-188
 பிரணவரூபம் மயில்-184
 பிரபாகம்-218
 பிரம்ன்-80
 பிரமாண்டம்-78
 பிரவிருத்தர்-35,37
 பிரளயாகலர்-77
 பிராசாதயோகம்-189
 பிராணன்-115
 பிராணமயகோசம்-78
 பிராதிபாசிகம்-34
 பிராரத்தம்-106
 பிருகதாரண்ய உபநிஷத்-14
 பிருதிவி-96,113
 பிறசமயங்கள்-142
 பிறசமயவழி-14
 பிறப்பு-59
 பிறவிக்காலம்-61
 பிறவித்தன்மை-61
 பீமன்-17
 புத்தி தத்துவம்-94,106
 புண்ணியம்-64
 புண்ணியச்செயல்-152
 புத்தி-113
 புத்திகுணம்-54
 புத்தியூர்வம்-109
 புரியட்டகாயம்-51,67
 புருடன்-93,114
 புவர்லோகம்-79
 புவனங்கள்-76,77
 புவனம்-202
 புறநிலைக்கருவிகள்-114,115
 புனர்ஜன்மம்-66
 புனல்-96
 பூதங்கள்-114
 பூதங்களின் கூறு-114
 பூதசுத்தி-139
 பூதனாசரீரம்-65,66
 பூதாதி ஆங்காரம்-95
 பூலோகம்-79
 பெத்தர்-140
 பெண்ணாசை-99
 பெறுதல்-151
 பேரின்பம்-73
 பேதநூல்-144
 பேதவாதம்-218
 பைரவம்-145
 பைசந்தி-112
 பொருட்சார்பு-73
 பொருட்பிரபஞ்சம்-110
 பொருண்மை-31
 பொருளநுபவங்கள்-27
 பொன்விலங்கு-152
 பொன்னாசை-101
 போக்கிய காண்டம்-94
 போக்கியம்-89
 போக்குவரவு-59
 போகம்-202
 போவிபூஜை-71
 பௌத்தம்-143
 பௌதிக தீட்சை-163
 பௌர்ணமிபூஜை-177
 மகர்லோகம்-80
 மகாதேவன்-17
 மண்ணாசை-98
 மணிமேகலை-148

- மத்திமை-111
 மதங்கபரமேசுவராகம்-182
 மதங்காகமம்-215
 மதம்-102
 மந்தம்-108,155
 மந்ததரம்-155
 மந்திரசுத்தி-138
 மந்திரயோகம்-132
 மந்திரவழிபாடு-180
 மந்திரம்-180
 மந்திரங்களின் முடிபு-182
 மந்திரம் ஏழு கோடி-182
 மலபரிபாகம்-152
 மலம்-86
 மவுனமந்திரம்-165
 மறைஞானசம்பந்தர்-168
 மனத்தவக்கண்ணாடி-131
 மனத்தில்நினைக்கும் தியானம்-126
 மனம்-95,113
 மனவளர்ச்சியின்மை-110
 மனோவாதை-68
 மனோமய கோசம்-78
 மாத்தியமிகம்-143
 மாயாவாதம்-144
 மாயாவிகாரம்-70
 மாயை-93,110
 மாயை இலக்கணம்-91
 மாயை உண்மை-87
 மாயையின் பெயர்கள்-93
 மாயேயம்-76,86
 மானதக்காட்சி-10
 முத்தி-210,215,217
 முத்திஇன்பம்-171
 முத்தி பேதங்கள்-218
 முத்திநெறி-171
 முத்தர்-141
 முப்புரம்-151
 மும்மூர்த்திகள்-38
 முருகன்-173
 முருகனும் சிவனும் ஒருவரே-159
 முருகன் தலங்கள்-175
 மூலமலம்-52,98
 மெய்கண்டார்-168
 மேலாலவத்தை-58
 மோகம்-98
 யசர்வேதம்-184
 யாதனாசரீரம்-67
 யுகங்களில் கிட்டும் முத்திவகை-124
 யோகஅங்கங்கள்-132
 யோகக்காட்சி-11
 யோகத்தில் கிரியை-133
 யோகத்தில் சரியை-132
 யோகத்தில் ஞானம்-134
 யோகத்தில் யோகம்-133
 யோக தீட்சை-161
 யோகம்-131
 யோகமதம்-144
 யோகாசாரம்-144
 ருக்வேதம்-97
 வசுக்கள்-77
 வடிவபேதம்-60
 வழிபடும்முறைமை-126
 வள்ளி சன்மார்க்கம்-221
 வள்ளி திருமணம்-221
 வாக்கு-116
 வாசகதீட்சை-160
 வாட்டம்-103
 வாமம்-145
 வாயில்காட்சி-10
 வாயு-113
 வாயுக்கள்-115
 வாழைத்தண்டில் நெருப்பு-155
 வானவர்-169
 விசித்திரம்-104
 விசேட தீட்சை-161
 விஞ்ஞானம்-79
 விஞ்ஞான கலர்-76
 வித்தியாதத்துவங்கள்-93,112
 வித்தை-93
 விதிமுறைவழிபாடு-127
 விநாயகர்-
 வியாவகாரிகம்-34
 வியானன்-115
 வினைவலியதன்று-104
 விஷ்ணு-17
 வெண்ணாவல்-175
 வேண்டல்-123
 வேதாந்தம்-87,145
 வைகை-111
 வைகரி ஆங்காரம்-95
 வைணவம்-148
 வைதிகம்-108
 வைதிகமதங்கள்-147
 வைந்தவம்-76
 வைபாடிகம்-143
 ஸ்ரீகண்டர்-168
 ஜனாலோகம்-80

துணைநூற் பட்டியல்

- 1 'அபிதான சிந்தாமணி', சிங்காரவேலு முதலியார், அ., ஏசியன் எடுகேஷனல் சர்வீஸஸ், சி2/15, எஸ்.டி.எ., புதுதில்லி 110016. மறுபதிப்பு, 1981.
2. 'அருணகிரி அந்தாதி', குகைநமசிவாய தேவர்., சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1967.
3. 'அருணகிரிநாதரின் வாழ்க்கை வரலாறு', ஆசார்யா, பி.ஸ்ரீ., அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை, 1964.
4. 'ஆகம தீஷாவிதி', அகோர சிவாசாரியார்., சரசுவதிமகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1983.
5. 'ஆலயங்களின் உட்பொருள் விளக்கம்', ஆ. சொக்கலிங்கம், கிடைக்குமிடம்கழகம், 1952.
6. 'ஆய்வியல் அறிமுகம்', தமிழண்ணல் & இலக்குமணன், ஏரகம், மதுரை-20, பதி. 2, 1979.
7. 'இந்து தருமமும் வாழ்க்கையும்', இராதாகிருஷ்ணன், S. Dr., குமார கோமேதக வேலு (மொ.பெ), பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 14, 1961.
- 8 'உருத்திராக்க விளக்கம்', சிதம்பரனார், அ., துடிசைகிழார், செங்கல்பட்டுச் சைவசமையாபிவிருத்திச்சபை, சென்னை, 1917.
9. 'உற்சவ விளக்கம்', தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை, 1968.
10. 'ஒழிவிலொடுக்கம், கண்ணுடையவள்ளல், சிதம்பர சுவாமிகள், (உஆ), ஆ. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ், சென்னை. 1, 1952.
11. 'ஒன்பதாந் திருமுறை' திருப்பல்லாண்டு, சேந்தனார், தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1969.
12. 'ஒளவைக்குறள்', (பதி.ஆ), சுந்தரமாணிக்க யோகீஸ்வரர், (உஆ), பூமகள் விலாச அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1939.
13. 'கட்டளைத்திரட்டு', முத்துவடிவேல் முதலியார், (பதி.ஆ) (32 கட்டளைகள் அடங்கியது), 24, தாண்டவராய பிள்ளை வீதி, சென்னை, 1931.
14. 'கடவுள் தரிசனம்', அறிவான்மநாதம், ஒ.சு.மு., ஸ்ரீமங்களாம்பிகா கம்பெனி, கும்பகோணம், பதி.2, 1947.
15. 'சுந்தரநுபூதி' உரை, கிருபானந்தவாரியார், திருப்புகழமிர்தம், சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை.2, பதி.3, 1957.
16. 'சுந்தரநுபூதி', ஜமதக்னி, க.ரா., (உஆ), ஆ. ரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், சென்னை.1, ஆ.இ.

17. 'கந்தரலங்காரம்' உரை, கிருபானந்தவாரியார், திருப்புகழ்மிர்தம் காரியாலயம், சிந்தாதிரிப்பேட்டை சென்னை, பதி.2, 1957.
18. 'கவி இன்பம்', சுப்பிரமணிய பிள்ளை, கோ., பழனிப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 1957.
19. 'காயசித்தி', இரத்தின சபாபதிபிள்ளை, மா., சமாஜம், சென்னை 4, 1968.
20. 'குசேலோபாக்கியானம்', மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, ஈ. உலகநாத முதலியார், (பதி.ஆ.), முருகவேள் புத்தகசாலை, இராயப் பேட்டை சென்னை, பதி.2, 1927.
21. 'கைவல்ய நவநீதம்', தாண்டவராய சுவாமிகள், பொன்னம்பல சுவாமிகள், (உ.ஆ.), கே.பெ.சிங்காரவேலு முதலியார், (பதி.ஆ.), சென்னை, 1910.
22. 'கௌமார விளக்கம்', முருகதாச சுவாமிகள், கௌமார மடாலயம், திருவாமாத்தூர், 1978.
23. 'ஞானச்சுடர்', சண்முக சுப்பிரமணியம், மா., தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.5, ஆ.இ.
24. 'ஞானாயிர்தம்', வாகீசர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1954.
25. 'சதரத்தின ஸங்கிரஹம்', சுந்தரேச சிவாசாரியார், (உ.ஆ.), சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1976.
26. 'சமய போதச் சொற்பொழிவுகள்', மாணிக்கவாசக முதலியார், முத்து. சு., தருமபுர ஆதீனம், தருமபுரம், 1954.
27. 'சர்வமதசித்தாந்த விளக்க வினாவிடை', சச்சிதானந்த சுவாமிகள், ஈசூர், ரிப்பன் பிரஸ், சென்னை, பதி. 2, 1913.
28. 'சார்பியல் தத்துவம் என்பது என்ன?' லெவ்லந்தாவு, யூரிருமர்., கிருஷ்ணையா, ரா., (மொ.பெ.), முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, 1974.
29. 'சித்தர் பாடல்கள் சிவவாக்கியர் பாடல்', த.கோவேந்தன், (பதி.ஆ.), பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை . 600013, பதி.2, 1979.
30. 'சித்தாந்த சாத்திரம் 14-மூலமும் உரையும், சிவப்பிரகாசம், சிவப்பிரகாசர், மதுரை, (உ.ஆ.), சமாஜம், மயிலாப்பூர் சென்னை, 1940.
31. 'சித்தாந்த சைவ வினாவிடை', திருஞானசம்பந்த சாமிபிள்ளை. தருமபுர ஆதீனம், தருமபுரம், பதி.2, 1941.
32. 'சித்தாந்த ஞான ரத்தினாவளி', பால்வண்ண முதலியார், ந., மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், 1906.
33. 'சித்தாந்தப் பட விளக்கம்', வாலையானந்தசுவாமிகள், சைவ வித்தியாநுபாலன அச்சியந்திர சாலை, சென்னை, 1917

34. 'சித்தாந்தப் படவிளக்க பாலபோதம்', வாலையானந்த
சுவாமிகள், சோல்டன் கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி-சென்னை, 1930.
35. 'சிதம்பர கேஷத்திர மகிமை', மாசிலாமணி, சி.பி.,
அருள்சோதி ஆசிரமம், சிதம்பரம், பதி.3, 1951.
36. 'சிதம்பர செய்யுட்கோவை', குமரகுருபரர்,
கழகம், சென்னை. பதி.2, 1941.
37. 'சிவஞானசித்தியார் சுபக்கச் சுருக்க வினாவிடை', சிவப்பிரகாசம்
பிள்ளை, சபா., (பதி.ஆ.), ஆதிதியாக. தண்டபாணி செட்டியார்,
பரங்கிப்பேட்டை, 1960.
38. 'சிவஞான சித்தியார்', சிவஞான சுவாமிகள், (உ.ஆ.),
கழக வெளியீடு 15, 1967.
39. 'சிவஞான தீபம்', பாம்பன் சுவாமிகள் என்கிற
குமரகுருதாச சுவாமிகள், சமாஜம், சென்னை.4, பதி.4,
இராமேசுவரம், 1962.
40. 'சிவஞான தீபம்', பட்டுச்சாமி ஓதுவார், தி., (உ.ஆ.),
ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1975.
41. 'சிவஞான தீபம்', அடிகளாசிரியர், அ., (பதி.ஆ.), இரேவண
சித்தர், (நா.ஆ.), சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம், தஞ்சாவூர், 1970.
42. 'சிவஞான போதமும் சிவஞான முனிவரின் சிற்றுரையும்',
சுந்தரமூர்த்தி, கு., (பதி.ஆ.), ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள்,
1984.
43. 'சிவஞான போதமும் மாதவச்சிவஞான முனிவர் சிற்றுரையும்',
இராமநாதபிள்ளை, ப. (உ.ஆ.), கழகம், சென்னை.1, 1953.
44. 'சிவஞான மாபாடியம்', சிவஞானயோகிகள்,
கழகம், சென்னை. 1, பதி.3, 1968.
45. 'சிவப்பிரகாச விகாசம்', சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,
சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1977.
46. 'சிவலிங்க உருவ விளக்கம்', சிதம்பரனார், அ., துடிசைகிழார்.
கோயமுத்தூர் கிருஷ்ண விலாச பிரஸ், சென்னை, 1938.
47. 'சிவலிங்க வழிபாடு' முத்துசாமி பிள்ளை, கோ.,
சமாஜம், சென்னை. 4, 1963.
48. 'சிற்றம்பலம்', ஜகந்நாதைய்யர், கி.வா.,
அமுத நிலையம் லிமிடெட், சென்னை, 1972.
49. 'சைவத்தின் சமரசம்', கலியாணசுந்தரனார்,
சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை-சென்னை, பதி.4., 1944.
50. 'சைவ சமய ஆராய்ச்சித் திரட்டு', சச்சிதானந்தம்
பிள்ளை, ச., (பதி.ஆ.), கழகம், சென்னை.1, 1934.
51. 'சைவசித்தாந்தம்', சிவபாத சுந்தரம், சு.,
விவேகானந்தசபைப் பிரசுரம், கொழும்பு, 1932.

52. 'சைவ சமய சாரம்', சிவபாத சுந்தரம், சு.,
ஆறுமுகநாவலர் வித்தியாநுபாலன அச்சகம், சென்னை, 1957.
53. 'சைவசித்தாந்த உரைநடை', பாலசாரநாதன், சு., (பதி.ஆ.),
டாக்டர். உ.வே.சா. நூல்நிலையம், சென்னை 600 041, 1983.
54. 'சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்', மறைமலையடிகள்,
கழகம், சென்னை.1, 1972.
55. 'சைவ பூஷண சந்திரிகை', கதிரைவேற்பிள்ளை, நா.,
வித்தியாரத்நாகர அச்சியந்திரசாலை, சென்னை, 1929.
56. 'சைவவினாவிடை', ஆறுமுக நாவலர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்.
வித்தியாநுபாலன அச்சி யந்திரசாலை, சென்னை, விபவ ஆண்டு.
57. 'தகராலய ரகசியம்', பாம்பன் சுவாமிகள்,
ஹிந்தி பிரசார பிரஸ், சென்னை.17, பதி.2, 1973.
58. 'தத்துவ விளக்கம்', கோவிந்தசாமிபிள்ளை, (பதி.ஆ.).
சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1963.
59. 'தணிகைப்புராணம்', கச்சியப்பமுனிவர்,
கந்தசாமியார்மற்றும் பலர் (உ.ஆ.), கழகம், சென்னை.1, 1965.
60. 'தமிழர் மதம்', மறைமலையடிகள்,
பல்லாவரம் திருமுருகன் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1941.
61. 'திருக்குறள்' உரை, கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார்,
ஸ்ரீ. உ.வே.வை.மு. கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, பதி.4,
1965.
62. 'திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களும்',
கோமதி, சே. ரா., மகா. பல்கலைக்கழக அறிஞர் பட்ட ஆய்வேடு,
மதுரை, 1983.
63. 'திருநெறி விளக்கம்', கோவிந்தசாமிபிள்ளை, (பதி.ஆ.),
சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், தஞ்சாவூர், 1963.
64. 'திருப்புகழ்' சுரதாளக்குறிப்புடன், வெள்ளைவாரணனார், சு.,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1952.
65. 'திருப்புகழ்', அருணகிரிநாதர். மூன்று தொகுதிகள், வ.த.
சுப்பிரமணிய பிள்ளை (பதி.ஆ.), 292, லிங்கசெட்டித்
தெரு, சென்னை, 1926, 1923, 1931.
66. 'திருப்புகழ் விரிவுரை-1' திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர்,
கிருபானந்த வாரியார், வானதி பதிப்பகம், திருநகர். சென்னை,
பதி.2, 1982.
67. 'திருப்புகழ் விரிவுரை'- பழநி, கிருபானந்த வாரியார், வானதி
பதிப்பகம், திருநகர்சென்னை, பதி.3, 1979.
68. 'திருப்புகழ் விரிவுரை'- சுவாமிமலை, கிருபானந்த வாரியார்,
வானதி பதிப்பகம், திருநகர்சென்னை, பதி.2, 1979.

69. 'முருகவேள் பன்னிருதிருமுறை', செங்கல்வராயபிள்ளை, வ.ச.,
ஆறுதொகுதிகள், மீனாசுழி கல்யாணசுந்தரம், வடக்குக்
கோபாலபுரம், சென்னை.6, 1952-57.
70. 'திருமந்திரம்', அருணைவடிவேல், சி. (உ.ஆ.),
தருமை ஆதீனம், தருமபுரம், 1974.
71. 'திருமந்திரம்', திருமூலர், சமாஜம், சென்னை.4, 1944.
72. 'திருமுறைத்தெளிவே சிவஞானபோதம்', இரத்தினசபாபதி, வை.,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1979.
73. 'துகளறுபோதம் (மெய்கண்டசாத்திரம்)', சிற்றம்பலநாடிகள்,
சீகாழி, தருமையாதீனம், தருமபுரம், 1942.
74. 'தேவார ஒளிநெறிக்கட்டுரை', செங்கல்வராயபிள்ளை, வ.ச.,
வடக்குக் கோபாலபுரம்-சென்னை, 1944.
75. 'தேவாரம் வேதசாரம்', செந்தில்நாதையர், சைவ
வித்தியாநுபாலனயந்திர சாலை, சென்னை, 1917.
76. 'நாதமெனும் கோயிலிலே', சபாரத்தினம், S.P.,
எழுத்தாளர் பதிப்பகம், சென்னை 600024, 1982.
77. 'பக்தி இலக்கியம்', அருணாசலம், ப.,
பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை. 5, பதி.2, 1983.
78. 'பதினோராம் திருமுறை', கபிலதேவ நாயனார், (மற்றும் பலர்),
ஸ்ரீகாசிமடம், ஸ்ரீவைகுண்டம், 1972.
79. 'பண்டாரசாத்திரம்', தண்டபாணி தேசிகர், ச.,
திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை, 1959.
80. 'பரிபூரணானந்த போதமும் சிவசூரியப் பிரகாசமெனுமுரையும்',
பாம்பன் சுவாமிகள், வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடம்,
மவுண்ட்ரோடு, சென்னை, 1914.
81. 'பாண்டியன் பரிசு', பாரதிதாசன், செந்தமிழ் நிலையம்,
இராமச்சந்திரபுரம், (திருச்சி மாவட்டம்), பதி.10, 1970.
82. 'பிரபுலிங்க லீலை' சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்,
கழகம், சென்னை.1, 1954.
83. 'பிரமகீதை', தத்துவராயசுவாமிகள், (நூ.ஆ.), சுந்தரசுவாமிகள்,
(உ.ஆ.), இமா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோனார், மதுரை, 1936.
84. 'வாரியார் விரிவுரை விருந்து', கிருபானந்த வாரியார்,
வானதி பதிப்பகம், தி. நகர், சென்னை. பதி.5, 1983.
85. 'வீர சைவம்', இரத்தின சபாபதி, வை.,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1977.
86. 'மறைபொருள்விளக்கம், (சிவஞானபோதம்)', கோவிந்தசாமி, பொன்.,
45, அங்காளம்மன் கோயில்தெரு, மஞ்சகுப்பம்கடலூர், 1970.
87. 'மனிதனின் சமயம்', தாகூர், த.நா. ஸேனாபதி (மொ.பெ.),
கலை மகள் காரியாலயம், சென்னை.4, 1959.

88. 'மனிதனின் தத்துவம்', நடராஜன், சோ., (மொ.பெ.),
மெய்கண்டான் அச்சகம், செட்டியார் தெரு, கொழும்பு, ஆ.இ.
89. 'மாணிக்க வாசகர்', வான்மீக நாதன், கோ.,
சாகித்திய அக்காதெமி, புதுதில்லி, 1983.
90. 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்', மறைமலையடிகள்,
கழகம், சென்னை.1, 1930.
91. 'முப்பொருள் இயல்பு', அருணைவடிவேல், சி.,
சைவசித்தாந்த மகாசமாசம், சென்னை.4, 1976.
92. 'முருகன் அருள்செல்வம்', முத்து, P.L.,
5, கிருஷ்ணன் கோயில் தெரு, சென்னை1, 1972.
93. மெய்கண்ட நூல்கள் :
'மெய்கண்ட சாத்திரம்', தருமபுர ஆதின வெளியீடு, 1942.
1). திருவுந்தியார்	..	திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்
2). திருக்களிற்றுப்படியார்	..	திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்
3). சிவஞானபோதம்	..	திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட
தேவநாயனார்
4). சிவஞானசித்தியார்	..	திருத்துறையூர் அருணந்தி சிவாசாரியார்
5). இருபாவிருபது	..	ஷ
6). உண்மை விளக்கம்	..	திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார்
7). சிவப்பிரகாசம்	..	கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்
8). திருவருட்பயன்	..	ஷ
9). வினா வெண்பா	..	ஷ
10). போற்றிப்பஹோடை	..	ஷ
11). கொடிக்கவி	..	ஷ
12). நெஞ்சுவிடுதூது	..	ஷ
13). உண்மைநெறிவிளக்கம்	..	சீகாழித் தத்துவநாதர்
14). சங்கற்ப நிராகரணம்	..	கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்
94. 'மோனக்குரல்', கங்காதரன், அரவிந்தர் ஆசிரமம், புதுவை, 1956.		
95. 'SAINT ARUNAGIRINATHA', Anvananda, Swami,
Pongi Publications, Sri Vaishnavi Campus, Madras.2, 1975.		
96. 'QUIESENCE AND PASSION THE VISION OF ARUNAKIRI',
Clothey, Fred, W., Madurai-Kamaraj University, Madurai, 1984.		

Ac. No: 2934 Δ211(123)

KOVILOOR MADALAYAM R

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAIKUDI

(PHONE: 4-436846)

பழனி வெள்ளியங்கிரி அவர்கள் தமிழ்நாடு, தென்னார்காடு மாவட்டம் கரசனூரில் பிறந்தவர். மயிலம் பொம்மபுரம் ஆதீன மடலாய நிறுவனங்களில் கல்வி கற்றவர். தமிழ்மொழியில் புலவர், B.Lit, M.A., Ph.D., ஆகிய பட்டங்களும், கல்வியியலில் Dip.Teaching, B.Ed, M.Ed, Ed.Ad., ஆகியனவும் பெற்றவர். தொடக்கநிலை வகுப்பு முதல் ஆய்வறிஞர் வரை உள்ள மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டிய அனுபவம் உண்டு. ஆய்வரங்குகள், கருத்தரங்குகள் போன்றவற்றில் கலந்துகொண்டு 25க்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை வழங்கியிருக்கிறார். கம்ப்யூட்டர் துறையிலும் சிறிது ஈடுபாடு கொண்டவர்; சான்றிதழ்கள் இரண்டும் பெற்றவர். இவர் பாரதி பிள்ளைத்தமிழ், நால்வர் நான்மணிமாலை, அருணகிரித் திருப்புகழில் சைவசித்தாந்தம் போன்ற நூல்களை எழுதிப் பதிப்பித்தவர். மனையடி சாஸ்திரம், சைவசித்தாந்த ஒளி ஆகிய நூல்கள் அடுத்து வெளிவர இருக்கின்றன

தற்போது இவர் ஹைதராபாத் உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்துறைத் தலைவராக இருக்கிறார்.

“சைவமும் தமிழும் தழைத்து ஓங்குக”

என்ற மயிலம் ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகளின் கொள்கையை தனது கடமையாக எண்ணிப் பணியாற்றுகின்றார்.

ப. சிவப்பிரகாசம்